

БАРБАРА ПАРКЪР КРЪВНИ ВРЪЗКИ

Превод от английски: Стоян Медникаров, 1997

chitanka.info

*С възхищение и признателност към Лин Чандлър —
една прекрасна и смела жена, пример за всички нас.*
1953-1995

БЛАГОДАРНОСТИ ЗА СЪДЕЙСТВИЕТО

Един писател никога не е сигурен дали читателят го критикува, или му прави комплимент, когато казва: „Господи, в тази книга има толкова много герои!“ Единственото оправдание, което мога да предложа, е следното. Чух такива хубави разкази от толкова много хора, че ми се искаше да ги включа всичките.

Най-добрият разказвач в Окръжната щатска адвокатска кантора на Дейд е може би Дейвид Уоксман от отдела за тежки престъпления. (Преди да учи право, Дейвид е пообиколил Бронкс и е готов да ви разкаже всичко, което е видял.)

Още веднъж благодаря на детектив Гари Шафо от полицейския участък на Маями Бийч (Гари, как ще пиша за ченгета, като се пенсионираш?) и на сержант Тим О’Ригън, които ми позволиха да излизам с нощния патрул научих повече, отколкото бих желала да знам, от доктор Робърт С. Сайкс и доктор Лий Хърн от Окръжната медицинска лаборатория на Дейд. Джес Гейлърн — балистичен експерт към Полицейския отдел на Метро Дейд — обстойно ме запозна с огнестрелните оръжия Доктор Карън Дж. Симънс от Центъра за възстановяване на жени — жертви на насилие, великодушно сподели с мен времето и познанията си.

Рекламните агенти Алий Нюхоф и Дебора Фишер от модната агенция „Ирен Мари“ ме въведоха в света на модата, където се запознах с моделите Клаус Байер и Джеф Гоули, с агентите Кори Батиста и Джуди Пейн и фризьорите — козметични дизайнери Дани Мороу, Скот Барне и Реа Уайт. За Пин Чандлър — отделна самостоятелна страница.

Всичко, свързано с фотографията, дължа на Боби Даймънд, Гонзало Миранда и Скот Фауст, които ми показаха модата през погледа на фотографа.

Екскурзовод из нощния живот на Южния бряг ми беше Анджела Лопес, а Луи Каналес ми обясни защо това място е толкова ужасно и

денем, и нощем. Най-добрият разказвач на Брега е Рейд Воугълхът. И както винаги — благодаря и на теб, Уорън Лий.

Благодаря много на консултантите ми по чужди езици и култури: Кристин Руфини, която ми помогна да нагодя френските и италианските изрази; Доли Янишевски, която ме разведе от Украйна до Израел; на София Економос за някои чудесни думи на гръцки; на Зигфрид Грамел — за немските пасажи, и на Питър Лейвъри, който вля британска кръв в героя ми англичанин. Испанският и всякакви случайни грешки са от мен.

Роналд М. Милър — бивш сержант пехотинец от американската армия — ми разказа някои неща за Виетнам, а Одеса Тевис от Дружеството за изследване на историческите извори в Тарпън накара миналото на този град да оживее пред мен.

Изказвам благодарност на юридическите ми съветници — адвокатите Кели Лутър (загинал нелепо) и Майкъл А. Метърс (служебен защитник в криминални дела). Рей Кинг ми показва как се зарежда „Колт 45“; Ричард С. Дейвид сподели с мен познанията си по психология на семейството, а Елизабет С. Питънгър ми откри някои тънкости на градинарството.

За вдъхновението и насоките в началния етап от работата ми върху книгата дължа много на Клиф Юдел При обсъждането на по-трудните моменти много ми помогна сестра ми Лаура. На кого друг бих могла да благодаря за осмислянето на недовършения ръкопис, ако не на писателката Джуди Кювас: Благодаря и на теб, Ан Уилямс — от английското издателство „Хедлайн“ — за коригирането на някои недоглеждания от моя страна за окончателния вид, както винаги, съм задължена на всички славни момчета и момичета от „Дътън“, особено на Одри Лафер — моя покровителка и редакторка, както и на отговорния редактор Джули Барбато.

1.

Малко след разсъмване в събота сутринта, когато облаците над Атлантика започваха да просветляват от бледосиньо към бяло, Али Д., която по това време трябваше да бъде на снимки като модел в Маями Бийч, се озова в Центъра за възстановяване на жени, претърпели насилие. Той се намираше към държавната болница в търговската част на града.

Али Д. беше професионалният ѝ псевдоним. Истинското ѝ име, което каза и на лекарката, беше Алис Дорис Дънкан. Али направи гримаса и опита да се засмее по този повод. Алис Дорис — с подобно име не можеш да работиш като модел... Лекарката беше млада, чистата ѝ тъмна коса бе хваната със златиста барета. Каза на Али, че вече може да приседне, взе проба от ноктите ѝ, която постави внимателно върху стъклото до микроскопа. Все още замаяна от шампанското, Али затвори очи, за да не вижда флуоресцентната светлина и ужасните розови тапети. Искаше да си отиде вкъщи. Просто да си отиде вкъщи.

Живееше в един апартамент на Линокс авеню заедно с още две момичета — модели в същата агенция. Съквартирантките ѝ ползваха спалните, а на нея ѝ позволяваха да спи на разтегателния диван безплатно, тъй като Али все още не печелеше достатъчно. Един ден обаче щеше да печели... Имаше планове да се установи на Южния бряг и след като преуспее там, да замине за Ню Йорк. Но трябваше да го направи бързо, защото нямаше много време — беше почти на осемнайсет. Ако не пробиеш до дваисет, отпиши се! Някои момичета продължаваха да опитват и след това, но човек би могъл само да ги съжалява.

Али се беше замислила за тези неща, когато излезе от апартамента малко преди полунощ и пое към „Апокалипсис“ — нощен клуб на Вашингтон авеню. Поредният ѝ бивш приятел Джордж я беше поканил на някакво специално парти. Той се занимаваше точно с това

— да организира купони за клубовете, а понякога и за хора с много пари.

С бухнала червена коса над раменете, размахвайки ръце, тя си проправяше път през тълпата по тротоара. Мъжете я проследяваха с поглед.

Този следобед агенцията бе поела ангажимент към някаква германска компания, която работеше по каталози. Вече беше май, а моделите трябваше да носят ботуши и вълнени сака. Всички трябваше да се явят в хотел „Кливлендър“ в шест часа сутринта. Микробусът на компанията щеше да ги откара до залата. Али се беше наспала през деня. Щеше да се позабавлява в клуба докъм три, да се прибере вкъщи, да вземе душ и да се преоблече. След закуска щеше да отиде на работа, за да изкара около 500 долара.

Пред входа на „Апокалипсис“ хората се бяха скупчили и чакаха да влязат. Али си проправи път до вратата и каза на дебеловратия, че е поканена от Джордж. Скръстил огромните си ръце, едрият мъж дори не се помръдна от стола си и ѝ направи знак да си чака реда. Две момичета изсъскаха пред приятелите си: „За каква се мисли тая кучка?“ Точно в този момент Джордж излезе да провери как вървят нещата навън. Али размаха ръце: „Джо-ор-джи-и!“. Със стегнатите си джинси и коженото яке той изглеждаше внушително. На колана му висеше мобифон, а на врата му — студийни слушалки. Каза на дебеловратия да откачи въжето — за бога, това момиче е един от моделите му!

— Мислех, че няма да дойдеш. — Джордж я целуна по бузата и я поведе през фойето — алуминиев тунел с редици лампи, указващи посоката в мрака. От главната зала кънтеше музика. Али ходеше в нощни клубове три-четири пъти седмично. Собствениците обичаха в заведенията им да идват модели, тогава се навъртаха и по-видни личности, а не просто колегите от бранша, туристите или пък заядливата местна тълпа. Сезонът е към края си, но това парти се очертава добре, помисли си Али. Думкането на басите от тонколониите пулсираше в главата ѝ и тътнеше в гърдите ѝ.

Джордж измъкна три билета от джоба на якето си.

— За пиенето — извика ѝ той.

Тя ги прибра в малката си дамска чантичка, след това се завъртя да му покаже роклята си.

— Харесва ли ти?

— Хубава е.

— Чух, че Мадона щяла да бъде тук. — Али се опитваше да надвика музиката.

— Какво?

— Мадона. Ще дойде ли?

— Да. Мисля, че да. Но може и да не дойде, не знам.

Али беше присъствала на едно от партитата на Мадона. Звездата имаше голяма къща на острова, през една улица от жилището на Силвестър Сталоун. Мадона лично бе прокарала пръсти по дългата червена коса на Али и я бе попитала дали е естествена. Да, естествена беше. Али бе забелязала, че косата на Мадона е тъмна в основата.

— Надявам се да се появи — изкрещя Али.

Придвижвайки се в такт с музиката, момичето се огледа наоколо за някоя позната физиономия. В „Апокалипсис“ имаше бар по протежение на едната стена на дългата зала с висок таван и още един — на втория етаж, с парапети и вити стълби. Металните стени бяха осветени от малки лампички. На екраните проблясваха клипове от MTV.

— Да не изчезнеш — извика Джордж. — Ще се отбият и други хора, може да ти е от полза. Сега вечерят в „Амнезия“, след това пристигат. Клаус Руфини.

— Кой?

Той се засмя:

— „Мода Руфини“, бейби.

— Страхотно!

„Мода Руфини“ беше бутик на Линкълн роуд, няколко преки на север. Али беше виждала Клаус Руфини из Брега. Супербогат, винаги заобиколен от куп модели, артисти и знаменитости. Али сграбчи Джордж за ръката:

— Танцувай с мен! Обичам тази песен!

Джордж погледна към мобифона на колана си. Устните му изговориха нещо като: „Не мога. По-късно“.

Намръщена, Али наблюдаваше как се отдалечава, след това се обърна и се насочи към дансинга. Пулсиращата светлина правеше нереални движенията на телата, които проблясваха в синьо и бяло. Косата на някакво момиче се носеше около главата ѝ като облак,

мускулест мъж с развети къси панталони бе плувнал целият в пот. Пуснаха вентилаторите на тавана и димът се понесе нагоре на гъсти синкави струи. Али зърна някакъв смешен педераст с кожени дрехи и рокерска шапка, чийто закръглен корем се подаваше изпод кръстосаните, покрити с метални кабари кожи.

Потанцува с един букър^[1] от нейната агенция, след това с някакви студенти. Фланелките им бяха с емблемата на Бостънския колеж. Поканиха я да пушат заедно „трева“ в хотелската им стая. Тя се засмя и отвърна, че няма начин.

Мина близо час и партито започна да се развихря. Али се огледа за Джордж с надеждата, че не е забравил за присъствието ѝ. Едно момиче с високи червени ботуши, седнало на главния бар, насочваше към всички детски лазерен пистолет. Али пийна и потанцува с някакъв агент от телевизията. Отидоха в мъжкото отделение, което наподобяваше вътрешността на компютър. Подът беше покрит с кръгли зелени плочки. Той затвори вратата на една от кабините и се показаха две опашки пред гишето на тоалетните, направено от блестящ метал. Имаше дълги мръсни петна, където хората бяха бъркали с пръст за рестото. Али каза, че не иска ресто. Искаше да знае дали този човек се нуждае от момиче с червена коса, сини очи и ръст 1,68. Той ѝ каза да се отбие в службата му със собствен видеозапис или каталог и тогава щели да поговорят. Последва дълга френска целувка. А тя го мислеше за гей. След това прие малко кокаин от учтивост. Когато излизаха, над мивката повръщаше някакъв тип, а друг мокреше салфетка за лицето му. Този със салфетката я попита къде би могло да се намери успокоително. Али отвърна, че не знае. Той се тросна, че не можела да не знае, всички на Брега знаели! Последва я навън и когато тя му показа среден пръст, изпсува на немски.

После Али потанцува с две момчета от Бразилия, те ѝ купиха бира. Малко по-късно се озова до някакво русо момиче, с което се бе срещнала на едно от модните ревюта. Момичето носеше съвсем плитки джинси, около пъпа ѝ бе очертан кръг. Тези дни я бяха назначили на работа в Европа, помисли си Али. Или може би в Англия...

— Чух, че Мадона щяла да дойде — извика Али.

— Майната ѝ, вече не важи! — изкрещя в отговор момичето. — Пристигнал е Киану Рийвс. Чух, че щял да се отбие, но се съмнявам.

Вече стана два часът!

— Ще дойде Клаус Руфини. Може да поиска да ме вземе за някоя реклама.

— Ами!

Потанцуваха известно време една до друга. След това момичето тръгна към банята с барабаниста на някакъв испански състав.

Али забеляза, че ѝ махат. Една жена с фотоапарат. Катлин, която работеше като модел в Ню Йорк. Али я прегърна. Катлин правела нощни снимки за светската страница на латиноамериканското списание „Мода“. Али ѝ каза, че много скоро може да започне да работи за „Мода Руфини“. След това зад тях се чу писък на радостна изненада. Беше Пуси Кец — с червена перука и рокля на точки с кринолин. Тя прегърна Али през кръста.

— О, снимай ме! Направи ми една снимка с това мило същество. Толкова много червена коса на едно място! Не е ли страхотно? Тази вечер съм като Луси Рикардо. Рики? Рики, къде си? — Тя се пресегна и ощипа по задника едно тъмнокосо момче, което минаваше покрай тях. Момчето подскочи стреснато, а приятелите му се заляха от смях.

Катлин направи снимка на Али и Пуси Кец — с допрени една о друга бузи, с широко отворени очи и устни. Али бе срещала Пуси в един гейклуб. Обичаше гейклубовете, защото можеше да се танцува, без да те свалят разни мъже.

Когато Пуси Кец си тръгна, Катлин хвана Али за ръката и я попита дали се е понапила.

— Не — отвърна Али. — Прекарвам си чудесно, не виждаш ли?

Някакви ръце се плъзнаха по талията ѝ — беше Джордж. Не чу какво точно ѝ каза, разбра само, че иска да отиде с него. Тръгнаха към стълбите за втория етаж под сините отблясъци на светлините. По средата на пътя Джордж се обърна към стената, така че да не го види никой, и ѝ подаде едно от хапчетата, които бе измъкнал от джоба на якето си. Момчето от охраната на втория етаж им отвори вратата към интимния салон. Беше с черни стени, имаше статуи на голи тела, наметнати със златотъкани платове, и иззидани в стените свещници, от които струеше приглушена синя светлина. През дългите прозорци се виждаше главният дансинг на първия етаж, от време на време стъклата вибрираха от звуците на музиката.

В стаята за важни особи имаше двайсетина човека. Али разпозна една актриса от сапунените опери, качила босите си крака в нечий skut. Някакъв чернокож киноактьор слушаше певица от нийоркската рокгрупа „Фобос“. Лицето ѝ изразяваше безусловно доверие, докато развиваше тезата си за робството. Мъжът до нея кимна разбиращо: „Всички сме заробени по един или друг начин“. До вратата бе застанал нечий бодигард. Един рус мъж, навярно манекен, си танцуваше сам с разкопчана бяла риза. Беше невероятен, великолепен — Али бе виждала снимката му в мъжките списания.

Някакво момиче, отпуснато във фотойла, вдигна бавно очи и изгледа Али изпод вежди.

— Трябва ли да те познавам?

— Работя като модел в „Мошино“.

— Майната ти! — Момичето изхълца.

Джордж поведе Али, за да я представи на мъж с жълта копринена риза на палми и фламинги. Клаус Руфини. Беше по-млад, отколкото бе очаквала, може би на трийсет и пет. Али го поздрави, а Клаус хвана внимателно голям кичур от косата ѝ и си го сложи като брада. Всички се разсмяха.

Беше късно, прекалено късно, за да държи сметка колко е часът. Певицата си тръгна с компанията си. След нея излезе и актрисата от сапунените опери, подкрепяна от двама мъже. Проблесна светкавица от фотоапарат — беше влязла Катлин да направи няколко снимки за светската страница. Всички позираха и се усмихваха, докато най-последно Катлин остави апарата на земята и пое подадената ѝ чаша шампанско. Но някой се блъсна в нея и питието се разля върху пияно момиче, заспало на пода. Клаус бе седнал на дивана и пиеше шампанско направо от бутилката. До него седеше някаква японка със затворени очи, двамата пушеха обща цигара. Али си подаде чашата и той ѝ наля. Каза му, че магазинът му е приказен, винаги пазарувала оттам.

— Мисля, че имам данни за „Мода Руфини“. Искате ли визитката ми? Можете да ми се обадите.

Японката бе изчезнала от дивана като сянка.

Клаус настави Али в скута си и я целуна. Езикът му проникна в устата ѝ. Имаше вкус на тютюн. Прокара длан по бедрото ѝ. Искаше ѝ се да го отблъсне, но си помисли, че това ще го разгневи. Така че само се засмя и стана да танцува с черния киноактьор. Опита се да запомни

името му. Клаус разговаряше с Джордж, поглеждаше към Али, а пурата просветваше между пръстите му. Али танцуваше, повдигаше косата си, оставяше я да пада свободно... Спъна се. Токчето на обувката ѝ се счупи. След това Джордж затанцува с нея, повеждайки я към дъното на стаята. Тя усети стъпало и се хвана здраво за раменете му.

Попита го защо вече не ѝ се обажда. Той прошепна нещо в ухото ѝ, но Али не можа да го разбере. Гласът му достигаше до съзнанието ѝ сякаш от другия край на дълга тръба. Известно време се целуваха. После тя взе да отстъпва назад, блъсна се в нещо... маса. Джордж омете всички чаши по нея с ръка и я сложи отгоре по гръб. Опита се да стане, но той натискаше гърдите ѝ. Ръката му се озова между краката ѝ и смъкна бикините. Разкопча си панталоните. Али му изкрещя да се маха. Опита се да се извие настрани, но той беше прекалено тежък.

Когато свърши, продължи да я държи за китките. Някой друг разтвори краката ѝ. Киноактьорът се надвеси над нея с размътен поглед, докато Джордж продължаваше да я натиска към масата и да ѝ повтаря, че всичко е наред, да мълчи, *всичко е наред, бебчо...* Али имаше чувството, че се намира на тавана и гледа надолу; виждаше себе си — съвсем бледа в мрака, и мъжете около себе си, и отворената си уста, която крещеше, но в ушите ѝ бумтеше само глухият ритъм на музиката.

Клаус Руфини се смееше тихо. Той захапа пурата между зъбите си и се наведе да вземе една неотворена бутилка шампанско от пода. Отмести киноактьора настрани и даде знак на Джордж да я обърне по корем.

Усети нечии пръсти да проникват в нея, след това — нещо тежко и студено. Болката сякаш разкъса цялото ѝ тяло, тя изпищя и се изви бясно. Лицата кръжаха като луни в мрака и я наблюдаваха. Най-последното твърдо тяло излезе от нея и Клаус я пусна да се изправи. Каза, че е много красива и се опита да я целуне. Тя започна да го удря по гърдите.

Джордж я откъсна от Клаус и ѝ кресна да си затваря устата. Али пицеше и плачеше. Грабна една чаша и я запрати по него, след това една преполовена бутилка ром. Джордж се наведе и шишето събори един от сините свещници на стената. Бялата светлина блесна злоещо в стаята и очерта стичащата се по стената течност. Бодигардът я повлече към вратата и я избута навън. Тя се свлече на пода.

След това отнякъде се появи Катлин и се надвеси над нея. „*Копелета!* Какво ти направиха? Али, моля те, трябва да станеш!“ Стените се люлееха и заплашваха да я притиснат. Катлин я хвана за ръката и я изправи. Почти я влачеше надолу по стълбите, през телата на дансинга, през горещината, потта и шума.

Хората навън ги оглеждаха любопитно. След това Али се озова в колата на Катлин. Не отиваха към къщи, движеха се по шосето за Маями. После усети, че нозете ѝ се приплъзват по някакъв коридор с лъскав под. Катлин я настани на един стол в чакалня с розови тапети.

Али си спомни за ангажимента в шест часа и се опита да стане. Опита се да удари Катлин и се разплака, когато приятелката ѝ не я пусна. Катлин държеше главата на Али в скута си, плачеше и галеше косата ѝ. „О, Али, съжалявам! Майната им на всички! О, господи! Толкова съжалявам“.

[1] Организатор на ревюта. — Б.пр. ↑

2.

В деня на убийството на Карлито Рамос към апартамента на майка му в Маями Бийч поеха трима телевизионни репортери и една кола със сателитна апаратура, за да заснемат сцената. Но когато година по-късно най-сетне се стигна до процес, никой от тях не го отрази в медиите. Големият процес тази седмица беше убийството с грабеж на една японска двойка, която, изглежда, се бе заблудила на път за *Metro Zoo* посред бял ден и бе спряла да попита за посоката. Делото „Рамос“, за което повечето хора бяха забравили, беше „домашен“ проблем и на практика не можеше да повлияе на туризма.

Сам Хейгън беше прокурор в Маями от осемнайсет години и вече се бе рутинирал в процесите по най-опасните убийства, ако може да се говори за рутинност, когато става дума за насилствена смърт. Почти приемаше онези случаи, в които убийството бе поне донякъде обяснимо или когато жертвата не беше по-добра от палача, но този път беше бесен. Майката на Карлито Рамос, четиригодишен, каза на приятеля си, който живеел у тях, че не иска повече да го вижда. Луис й креснал, че ще направи нещо, с което да го запомни. Втурнал се в стаята на Карлито, грабнал спящото дете и го запратил през прозореца. Карлито паднал на бетонния тротоар от двадесет и един метра. Черепът му се пръснал като диня.

След представянето на последните доказателства съдебните заседатели подредиха документите в папките си. След малко щяха да ги извикат за указания. Съдията обяви почивка. Сам Хейгън наблюдаваше как зрителите излизат от съдебната зала: родителите на обвиняемия, облени в сълзи; двама студенти по право, дошли от професионален интерес, и група пенсионери, които запълваха свободното си време, ходейки на криминални процеси. Адела Рамос — майката на момчето — излезе, облегната на ръката на брат си.

Сам се отпусна уморено в прокурорския стол. Беше на четиридесет и шест и не се чувстваше нито година по-млад. Пресегна се да потупа по рамото по-младия прокурор:

— Добра работа, Джо.

Беше оставил Джо Макгий да изложи окончателните аргументи. Сам, както и останалите единадесет прокурори от колегията за тежки престъпления, упражняваше надзор при по-трудните дела, за да бъде сигурен, че няма да има провал и прехвърляне на делото в Апелативния съд заради грешките или невниманието на някой по-неопитен колега. Макгий беше чернокожо бивше ченге от Маями, който бе решил, че ще живее по-дълго в съда, отколкото по улиците. С интелекта и агресивността си бързо се бе издигнал в отдел „Углавни престъпления“, но това беше първият му процес за убийство, заслужаващо смъртно наказание.

Сам го видя как поглежда към масата на защитата, ноздрите му нервно потрепваха, сякаш надущваше нещо гнусно.

— Кучият син е мой — каза през зъби Макгий.

Луис Балмаседа бе красив тъмнокос мъж, двадесет и девет годишен, облечен в елегантен син костюм. Адвокатът му бе седнал на парапета, полюляваше единия си крак и разговаряше с младшия си колега. Адвокатите се засмяха и Балмаседа също се усмихна. Когато съдебните заседатели не бяха в залата, всички се отпуснаха. Адвокатите можеха да се шегуват, а обвиняемият — да се смее на шегите им. И така за миг човек почти можеше да забрави какво е извършил, както и че може да умре заради това.

Макгий се извърна, измъкна куп бележки и ксерокопие на указанията за съдебните заседатели от една кутия и ги хвърли на масата. После седна.

— Някакви инспирации, шефе?

— Да, въжето.

Преди процеса защитата беше пледирала за убийство втора степен. Грийнбаум отрече, че клиентът му е убил момчето, но дори да се съгласеше, убийството не можеше да се приеме за първа степен. Действието не беше предумишлено. Балмаседа и приятелката му са били пияни и са се карали жестоко. Пледиране за втора степен би означавало петнайсет или дваисет години затвор. Защо да не се поеме по сигурния път? Сам беше предупредил хич да не си го и помисля.

След малко съдът щеше да се събере отново. Съдията щеше да обясни на заседателите какво представлява законът и да им прочете част от указанията, приети и от двете страни. Грийнбаум играеше

вабанк. Искаше съдията да разясни на заседателите само предумишленото убийство, без да отваря въпрос за убийство втора степен — или за убийство без предумисъл. Тогава съдебните заседатели щяха да имат само две алтернативи: или убийство първа степен, или оправдателна присъда. Ако бъдеше признат за виновен, Луис Балмаседа го очакваше или присъда от минимум двадесет и пет години, или електрическият стол. Но ако у заседателите се събудеха някакви съмнения, Балмаседа щеше да остане на свобода.

Сам погледна към Макгий.

— Какво мислиш, Джо?

Макгий издиша тежко и отново си пое въздух.

— Мисля, че Грийнбаум иска да лазим в краката му и да го молим да пледира за убийство втора степен, преди заседателите да са се оттеглили за решение.

— И на мен така ми се струва. — Без да издава с нищо собственото си становище, Сам чакаше Макгий да изложи възможностите за избор. Джо беше чувал, че на по-младите юристи никак не им е леко с него.

Накрая Макгий каза:

— Бихме могли самите ние да искаме втора степен. Кажи на съдията да ги запознае и с по-леките присъди. Дай на заседателите възможност за компромис.

— Това можем да го направим.

— И Балмаседа би могъл да получи пет години. — Макгий се взираше замислено през залата. — Или да излезем с указанията за първа степен и бог да ни е на помощ.

За нещастие случаят куцаше от самото начало. Когато след обаждането на един от съседите пристигнали двама униформени полицаи, Адела Рамос била неадекватна, а Балмаседа бил на колене и плачел. Единият от полицаите му щракнал белезници, завлякъл го в хола и го попитал какво, по дяволите, се е случило. Балмаседа мънкал на испански: „Аз ги убих и двамата. Искам да умра. Моля ви, застреляйте ме!“ Полицаите му прочели правата. Обвиняемият отказал да признае каквото и да било повече. Мълчал и по-късно — в полицейското управление на Маями Бийч, освен че пожелал адвокат.

При едно искане до съда за отменяне на процеса съдията бе постановил, че полицаите са задържали Балмаседа без вероятна

причина; следователно думите му не биха могли да се използват срещу него. Трябвало първо да го попитат какво се е случило и чак тогава да му сложат бележниците. Обвинението бе подало апелационна жалба, но становището на съдията било потвърдено.

Алън Грийнбаум залагаше много на майката на Карлито. Използваха съдебен преводач и през неговите уста отговорите на Адела звучаха безжизнено и монотонно, а самата тя не смееше да погледне адвоката в очите. Нервна жена, с изпочупени нокти и треперещ глас, с разкъсвано от угризения сърце, че е могла да допусне да стане подобно нещо със сина ѝ. Единственото, което Сам можеше да направи, бе да се опита да наложи справедливо възмездие за случилото се.

Луис Балмаседа бе насочил одухотворения си поглед към заседателите и си бе признал, че е ревнив. Много обичал Адела, но когато разбрал, че го мами, отсякъл, че няма да остане повече при нея. Адела полудяла. Втурнала се в стаята на Карлито и го хвърлила през прозореца. „Карлито! Той ми беше като роден син!“ Със сподавени ридания Балмаседа бе разказал, че Адела тръгнала да скача през прозореца, за да се самоубие, но той я издърпал. Полицията представила всичко обратно.

Бършейки сълзите си, той бе започнал да отговаря на грубите въпроси от кръстосания разпит на Сам Хейгън. Сам бе изкарал наяве доста противоречия, но доколко заседателите бяха повярвали?

Сам направи знак на адвоката на Балмаседа: „Искам да поговорим“.

Алън Грийнбаум се приближи, като потупваше ритмично с пръстите на едната ръка по юмрука на другата. Имаше високо, интелигентно чело, елегантни мустаци и шит по поръчка костюм. Сам бе дочул, че това е последното му криминално дело — започвал работа към някаква частна фирма.

Тримата мъже застанаха лице в лице.

— Каква е тая глупост с указания само за първа степен? Клиентът ти може да се озове на електрическия стол. Обясни ли му го?

— Спокойно, Хейгън — прошепна Грийнбаум. — Той твърди, че е невинен, не мога да го принуждавам нищо. Ако искаш, ще подновя предложението за втора степен.

— Много късно. — Сам прикова поглед в него. — Казах ти, че не сме съгласни.

По лицето на Алън веднага пробяга усмивка.

— Тогава какво те е грижа, че искаме указания за първа? Ще ти се да помоля съдията да насочи заседателите към втора, за да могат да се вкопчат в това и да няма никакъв шанс за оправдаване. Казах ти, драги, трябваше да отстъпиш още миналата година. Луис отдавна вече щеше да е в Рейфорд.

Обвиняемият, праметнал небрежно ръка през парапета, се обърна да говори с баща си, който се беше върнал в залата. Надзирателят му направи знак да мине назад. Бащата целуна сина си, след това седна до майката на Балмаседа, закрила лицето си с кърпичка.

Сам беше едър мъж, една педя по-висок от Грийнбаум, и сега се наведе заплашително към лицето му.

— Кажи на твоя клиент, че ще го осъдя. Залата е пълна с представители на пресата. Дай указания за втора степен, а аз ще препоръчам доживотна присъда.

— Ще подам оплакване, че ме притискаш в ъгъла.

— Върви да се оплачеш на детето, което е убил.

— Ей! Искаш указания за втора степен — имаш това право. — Грийнбаум хвърли поглед към клиента си, после отново се обърна към Сам: — Честно казано, все ми е тая. Но клиентът ми няма да ми позволи да говоря за друго, освен за първа степен. — Той вдигна подчертано вежди, за да е сигурен, че Сам го е разбрал, и тръгна към младшия си колега, който се бе приближил към тях и слушаше разговора.

— Горкото момче! — По челото на Джо Макгий блестеше пот.

Стенографката прегледа записаното и отгърна нова страница.

Вниманието на Сам бе привлечено от някакво движение на вратата. Една жена в черен костюм, подчертан с бели ревери, влезе с широка крачка в залата. По раменете ѝ се димпеше къдрава кестенява коса, беше силно гримирана. Вики Дюран! Тя издърпа Сам настрана.

— Трябва да говоря с теб.

Хейгън я изгледа.

— Тече процес, Бийки!

Виктория Дюран беше шеф на администрацията към Областната прокуратура. Беше родена в Куба, говореше с акцент и някой бе

изкривил името ѝ с испански оттенък — Бийки. Беше ѝ залепнало.

— Има почивка — поправи го тя. — Хайде, Сам, важно е.

— Добре, изчакай ме навън.

Тя погледна часовника си и излезе. Тежката дървена врата прихлопна зад нея.

— Какво може да иска Бийки? — попита Макгий.

— Един бог знае. — Сам се обърна към него: — Добре, време е за шоуто. Съдията скоро ще се върне и ще очаква да сме се споразумели със защитата за указанията към заседателите.

— Искаш да го вкарат в параграфа за по-леки престъпления, нали?

— Може и така да се каже, Джо.

— О, по дяволите! — Макгий въздъхна тежко. — Добре. Но ако го включат в този параграф, можем да стигнем най-много до втора степен. Проклятие! Това значи да го оставим да се измъкне. — Сложи ръце на кръста си. — Не. Да се запретнем здраво и да го направим. Да пратим негодника на електрическия стол! *Go for it!*^[1]

Сам оглежда известно време Луис Балмаседа. Ако беше по-млад, би казал същото: *Go for it!* Десетките процеси за убийство го бяха научили да не залага на карта, но вече бе уморен до смърт от предпазливост. Вероятно Балмаседа бе усетил, че Сам го наблюдава. Огледа се и на единия край на устните му се появи усмивка. *Go for it!*

— Сигурен ли си, че точно това искаш да направиш, Джо?

— По дяволите, да!

— Добре. Аз съм навън.

Сам излезе в кънтаящия коридор с преградени със стъкла входове към залите по цялата му дължина, с непрекъснато влизащи и излизащи хора. Пренебрегвайки за малко Вики Дюран, спря при Адела Рамос. Тя седеше сама на една от дървените пейки до стената, стиснала дамската чанта в скута си.

— Къде е брат ви? — попита Сам.

— Той отива... донесе ми кафе.

— Добре ли сте? — Сам седна до нея.

Тя кимна, но не изглеждаше много добре. Беше дребна тъмнокоса жена, която трябва да е била красива, преди да я сполети нещастieto. Бе приковала поглед в Сам.

— Чуйте, госпожо Рамос. Мисля, че трябва да се приберете вкъщи. Да си починете, да хапнете нещо. Аз ще ви се обадя, когато заседателите излязат с решението.

— Кога ще стане това?

— Може би днес следобед, но по-вероятно е утре. *Mañana*. Аз ще ви се обадя — повтори той. — Или вие ми се обадете, по всяко време. — Сам извади едно картонче от джоба си и написа телефонния си номер. — Имам мобифон, звъннете ми, ако имате нужда да поговорите. Разбирате ли?

— Да, добре.

Все още седнал, той се ръкува за сбогом. И за миг се сепна, като усети как трепери ръката на тази млада жена. Не му беше за първи път да съжалява, задето бе поел това проклето дело. Трябваше да го прехвърли на някой друг от „тежките“. Загубата на дете по такъв начин не можеше да го остави безпристрастен. Може би трябваше да каже на Макгий: „Ето, довърши го, аз не мога!“ Но мразеше да слуша извинения, особено собствените си. Опрял лакти на коленете си, той се загледа с невиждащ поглед в сивия под на терасата, докато най-сетне успя да отдели стиснатите си челюсти.

Чу мекия глас на Адела Рамос:

— Благодаря ви. Говоря на брат ми да ме закара вкъщи.

Сам я погледна, усмихна се кратко и отиде към Бийки.

Тя беше застанала близо до входа на следващата зала. На масата до стената имаше куп принтерни страници — делата за деня. Едно момиче, мушнало бебето си в носилка „кенгуру“, се приближи и ги разлисти. Сам тръгна с Бийки нататък по коридора. Беше кръстосала ръце и деколтето на жакета ѝ се бе разтворило.

— Какво става?

Бийки отметна тежката коса от лицето си и златните ѝ гривни звъннаха. На трептящата флуоресцентна светлина лицето ѝ изглеждаше оранжево. Имаше доста лош цвят на кожата, който умееше умело да прикрива с козметични средства. Пълните ѝ устни бяха очертани с тъмнокафяво и запълнени с яркочервено.

— Еди оставял ли ти е съобщение да му се обадиш по повод сексуалното насилие в Маями Бийч миналата седмица?

Еди Мора беше областен прокурор, а Виктория Дюран, освен останалите си задължения, бе поела ролята и на главен експедитор.

— Върнах му го обратно. Нямам време за собствените си дела, камо ли за тези от другите отдели.

— Това не е просто някакво дело, Сам. Хората, които са замесени, ще привлекат вниманието на медиите. Всичко трябва да бъде изпитано. Нали помниш, че точно след като влезе Еди, се появи някакво момиче, което каза, че е било изнасилено от онзи рап певец? — Бийки докосна с дългия си маникюр челото си. — Как му беше името?

— Хенри Уелс.

— Да, заведохме делото, а тя междувремето беше подала молба и в гражданския съд. Било е лъжа. През цялото време. Почти не е имало разследване. Отделът за сексуално насилие го предаде на прокурор, опитвайки се да си вдигне репутацията. Имахме работа с няколко негърски организации в нашия район, а след това и с женските групи. Когато прекратихме делото, „Херълд“ излезе с уводна статия, в която пишеше, че сме били сплашени. Това няма да се повтори повече.

Добрата стара Бийки. Хвърля се пред гърдите на Еди Мора, преди още да са запищели куршумите. Когато Еди постъпи на работа, Виктория Дюран беше затънала до гуша в блатото на отдела за малолетни. За две години успя да оглави „Углавни престъпления“ и сега не влизаше в съдебната зала, а имаше канцелария до кабинета на областния прокурор, като отговаряше за ежедневните административни операции в канцеларията и за над хилядата човека, свързани с нея. Въпреки неизбежните слухове, че има сексуална връзка с Еди, Сам винаги бе подозирал, че Бийки просто е амбициозна. Имаше неуверените, резки маниери на жена, която вечер си ляга сама.

— За кои потенциални обвиняеми, става дума? — попита той.

— Участвали са трима мъже. Предполага се, че единият е бил Маркус Ламонт. Познато ли ти е името?

— Разбира се. Играе към „Джайънтс“, когато е извън щата Флорида.

— Сега е актьор в киното.

— Сериозно? В кой филм е участвал?

— Нямам представа — отвърна нетърпеливо тя. — Вторият мъж е някакъв италиански бизнесмен — Клаус Руфини — със собствена търговска площ на Брега. Третият е местен, не представлява особен

интерес. А жертвата е модел — тя казва така. Има и свидетели, но показанията им се разминават.

— Каква изненада! — язвително рече Сам. — Жертвата яви ли се за предварителното потвърждаване?

— Още не е имало такава — отвърна Бийки. — Нито пък някой е арестуван. Полицията от Маями Бийч иска първо нашето становище.

— Искаш да кажеш, че те го тръсват на нас, ние казваме, че няма да завеждаме дело, а пресата само това чака. — Сам поклати глава и се подсмихна: — Не ми е работа, дай го на отдела за сексуално насилие.

— Еди иска да говори специално с теб.

— Защо?

— Сам. — Тя го хвана за китката. — Върви да поговорите, сигурна съм, че ще оцени помощта ти.

Той я изгледа продължително. Явно искаше да му каже нещо по характерния за Вики Дюран заобиколен начин.

Вече минаваше единайсет часът, когато съдията приключи с указанията към съдебните заседатели. Двата редуващи се заседатели бяха освободени, а останалите дванадесет се оттеглиха в залата, където приставът щеше да им поднесе обяда. На Балмаседа бяха сложени белезници и го върнаха в килията му от другата страна на улицата.

Опрял ръце на гладката черна гума, Сам се спускаше по тесния ескалатор от четвъртия етаж зад един детектив от Метро Дейд. Той го попита дали някакъв процес за въоръжен грабеж остава назначен за следващия понеделник. Не, отвърна Сам, ищцата не се явила на потвърждаването. Обвинението вероятно би предложило условно пускане на свобода и би се въздържало от присъда, отколкото да отложи делото. Детективът слезе на третия етаж при службата за връзка с полицията. Някакъв частен адвокат видя Сам и се спусна с него до втория. Искаше обвинението да приеме кражбата с взлом за дребно хулиганство; в противен случай клиентът му, който бил към края на лечението си в клиника за наркомани, щял да бъде изхвърлен оттам. Сам му каза, че няма начин, тъй като това е шестата му кражба с взлом. Адвокатът вдигна рамене и подхвърли, че все пак ще трябва да се мине през процес, макар и двамата да знаеха колко е малка

вероятността заради натоварения график на Сам. Все нещо щяло да се измисли.

На втория етаж Сам отвори тефтерчето си да си отбележи за един грабеж с взлом. Порови за химикалка, след това започна да пише бавно. Знаеше, че почеркът му е ужасен. Химикалката прекъсна. Сам въздъхна и я прибра в джоба на сакото си. На първия етаж, където по стените край ескалатора имаше огледала, хвърли поглед към отражението си — широко лице, гъста кестенява коса, започнала леко да посинява. Връзката му беше изкривена. Сам я оправи и отново се отпусна тежко на гумения парапет.

Най-последно се откри фоайето, където гъмжеше от полицаи, юристи, престъпници, жертви. Някои слагаха куфарчета и чанти пред рентгеновия апарат за проверка за оръжие, други излизаха през стъклени врати... Един нескончаем поток.

Маями — магическият град. На първо място по престъпност. Двеста и петдесет прокурори, които работят почти денонощно. Но даже да бяха и хиляда, нямаше да има достатъчно съдии да изслушват делата, нито пък място за затваряне на осъдени престъпници. Стотици компромиси за намаляване на сроковете, за които обществото плащаше по един или друг начин. Повече престъпления — по-големи данъци. Много граждани бягаха от окръга към Форт Лодърдейл — едва на шесто място по престъпност в Съединените щати.

Сам се озова в претъпкания коридор пред барчето на самообслужване, остави петдесет цента за едно кубинско кафе и го изпи, докато стигне до задния вход. Хвърли чашката в кошчето. Розовите мраморни стъпала бяха посивели от мръсотия. Той се обърна надясно и примижа срещу слънцето. Офисът му беше на отсрещната улица.

Повечето от младшите помощници постъпваха заради юридическия стаж. Имаха енергията да се справят с по двеста-триста открити дела и стотина процеса между тях. Учеха се, създаваха си име, след това си намираха работа, която да им носи добри доходи и да не ги изцежда.

Дина — съпругата на Сам — често недоволстваше по този повод. Той рядко се задържаше вкъщи, а не печелеше достатъчно. Как щели да си позволят да изпратят децата в колеж? Преди четири години, след дълъг размисъл, Сам реши, че е права. Започна работа към частна

адвокатска фирма с един свой приятел, с когото бяха служили заедно в 101 Въздушнодесантен във Виетнам. Дадоха му бюро с махагонов фурнир в един офис на десетия етаж на Флаглър стрийт.

Клиентите му бяха хора с чисти дрехи, повечето от които никога не са били жертва на нещо по-сериозно от автомобилна катастрофа. Сам завеждаше искове и диктуваше писма на секретарката си. *Долуподписаната фирма е наета от (попълва се името) във връзка с (описва се случаят) — резултат от престъпно нехайство от ваша страна, причинило (описват се щетите). В резултат на гореспоменатите закононарушения е предизвикана болка, обезобразяване и временна или постоянна нетрудоспособност, както и загуби от печалбите.*

На процесите се справяше чудесно, но в повечето случаи обикновено не се стигаше дотам. По-голяма част от времето си прекарваше зад бюрото си вместо в съдебната зала и подписваше десетки писма, молби и искания за издаване на съдебни решения.

Една вечер, след като бе работил до късно, той се взираше през прозореца в улиците на Маями, разстилащи се под него в стройна светла мрежа, която не изглеждаше никак зле от удобния кабинет. Тогавя Хейгън зърна случайно тревожните светлини на някаква полицейска кола и внезапно осъзна, че се е превърнал в канцеларски плъх.

Върна се на работа в отдела за пълнолетни и на следващата година стана негов шеф. Дина го разбра — или поне така казваше. Сам не знаеше към какво се стреми, ако изобщо се стремеше към нещо. След като завърши право, беше пълен с енергия и смяташе, че ще бъде полезен в Областната прокуратура. Като прокурор само се сблъска с повече престъпност, с повече насилие. Може би системата на правораздаването беше обречена в самата си същност, както всичко на този свят след човешката намеса. Но все пак трябваше да има някаква система за ред и някой, който да отстоява правилата ѝ.

Сам влезе през задния вход на извитата като дъга сграда от бетон, алуминий и стъкло, в която се помещаваше прокуратурата. Кимна на портиера, мина през рентгеновия апарат и детектора за метални предмети и се качи на ескалатора за четвъртия етаж.

— Сам, влизай. Вики ми каза, че си тръгнал насам. — Еди Мора му направи знак да затвори вратата. Той си оправяше вратовръзката пред кръгло огледалце, закрепено на една лавица от библиотеката му. — Обяд с градските съветници. — Образът в огледалото се усмихна. — Радвам се, че дойде, сядай.

Той се понаведе да види по-добре косата си и я приглади с пръсти. Пътят бе започнал да се губи. Но дори и така, с кръглото си лице и бързите си движения Еди изглеждаше по-млад за четиридесет и едната си години.

Едуард Хосе Мора беше харвардски възпитаник, роден в Съединените щати от родители кубинци. Преди режима на Кастро баща му бил управител на хотелите „Хилтън“ в Куба и когато започнали ужасите, изтеглил парите си и се преселил в Щатите. Еди Мора бе израснал в Манхатън и в лятната вила на семейството в Кънектикът. Беше служил като чиновник във Върховния съд, след това бързо се бе издигнал в Министерството на правосъдието. Беше се оженил за тъмнооката дъщеря на един бивш захарен барон. След това се бе преместил в Маями да извърши реорганизация в прокуратурата, получавайки няколко добри отзива в националните медии. Когато предишният областен прокурор на Дейд почина от инфаркт. Мора заемаше мястото му. Това бе прието с голямо задоволство от кубинските изгнаници и губернаторът на щата искаше да го включи в местните избори.

По повод миналогодишния рейтинг за престъпността Едуард Мора се бе появил на корицата на „Нюзуик“ с текст: „Млад кубино-американец прави промяна“. Сам знаеше, че Еди цени работата му в отдела за възрастни. Нямаше представа какво точно мисли Еди за него самия, но и не го интересуваеше.

Мора хвърли огледалцето в едно чекмедже и се изправи до бюрото си, почуквайки леко с пръсти по него. Поддържаше много добър ред в кабинета си. На едната стена бяха окачени дипломи и удостоверения. Документацията беше подредена. Мебелите бяха нови и модерни — дълъг кожен диван, обърнат към прозорците, и два стола пред бюрото му. Сам седна на единия.

— Вики ти е изложила фактите за това сексуално насилие.

— Бегло. Стори ми се, че не го приема като дело.

— Не е дело. Или не би могло да бъде, освен за хората, които са замесени. — Мора се засмя кратко. — Винаги когато се сблъскаме с някоя знаменитост — особено киноактьори, — пристигат репортерите и започват дезинформацията.

— Имаш предвид Маркус Ламонт? — попита Сам.

— Играл е към „Джайънтс“ — отвърна Мора, показвайки, че разбира от футбол. — Като защитник.

— Точно така.

— Биваше ли го?

— Беше доста добър за новобранец — поне първите два сезона. Мисля, че щяха да го освободят, но получи травма в коляното и това им спести неприятностите. Беше по-добър във Флорида. Но не съм гледал филмите му — добави Сам.

Мора поклати глава:

— Всички знаменитости, които минават през Маями Бийч, са ми интересни.

Сам чакаше Еди Мора да премине на въпроса.

Областният прокурор се бе облакътвил на ръба на бюрото си.

— Първо, накратко за случилото се. Късно през нощта миналия четвъртък една млада дама на име Алис Дънкан отишла в нощен клуб, наречен „Апокалипсис“, по покана на Джордж Фонсека. Той може би е свързан с управата на заведението, макар че този пункт остава някак неизяснен. Така или иначе той има — или е имал — сексуална връзка с евентуалната жертва. Според госпожица Дънкан те отишли в една стая, където вървяло интимно парти, Фонсека успял да я изнасили, след това я държал, докато Маркус Ламонт направил същото. Тя твърди, че Руфини се гаврил с нея, като използвал бутилка от шампанско. Повечето от присъстващите не са го видели или поне така казват. Като се има предвид общото алкохолно и наркотично опиянение в стаята, не бих приел с особено доверие думите на когото и да било от присъствалите. — Устните на Еди Мора бавно се разтегнаха в усмивка. — Можеш ли да си представиш какъв парад на знаменитости ще се проведе пред съда? Заседателите сигурно ще си помислят, че гледат филм на Фелини. А и момичето — дали може да ѝ се вярва? Най-добрите адвокати в Маями ще се настървят. И след като самите ние оставихме виновните на свобода до процеса, какво би направило едно жури с обвиняем като Ламонт?

— Изненадан съм, че полицията на Маями Бийч е стигнала толкова далеч — каза Сам.

— И това нямаше да направят, но лекарката от Центъра за възстановяване на жени след насилие им се обадила и детективът отишъл.

— Момичето пострадало ли е?

— Не много. Няколко вътрешни наранявания от телта, с която е била стегната тапата на шампанското. В доклала е трябвало да го отразят като изнасилване, тъй като жертвата е под осемнайсет.

— Колко под осемнайсет?

— Не съм сигурен.

Сам се обърна на въртящия стол, проследявайки с поглед Мора, който бе започнал да се разхожда из кабинета. Беше му навик — този човек не можеше да седи на едно място.

— Вики ми спомена за някакви проблеми на полицията с обществеността...

— Правилно. Едно време, както знаеш, бяха обвинени, че завеждат дела срещу влиятелни личности. Новият им шеф иска да сложи край на тази порочна практика. Възхищавам му се. Ако мога да му помогна с нещо, ще го направя. — Мора спря да се разхожда. — Сигурно искаш да знаеш защо не съм пуснал делото по каналния ред, където да отбележат: „Води се следствие“.

— Мина ми през ума.

Мора мушна ръце в джобовете си и се обърна към прозореца. Вертикалните транспаранти бяха отворени — оттук се виждаше градът, както и от кабинета на Сам, само че от два етажа по-нагоре. Дървета, къщи, измазани в бяло, с дъгата на експресния аутобан над тях; небостъргачите в центъра — няколко мили по-нататък, които сребрееха на фона на синьото небе. И тук прозорците имаха нужда от почистване.

— Вчера бях на събрание и получих спешно съобщение да се обадя на кмета на Маями Бийч. Дотук добре. Извиних се и излязох да се обадя на Хал Делуча в кабинета му. Той ми каза, че един от неговите най-важни бизнесмени бил по погрешка обвинен в изнасилване, а едно филмово студио заплашвало да анулира договора за заснемането на някакъв филм на Южния бряг. Делуча каза, че момичето правело очевиден опит за изнудване. Каза ми, че свалила Маркус Ламонт още

докато танцували. След това предложила на Клаус Руфини да спи с него, ако я вземе за модел към фирмата си, и за всичко това имало свидетели. Делуча иска от мен да кажа на полицията да не се занимава повече със случая. Е, аз естествено не бих могъл да го направя и му отговорих, че съм обиден от предложението му. — Мора оправи транспаранта на прозореца, след това се обърна. — Това ме поставя в много деликатно положение, Сам. Или давам ход на това дело, за да докажа, че Делуча няма влияние над мен, или го оставям да си мине по каналния ред, при което най-вероятно ще излезе, че той наистина се е наложил. Този телефонен разговор между мен и Делуча не беше насаме. Сигурно и други в кабинета му знаят какво иска. Може дори да е поел ангажимент към хората, които са замесени.

Нетърпението на Сам нарастваше, докато слушаше подробностите около това банално дело, на което никога нямаше да се даде ход, а още по-малко да се стигне до процес. Все пак беше впечатлен от спектакъла, с който Едуард Мора правеше на практика от мухата слон, раздухвайки твърде пресилено общественото мнение само защото някакъв бос като Хал Делуча го беше помолил за услуга.

— Ти самият какво искаш, Еди?

— Искам да мога да кажа на пресата, да кажа на всеки, който се интересува, че сме проучили внимателно случая. Че сме загрижени за тази млада жена, но поради липса на стабилно доказателство не повдигаме съдебно преследване. Не мога да се заема лично, нали разбираш? Когато започна някое дело, означава да давам изявления, а специално за това не бих могъл да правя изказвания. Не се насочих веднага към теб, защото... винаги съм усещал дистанцията помежду ни. Ти искаше този пост, а губернаторът го даде на мен.

Сам сви леко рамене:

— Никога не съм ти се сърдил за това.

— Знам. — Еди Мора се обърна към него. — Би могъл да ми създадеш сериозни проблеми, но не го направи. Точно затова сега си тук. Защо ти имам доверие? Не биеш на очи, но си вършиш чудесно работата. И почтеността ти не подлежи на съмнение. Това прави впечатление на хората. Ако Хейгън каже, че едно дело е боклук, значи наистина е така. — Еди го погледна в очите. — Искам ти да се заемеш с това дело. Действай така, както сметнеш за добре.

— Не го искам — каза Сам. — Нека си мине по каналния ред. Еди. На момичето ще бъде изпратено известие да се яви за потвърждаване на иска, но е почти сигурно, че тя няма да дойде. Това ще ви измие ръцете.

— Не, искам опитен прокурор. Искам теб, Сам.

Хейгън разтриваше разсеяно палеца си — от време на време имаше болки. Лек артрит — би казала жена му, без да му обърне внимание.

— Еди, знаеш, че това не е кой знае какво дело.

Мора го изгледа в продължение на няколко секунди, след това каза:

— Добре. Ще ти кажа какво представлява делото, но това, което ще чуеш, не бива да излиза извън тези стени.

— Естествено.

— Името ми фигурира в кратката листа на републиканците за тази есен.

На Сам му трябваше известно време да го осмисли.

— За вицепрезидент?

— Точно така.

— Исусе!

— И аз така реагирах, когато разбрах. — Мора се усмихна.

— Кой съм всъщност? Първият кандидат с кубинско потекло в партийните листи. И най-младият в историята досега. Как ти се струва? Би трябвало да се оттегля от сегашния си мост и ми се иска да го направя след един голям удар. Не мога да върша и двете неща.

Отначало смътно, след това с внезапно просветление, при което дъхът му за миг секна. Сам разбра накъде отива разговорът. Пръстите му стиснаха незабележимо фотьойла, за да запази спокойствие.

— Казаха ми, че името ми ще бъде на първо място, но всичко може да се случи. — Мора вдигна рамене, усмихвайки се.

— Е? Това е положението, Сам. Дори дребните неща могат да се превърнат в проблем.

— И искаш помощта ми.

— Да, ще ти бъда благодарен.

Бяха минали три години, откак Едуард Мора — доста под четиридесетте, с небрежната си усмивка и скъпи костюми — бе получил този пост по политически съображения. Мора дори не беше

от Флорида, нямаше нито едно съдебно дело зад гърба си. Но Сам си беше мълчал и бе продължил да си работи по същия начин. Налагаше се да не мисли колко много бе желал тази длъжност. Самюъл Хейгън, надеждният работар, който не биеше на очи...

Изразът на лицето му не се промени, но вълнението премина по цялото му тяло. След това разбра колко антипатичен му е Еди Мора, който сега се усмихваше леко и чакаше отговор.

— Ще се погрижа за това — каза Сам.

— Добре. — Мора стана от стола. — Знаеш ли, Сам, чувствам се малко виновен, че те забърквам...

— Защо? — Сам го погледна с любопитство, докато ставаше.

— Ами... Южния бряг. Тези модели. Сигурно ще ти е трудно толкова скоро след смъртта на сина ти. Такава загуба за двама ви с Дина. — Пониженият тон би трябвало да придаде искреност. — Искам да знаеш, че при тези обстоятелства оценявам двойно жеста ти.

— Не е проблем. Еди.

— Сигурен ли си? — Сега niskият му тон бе стигнал почти до шепот, веждите му се бяха събрали.

— Казах, че не е проблем.

Сам затвори вратата след себе си, след това остана за момент неподвижен. Бяха минали седмици, откак никой, освен семейството му не беше отварял въпрос за това. Матю Хейгън, само на деветнайсет години. И толкова красиво момче — модел... Напил се жестоко в един нощен клуб и се размазал с мотоциклета си по магистралата в четири сутринта. А баща му — висш прокурор с офис в Областната прокуратура... Какъв срам! След осем месеца на Сам му бе дошло до гуша от учтиви изрази на фалшиво съчувствие.

Чудеше се дали ще дойде време, когато да може да помисли за сина си, без да му се прииска да размаже с юмрук най-близкия предмет.

[1] Да го направим! (англ.). — Б.пр. ↑

3.

Дина Хейгън събра с усилие листата и клонките от влажната пръст и ги натъпка в кафява найлонова торба. Оградената тераса бе очертана с декоративни тухлички. Дина бе засадила орхидеи и еленова папрат до нисък плет от иксора — явна грешка, защото цветята и зеленината се оказаха много по-неконтролируеми, отколкото бе предполагала.

Ножиците щракаха ритмично. Из въздуха се носеше мирис на влажна, наторена пръст и ухаеше на разцъфнала гардения.

Човек не би могъл да има *градина*, ако къщата му е в сивите и безлични югозападни предградия на Маями — той имаше *заден двор*. Но това беше градина, подредена с усет за цвят и форма. Веднага след като Дина, Сам и децата се нанесоха в жилището, брат ѝ Николас, който бе собственик на оранжерия на север от Тампа, бе пристигнал от триста мили с пълен камион с обогатена градинска пръст, саксии с цветя, храсти и палмови дървета — всичките зелени и свежи. Пик бе инсталирал поливна система и скрити светлини с автоматично прекъсване.

Две години по-късно бе минал ураганът, оставяйки след себе си само зелена маса и развалини. Дори керемиденият покрив на къщата бе почти отнесен. През следващата пролет Ник се бе върнал с още по-голям камион. Градината беше засадена абсолютно по същия начин, къщата — ремонтирана.

Дина си пое дълбоко въздух и подряза едно изкривено излишно клонче. В ръката ѝ падна снопче кървавочервени цветове. От известно време не си пиеше хапчетата. Те притъпяваха болката, но спеше прекалено много и мисълта ѝ не беше бистра.

Днес имаше повече време, защото бе отложила часа си при лекаря. През последните четири сеанса доктор Бермън се бе ровил в миналото ѝ, като че ли там можеше да намери някакъв ключ за обяснението на голямата ѝ скръб. Накрая разбра, че той я води към

собственото си заключение: Дина Хейгън е слаба. Слаба и снизходителна към себе си.

Сам я беше изпратил при този доктор с надеждата, че ще ѝ помогне. Наблюдаваше я от месеци, шегуваше се с нея, държеше се като с болно дете. Понякога търпението му се изчерпваше и тогава излизаше навън и бягаше, докато се стъмни, или отиваше при щангите си и тренираше, докато капнеше.

Беше роден да понася, да бъде силен. Нейният Сам умееше да погребва нещата: да излее бетон в гроба, след това да натрупа отгоре камъни и да обърне гръб. Но Дина не можеше така и нищо, абсолютно нищо не можеше да притъпи болката ѝ, която бе прекалено тежка, за да я понесе.

Влачейки найлоновата торба. Дина прибра един кичур коса в кока си и избърса лицето си с ръкава на ризата, която бе на Сам. Беше я вързала на кръста, платът все още носеше дъха му. Когато прекараш половината си живот в леглото с един мъж, научаваш всичко за него: мириса, гласа, усещането от тялото му, настроенията му, мислите му. Изневярата му... Преди три години ѝ беше изменил. Дина беше достатъчно сигурна, за да го обвини, но Сам каза, че всичко е приключило. Беше отказал да назове жената, макар Дина да подозираше, че е една от юристките в службата му. Беше ги виждала по неделните партита. Красиви жени с бели зъби, лъскави коси и тънки талии, които се въртяха около Сам Хейгън. Млади женски паяци, които хващаха в мрежите си мъже на неговата възраст.

След като ѝ се извини за причинената болка, Сам повече не отвори дума за това, сякаш такова нещо би могло да се забрави. После проблемите с Матю се задълбочиха. Много често Сам се разгневяваше дотолкова, че сигурно му бе олекнало, когато Матю напусна дома им, макар че никога не би го признал. Сам бе приел смъртта му най-леко от всички, но не можеше да се преструва, че е останал безчувствен. Понякога тя виждаше ужасната празнота, изписана на лицето му, и това я плашеше, защото не знаеше какво да направи.

Не беше се развел с нея, но я беше напуснал посвоему: когато я прегръщаше в леглото, би могъл да го прави по същия начин с всяка друга жена. Любеха се вяло, мълчаливо. Чувстваше се стара, предадена. Той ѝ беше съпруг, но в сърцето си я беше зарязал.

Откъде водеше началото си всичко? Дина беше убедена, че всяко ужасно събитие си има причина. Веднъж се беше нахвърлила върху Сам и бе го ударила. Той беше виновен за това, което ги бе сполетяло. Прелюбодейството му бе преминало като ураган през живота им и ги беше откъснало един от друг.

— Мамо! — долетя тънкият глас на дъщеря ѝ през двора от терасата.

Дина затвори очи с надеждата, че Мелани просто ще се прибере обратно вътре.

— Татко си дойде и вечерята е готова!

Тя ѝ махна с ръка:

— Вие започвайте.

Мелани беше на четиринайсет и бе прекалено чувствителна. Дина често трябваше да се насилва да бъде мила с нея, макар че нямаше никаква причина да се държи хладно. Мелани беше нежна, отстъпчива. Поддържаше стаята си чиста и оценките ѝ в училище бяха добри. Не беше красива, но не беше и безлична. От време на време Дина изпитваше съжаление към дъщеря си. Струваше ѝ се, че несъзнателно бе прехвърлила всичко от себе си към първото дете, оставяйки толкова малко за второто. Мелани бе сянка на брат си. А Матю беше... прекрасен. Нямаше друга дума.

Може би това бе грешката. Дина знаеше за древното предупреждение: Ако се възгордееш и кажеш, че детето ти е прекрасно, боговете стават ревниви и ще ти го вземат от завист. Матю сигурно не е бил съвършен. Беше взискателен и се сърдеше, страдаше и караше и хората покрай него да страдат. И накрая се самоунищожи. Но тя наистина го обичаше. О, боже, обичаше го много!

Дали тогава причината не бе в гордостта ѝ? Тя ли бе виновна за това? Дина стисна очи. Викът се спотаи в гърлото ѝ. Болката беше като прокарването на трънен храст по кървящи рани, който разкъсва и все още здравата плът. Тя изпусна ножиците и се подпря с ръка на тухлената ограда.

Когато отвори очи, слънцето сияеше като червено-оранжев пламък зад дърветата. Погледна надолу и забеляза, че бе вкопчила пръсти в кръста, окачен на врата ѝ. Беше православният кръст на баба ѝ Севасти. Дина го бе намерила в едно чекмедже преди две седмици. Днес си го бе сложила като талисман — последна надежда.

Баба ѝ бе пристигнала в Америка през 1921-а от семейството на етнически гърци, които имали ферма в околностите на Константинопол — сега Истанбул. Когато била на шестнайсет, един турски войник застрелял баща ѝ и изнасиллил майка ѝ пред очите ѝ, след това я намушкал с щика си. Тя се скрила в плевнята, стиснала брадвата на баща си. Войникът ритнал вратата и пристъпил в тъмното... и тя му разцепила черепа. Бягала и се крила три дни, гладувала и студувала, докато накрая успяла да се прехвърли в Гърция с една рибарска лодка. Измолила пари от роднините си, за да замине за Америка, без да знае какво ще прави там. На кораба се запознала с един млад мъж — Ставрос Пондакос. Докато доплават до Ню Йорк, двамата вече били женени. Заминала с него на юг, в Тарпън Спрингс — гръцка рибарска колония на западния бряг на Флорида, където той вече си бил уредил работа като гмуркач на кораб. Двамата живели дълго и имали седем деца.

Първият им син — бащата на Дина — вече беше на смъртно легло в мъчително състояние: губеше бавно разсъдък си и изпадаше в пълна неадекватност. Сестра му — също доста възрастна — се грижеше за него в къщата на Спринг стрийт. Дина бе израснала в тази къща — два етажa с извити первази и веранда по протежение на едната стена. Под дъбовете, обрасли с испански мъх, имаше бели градински столове. Баща ѝ беше ѝ направил малка лодка, която най-често стоеше завързана на кея. Понякога излизаше с нея по блатистия ръкав на реката, който след много извивки се вливаше в Мексиканския залив. Дина се мразеше, задето бе напуснала този дом: като най-голяма дъщеря би трябвало тя да се грижи за Костас, но не искаше да се връща в Тарпън Спрингс. Градът беше прекалено малък и провинциален. Установяването ѝ там щеше да прилича на изгнание.

Дина трепна от нов пристъп на болката и се изправи.

По едно време бе започнала да мисли за самоубийство. Изкушавана от тази идея, дори бе започнала да флиртува с нея.

Тогова защо не го беше направила? Не поради страх от вечни мъки заради непоправимия грях. Тя вече не се чувстваше православна християнка. Сам също нямаше никакъв отговор. Майка му — отдавна покойница — беше еврейка, но той не изповядваше никаква религия.

Можеше да нагълта хапчетата или да натисне спусъка — и какво? Нямаше дори да усети нищо. Накрая бе решила, че е много по-

добре да помни и да изпитва болка, отколкото да рискува да не изпитва изобщо нищо.

Дина избърса отново челото си с ръкава на ризата, след това вдигна ножиците. Щеше да приключи с подрязването на храстите и тогава да се прибере за вечеря.

Мелани стана от масата в кухнята да провери яденето на печката. След това прекоси стаята и отново надникна през плъзгащата се стъклена врата. Майка ѝ беше почти в края на алеята. Слънцето вече залязваше. Баща ѝ се бе качил на горния етаж да се преоблече. Щеше да слезе след минути.

Мелани бе подредила чаши и чинии върху разтегателния плот, ленени салфетки, сгънати като ветрила, и хубавите сребърни прибори. Надяваше се да седнат да вечерят заедно. Никой вече не се хранеше в трапезарията — дори на празници. Предишната година сякаш беше в някой отминал живот. Матю бе загинал през септември и Коледата беше ужасна. Не сядаха на кухненската маса, защото бе отрупана с книжа от службата на баща ѝ, един телевизор за поправка, който стоеше там вече месец, и куп писма. Плюс куфарчето на майка ѝ и купчина данъчни квитанции. Майка ѝ имаше частен секретар и собствен офис, но се беше разболяла и едва сега се връщаше на целодневна работа.

Мелани бе разчистила малко място на масата, за да си напише домашното. Отпусна се в стола си и загриза един морков. Това ѝ беше достатъчно за ядене. Може би и малко парче от печеното, за да избегне въпроса на баща си, да не би да иска да се разболе. Училището свършваше след три седмици и всичките ѝ приятели си купуваха бански. Полагаше грижи за тена си в задния двор, но бедрата ѝ бяха наедрили. „Мелани, започваш да се закръгляш“, беше намекнала майка ѝ миналата вечер.

Подпряла брадичката си с юмрук, тя четеше на глас: „Намерете стойността на X , ако стойността на функцията на X е нула“. Опря гумичката на молива си върху лист милиметрова хартия.

Матю би могъл да реши задачата, без дори да отваря учебника. Беше страхотен, докато не започна да бяга от учителите. Майка ѝ бе казала, че той има нужда от психиатър. Баща ѝ пък — че му трябва

добро военно училище. Той никога не научи за някои от нещата, които Матю правеше, като например кражбите му от магазините, защото майка им оправяше последствията сама. Мелани знаеше само защото бе подслушала един разговор между двамата. В десети клас беше изключен за пушене на наркотици и каза на сестра си, че лично ще ѝ строши ръцете, ако някога опита и тя. След това си помислиха, че иска да се самоубива и го настаниха в болница. Той бе насочил бащиния пистолет в главата си. И след това се беше засмял пред сестра си: „Голям майтап! Трябваше само да видиш реакцията на стария“.

Мелани отбеляза на хартията десет сантиметра над пресечната точка на осите X и Y, след това отброи четири наляво.

— Мразя тези неща — измърмори тя. — Адски ги мразя!

Матю се отбиваше и ѝ помагаше дори след като бе напуснал къщата. Не можа да завърши двегодишния колеж. По този повод баща им се разkreця и го сграбчи за ризата. Матю се опита да му посегне, но изхвъркна с удар от стаята. След това и двамата плакаха и се прегърнаха. Но Матю се отдръпна и накрая се премести в един апартамент на Южния бряг. Стана модел. След това загина.

Намръщена, Мелани изтръска трошиците от гумата, останали по милиметровата хартия. Безполезно е, помисли си тя, абсолютно безсмислено. След вечеря щеше да се обади на някого от класа и да го попита как да я реши. В задния двор майка ѝ се изправи и премести торбата с крак. Мелани мислеше, че ще се чувства добре, когато влезе. Обикновено се държеше нормално, но понякога ставаше абсолютна кучка. Добре поне, че вече не плачеше толкова. Всъщност от доста отдавна не си пиеше и хапчетата. Бяха ѝ предписали лекарство, което Мелани постоянно държеше под око. Майката на едно от момичетата в класа се беше опитала да се самоубие по този начин. Но тя беше алкохоличка.

По стълбите се чува стъпки и Мелани се обърна. Баща ѝ влезе в кухнята по маратонки, които изглеждаха така, сякаш бе бягал с тях през най-големите локви. На врата му висеше стара хавлиена кърпа. Уплаши се, че някой може да го види. Беше със сиви наполеонки, срязани до коленете, и блуза с разпран джоб. Започваше да пуска корем. Тренираше, но без особен ефект. В семейната стая имаше фитнес уреди и на няколко таблици бе отбелязан ежедневният график, но повечето квадратчета стояха празни. Когато беше в армията,

скачаше от хеликоптери и бягаше километри с тридесет и осем килограмова раница на гърба и F-16 в ръката, за което бе награден с „Кръста на Виктория“. Често разказваше за това на Матю. „Ето това е войната, сине — и същото е в живота. Трябва да бъдеш *жилав*“. Но когато татко им не ги наблюдаваше, Матю се споглеждаше с Мелани и повтаряше думите му само с устни, при кое го тя едва не прихваше от смях.

Той се приближи до прозореца и погледна навън.

— Нали няма да бягаш тази вечер? — попита тя.

— Мислех, но вече мръква.

— Има телешко задушено. От вчера е, но съм добавила още зеленчуци.

Той продължаваше да се взира навън.

— Как е майка ти?

— Предполагам, добре.

— Предполагаш? — Сам се обърна към нея.

— Не е ходила на лекар.

— Защо?

— Не знам. Прибра се преди четири и половина и веднага излезе навън.

Той въздъхна и оправи хавлията на врата си.

— Мисля, че вече приключва — каза Мелани. — Можем да я изчакаме.

Баща ѝ мрачно се извърна към печката.

— Да не би да си имал тежък ден? — попита Мелани.

Той не отговори, но след малко каза:

— Изгубихме процес. Заседателите оправдаха един, обвинен в първа степен.

— О, много лошо. Какво е направил?

— Хвърлил някого от прозореца на шестия етаж. — Той завъртя към себе си учебника по математика. — Как е училището, Мел?

— Окей. — Мелани знаеше, че убийството трябва да е било кърваво и зловещо. Иначе баща ѝ никога не говореше за делата си. — Искаш ли да сервирам?

Сам се усмихна.

— Защо не? Но нека първо да доведе майка ти.

Той захвърли хавлията на стола и излезе през плъзгащата се врата.

Когато Сам я извика. Дина вдигна поглед. По бузата ѝ имаше кална черта. Той я избърса с палец, след това се наведе да я целуне.

Тя се усмихна и подръпна разпрания подгъв на гащите му.

— Погледни се, Сам. С тези дрехи приличаме на бездомници.

Той отмести шапката ѝ и седна на стълбата пред къщата.

— Как мина денят?

Забеляза, че не е сложила градинските ръкавици и ноктите ѝ са мръсни и изпочупени. Преди се гордееше със силните си красиви ръце. Но беше осъзнал, че вече всичко се разделя на *преди* и *след*.

— Цял ден имах срещи и не можах да свърша нищо. — Тя отрязва едно клонче с ножиците. Живият плет бе нисък и зелен, изравнен безупречно покрай камъните, сякаш го бе подрязвала с лазерен лъч. — А при теб как мина?

— Добре.

— Днес следобед бях на църква — каза тя с тон, който предполагаше Сам да я разпита за това.

— На коя църква?

И двамата не бяха стъпвали в църква в Маями.

— „Света София“ — отвърна тя. — На връщане към къщи. Запалих една свещ за Матю. Почувствах го около себе си, Сам.

Той разглеждаше тухлите в краката си и се двоумеше дали да ѝ предложи да влязат вътре. Беше го обвинила — и с право, — че не иска да говорят за Матю. Сам нямаше какво повече да каже за сина си.

— Подейства ми много по-добре, отколкото разговорът с доктор Бермън. Виж!

Дина се обърна с лице към Сам, както бе коленичила. На гърдите ѝ висеше плосък сребърен кръст с три полукръга в горните три края, които му придаваха съвсем източноправославен вид. Сам не го беше виждал отдавна.

Не знаеше какво да каже.

Докато бе навела глава над ножиците, Сам забеляза колко бе посивяла косата ѝ. Беше разделена по средата и хваната с шнола зад врата. Тъмнокафява отзад, по-сива над темето. Можеше да докосне с

пръст линията, която показваше кога е умрял Матю. Беше остаряла от миналото лято. Но дори и така, все още правеше силно впечатление с тъмните си очи и пълните си червени устни, които нямаха нужда от червило.

Знаеше, че я обича, но по-различно, отколкото преди двадесет и няколко години. Бяха минали през много неща, за повечето от които не обичаше да си спомня. Неведнъж бе мислил за развод, дори беше разговарял с адвокат. По една или друга причина не се получи нищо. Децата, службата, парите...

След това Матю умря, тя се отдръпна и това го накара да се обърне към следобедните кросове.

Наблюдава я известно време, след това попита:

— Дина, нали фирмата ти има голям брой клиенти по Южния бряг?

„Джейкъбс, Рос и Рендъл“, на които фирмата ѝ бе партньор, бяха маямският клон на счетоводна кантора с главно управление на Уолстрийт.

— Няколко. Защо?

— Какво ще кажеш за Клаус Руфини?

— Руфини? Не, не работи с нас. Не директно. Мисля, че някой в офиса прави финансово проучване на един проект, в който участва и той. Курортен център. Преди няколко месеца имаше статия в „Херълд“, не я ли видя? Искат да построят хотел и няколкостотин апартамента за прекарване на свободното време — всичките долнопробни, ако питаш мен. Имаме ли късмет, всичко ще си остане на хартия.

— Какво знаеш за Руфини?

— Роден е в Северна Италия. Мисля, че майка му е швейцарка. Баща му е собственик на корабостроителница или на металургичен завод, нещо такова. Защо се интересуваш толкова от Клаус Руфини?

— Обвинен е в сексуално насилие. Той и още двама мъже в специалната стая в един нощен клуб на Вашингтон авеню. Еди иска аз да се заема с делото.

Устните на Дина се разтегнаха в хладна усмивка. Събра няколко листа от пролуките между тухлите. И с прахосмукачка не би могло да се почисти по-добре.

— Изнасилване — каза тя. — На Южния бряг. Колко шокиращо! Ще я купят. Или ще я сплашат.

— Може би си права.

— Постоянно виждам такива хора. Правят каквото си искат и никой не ги закача.

— Срещала ли си се с Клаус Руфини?

— Някой ми го показа в един ресторант в центъра. Беше с жена си — моден дизайнер. Двамата са собственици на „Мода Руфини“.

— Какво е това?

— Сам, ти наистина си се откъснал от света в този съд. — Дина издърпа един корен. — „Мода Руфини“ е магазин за дрехи от типа на Армани и Версаче, ала не е толкова шик. Матю пробва в едно тяхно рекламno списание, но не го използваша. — Дина пусна корена в торбата. — Не е ли малко странно, че Еди възлага това дело на теб?

— Не съвсем. Аз съм единственият в службата, за когото се знае, че няма да му лиже задника. Опитва се да изгуби делото, без хората да си помислят, че се е поддал на нечий натиск.

— Така ли? — Тя вдигна вежди.

— Кметът иска делото да се провали. Еди е съгласен, че така ще се получи, но се напъва да не изглежда дупе и гащи с Делуча.

— И те оставя ти да свършиш черната работа. — Дина се засмя: — Еди е по-неискрен от теб, скъпи. Внимавай!

Не ѝ каза за втората част от разговора: че Еди Мора Може повече да не е областен прокурор. Сам можеше да наследи поста в замяна на една малка услуга около това дело. Все още не се беше ориентирал достатъчно, искаше нещата да отлежат малко.

— Коя е жената? Предполагам, че жертвата е жена, макар че човек никога не може да бъде сигурен за тези неща.

— Модел. На седемнайсет години.

— Седемнайсет? Господи! Та тя е дете, Сам, трябва да се заемеш сериозно с това.

— Току-що ми каза, че няма начин да спечеля.

— Но все пак законът я защитава. Нали е непълнолетна?

— Това няма да помогне.

— Защо? — настоя Дина.

— Защото неподлежащото на обсъждане изнасилване предполага жертвата да е била девствена и целомъдрена — отвърна Сам. — А това

момиче не е. Отишла в нощния клуб, вземала наркотици, напила се...

— И си получила заслуженото.

— Не казах това. Подчертах, че това е дело, което може би няма да спечелим. Ако заседателите не знаят как да постъпят, губим със сигурност. — Сам наблюдаваше как ножиците на Дина захапват щръкналите клонки. — Днес оправдаха Балмаседа.

Тя вдигна поглед и го изчака да продължи.

— Невинен! Бяха им необходими четири часа.

— *Пуснали са го на свобода*, след като е убил по такъв начин момченцето?!

— Имаха повече от основателно право да се съмняват кой точно го е направил. Съдията изключи признанието му. — Сам сви дясната си ръка и започна да разтрива палеца си. — Ако им бяхме дали шанс, можеха да гласуват за втора степен. Джо Макгий — той е шеф на отдела — искаше на заседателите да се дадат указания за първа степен и аз му позволих да го направи. Съжалявам, че го оставих. Беше риск. Не биваше да залагам на една карта.

Дина се засмя нервно:

— Не си виновен ти. Балмаседа се е измъкнал. Някои хора, изглежда, просто се измъкват, не мислиш ли?

— Не всички. Иначе бих напуснал тази работа — отвърна Сам.

— Убил е дете и се е измъкнал. Колко други престъпници като Балмаседа се измъкват?

Сам внезапно се почувства уморен.

— Хайде да влизаме — каза той. — Днес искам да си легна порано. А ти?

Но Дина продължаваше да се взира съсредоточено в него.

— И на Клаус Руфини няма да му се случи нищо. Само не ми казвай, че момичето само си с виновно. Трима мъже и едно седемнайсетгодишно девойче! — Изражението на Дина стана още по-мрачно. — Говорил ли си с нея?

— Още не.

— Мислил ли си поне да говориш? — засмя се ехидно тя. — Разбира се, че не. Тя би трябвало да знае какво може да ѝ се случи.

— Да, мисля да говоря с момичето — каза Сам, като се опитваше да не показва раздразнението си. — И ако се окаже чисто, ще доведе делото докрай, ако не — няма.

— Момичето от добро семейство ли е, Сам? Трябва да разбереш. Родителите ѝ знаят ли какво ѝ се е случило? Направо ми се иска да им се обадя лично. Би трябвало да формираме група за подкрепа. Родители на деца, чийто живот е провален от Южния бряг, какво ще кажеш?

— Дина, за бога! Матю умря, защото се напи и се блъсна с проклетия си мотор!

Тя се дръпна, сякаш я беше ударил.

— О, господи! — промълви той. — Не исках да ти кресна. Защо не влезем вътре? Мелани е приготвила вечерята.

— Сам, мислиш ли, че това е наказание за нещо?

— От кого?

— Бог. Провидение.

— Не. — Сам опря чело в двата си юмука. — Не вярвам в това.

— Странно становище за един правист. — Ножиците щракнаха с метален звук. — Вселената си има закони, нали? А законите предполагат присъда и наказание. Знаеш го много добре.

Задъханият ѝ глас го накара да погледне към нея. Тя плачеше. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Хайде, скъпа — каза нежно той. — Да се прибираме.

— Не съм свършила. Искам да приключа с градината, преди да се мръкне.

Сам забеляза, че палецът ѝ е разранен от ножиците.

— Не боли — каза тя, сякаш учудена. — Не е ли смешно? Изобщо не боли.

Кръвта се стичаше по отпуснатата ѝ ръка. Сам вече бе свалил фланелката си, уви палеца ѝ с подгъва и го стегна.

— Дълбоко е, ще се наложи да се шие.

— Не. — Тя опита да издърпа ръката си. — Не, не искам да ходя на лекар. Не и за такова нещо. — След това опря глава на гърдите му. — Ти ще ме превържеш, Сам. Моля те!

Той я прегърна през кръста, помогна ѝ да се изправи и я въведе вътре. Прочи раната с кислородна вода и я превърза, докато Мелани наблюдаваше намръщено. После ѝ каза, че ще я погледне сутринта и ако раната с набрала, ще трябва на всяка цена да отиде на лекар. Мелани се въртеше покрай нея, докато Дина я помоли да престане.

После си легна. Беше пила хапче и очите ѝ се затваряха.

— Толкова грижи създавам — прошепна тя. — Горкият Сам, направо те похабих.

— Глупости. Хайде, лека нощ! — Той погали косата ѝ, разпиляна по възглавницата.

— Тази нощ няма да сънувам — каза тя. — Когато вземам тези хапчета, не сънувам. Но през седмицата той ми се присънва всяка нощ.

— Лоши сънища?

Тя кимна:

— Много лоши. Ти сънуваш ли го понякога. Сам?

— Не. — Сам забеляза, че сребърният кръст е оставен на нощното шкафче с оплетена верижка. — Свалила си го.

— Хапчетата вършат по-добра работа. — Тя се засмя сънено: — Мисля, че имах проблясък от детството. Ще го прибереш в гардероба, нали? И да го изхвърлиш — не ме е грижа.

Той отвори чекмеджето на нощното шкафче и пусна кръста вътре.

— Сам, легни при мен.

— Разбира се, лягам си.

Той мушна ръка под врата ѝ и я целуна по челото. След това се загледа в черното небе през прозореца, докато дишането ѝ стана дълбоко и равномерно.

Бяха се запознали, когато Сам беше на двацет и две. Тъкмо бе отбил военната си служба. Баща му беше починал предната година в Уинтър Хевън, където притежаваше портокалова горичка. Сам отиде да уреди някои формалности по наследството, след това се отби в Джейнсвилския университет във Флорида, за да запише нещо. Не знаеше какво точно иска да учи, но непосредствено след казармата имаше някои привилегии и достатъчно спестени пари, за да изкара четири години. Взе каталог от гишетото на входа и пое през потъналия в зеленина парк на университета.

Беше със зелената си фланелка, а косата му бе съвсем късо подстригана. След него се повлякоха група хипита. С боядисани лица, мръсни и раздърпани. Един от тях беше с военно яке с лента на ръкава. Крещяха насреща му: „Колко бебета уби във Виетнам? Ей, войниче, пуска ли бомби над селата? Колко жени изнасили?“

Сам сви юмруци — чакаше ги да направят първата стъпка, искаше да я направят. Беше 1,87, тежеше деветдесет и девет килограма

и бе готов да строши нечий врат. След това чу един друг глас. Отнякъде се появи тъмнокосо момиче с книги в ръка, което им викна да престанат, да го оставят на мира. Те се обърнаха и се загледаха в нея достатъчно дълго, за да спадне напрежението.

Сам тръгна след момичето и попита защо го е направила.

Тя сви рамене:

— Не беше честно, те не знаят кой си.

— Ти също. Може наистина да съм убивал хора във Виетнам. Може това да ми е харесвало.

Тогава тъмнокосата девойка спря.

— Не, не мисля, че ти е харесвало.

Сам знаеше, че не би могъл да я остави да си тръгне просто така и да изчезне в тълпата студенти.

Името ѝ — както му каза по-късно — беше Констандина Пондакос. След това се бе разсмяла:

— За по-кратко — Дина. Окей?

Когато Сам се събуди, навън все още беше тъмно. Полежа малко в леглото, след това провеси крака, внимавайки да не събуди Дина. Заобиколи от нейната страна и придърпа одеялото върху раменете ѝ. Тя не помръдна. Сам навлече домашните си панталони и фланелката и слезе долу да си направи кафе.

Полицейският доклад за сексуалното насилие над Алис Дънкан беше в куфарчето му. Той извади папката, остави я на кухненската маса и я разтвори. Сложи си очилата и седна. Десетте страници съдържаха сбито изложение на водещия следствието заедно с допълнителните доклади на още двама души от Отдела за престъпления към личността и на четиримата полицаи, които бяха извършили оглед на помещението. Те бяха събрали доказателства и разпитали свидетелите.

Сам отпиваше от кафето и преглеждаше доклада.

„Жертвата твърди, че Фонсека насилствено я принудил да извърши полово сношение с него и после с Ламонт. След това те държали жертвата, докато Руфини содомитствал с нея с гърлото на бутилка шампанско“.

Сам премина нататък. След огледа на помещението бяха събрани следните веществени доказателства... Гнусният списък съдържаше:

дамски бикини, използван презерватив, 22 милиметров пистолет, спукана лула, две спринцовки, няколко различни наркотични средства в шишенца и найлонови торбички — на хапчета, на капсули и във вид на цигари. При влизането на полицията всеки в стаята си бе изтърсил джобовете.

Жертвата била откарана в Центъра за възстановяване на жени след насилие от една приятелка — Катлин Дорн, 35-годишна, според приложения списък на свидетелите.

Сам се взираше в името. Пое си дъх, задържа го в гърдите си и бавно го изпусна.

Последния път, когато я бе видял, Катлин Дорн беше по нефритовозелен копринен пеньоар, без нищо отдолу. Беше отишъл в апартамента ѝ само да ѝ каже, че повече няма да идва при нея. Връзката им бе приключила. Когато се опита да ѝ обясни колко съжалява, Катлин бе грабнала нощната лампа от тоалетната масичка и я бе запратила по него. Беше прелетяла на сантиметри от главата му.

Сам побърза да прелисти доклада на масата, сякаш жената, чието име бе написано там, можеше да изскочи от страницата.

4.

Катлин Дорн бе нагласила фотоапарата, насочен на север. Към него бе прикрепен обектив с дебела леща, а цялото устройство бе поставено на триножник. И Катлин, и апаратът, и кашонът с фотографски материали се намираха под сянката на един плажен чадър. През визьора се виждаше перспект на окъпания в светлина океан, златен пясък и бели хотели — всичко това се сливаше в мъгливо синкаво кръгче. Изчаквайки сигнала, пред обектива бе застанало едно семейство — идеалният модел за семеен туризъм. Жена със сламена шапка в рокля на цветя, с провесени сандали в ръка. Мъж с панталони, тип военно десантни, навити малко над глезените, и разкопчана риза. И едно момченце на пет години по къси панталони и тениска. Всичките кестеняви, с неопределена националност.

Идеята беше, че току-що са избягали в Маями Бийч от шума и студенината на Чикаго или Ню Джърси, или Монреал, събули са си обувките и нямат повече търпение да изпитат примамливото усещане на водата по ходилата си. Тази снимка щеше да бъде изпратена за корицата на брошура за потенциалните инвеститори на един курорт, проектиран да примамва семействата от Дисни Уърлд и Юнивърсъл Студиос към красотата на залива, откъснат от мрачния, урбанизиран, престъпен Маями.

Катлин отстъпи настри, за да даде възможност на помощника си да направи снимката. Томи Ченг учеше в местния колеж и работеше главно за да натрупа опит — единственото, което Катлин можеше да му предложи като заплащане. Беше с лента на челото, слънчеви очила, сребърни висулки, нанизани на корда около врата, бутилка вода на кръста, без риза, с широки къси панталони и кожени сандали с ремъци. Никога не беше виждала помощник-фотограф, облечен по-различно.

Томи сне капачето от обектива. Апаратът беше зареден с обикновена лента, така че трябваше да измерят осветеността и да огледат композицията от всички страни.

Допреди няколко години Катлин беше модел. Беше започнала с фотографията като хоби в Ню Йорк, но в Маями Бийч това се оказа начин за оцеляване. Получаването на тази работа беше направо удар в десетката: приятелят ѝ познаваше човека, който отговаряше за проекта. Катлин знаеше, че е добра, но тук никой не я молеше и не ѝ се подмазваше, както правеха с повечето известни фотографи. Двете момичета по бански, с които бе приключила снимките, се бяха изтегнаели на избелелите плажни шезлонги и пушеха. Бяха си взели душ, за да измият солената вода от косите си, в служебния фургон, паркиран близо до брега. Отпиваха минерална вода от кутийки с пластмасови сламки. Катлин дочуваше откъси от оживения им разговор. Собственикът на фургона седеше в един разтегателен стол и четеше вестника си, сложил стара рибарска шапка, за да скрие голото си теме от слънцето. Детето му изпълняваше ролята на петгодишния син в семейството туристи.

Художественият продуцент — блондинка на име Ута — се суетеше излишно с полата на едно момиче — модел. Момичето ѝ се усмихваше. Да, оближи задника на продуцентката, помисли си Катлин, всички го правят!

Томи пое надолу по брега, за да донесе един рефлексор, и мина покрай Рафаел Сото — отговорника за грима и прическите, който идваше насам.

Той спря под чадъра на Катлин и измъкна от джоба си пакет цигари. Пламъчето от запалката се отрази в големите му кръгли слънчеви очила.

— Как ти се струва косата ѝ? — попита той. — Окъпал съм я със спрей.

Каза му, че изглежда добре. Катлин бе виждала за последен път това момиче полуголо, като модел в едно рекламно списание на някакъв бутик за дамско бельо на Южния бряг. Сега Рафаел я беше накарал да прилича на водачка на момичешки скаутски отряд от предградията.

Апаратът забръмча и започна да щрака по два кадъра в секунда. Моделите минаваха по един и същ кратък маршрут отново и отново, връщаха се, пак тръгваха, преструваха се, че изживяват незабравими мигове. Люлееха момченцето на ръце, смееха се, вдигаха врява около водата.

Продуцентката извика на мъжа да не си мокри панталоните.

Рафаел бърбеше с Катлин, докато Томи презареждаше апарата. След това тя въздъхна и надникна отново през визьора.

— Какво, по дяволите!... — Сложи длани като фуния от двете страни на устата. — Томи! — Той се озърна. — Кажи му да си свали медальона. При всяко подухване, като се отвори ризата му, се вижда.

— За всички снимки ли го носи? — засмя се Рафаел.

— По-добре, отколкото онова момиче, дете се появи с татуиран паяк на задника, та трябваше да й търсим по-дълбок бански. Помниш ли?

— Господи, да, трябваше да й слагам „Дермабленд“ с шпаклата! — Смехът му изведнъж стихна. — По дяволите!

Катлин се обърна да види какво е привлякло вниманието му. До фургона бе застанал мъж — висок, рус, в свободни маскировъчни панталони и бяла риза с навити ръкави. Катлин го позна: Чарли Съливан, един от топмоделите на „Форд“. Бе англичанин, но живееше в Щатите. Учуди се какво прави тук. На плажа Съливан обикновено лежеше полугол до някое не по-малко шокиращо женско създание, притиснал устни към шията ѝ, а слънцето очертаваше прекрасно оформените му мускули. Беше виждала негов албум — огромно разнообразие от пози: в смокинг, в костюми от туид, в бизнес облекло, с кашмирено палто върху италиански костюм. Или само с плитки джинси и с напрегнати коремни мускули. В момента беше направил голям бум — редакторски снимки на първите страници на „Детайли“ и GQ.

Катлин хвърли поглед към Рафаел — стегнато очертани устни под големите слънчеви очила.

— Искаш ли да му кажа да се чупи? Мога да го предупредя, че снимките са фирмена тайна.

— Не, забрави за това.

Тя докосна ръката му:

— Добре ли си?

Допреди няколко месеца Рафаел живееше в една от къщите по крайбрежието, върху които Съливан имаше дял от собствеността. Поддържаше жилището чисто и дори плащаше ипотеката. Съливан се завърна от пътуването си до Лондон и го изрита. Катлин се бе опитала да предупреди Рафаел, но той си беше затворил очите пред фактите.

Тя се върна при фотоапарата. Мъжът, жената и детето изпълваха визъора. Сега момчето имаше малка рекламна шапка на „Маями Марлинс“.

Катлин опря ръка на апарата.

— Ута! Имаш ли разрешение от „Марлинс“ за шапката?

Ута сложи ръце на кръста и се затътри обратно към водата. Имаше дълги загорели крака, а голямата ѝ руса плитка подскачаше на гърба. Направи знак на Томи да махне шапката. Момчето я хвърли към нея високо във въздуха и тя се затича да я улови. На връщане Ута зърна Съливан и протегна ръце. Катлин чу как гласът ѝ неестествено се извисява: „Здра-ве-е-е-ей!“.

Целунаха се леко и Съливан я прегърна през рамото.

— Ама че курва — обади се Рафаел.

— Кой по-точно?

— И двамата. Миналата вечер ги видях във „Фолия“, преплетени като змии. Интересно ми е къде ли е бил съпругът ѝ.

— Сега Съливан е в хетеро фаза — отвърна тя. — Другата седмица може да мине на кучета или нещо подобно.

— Ако дойде насам, аз си тръгвам.

Но когато Съливан се запъти към тях. Рафаел не се помръдна. Двете момичета, които рекламираха бански костюми се повлякоха след него — едната боса, другата по плажни сандали с ремъци. Босата бе от някакво градче в Алабама, другата — мургава таитянка, за чийто баща се говореше, че избягал в Париж с голяма част от държавното съкровище на острова.

Съливан се отпусна на един дървен шезлонг на няколко метра от чадъра.

— Здравейте! — Той се усмихна, откривайки съвършените си бели зъби.

Едната от моделите се тръсна зад него.

— *Comment ça va, ma chérie*^[1]? Кога се завърна?

Той я целуна небрежно по устните.

— Преди цяла вечност — най-малко две седмици. Бях в Осло, където едва не ми замръзна задникът.

Американката го докосна по рамото с бедро.

— Чух нещо за теб.

— И какво е то?

— Че си големият бум в зимната колекция на Долче и Габана в Милано.

— Да, агентът ми се обади миналата седмица и все още съм в шок.

— И ето те тук, да нагледаш с благотворителна цел рекламните снимки за някакъв си курорт — обади се хладно Рафаел.

— Дойдох да се запозная с фризьорската ти техника.

Рафаел го изгледа изпод слънчевите си очила.

— Между другото няколко от компактдискете ми още са у теб. Бих искал да ми ги върнеш.

— Когато кажеш. Ще ги оставя при портиера. — Съливан се усмихна.

Рафаел се обърна и пое нагоре по брега.

— Мисля, че идеята ти да дойдеш тук не е блестяща — каза Катлин. — Това разстройва Рафаел.

— Него всичко го разстройва. Всъщност дойдох, за да поговоря с теб.

— За какво?

— За случая в „Апокалипсис“ миналата седмица, за какво друго!

Таитянката седна на пясъка с кръстосани нозе и запали цигара. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в червено, а на глезена ѝ проблясваше тънка златна верижка.

— Всички говорят за това — каза тя. — Казват, че си бил там.

Съливан кимна:

— Да, за съжаление. Онази нощ няха какво друго да правя и тъй като бях в настроение за нещо по-долнопробно, каквито са винаги партитата на Джордж Фонсека, реших да се отбия.

Американката оправи сламката в пластмасовата си чаша.

— Не мога да повярвам, че е било изнасилване. Имам предвид, че Али Дънкан е такава курва...

— Моля? — намеси се Катлин. — Тя ми е приятелка. И не е курва.

Момичето вдигна небрежно-елегантното си рамо.

— Аз също бях там — каза Катлин. — И няма да говоря за това. Съливан, ти също не би трябвало да говориш.

— Четох статията в „Ню Таймс“ — намеси се таитянката, — но оттам излиза, че всички са били пияни и че това постоянно се случва.

— О, така ли? — обади се провлечено Съливан. — Туристите ще бъдат толкова разочаровани.

— Една приятелка е била там с приятеля си — обади се другото момиче — и ми каза, че включили осветлението, спрели музиката и всички се оглеждали: „Какво има? Какво става тук?“

— Катлин — каза Съливан, — след като Али си отиде, един полицај нахълта направо в специалната стая и изкрещя: „Всички към стената! Пуснете скапаните лампи! Никой да не мърда!“ Бодигардът на Клаус се опита да го избута навън, но той измъкна пищова си и се обади за подкрепление. Нахлуха като торнадо, блокираха изходите, записаха имената. Всички бяха изумени. Никога, никога не пускай осветлението в нощен клуб. Само при вида на килима можеш да хванеш жълтеница. А Клаус Руфини междувременно си наливаше нова чаша шампанско и се усмихваше, сякаш никога не се бе забавлявал така добре. Не го арестуваха, защото... е, знаеш защо. Но чух от сигурен източник, че в момента по случая се води следствие.

Таитянката кимна, развълнувана, че се е докоснала до такава клюка.

— Полицията отдавна искаше да направи хайка в „Апокалипсис“ — каза тя. — Чух, че онази вечер са арестували много хора за дрога. Може да го затворят, защото пускат вътре прекалено млади момичета, не мислите ли?

Катлин фокусира обектива, след това размаха ръка във въздуха, за да даде знак, че е готова. Томи съобщаваше данните на фотомера:

— Единайсет... осем и седем... единайсет... Добре. Задръж на единайсет.

— Съливан, кажи ни. Какво ѝ направиха? — каза с потаен тон американката. — Наистина ли с бутилка шампанско?

— Съжалявам, получих инструкции да не коментирам случая. Но съвсем ясно чух как Джордж каза на Клаус, че му е приготвил изненада. Имаше предвид Али, разбира се, сякаш беше някакъв ордьовър. След това Клаус му рече, че иска да види Маркус Ламонт да го направи пръв.

— Но не беше така!

— Предложи на Джордж пет хиляди долара, за да гледа как грамадният черен негър прави секс с нея. Само че го каза с такива думи, че не са за цитиране.

— О, господи! — изпищя американката. — Толкова е гадно! Пет хиляди долара? Ти лъжеш.

— Вярно е, кълна се! — Той се усети и се разсмя: — О, я стига с тези шегички!

— Лъжеш като циганин!

Катлин се извърна, докато нагласяше апарата:

— Млъквайте всички! Опитвам се да работя.

Моделите си тръгнаха и Съливан се отпусна с въздишка в шезлонга. Сключи ръце зад тила си и притвори очи. Чуваше се кикотенето на момичетата. Но след като се отдалечиха, настъпи тишина.

Катлин погледна през обектива. Момченцето ровеше в пясъка с червена пластмасова лопатка. Майката разглеждаше някаква раковина. Таткото беше приклепнал на едно коляно, прегърнал майката през рамото. Всички се усмихваха. Томи и Рафаел бяха нагласили рефлекторите, никакви излишни сенки. Идеално.

Апаратът бръмчеше и щракаше. Накрая Катлин даде знак, че лентата е свършила и Томи го презареди.

— Кое е това момче? — попита Съливан. — Има нещо азиатско в него.

— Баща му е китаец — отвърна Катлин, — а той е на осемнайсет години. Остави го на мира!

— Днес си в странно настроение! Само попитах.

Катлин измъкна бутилка вода от съда след и разви капачката. Беше решила да снима и на другата лента. За всеки случай, тъй като Мартин Кас, нает от курортния център „Гранд Кариб“ — който случайно беше съпруг на Ута, — можеше да не хареса никоя от тези. Може Марти да не си падаше по услугите, а Катлин да не се беше подмазала достатъчно искрено на Ута. Като че ли бе най-добре изобщо да не се беше захващала с тази работа.

Докато чакаше, мъжът от триото сложи ръце на устата си и извика:

— Скоро ли приключваме? Трябва да пусна една вода.

Катлин хвърли внимателно бутилката в охладителя.

— Да, това е! Готови сме.

Съливан провеси крака от шезлонга.

— Кажи на онова китайте да ни остави за две минути — обърна се той към Катлин.

— Какво има, Съливан?

— Ще свидетелстваш ли срещу Клаус Руфини, ако има процес?

— Не съм мислила за това. — Тя прибра фотоапарата в калъфа и го закопча.

— Ходила ли си в кабинета на областния прокурор?

— Не. За какво?

— Вчера ме държаха там два часа и ме разпитваха. Искаш да кажеш, че никой не ти се е обаждал? Ходих с Мирабел, познавах я. Каза, че не е видяла много, но сигурно лъже. Така или иначе, измъкнахме се от следственото и попаднахме в сградата на съда. Господи, какво нелепо шоу! Тя не е сива и мрачна, както сигурно предполагаш. Стените са в тюркоазено, а завесите — тъмнорозови. Нещо като „Замъкът“ на Кафка. Искаха да знаят точно какво съм видял, какво съм правил в клуба тази нощ, кой друг е бил там, с кого съм отишъл, дали съм бил пиан. Сякаш аз съм обвиняемият в процеса. Никога няма да познаеш кой ръководи разпитите.

— Кой? — Катлин прибра обектива.

— Помниш ли онова момче, дето загина при мотоциклетна катастрофа миналата година? Ставрос. Не гледай с такъв празен поглед, Катлин, знаеш за кого говоря. Двамата работихте заедно по един френски каталог за спортно облекло.

Тя продължи да се взира още няколко секунди в него.

— Да, разбира се — каза накрая.

— Е, прокурорът е бащата на Ставрос. Можеш ли да повярваш? Казва се Хейгън — един дангалак с каменна физиономия, с министерска подстрижка и отвратителен син костюм. Никога не бих предположил, тъй като почти нямат прилика със Ставрос, но когато разбра, че съм модел, каза, че синът му също бил модел на Южния бряг — бил, като за покойник. Тогава го попитах кой е и той ми отговори: „Матю Хейгън, дето обикновено наричаше себе си Ставрос“. Казах му, че съм познавал сина му, че всъщност сме били приятели и че съм бил ужасно шокиран, когато е загинал, макар че по това време съм бил извън страната.

Катлин започна да прибира триножника.

— Хейгън ме попита дали бих дал показания, ако се стигне до процес, и аз му казах, че ще дам. Сигурна ли си, че не се е опитвал да се свърже с теб?

— Абсолютно.

— Интересно, ти също беше свидетел.

— Нали има теб, ти видя повече от мен. — Катлин сгъна чадъра. Съливан тръгна след нея към колата.

— Не ми е много приятно да съм единственият. Не че ме е страх от Джордж Фонсека или от онзи черен мелез, нито даже от Клаус Руфини. Всъщност една публична изява няма да ми навреди. Но ако съм единственият надежден свидетел, ще имам усещането, че ме превъзхождат по численост.

— Съливан, от минута насам ми се струва, че у теб са започнали да се развиват някакви зачатъци на съвест. Имам предвид, че не си мръдна пръста, когато нападнаха Али.

Примижавайки на слънцето, той наведе лицето си към нейното и се усмихна.

— Нито пък ти, скъпа.

— Катлин? — Томи Ченг бе застанал на няколко метра с рефлекторите. — Готова ли си да тръгваме?

Тя се обърна.

— Разбира се. Ще ми направиш ли една услуга? Да натовариш всичко и да го закараш в студиото. — Тя грабна своя *Nikon* и го метна през рамото си. — И промий филмите в лабораторията.

— Къде отиваш?

— Да си получа парите за това. До скоро.

Съливан ѝ махна с ръка:

— Чао.

Катлин пое на запад и прекоси магистралата Оушън Драйв с нейния натоварен трафик и колони туристи. След това продължи към бизнесрайона на Южния бряг. Марти Кас живееше на Джеферсън авеню. Беше казал, че ще е там. Може би този път нямаше да се наложи да обикаля като луда, докато си получи парите.

Беше си взела фотоапарата, защото винаги го носеше със себе си — един *Nikon*, който си беше купила на старо в Ню Йорк преди

години. Можеше да се скрие зад 70 до 210 милиметровия му обектив и да снима от разстояние, без да прави впечатление. Рекламните снимки се плащаха добре, но сърцето я теглеше другаде.

Спря на Вашингтон авеню под сянката на един навес в края на пазара. Фиксира през обектива една слаба жена с посивяла коса, която се къпеше под струята на градински маркуч. Катлин я беше виждала и преди: обикновено на една от пейките близо до полицейското управление. Жената беше с червени къси панталони и брезентови чехли, а гърдите ѝ висяха свободно под избелялата блуза. Маркучът стърчеше от вратата на едно френско бистро. Някаква кухненска помощница в бяла престилка се беше подпряла върху парапета и я чакаше да свърши, за да може да измие стълбите. Водата се разбиваше на ситни капчици и образуваше дъги в свежата мъгла. Катлин виждаше всичко толкова ясно през обектива: бялата стена, бялата престилка, боядисания в синьо парапет, червените панталони, проблясващата черна кожа на жената и сребристите пръски вода.

В мига преди да натисне копчето, тя се зачуди дали промитата и изсушена вече снимка ще отрази всичко това. Много често, докато мине през лещите и се запечата на светлочувствителната лента, светлината се променяше или се нарушаваше равновесието и се получаваше нещо като най-обикновена туристическа снимка. Понякога обаче фотосите ѝ бяха наистина добри.

Сега жената пееше. Катлин виждаше как устните ѝ се движат, как тънките ѝ ръце се полюляват над главата ѝ. Кухненската помощница ухапа цигарата си и изръкопляска.

Катлин задържа пръста си върху копчето и апаратът започна да превърта и да щрака до края на лентата.

Откри апартамента на Марти Кас в една сенчеста жилищна кооперация от шейсетте години. Някой бе подновявал боядисаната в розово сграда и бе сложил хоризонтална ивица в тъмночервено под покрива, опитвайки се да ѝ придаде артистичен вид, макар че архитектурата вече бе остаряла с няколко десетилетия.

Катлин натисна звънеца пред вратата му на първия етаж. Под шпионката имаше табелка: *Мартин Кас, Недвижими имоти и инвестиране.*

Тя свали шапката си и я размаха пред лицето си, за да се разхлади. От горния етаж се чу приглушен шум. Високият коридор водеше направо към разцъфналите храсти във около фонтанчето.

Франк Толин бе убедил Марти да възложи рекламната брошура на Катлин. Франк работеше като юрист в центъра и двамата поддържаха делови връзки. Ако Марти не платеше на Катлин, Франк щеше да уреди проблема. Но тогава трябваше да го изслушва, докато ѝ обяснява колко много е направил за нея.

Отношенията им с Франк бяха на приливи и отливи. В момента е прилив, помисли си тя. В разгара на сезона беше дошла да види какво е положението, слънцето ѝ хареса и остана. Бяха я освободили от „Мода“ за явяване на работа пияна и нямаше пари да се прибере в Ню Йорк. Франк ѝ беше позволил да остане в жилището му в Коконат Гроув, докато си намери апартамент. Оттогава периодично бяха заедно, но никой не говореше за брак. Франк вече се бе женил и развеждал два пъти, а на Катлин ѝ харесваше да идва и да си отива, когато ѝ е приятно.

Допря ухо до вратата: По дяволите! Позвъни още веднъж и се отказа. Той можеше да е на хиляда места.

Обади се в службата му и в дома му от автомата през две преки и остави телефонния си номер и на двете места. Тя също имаше мобифон и Мартин не би могъл да се оправдае, че не я е открил. Провери в няколко от близките ресторанти и две агенции за недвижими имоти. Никой не бе виждал Марти Кас.

Катлин разопакова един сандвич в движение и пое на север към Линкълн роуд. Томи Ченг имаше собствен ключ за студиото ѝ, вече трябваше да е закарал фотографските съоръжения. Дължеше му сто долара. Това, заедно с проявяването на снимките, които току-що бяха заснели, щеше да коства всичките ѝ налични пари, освен ако не отложеше плащането на наема за студиото с още някоя седмица. Или да вземе назаем от Франк? Поне за апартамента нямаше да се тревожи. Франк беше собственик на сградата и нямаше да позволи да му плаща наем.

Катлин спря сред тълпата на пешеходната пътека и изчака да светне зелено. В средата на следващата пресечка зърна „Апокалипсис“, който изглеждаше съвсем безобиден на дневна светлина — просто един вход, измазан с бял цимент. Навремето сградата е била синагога,

което при други обстоятелства би я развеселило. Покривът от две извивки и купол бе боядисан в сребристо. Предполагаше, че евреите са напуснали Брега. Преди една година, напълно сигурна в себе си, Катлин бе заела позицията с апарата, докато семейство евреи обикаляше наоколо: бащата с черен костюм и шапка, майката в рокля от калико^[2] и кърпа на главата, а след тях децата. Катлин бе изснимала цялата останала част от лентата, но когато филмът бе промит, се оказа, че кадрите са един върху друг.

Светна зелено. Катлин не се помръдна, само се взираше през слънчевите си очила в другия край на пешеходната пътека. Предстоящият разговор със Сам Хейгън не ѝ излизаше от ума. Трябваше да седне на масата срещу него и той да я разпитва, както бе разпитвал Съливан. Това, че Сам не ѝ се беше обадил досега, означаваше, че сигурно няма да го направи. Но ако все пак се обадеше?

Защо е била онази нощ в „Апокалипсис“? Ами правила е снимки за едно местно списание. И защо не се е противопоставила на онези мъже, не е извела приятелката си на безопасно място, не е извикала за помощ?

Защото не виждах в тъмното; след това беше прекалено късно.

Сам Хейгън, тежкият му сив поглед върху нея — сякаш имаше някакво право да я съди!

Вече се познаваха, когато започна да работи в офиса на Франк. Отначало леко се занасяше с него. Но начинът, по който я гледаше, издаваше какво иска от нея. Сам обаче не предприе нищо. По-късно, след като вече се бе върнал на старата си работа като прокурор, една нощ се появи на вратата ѝ и тя като последна глупачка му отвори.

Накара я да повярва, че е нещастен, че ще напусне съпругата си. Но след няколко седмици внезапно ѝ каза, че не може да я вижда повече. Това я шокира, но може би щеше да намери сили да му прости — в края на краищата си имаше семейство, — ако не беше открила, че той очаква да бъде назначен за временен областен прокурор. Едно е да изневеряваш на жена си, друго — да рискуваш кариерата си.

Случайно Катлин зърна Марти Кас да излиза от някаква банка на Линкълн роуд. Косата му беше събрана отзад на малка опашка, която бе вързал с червен ластик, носеше кожена чантичка и мобифон.

Когато се появи изневиделица пред него, той протегна ръка.

— Катлин, какво става с теб? Изглеждаш страхотно! — Усмивна й се изпод италианските си слънчеви очила.

Тя не отвърна на усмивката му.

— Минах през апартамента ти. Каза да дойда да си взема чека.

— Днес? — Изглеждаше озадачен, тръгна на запад по алеята. От години движението бе спряно и сега по тихата уличка имаше само цветя и фонтани. — Събота е.

Катлин изравни крачка с него.

— Не ме интересува кой ден е, Марти. Каза, че ще си бъдеш вкъщи. Приключих снимките за брошурата на „Гранд Кариб“. Всичко е заснето. Къде е чекът?

Той вдигна рамене:

— Къде са снимките?

— Парите са за разходите по проявяването и копирането. Даде ми аванс от хиляда долара. Сега ми трябва петстотин за изкарването и отпечатването. След това ще искам останалото.

— Би трябвало да ми го кажеш отначало.

— Казах ти го.

Марти Кас изглеждаше объркан.

— Офисът на туристическия отдел днес не работи, а всички чекове трябва да минават през тях. Хей, и на мен не ми харесва това. Знаеш ли, тези момчета спъват и моите работи, Катлин. Изкараха ме на топа на устата и ми дадоха дялово участие вместо заплата. Дял от какво, питам те. Предполагаше се, че в кметството ще одобрят промяната на парцелите, но сега не знам какво става. Последните събития в „Апокалипсис“ наистина може да ги изнервят. Имам предвид, че Руфини е главната фигура в проекта.

— Горкият Клаус — каза Катлин. — Плати ми за брошурата, Марти, но без да си въобразяваш, че ще направя нещо друго за него.

Марти Кас се приближи към нея.

— Наистина ли е изнасилил онова момиче? Или тя прави театър? Каква с историята, ти беше там, нали?

— Да, но не видях нищо.

— Правилно. Но какво се случи? Между нас ще си остане.

— Не знам.

— Да. Ако бях там, и аз нямаше да знам. — Той се спря. — Слушай. Жена ми беше ли на снимките тази сутрин?

— Разбира се. Ута оформя брошурата.

— С кого пристигна?

— Слезе от служебния фургон с моделите.

Марти я изгледа през очилата, след топа бавно се усмихна.

— Минах с колата — мислех да видя как вървят снимките — и зърнах там онзи обратен модел. Извинявай, че не съм много коректен, но знаеш кого имам предвид.

— Беше дошъл да говори с мен — отвърна Катлин.

Мартин отново се усмихна.

— Да не би да защитаваш Ута, Катлин? Да не би тя да те е помолила да не ми казваш къде е била и какво е правила?

— Стига, Марти.

— Ние се разделихме. Не знам дали Ута ти е споменала за това.

— Не, не е.

— Е, добре. Този рус красавец един ден ще си получи заслуженото. — Марти отвори ципа на чантата и пусна вътре малкия телефон. — Омъжи се за мен, за да получи зелена карта.

— Марти, чекът ми — повтори Катлин.

— Смятай го уредено. — Той погледна часовника си. — О, закъснявам. Слушай, обади ми се другата седмица. — Вече се отдалечаваше. — Ще излезем заедно на обяд и ще ми покажеш снимките. Нямам търпение да ги видя, обади се.

— Ще се обадя. В понеделник сутринта, рано.

Преди четири години Катлин бе направила изложба на черно-бели декадентски снимки в една галерия на Линкълн роуд, собственост на неин приятел. Продаде три фотоса. Имаше вино, плодове и поднос с бучки сирене на клечки за зъби. Появиха се познати, целуваха я по бузите и казваха, че изложбата е удивителна. Катлин беше с тесни джинси и дънково яке и пушеше френски цигари. Чу как един моден редактор описва пролетната колекция на Карл Лагерфелд, която разглеждал в компанията на Паоло ди Нисеми. Тя познавала ли Паоло? Току-що бил открил ресторант, където предлагали страхотно тирамису.

След това Катлин бе видяла Сам Хейгън да си сгъва чадъра до вратата. Маншетите на панталоните му бяха опръскани от дъжда. Забеляза я, усмихна ѝ се и се запъти към фотосите, окачени по стените на галерията. Сложи си очилата, светлината от тавана падаше върху раменете му. Катлин си седеше на мястото, опряла лакът в бедрото, и пушеше. Наблюдаваше го как разглежда снимките ѝ, как се спира пред всяка.

Когато най-сетне дойде да поговори с нея, тя реши, че няма да купи нищо. Но все пак беше купил — един пуст бряг, на едрозърнеста хартия. Галерията затвори рано и отидоха в съседното заведение за по едно капучино. Когато оставяше празната си чаша на масата, тя му напомни, че все още не е казал нищо за изложбата ѝ.

— Не разбирам много от фотография.

— Хайде, кажи си го — беше се засмяла тя. — Не ми пука. Снимките са превзети и повърхностни.

— Не, не мисля така. Защо не ми кажеш за какво се отнасят?

Лицето му беше сериозно. Наистина искаше да знае.

Под разтворения му чадър над главите им двамата минаха по цялата Линкълн роуд и обратно и Катлин му разказа какво е виждала през обектива и че това я прави по-щастлива от всичко, което е вършила досега.

[1] Как си, скъпи? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Вид памучна тъкан. — Б.пр. ↑

5.

Оливан заведе Томи Ченг в „Морското конче“ на магистралата Оушън Драйв. Беше му предложил — твърде щедро от негова страна — обяд и едно надникване зад кулисите на водещата модна индустрия. Седяха на една от дванайсетте масички на тротоара, опрели гръб о лъскавата коралова стена на хотелската тераса зад тях, и гледаха палмите и брега.

— Съомга на скара — поръча той. — Една салата с ябълков оцет. И сок от боровинки без лед.

Погледна към Томи Ченг, седнал от лявата му страна. Момчето още четеше менюто.

— Това е за мен. Томи. Ти какво искаш?

Тъй като Томи само кимна, Съливан попита отново:

— Хамбургер с картопки?

— Добре. И една кола.

Съливан подаде двете менюта на сервитьора, след това се обърна към момчето:

— Каж ми как беше нает от Катлин Дорн?

— Учителят ми по фотография я познава и ме препоръча, когато му се обади, че има нужда от помощник. — Томи вдигна рамене. — Не е като някой голям удар или нещо такова.

— Но все пак е нещо. Всеки започва отнякъде. Значи ти си решил да станеш моден фотограф?

— Е, все още проучвам възможностите за избор. Може би един ден ще бъда приет на работа към редакцията на някое списание.

— Доста амбициозно. — Съливан се замисли дали и той самият е бил някога толкова наивен. — Откъде си?

— Откъде ли? Дали не съм от Китай? — Томи се засмя. Имаше чисти бадемови очи с дълги мигли. — Баща ми е роден в Сан Диего.

— Още ли живееш при родителите си?

— Засега. Не ме карат да плащам наем.

Съливан се настани удобно в стола си.

— Е, чуй сега какво мога да ти кажа. Работил съм с най-добрите модни фотографии в света. Авадон, Фон Вагенхайм, Артур Елгорт, Хелмут Нютън... Ако искаш, ще ти покажа албумите си. Познавам и няколко местни фотографии. Катлин е добра, но няма голямо въображение. Но всъщност може ли някой да проявява въображение, след като работи по каталог? Научи каквото можеш от нея и се махни. И, за бога, изчезвай от Маями, ако е възможно! Тук гъмжи от бивши, посредствени, второкласни знаменитости и целият им подмазвачески антураж се влачи след тях.

— Ти какво правиш тук? — ухили се Ченг.

Ама че умно момче. Съливан не можа да сдържи усмивката си.

— Аз идвам заради слънцето, не заради хората. Автентичния светски живот на Маями вече го няма. След като се стъмни, този град става по-престъпен от Бърбън стрийт и по-безвкусен от Дейтона Бийч в ранна пролет.

Съливан прикова поглед в него, докато Ченг наведе глава.

— Мислил ли си някога да станеш модел?

— Аз?

— Имаш всички данни. Честно, не се шегувам. О, боже, виждал съм стотици млади модели. Хиляди... Повечето от тях нямат шанс. Но ти имаш. Мога да преценя, повярвай ми.

Съливан се извърна в стола, за да може да разгледа лицето на Томи.

— Точно сега подчертаните етнически черти са много на мода. Тенденцията започна още преди години в рекламите на Бентън. Хубав профил, страхотни скули, личи си китайската кръв. — Той се пресегна, свали лентата от главата на Томи и я хвърли в скута му. — Косата е малко дълга. Достатъчно си висок, добре оформена мускулатура. Азиатците излизат на снимките доста женствени, но мисля, че при теб няма да е така.

Момчето се дръпна, сякаш в следващия момент Съливан щеше да посегне към бельото му. Част от слиповете му, на шарки с мотиви от маямския ураган, се подаваха изпод късите дънкови панталони. Между зърната на гърдите му имаше по-тъмна ивица меки косми, която се губеше надолу към пъпа.

Съливан вдигна очи.

Томи се взираше в него предизвикателно.

— Аз не съм обратен, човече. Най-добре да ти го кажа директно.

— Чудесно, но какво от това? Повечето модели не са обратни, ако фактът те притеснява. От определенията не може да се разбере какъв е човекът дълбоко в същността си. Една личност е всичко това, което иска да бъде. Господи, *какви лигавщини!*

— Извинявай — каза момчето по-меко.

Съливан го потупа приятелски по рамото:

— Слушай, искаше от мен някакъв съвет. Не се занимавай с модна фотография, там вече е прекалено наситено. Вземи например Катлин. Тя не е без талант, но не би оцеляла, ако нямаше любовник, който да ѝ осигурява суха пара от време на време. Той е адвокат. Нещо ново ли ти казвам? О, фотографията също е интересен бизнес, но с какво ще живееш дотогава? Ако бях на твое място, щях да опитам като модел. Не е трудно и няма да ти пречи на училището.

Томи отпи голяма глътка кола.

— Не, виждал съм как момчетата позират. Не мисля, че мога да се справя.

— Разбира се, че ще можеш. Забавно е, като на сцена. Гледай.

Съливан имаше цял репертоар пози. Демонстрира му няколко от тях. Мамещи влажни устни за реклама на одеколон; арогантност, на която държаха италианците при мъжките облекла; задъхано напрежение от реклама на джинси, където симулираше, че прелъстява шестнайсетгодишно момиче до една цистерна на нийоркски покрив; след това синеока усмивка на невинно веселие, също като за коледна картичка.

— Страхотно! — Очите на Томи излъчваха възхита. — Много си добър.

В смеха му имаше нещо, което напомняше на Съливан за смеха на Ставрос: волен, открит, без следа от фалш. Ставрос можеше да беше мрачен, сърдит, саморазрушителен, но никога фалшив.

Съливан вдигна ръце, съзнавайки колко са грациозни и силни, и ги разпери широко — като криле. Бялата му риза „Армани“ се разтвори, откривайки всичко от врата до колана на панталоните. Съзнаваше, че хората по тротоара забавят ход, но беше свикнал с това.

— Погледни — никакви татуировки, никакви висулки по тялото ми. Никакви пластични операции, поне засега. — Той се засмя: —

Макар че вече съм на трийсет и една и това няма да продължи още много, нали?

Томи сви рамене.

— Не бива да опитваш наркотици — продължи Съливан.

— Не употребявам.

Сервитьорът донесе храната.

Съливан наблюдаваше как момчето разплисква кетчуп по хамбургера. Отмествайки поглед, вдигна вилицата си и си отрязва внимателно парче от печената съомга. Беше прясна и розова, с клонче босилек отгоре.

— На осемнайсет си, нали?

Томи кимна и преглътна.

— На твоята възраст е полезно да познаваш някои от местните хора. В това отношение аз имах късмет. Спомняш ли си рекламата отпреди няколко години за един одеколон на „Поло“, където мъжът яздеше бавно по брега?

— Ти ли беше ездачът?

— Да, възложиха го на мен, понеже познавах един човек. След година вече бях направил над сто хиляди долара.

Бадемовите очи се бяха приковали в него и Съливан усети нещо като преминаване на ток от създадената за миг връзка. Най-после бе привлякъл вниманието на Томи.

Когато бе петнайсетгодишен, Чарли Съливан бе излязъл на една от поредните си обиколки за дребни кражби в Лондон — този път из „Хародс“, — където бе набелязал една копринена риза. Но го забеляза един сипаничав мъж към четиридесетте. В същия момент го мерна и магазинерът от щанда. Сграбчи го за врата, но човекът каза на магазинера да го пусне, тъй като бил чичо на това момче. Плати ризата и купи още две. Оказа се, че има къща в града с шест спални, всяка от които Съливан опозна отблизо. Благодетелят му купи дрехи, плащаше за уроци по правилна дикция и го учеше коя вилица да използва при хранене, както и много други полезни за светския живот неща. Когато стана на осемнайсет, Съливан получи инкрустирана със злато викторианска музикална кутия, продаде я за две хиляди паунда и отлетя за Бахамските острови с приятели. След три месеца парите свършиха и той тъкмо се чудеше дали да се прибере вкъщи, или да продаде сладкото си бяло дупе, когато го спаси една четиридесет и пет

годишна жена от някаква нюйоркска художествена галерия, дошла на почивка. Тя го заведе до Щатите и му издейства зелена карта. Повече изисканост, повече пари, повече дрехи. Но тя обичаше да я завързват за леглото и да я бият, освен това вземаше наркотици. Съливан започна да обикаля модните агенции с няколко свои отпечатани снимки, както го бе посъветвала една от приятелките му. Изминаха пет трудни години, докато се устрои.

Погледна Томи Ченг и внезапно изпита силното желание да захвърли салфетката на масата и да се прибере вкъщи. Напоследък изневиделица го притискаше студена, сива меланхолия без абсолютно никаква причина.

Сега хлапето говореше за пари. Последва въпрос и Съливан трябваше да помисли как да му отговори.

— Не, мъжете, разбира се, не изкарваме чак толкова, колкото момичетата, но правим добро състояние. — Забеляза неизказания въпрос в погледа на Томи. — Аз печеля средно по две хиляди на ден плюс разходите в зависимост от работата. При студийните снимки е по-малко, но пак си струва. Винаги мога да си намеря работа в Германия или скандинавските страни заради цвета на косата и кожата си, но в Южна Америка не предпочитат моя тип. Странно, японците харесват руси коси. С французите се работи чудесно. Италианците не плащат така добре, но с тях е много забавно. Най-страхотното е, че виждаш много нови места. И срещаш момичета, много момичета. Имаш ли приятелка?

Момчето поклати отрицателно глава и облиза кетчупа от пръста си.

— В момента — не. Скъсах с една преди около месец.

Не се казва с „една“, кретен такъв, помисли си Съливан. Всички ли бяха такива? Не, не всички. Ставрос беше по-изтънчен, когато не се правеше на хулиган.

Как ли щеше да се справи с това? Съливан се замисли. Как щеше да изиграе тази роля? При положение че изобщо поискаше да я играе. Винаги беше интересно да не знае какво точно ще направи в следващия момент.

Толкова мъже и жени бяха идвали при него. Можеше да им каже „да“ или да ги прати на майната им — в зависимост от настроението си. Макар че настроението му нямаше голямо значение за тях самите

— те продължаваха да го гледат прехласнато със същия глуповат израз на лицата.

— Не очаквай блясък — каза неочаквано Съливан. — Това е просто работа. Няма никакъв блясък и не е лесно.

— Току-що каза, че е лесно.

— Не е. Е, ще разбереш какво точно представлява, когато започнеш. Разни агенти ще ти обещават стотици долари, а няма да получиш нищо. Разни фотографи ще ти опипват задника. Ще ходиш на пробни снимки в седем сутринта, за да разбереш дали ще те наемат за модел на евтино спортно облекло към някой магазин за преоценени стоки. Нарездат те в една колона с още сто човека. Накрая влизаш, искат ти картата, художественият директор я поглежда — картата, не теб, защото ти си само нещото, което се появява на парче хартия. „Съжалявам, но не е това, което ни трябва — казва. — Следващият!“ След това отиваш на друго пресяване.

— При теб така ли беше?

— Разбира се. Да не мислиш, че някой ще те хване от улицата и ще те включи в поредната рекламна кампания на Калвин Клайн за бельо!

Томи Ченг кимаше, отхапваше големи зальци от хамбургера и се чудеше дали е готов за предизвикателството.

Вниманието на Съливан бе привлечено от изсвирването на спирачки. Един очукан червен мустанг завиваше по улицата, за да се върне обратно.

— По дяволите! — Дори не усети, че го е казал на глас, докато хлапето не го попита какво има. — Джордж Фонсека! Единият от мъжете, които изнасиха онова момиче в „Апокалипсис“.

Мустангът спря до тротоара и шофьорът изскочи от колата. Беше с големи маратонки и грозни къси гащета, които едва скриваха гениталиите му.

Съливан изчака с напрегнати мускули. Над масата им падна сянка.

— Търсих те.

— Какво искаш, Джордж?

— Искам да знам какво си въобразяваш, че правиш!

Съливан въздъхна отегчено:

— Зададох ми няколко въпроса в кабинета на областния прокурор и аз им казах истината.

— Това не ме радва много, човече.

— Логично е — след това, което направи.

— Какво съм направил? Лъжливо копеле!

— Махай се, Джордж! Хората се обръщат.

Джордж се огледа, след това грабна един стол и се тръсна на края на масата, готов всеки момент да скочи като навита пружина.

— Слушай, Съливан, рано или късно трябваше да поговорим. — Погледът на Джордж се спря за миг върху Томи, който се беше облегал на стената. — Все още си бесен за Ставрос. Добре. Но какво, по дяволите, искаш от мен, човече? Това не беше по моя вина, казах ти.

— Не става дума за Ставрос. Проблемът, Джордж, е, че водата от казанчето е пусната и Клаус Руфини вече е тръгнал надолу по тръбата, а ти си просто върху същото парче тоалетна хартия.

— Ясно — процеди през зъби Джордж. — Сдушил си се с оная кучка Клаудия Отеро. Готова е да си даде дясната цица, за да изрита „Мода Руфини“ от бизнеса. Тя ли ти плати за това?

Томи се надигна, сякаш готов да избяга. Съливан го докосна по лакътя.

— Забележи, Томи, как този човек буквално се пени около устата.

— Отпиши се от живите!

— Това е оригинално. — Съливан снижи тона до шепот: — Изчезвай, Джордж! Преди да съм заритал мръсния ти задник по Оушън Драйв.

Джордж скочи и столът му отхвъркна назад на тротоара.

— Опитай се, копеле извратено! Ще ти размажа красивата устичка. Никакви удари в корема. Само в хубавите зъбки.

Един от сервитьорите вече си проправяше път между масите, следван от управителя. След тях пък пристъпваше готвачът — намръщен и с много дебел врат, — като бършеше ръце в престилката си. Съливан сложи ръце на корема си и се отпусна, видял накъде отиват нещата.

Управителят хвана Фонсека за ръката и просъска в ухото му:

— Какво правиш, Джордж? Хайде, зарежи тая работа! Не понасям такива неща.

Джордж се дръпна и се надвеси над Съливан:

— Забрави за Брега, задник такъв!

— Движение! Приключил съм с бизнеса в този град.

Той наблюдаваше как Джордж пресича вбесен улицата, влиза в червената си таратайка и потегля рязко на милиметри от един камион с регистрация от Охайо. Чу се продължително изсвирване на клаксон. Пушилката постепенно се разнесе. Управителят върна стола на мястото му.

Съливан изчака, докато ръцете му се успокоят напълно, преди да посегне към сока си.

Устата на хлапето бе останала отворена.

— Не те ли е страх, че ще ти направи нещо?

Съливан безразлично вдигна рамене:

— Мога да се справя с Джордж.

Томи се наведе към него:

— Какво е Ставрос?

— Не *какво*, а *кой*. Ставрос беше един мой приятел, който се замеси с Джордж Фонсека. Сега е мъртъв.

— Сериозно! Искаш да кажеш... че Джордж го е убил?

Съливан се вгледа изпитателно в Томи Ченг.

— Не. Ставрос загина при катастрофа с мотоциклет, но беше изминал цялата фаза от кокаина до инжекциите с хероин благодарение на Джордж. Питай Катлин, тя го познаваше.

Съливан замълча за известно време.

Любопитството на Томи Ченг не се беше изчерпало.

— Коя е Клаудия Отеро? — продължи той. Беше преместил стола си по-близо и Съливан усещаше топлината, излъчваща се от тялото му.

Той отпи още една глътка от боровинковия сок и остави чашата на масата.

— Клаудия Отеро е дизайнер от Мадрид, родена в Хавана. Има бутик на Линкълн роуд. Двете с Тереза Руфини се мразят и в червата. Клаудия има талант. Тереза пуска миналогодишната колекция на Версаче на половин цена. Точно като за Южния бряг. — После добави: — Дватамата с Клаудия прекарахме известно време заедно. Срегнах я при първото си пътуване до Париж, когато бях на двайсет и две.

— Ходил си с нея? — ухили се момчето.

Съливан плъзна ръка по раменете на Томи и каза тихо:

— Не съм ходил с нея. Томи. Чуках я цяла седмица и отпред, и отзад на една яхта, собственост на Нино Серути.

— Хайде бе!

— Честна дума, още сме приятели. Всъщност и ти би могъл да се запознаеш с нея. — Съливан се спря съвсем навреме, за да не спомене за партито, което Клаудия даваше в *La Voile Rouge* в петък. Нямахше нищо против да заведе хлапето там, но не и преди да се е подстригало и да е придобило някои елементарни обноски. — Знаеш ли какво — продължи той. — Отбий се довечера в хотел „Колъни“. Моята агенция организира парти. Безплатно шампанско, стари приятели...

Забеляза как вълнението веднага се отрази по лицето на момчето.

— Не познавам тези хора. Не мога да се изгърся просто така.

— Познаваш мен. — Съливан говореше в ухото му. — Слушай, Томи, няма значение кой си, ако познаваш, когото трябва. Вярно, това наистина е фалшиво съществуване, но като се замислиш, какъв друг живот има?

— Предполагам, че си прав. — Томи беше сличан. В този момент на Съливан му се искаше да го тупне леко по рамото.

След това се замисли над идеята да предложи на Томи първо да се отбие в апартамента му. Можеха да отидат в хотела заедно. Нямахше ли да е по-лесно? Разбира се, че щеше да се съгласи. Момчето вече се усмихваше, замислено как да впечатли всички тези известни хора.

Внезапно по врата на Съливан премина хладна тръпка, сякаш вентилационната уредба бе издухала студен въздух от ресторанта към тротоара. Дръпна се от Томи и скръсти ръце. Меланхолията се загнездваше като мокро куче на гърдите му.

— Какво трябва да направя? — попита Томи. — Дали ще ми искат карта на входа? Мога да си намеря фалшива.

Няколко секунди Съливан се взираше в него с непоносима досада.

— Знаеш ли, ти наистина трябва да се приведеш в ред. Това е отвратително. Дъвчеш с отворена уста и имаш речник на дванайсетгодишен.

— Хей! — възкликна объркано Томи.

— Да, „хей“. Защо не вземеш да се разкараш? Върви да си играеш с твоя „Кодак“.

В следващия миг момчето скочи от масата.

— Майната ти, човече! Ти си луд!

Съливан го наблюдаваше през тълпата пешеходци по тротоара: дългата му черна коса блестеше върху голите рамене и се тръскаше при всяка стъпка. Хубави рамене... Много жалко.

Забеляза, че от съседната маса някакъв мъж го наблюдава иззад слънчевите си очила с блестящи сребърни рамки.

Съливан прикова студен поглед в тях в продължение на минута. След това обърна стола си, затвори очи и подложи лицето си на слънчевите лъчи.

6.

Франк Толин се бе облегал на стола и бе вдигнал каубойските си ботуши на ръба на масата, когато чу, че асансьорът спира.

Тук, пет етажа над шумното Колинс авеню, беше тихо. Студиото на Катлин беше в югоизточния ъгъл на импровизирания брокерски склад. По бетонния под, където килимът беше запрятан, се процеждаше светлина. Имаше лампи, поставени на стативи, триножници и екрани, както и лавици с фотографски материали и съоръжения на едната стена. Катлин имаше малка тъмна стая, кухничка и дневна. Всичко бе осигурено от Франк. Тя често забравяше този факт.

Той задържа поглед на вратата. Преди няколко минути се бе загледал през прозореца и бе забелязал Катлин да разговаря с Марти Кас на Линкълн роуд. Двайсетте години адвокатска практика бяха научили Франк да чете почти безпогрешно езика на телата. Сега се чудеше доколко бе разумно да моли Марти да възложи тази работа на Катлин. Марти, изглежда, се опитваше да я разкара. Напоследък все по-често му беше трън в петата.

Пред вратата звъннаха ключове.

Катлин влезе и се обърна да заключи отвътре. На рамото ѝ висеше фотоапарат. Беше с къси панталони и краката ѝ бяха загорели от слънцето.

Когато се обърна, изведнъж го видя и подскочи.

Той се засмя иззад вдигнатите кожени ботуши.

— По дяволите, Франк! — Тя хвърли шапката си на фотьойла, отрупан с фотографски списания. — Не ми е съвсем приятно да нахълтваш по такъв начин.

— Страх те е, че мога да те уловя в нещо.

— Ами! — Катлин остави апарата на работната масичка до тъмната стая. — Мислех, че ще се отбиеш по-късно. Обещала съм да направя няколко портретни снимки в три часа и наистина няма да имам време да говорим.

— Хубаво е да знаеш, че липсваш на някого.

Тя заобиколи масата да го целуне. Франк само изви лицето си, искаше да види как ще го направи. Нищо особено, просто едно приятелско докосване на устните.

Тя го потупа нежно по рамото.

— Томи Ченг отбивал ли се е?

— Току-що си тръгна. Каза да ти предам, че ще занесе лентата в лабораторията. — Франк я наблюдаваше как си мие ръцете над мивката. Гърдите ѝ се залюляха, докато се сапунисваше. — Как вървят снимките за „Гранд Кариб“?

— Мисля, че някои излязоха доста добри.

— Всичко наред ли е с Марти? Плати ли ти?

Тя си избърса ръцете.

— Нямаше го. Ще му се обадя другата седмица за чека.

— Днес не си ли го виждала?

— Не. Ако имам някакви проблеми с Марти, ще те уведомя.

Франк се усмихна. Какво я караше да го лъже? Забавляваше се да открива сам какво ще премълчи и какво ще му каже.

— Да отидем довечера в „Стренд“ — каза той. — Ще дойдат и няколко от клиентите ми, така че облечи нещо по-хубаво, например синята рокля, която ти купих. Костюмът ми е в колата. Ще се преоблека в твоя апартамент.

Тя застана с ръка на кръста, сякаш щеше да каже нещо, след тона поклати глава. Франк знаеше какво означава жестът ѝ. Не искаше да се чувства в апартамента ѝ като у дома си. Вече неведнъж бяха спорили по този въпрос и не му се искаше да започват отначало. Реши да не ѝ напомня, че е собственик на сградата, а тя не плаща нито цент наем.

— Ако нямаш нищо против — добави той.

Тя само кимна и се наведе да разгледа количката, която помощникът ѝ бе качил дотук. Франк забеляза спуканата вена отзад на бедрото ѝ. Покрай очите ѝ бяха започнали да се появяват бръчици. Тялото ѝ също не бе така стегнато, както преди, но всичко това нямаше значение за него. Катлин Дорн все още беше красавица. Беше я срещнал преди осем години на едно парти по случай продукцията на „Маями Вайс“ и усмивката ѝ едва не му беше взела ума. Някои от приятелите му ходеха с по-млади момичета, обикновено около

двайсетте. Сменяха ги едно след друго. Франк не обичаше така. Връзката му с Катлин беше постоянна.

Но от време на време стигаха до сериозни противоречия и тя се оттегляше за няколко месеца. Често си казваше, че една временна раздяла освежава отношенията, но започваше да се уморява от тази игра. Може би я глезеше. Катлин не съзнаваше колко рядко се срещат добри мъже, особено за жени на нейната възраст. Франк знаеше, че е добра партия. Беше направил кариера като юрист. Здрав и стегнат, изглеждаше по-млад за четиридесет и седемте си години.

По-късно Франк се беше замислил за женитба — нещо, което се бе закълел да не пробва повече след двата си неуспешни брака. Всъщност миналата седмица се канеше да ѝ предложи да си премести нещата при него в Гроув, но предупредителните лампички отново бяха светнали.

Откак онова момиче бе изнасилено, нещо ставаше с нея. Може би Катлин бе разтревожена от самото нещастие? Или имаше нещо друго?

Преди три години, по време на една от по-дългите им раздели, Франк бе започнал да я подозира, че кръшка. Нае частен детектив и разбра истината. Изневеряваше му със Сам Хейгън. Двойно предателство. Година-две преди това Франк бе взел Сам в офиса си и бе положил значителни усилия да го въведе в света на свободната адвокатска практика. Всичко това — като услуга заради съпругата на Сам. Дина Хейгън бе отишла при него и му бе казала, че имат парични проблеми в семейството. След това му загатна за оня инцидент във Виетнам, като че ли Франк бе задължен с нещо на Сам за това, което се бе случило в ранната им младост. Представяше си как Сам се е хвалил на Дина, че е спасил кожата на Франк Толин.

Сам Хейгън нямаше влечение към частната адвокатска практика и се беше върнал в Областния съд. И след няколко месеца започна да се занася с Катлин. Франк беше толкова вбесен, че понякога си представяше как изважда патлака си и ги праща и двамата по дяволите. Вместо това, изкара едноседмичен запой и се движеше като извънземно из офиса си. След това Катлин се върна, както правеше винаги.

Сега Франк имаше основание да мисли, че отново се е виждала със Сам Хейгън. Той смъкна краката си на пода и се изправи.

Катлин бършеше праха от обективите си и ги прибираще в калъфите. Той се приближи, повдигна опашката ѝ и я докосна по врата с мустаците си. Тя се обърна усмихната и го целуна. Този път беше по-добре.

— Чух, че Областната прокуратура се е заела с изнасилването в „Апокалипсис“, на което си присъствала.

— О, нима?

— Марти Кас ми каза.

— Да, и аз чух същото.

— Но не си ми казвала.

— Току-що разбрах, Франк. Тази сутрин.

— Говорила ли си със Сам Хейгън за това?

— Сам Хейгън? Не, защо?

— Той е прокурор по делото, не знаеше ли? — Франк склочи ръце около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Да, това всъщност го знам.

— Мартин каза, че Хейгън разговаря със свидетелите. Ти си свидетел. Не си ли говорила с него?

— Казах ти, че не съм. — Тези нейни големи зелени очи понякога можеха да изразяват такава наивност. — Имаше други, по-подходящи свидетели. — Тя се измъкна от прегръдката му и сложи капачката на камерата. — Тази сутрин сериозният свидетел ми каза, че вече се е съгласил да даде показания. Може би няма да има нужда от мен.

— Какъв свидетел? — попита Франк с любопитство.

— Съливан. Чарли Съливан. Казах ти, че опази ноц беше там.

— А, да — топ звездата.

Последва тишина, след това Катлин каза:

— Ако се стигне до процес...

Франк я изчака да продължи, но тя мълчеше.

— Ако се стигне до процес какво, скъпа?

— Не ми пука за Съливан, честна дума, но ако той свидетелства... — Катлин насочи зелените си очи към Франк. — Знаеш как е при процесите, особено при подобни. Репортери и частни детективи душат навсякъде и се ровят и в най-малките подробности.

— Какви например, Кати? — Аферата ѝ със Сам Хейгън щеше да бъде доста пикантна подробност за пресата.

— Като например личната връзка на главния свидетел със сина на прокурора.

Франк се втренчи в нея.

— Не можах да разбера?

— Чарли Съливан прелъсти Матю. — Катлин го хвана за ръцете.

— Моля те, Франк, закълни се, че няма да споменеш на никого за това!

— Матю?

— Да, Матю. Трябва да си го срещал.

— Разбира се, един-два пъти, когато Сам го бе довел в офиса. Не си го спомням много добре. — Катлин стисна още по-силно ръцете му и той прошепна: — Не, няма да кажа на никого.

— Съливан не би го отрекъл, ако някой го попита. За него това е нещо естествено, но адвокатът на Клаус Руфини с удоволствие ще се възползва от тази информация.

— Ти как разбра?

— Дватамата с Матю работехме заедно, правех снимките за албума му. Оpozнахме се и повече или по-малко, бях в течение на това, което ставаше с него. Беше само на деветнайсет и толкова доверчив! О, господи, Франк! Ти не знаеш, Съливан е такъв демон! Бедният Матю...

— Момчето на Сам Хейгън. — Франк се усмихна, замислен за иронията на съдбата. Дали Хейгън знаеше?

Лицето на Катлин пламна.

— Няма абсолютно нищо смешно. Всичко, което му се случи, е ужасно.

— Не, Кати, просто ме изненадваш, това е всичко. Виж, това е Маями Бийч, а не селската Алабама. Ако синът на Сам Хейгън е имал нещо с някое друго момче, какво от това?

— Франк, ти не разбираш. Матю беше депресиран и объркан. Съливан му каза, че е от отбора на губещите, че никога няма да успее като модел. Загина при мотоциклетна катастрофа само две седмици след това, пиян до безпаметност. На какво ти прилича това?

— Искаш да кажеш, че го е направил съзнателно? Че се е самоубил?

— Така биха могли да помислят хората.

— Знам, че могат. — Франк потърка гърба ѝ, усещайки топлината на кожата ѝ през тънката фланелка. — Чудя се дали Сам

знае за това.

— Съмнявам се. Матю ми беше казал, че трудно разговаря с баща си. Непрекъснато го беше страх да не би някой от семейството му да разбере за това.

Франк допря устни до слепоочието ѝ:

— Притеснява ли те как би го приел Сам Хейгън?

— Това едва ли ще го трогне. — Тя се засмя, но след това усмивката изчезна от лицето ѝ. — Е, не би трябвало да ме е грижа, но се тревожа. Единственият му син е мъртъв. Ти също имаш син, Франк. Как ще се чувстваш, ако се самоубие? Сигурно е било ужасно. И не само за Сам. Ами майката на Матю? Искам да кажа, имало е един човек, когото обичаш, и изведнъж някой ти казва, че е бил обратен и се е самоубил, защото приятелят му го е нарекъл неудачник. А може би се е пристрастил към наркотиците и не е можел повече да се понася... — В очите на Катлин внезапно проблеснаха сълзи. — Матю беше добър човек, Франк. Можеше да си устрои чудесно живота.

Тя отиде до работната маса и се престори на много заета. Франк я наблюдаваше съсредоточено и се чудеше за какво са тези сълзи. След това изведнъж проумя: Катлин се страхуваше, че би могъл да разбере за връзката ѝ със Сам Хейгън.

— Не искам да свидетелствам — каза твърдо тя. — Виждала съм какво правят адвокатите, как могат да изкривят истината и да разкъсат душата на хората.

Мушна палци в джобовете на джинсите си. Франк наблюдаваше как Катлин пренавива лентата в камерата, най-после се приближи до нея и я обърна с лице към себе си.

— Изслушай ме, скъпа. Напрасно се тревожиш. Областната прокуратура ще провери случая, след това ще прекрати делото.

Тя го погледна с надежда.

— Откъде знаеш?

— Марти ми каза. Хал Делуча разговарял с областния прокурор. — Франк я целуна по бузата, усещайки соления вкус от сълзите ѝ. — Познаваш политиците от Дейд. Ако нещо е в ущърб на туристическия бизнес, не бива да го има. Не могат да излязат срещу Маркус Ламонт или Клаус Руфини. Не бива да се тревожиш за това, разбираш ли?

Тя опря чело на рамото му и склучи ръце около врата му. Имаше нужда от него. Той я прегърна силно — ето ги отново двамата,

нуждаещи се един от друг.

— О, Кати, ако знаеш колко много означаваш за мен. — Хвана лицето ѝ и я целуна, като отърка леко мустаците си в устните ѝ. Премести ръце на гърдите ѝ, после надолу — да разкопчае колана на гащетата ѝ.

Тя се засуети, едновременно възбудена и обърквана.

— Франк, няма време.

— Има време. Толкова те искам, че бих могъл да го направя и на пода. — Той коленичи и я прегърна през кръста. — Никой друг не може да те обича толкова много. Ние си принадлежим един на друг. Вярваш ли в това, Кати?

Тя се засмя леко:

— Предпочитам да вярвам. Кой друг би ме поискал?

— Ела да отидем на дивана.

— Франк!

— Говоря сериозно. — Той зарови лице в бедрата ѝ. — Имам нужда от теб, Кати.

— Добре. Може ли първо да отида до банята?

— Побързай.

Проследи я с поглед до вратата на банята, откъдето Катлин му се усмихна, преди да влезе. Чу се шуртене на вода. Франк се изправи бавно. Измъкна ризата от панталоните си и започна да разкопчава колана. След това чу някой да тропна на вратата.

Открехна я колкото да надникне през пролуката. От другата страна стоеше високо мършаво момиче с къдрава червена коса, скръстило ръце на гърдите. Под малката му рокличка стърчаха дълги и тънки крака.

— Какво искате?

Момичето премигна.

— Катлин тук ли е?

— Коя сте вие?

— Али.

Франк съзнаваше, че тонът му е груб.

— Али коя, скъпа?

— Дънкан. Тя тук ли е?

Изведнъж се сети — жертвата от изнасилването. Без грим, кожа, през която можеше да се видят вените, ключици като закачалка. Не

можеше да си представи, че са го правили с момиче, изглеждащо на четиринайсет. Мъжете трябва да са били дрогирани.

Огромните ѝ сини очи се бяха насочили зад него. Там стоеше Катлин и надничаше любопитно с разпуснатата коса.

— Али! — Тя издърпа момичето в студиото, почти изблъсквайки Франк. — Счупих телефона да те търся. Къде беше?

Момичето погледна към Франк, след това отново към Катлин.

— Трябва да говоря с теб — каза тя.

— Разбира се. Това е приятелят ми — Франк Толин.

— Здравейте. — Момичето като че ли нямаше сили да говори.

Катлин направи знак на Франк: „Моля те!“, той я погледна строго, след това се усмихна.

— Ще погледам малко през прозореца, а вие двете си поприказвайте.

Той застана до прозорците. Докато чакаше, зад една от стените се чуваше приглушен разговор. Последваха ридания...

Най-после Катлин заведе Али до вратата и я затвори внимателно след нея, без да заключи.

— Помолих я да изчака навън за минута — каза тя. — Вчера ѝ се обадили от Областната прокуратура. Искат да я видят.

— Още днес ли?

— Не, в понеделник. Много е уплашена и желае да поговори с мен за това.

— И кои са *те*? Сам Хейгън?

Катлин се поколеба, преди да кимне.

— Може би ще отида с нея.

Франк побесня.

— Казах ти, че няма да има процес. Не бива да се забъркваш в това. Кажи ѝ да се прибира вкъщи.

— Не може да си тръгне в това състояние, Франк. Али е много разстроена.

— А аз? Аз не съм ли разстроен?

Тя погледна към тавана и въздъхна:

— Франк, за бога!

— Добре — усмихна се той. — Върви да си говориш с приятелката. Аз си тръгвам.

— Ще се прибера към шест — каза хладно тя.

Пет пари не даваше, че го оставя така.

— Не — продума той. — Не си давай зор. Можеш да останеш цяла нощ с тази малка курва. И ти си същата.

— Майната ти, не говори така!

Той си запаса ризата. Ръцете му трепереха.

— Ти какво правеше онази нощ в „Апокалипсис“?

— Казах ти, че присъствах като независим журналист към едно списание. Искаш ли да ти покажа проклетите снимки?

Той я перна леко с показалеца по върха на носа. Катлин се извърна настрана.

— Престани, Франк!

Той я сграбчи за китката и я извърна към себе си.

— Джордж Фонсека раздава дрога наляво и надясно по тези партита. Не му ли поиска нещо?

— Не!

— По дяволите! Нямам представа какво правиш. — Смушка я в рамото с твърдите си пръсти. Тя се блъсна в декоративната стена. — Нямам представа с кого излизаш, дали не се чукаш зад гърба ми...

— Млъкни!

— Не мога да ти имам доверие и това ме разкъсва отвътре.

Той я отблъсна от себе си и направи няколко крачки, но след това се обърна и тръгна отново към нея. Тя се сви, ала Франк не я докосна. Сега гласът му беше тих, овладян:

— Знаеш ли, наистина трябва малко да се поогледаш, скъпа. Ти си на трийсет и пет години, нямаш диплома, вече си прекалено стара за модел. Сега искаш да бъдеш фотограф, както всеки с фотоапарат по Южния бряг. Не можеш да плащаш наема на това студио, а за апартамента не даваш и цент. Събуди се! Живееш в един измислен свят и искаш от мен да го субсидирам.

Тя плачеше. Носът ѝ беше зачервен, а подпухналото ѝ лице в този момент изглеждаше старо и грозно. Искаше му се да я удари, усещаше, че би му олекнало. Но след това внезапно се размекна, почувства се ужасно несигурен.

— О, господи! Любов моя, извинявай. — Тя се обърна, хлипайки, и той я взе в прегръдките си.

Катлин се поколеба малко и се отпусна на рамото му.

— Исках да се любим, това с всичко. Накара ме да те пожелаая, след това ме заряза. Мисля си, че вече не ме обичаш. Но ти ме обичаш, нали? — Той изправи главата ѝ и я погледна в очите. — Кати? Моля те! Не ме ли обичаш?

— О, Франк, не понасям тези разговори.

— Кажи го заради мен. — Той я целуна по челото. — Направо ме разкъсваш. — Гърлото му се беше стегнало. — Моля те, кажи го, Кати!

Тя затвори очи.

— Обичам те, Франк.

— И аз те обичам. Повече от всеки друг. Повече от всичко на света. Никога няма да те изоставя, кълна се! — Притисна я силно в прегръдките си, като продължаваше да я гали по гърба. — Ние просто сме свързани един с друг.

7.

Юджин Рябин, детектив от отдел „Убийства“ към полицейското управление на Маями Бийч, седеше до прозореца в кабинета на Сам Хейгън и пушеше. Чакаше да го извикат от другата страна на улицата, за да даде показания по убийството на един проституираш травестит. Младият пуерториканец, наричал себе си Моник, бил удушен, докато работел между Петнадесето авеню и Колинс.

— С такова тяло би могъл да заблуди дори и теб.

Рябин беше набит мъж с бяла коса, малко над петдесетте. На умореното му лице бе изписана невероятна досада. Кожата му беше бледа и сбръчкана, с торбички под очите и със синкав оттенък там, където се бръснеше. На ръкавелите на колосаната му риза проблясваха златни копчета, а от кобура му се подаваше полуавтоматичен пистолет. Сакото му, с прилежно сгънати ръкави, беше оставено върху кутиите с папки на Сам по убийството, което щеше да се гледа след седмица.

Беше се отбил да види какво става със случая „Дънкан“. Сам му каза, че жертвата трябва да дойде в два часа днес следобед. В последното си съобщение, оставено на телефонния ѝ секретар, след цяла седмица обаждания, я беше заплашил, че ще изпрати полиция да я доведе, ако не се яви доброволно. Сам знаеше от опит, че пострадалите, които избягват прокурора, обикновено лъжат.

Рябин се замисли за миг над това.

— Искаш ли мнението ми? Смятам, че тя не лъже.

— Била ли е прибирана някога за проституция? Пиянство и нарушаване на реда? Притежаване на наркотици? — На всеки от въпросите Рябин поклащаше отрицателно глава. — Изисках сведенията за нея от дете. Какво мислиш за нея?

— Амбициозна — каза той. — Интелигентна, но не толкова, колкото си мисли. Напуснала е дома си на шестнайсет. Завършила е вечерна гимназия, родителите ѝ са разведени. Родена е в западните предградия на Форт Лодърдейл. Минавал ли си оттам, Сам? На такова момиче Маями Бийч сигурно би се сторил същински рай.

Преди няколко години в клуб „Дюс“, брадясал и опърпан, на четвъртата бира Рябин бе разказал на Сам как самият той е попаднал в Маями Бийч. Не бил руснак, а украинец, роден в Одеса под името Евгений Рябин. Като морско пристанище с утвърдена престъпна слава, този град предлагал определени възможности за един умен младеж. Евгений — Женя, както го наричали приятелите му, станал *фардзовщик* — дребна риба на черния пазар. Въпреки това животът не бил лесен. През 1972 година, по времето, когато на евреите било разрешено да заминат за Израел със специални покани, си уредил брак с една еврейка. Платил 5000 долара за Ана Левитски от бедно семейство на интелектуалци. Веднага щом системата изплюла необходимите документи. Женя напуснал Съветския съюз заедно с годеницата си, сестра ѝ и майка им, която била вдовица. За негова изненада трите жени му допаднали; те станали новото му семейство. Установили се близо до Голанските възвишения, където се научил да кара трактор и да стреля по сирийците.

През 1982 година тъща му, която заедно с тях се била преместила да живее в Маями Бийч, била ограбена и пребита. Починала седмица след това, заобиколена от грижите на дъщеря си и зет си. Извършителят бил престъпник, избягал от кубински затвор заедно с още дузина като него, които се установили на Южния бряг. Полицията го търсила, докато трупът му бил открит във Фламинго Парк. Предполагало се, но не могло да се докаже, че с него са се справили местните наркодилъри.

Рябин и съпругата му останали в Съединените щати заедно със сестра ѝ. Той си променил името на Юджин, шлифовал английския си и постъпил на работа в полицията. „по-добре плажовете на Маями Бийч, отколкото пясъците на Негев — беше казал той на Сам. — Тук е страхотно, райско кътче“.

Сега Рябин наблюдаваше Сам над пламъчето от цигарата си.

— Какво ти казват свидетелите?

— Зависи на чия страна са. Ти ми представи списък на девет. Двама не са отговорили на обажданията ми. Досега съм говорил с петима други. Трима се кълнат, че не са видели нищо. Един е сигурен, че е чул госпожица Дънкан да казва, че иска да прави секс с Маркус Ламонт. Един англичанин — фотомодел — казва, че е била нападната. Говори убедено, но на мен ми се струва, че иска да натопи Руфини.

Името му е Чарли Съливан. Какво ти е впечатлението от разговора с него?

— Същото. Но много хора биха искали да видят как Клаус Руфини загъва, ако ще само заради идеята.

— Какво можеш да ми кажеш за Руфини?

— Щедър човек — рече Рябин. — Миналата година изпрати доста пълни кошници на Еврейския дом. Швейцарски шоколади, вино, сирене, сладкиши. Даде на градската библиотека чек за сто хилядарки. Кметът държа реч, в която изтъкна колко сме щастливи, че Клаус Руфини живее в нашия град. А на Полицейската атлетическа лига, мисля, даде петдесет хиляди долара. По тези причини му е позволено да нарушава правилника за уличното движение и да паркира в забранени зони.

Рябин издиша пушека към отворения прозорец.

— Миналата седмица — продължи той — ходих до къщата на Руфини и говорих с него по вътрешния телефон от портала. Дълбоко е огорчен, че са го превърнали в жертва на лъжливи обвинения. Може би Алис Дънкан е поискала отмъщение, защото не се е съгласил да я наеме като модел. След това каза, че бих могъл да се обадя на адвокатата му. Същото беше с Джордж Фонсека и Маркус Ламонт. Фонсека ми каза: „Ти си детектив. Действай като такъв“. Това ме кара да изпитвам носталгия по Одеса. Хората там са по-обединени.

Сам се засмя:

— Добре, заслужават да бъдат дадени под съд. — Той посочи с ръка към папките, натрупани по бюрото му, пръснати по дивана и сортирани в специални кутии по пода. — Следя лично петдесет-шейсет дела, при осем, от които ще има процеси тази седмица. Ако това се размине, няма да се разплача от мъка.

На вратата се почука, беше Джо Макгий.

— Имаш съобщение от Адела Рамос — каза той и вдигна ръка към Рябин. — *Здравствуй, товарищ.*^[1]

— *Buenos dias*^[2] — отвърна Рябин.

— Знаеш за Рамос, нали?

Рябин кимна бавно:

— Детето, което вторият му баща хвърлил през прозореца.

— Да, само че Адела Рамос, майката на детето, никога не е била женена за човека. — Макгий се обърна отново към Сам: — Обади се

тази сутрин, беше извикала един съсед да превежда. Ти имаше съвещание и Глория прехвърли разговора на мен. Изглежда, на Балмаседа не му е било достатъчно оправдаването. Копелето я преследвало. Обаждал ѝ се в службата и ѝ казвал нещо от рода: „Кучко такава, да не си мислиш, че можеш да говориш подобни неща за мен!“ Наредих да я наблюдават, а на нея казах да не предприема нищо, докато не се успокои. Жената е в шок.

Рябин се усмихна, стиснал цигарата между устните си.

— Кажи ѝ да си купи пистолет.

— Ще ѝ се обадя — каза Сам. — Виж дали имаме телефона ѝ. Джин, къде живее сега? — Рябин не се занимаваше със случая, но целият отдел знаеше за него.

— Мисля, че при брат си, който има апартамент на Осма улица, недалеч от гарата. Ще пратя някого да провери.

Макгий се спря на вратата и се обърна към Сам:

— Искаш ли да хапнем за обяд? Отиваме в Китайския ресторант.

— Днес не мога, имаме среща с жена ми в центъра.

След като вратата се затвори, Рябин попита приятелски:

— Как е Дина?

Това беше нещо повече от учтиво запитване. Рябин ѝ беше ходил на свиждане в болницата няколко пъти. Сам не знаеше какво да отговори, освен: „По-добре е. Отново е на работа“.

Когато се обади преди половин час, Дина не каза на Сам защо има нужда да говори с него по обяд, а само, че е важно.

— Забелязвам нещо странно, Сам — рече Рябин. — Веществените доказателства все още са в стаята за лични вещи. Досега би трябвало да са изпратени в лабораторията. Проба от кръвта, от косата, от спермата. Но лейтенантът каза, че нямало смисъл, защото на делото нямало да се даде ход.

— Защо го е казал?

— И аз това те питам. — Рябин сви рамене. — Каза да съм говорел с началника, ако това не ми харесвало. Какво бих могъл да си помисля, Сам? Единствено, че началникът ще ме изпрати при шефа, освен ако още на място не ми каже да вървя по дяволите. Не съм достатъчно луд да питам шефа Мейзик откъде е излязла тази информация.

— Не е от мен — каза Сам.

— Тогава от кого?

— Пробвай с кмета. Миналата седмица Хал Делуча се обадил на Еди Мора и му казал, че иска да се приключи с това дело. Очевидно Делуча обича да покровителства важните личности в района си. Еди ми каза да не му обръщам никакво внимание, след това ме помоли да се заема внимателно със случая. — Сам разтвори ръце: — Заради чистата ми репутация, Джин. Никой не може да обвини областния прокурор, че му е бил оказан натиск да не предявява обвинение. Не бива да говориш повече така.

— Не, разбира се, че не. — Рябин се понамръщи.

Сам беше казал на Дина, че Еди вероятно ще напусне. Единственият друг човек, на когото можеше да довери подобна информация, седеше в момента срещу него. Но Сам знаеше как би могъл да погледне Рябин на това: шефът на отдела дава съгласието си за спиране на делото в замяна на поста на Еди. Не беше точно така, но то човъркаше Сам и той не можа да се сдържи да не зададе въпроса:

— Чувал ли си да се говори нещо за Еди Мора и Хал Делуча?

Рябин вдигна бистрите си сини очи.

— Какво да се говори?

— За връзки.

— Не. И двамата не ми харесват. Това достатъчно ли е в общи линии? Защо ме питаш?

— Просто от предпазливост. Ако кажа на някого от твоя отдел да не се завежда обвинение, не искам по-късно да разбера, че някой се е облагодетелствал от това.

— Кой например? Еди Мора?

— Който и да е. Комисията по туризма. Модната индустрия. Филмовата агенция на Маями. Или някой от тримата обвиняеми. — Сам се засмя и се облегна в стола си. — Колко ли мислиш, че са платили вече на Алис Дънкан да дойде тук и да ми каже, че това е било недоразумение? *Не, не, мистър Хейгън, моля ви, не ме карайте да давам показания. Не исках да се стига дотук.*

Рябин пусна угарката в кошчето зад Сам.

— Ами ако каже обратното?

— Хайде стига, Джин. Ще трябва да й сложа белезници, за да я докарам днес тук.

Рябин затвори долната част на прозореца с метална рамка и уличният шум заглъхна. Вдигна сакото си от купчините папки и изтръска праха от ръкава.

— Знаеш ли, Сам, когато човек отиде на Южния бряг и има пари, очаква определени неща. Маркус Ламонт и приятелите му... Отседнали са в града да снимат някакъв филм, искат да си прекарат добре и отиват на нощен клуб. Клаус Руфини също отива с приятелите си. Клубовете се претъпкват, когато всеки знае, че видните личности са там. Точно от това си изкарва хляба Джордж Фонсека. Той пълни клубовете. Собствениците му дават процент, а Фонсека дава на влиятелните личности каквото искат, за да идват в клубовете. Пиене, храна, музика. Момичета. Моделите влизат безплатно. И може би невинаги момичета. Искаш момче? Окей, имаш го. Или може би малко кокаин, за да се чувстваш добре в три сутринта? РСР^[3], стимулатор, хероин, каквото желаеш. Радвай се на гостоприемството. Това престъпление ли е? Не, това е парти. Съвсем интимно. На кого пречим? Знаем, че Джордж Фонсека има приятели сред организираната престъпност. Знаем, че пласира дрога по нощните клубове. Имаме специално перо безотчетни за получаване на информация от първа ръка. Лично съм виждал пълни торбички с кокаин посред бял ден. Сега не. Не ходим в клубовете. От нас се иска да преследваме хлапациите от предградията, които идват тук за джебчийство, и крадците, които се занимават с туристи.

— Джин, не мога да пусна в ход някакво дело само за да си пиша червена точка.

— Май започнах да те поучавам — рече с усмивка Рябин. — Трябваше да ми кажеш да млъкна. — Той закопча жилетката си над пистолета и си оправя маншетите.

— Добре, действай и изпрати доказателствата в лабораторията. Кажеш, че аз съм ти казал. Ако имаш проблеми, обади ми се.

Дупката между предните зъби на Рябин отново се появи.

— Може би е по-добре да ги изпратим в Метро Дейд.

Полицията от Брега имаше собствен център, но системата на окръжния беше по-усложнена и определено по-сигурна. Явно Рябин беше загрижен за това.

— Където решиш — каза Сам. — Но знай, че дори да получим съдебно нареждане за вземане на проби от тримата мъже и те да

съвпаднал с пробите от дрехите и ноктите на жертвата, все още има за какво да се притесняваме. Не е проблем да докажем, че са правили секс с нея. По-трудното е да докажем, че тя не им е позволявала да го правят.

Рябин се спря на вратата и се загледа в моравия мокет по коридора. След това вдигна отново очи към Сам.

— Не я съди прибързано. Знам, че не обичаш Южния бряг. Нощния живот, това, което става по партитата, това го разбирам... Но не я съди прибързано, Сам.

Юджин Рябин често говореше по заобиколен начин, така че освен прякото си значение, думите му носеха подтекст, който би могъл да се хване само от онези, които бяха запознати с контекста. Слушателят чуваше явното и едва след това — като тътен на гръмотевица след далечното проблясване на светкавицата — идваше забавеното ехо на същността.

Едва когато вече се бе облегнал на стола си и разгръщаше едно от предстоящите му дела, Сам осъзна, че Рябин бе говорил за Матю.

Малко преди обяд секретарката спря Сам пред стаичката си. Беше приготвила цял куп документи за подпис. Работното пространство на Глория беше задръстено от вътрешно архитектурните решения на многобройните ѝ внуци. Лицата им се усмихваха от една малка снимка на бюрото.

Сам би трябвало да има собствена секретарка, но заедно с още двама адвокати използваше услугите само на Глория заради изтънелия бюджет.

— Джо Макгий ти остави телефонния номер на Адела Рамос — каза Глория.

Сам хвана химикалката по-удобно — подписът му се състоеше от двата свити инициала на имената му, завършващи с прави хоризонтални линии. Днес палецът отново го болеше.

Глория му подаде малко жълто листче с номера на Адела.

— Ето, но и Вики Дюран иска да те види.

— Нямам време. Отивам на обяд в центъра с Дина.

Сам заобиколи тапицираната преграда към другото бюро, седна в празния стол и набра номера на Адела.

Нищо не мога да направя за тази жена, помисли си той, докато слушаше сигнала „свободно“. Системата я беше прецакала. Или по-скоро една елементарна грешка на някакъв полицаи. Решението, което бе взел миналата седмица, го потискаше. Трябваше да се увери, че полицията държи Луис Балмаседа под око. Реши да арестува Балмаседа за психически тормоз, ако продължи да ѝ досажда, и да го подържи малко в килията.

— Сам.

Той вдигна поглед — беше Бийки.

Виктория Дюран заобиколи преградата и се надвеси над него — яркозелен костюм с черни копчета, кестенява коса. Сам набра отново номера и след няколко сигнала върна слушалката.

Глория бе отишла при ксерокса. Пуловерът ѝ висеше от облегалката на стола, който Бийки извъртя, за да седне. Кръстоса забележителните си крака, лъскавите ѝ чорапогачи блестяха от бедрото до откритите пръсти на краката.

— Имаме ли решение по делото за сексуално насилие?

— Вероятната жертва ще дойде в два часа — отвърна Сам.

— Защото на Еди непрекъснато му звънят — каза Бийки и погледна за миг към коридора. — Репортери, адвокатите на Клаус Руфини, продуцентът на Ламонт. Обясних им, че ти си поел делото. Казаха, че са те търсили, но не си отговарял.

— Щом имам какво да им кажа, веднага ще им се обадя. Засега все още разследваме случая. — Сам се изправи. — Извинявай, Вики, имам среща.

— Една минута. — Тя се пресегна да го спре. — Помолих Дейл Финли да ти помогне. Може да направи допълнителни проучвания, да събере доказателства...

Финли беше следовател към Областната прокуратура, назначен преди няколко години от Еди Мора. Дейл бе работил за ЦРУ, но беше се провалил в Хавана и прекарал няколко тежки години в затвора „Комбинадо дел Есте“. После го размениха за един кубински шпионин, заловен в Панама.

— Не си спомням да съм молил за помощ — каза Сам. — Чия беше тази идея? На Еди ли?

— Моя.

— Това не надхвърля ли служебните ти задължения. Бийки?

— Искам просто да ти помогна — троснато отвърна тя.

— И защо?

— Загрижена съм да не би това дело да се провали.

Сам я потупа по рамото.

— Благодаря ти за гласуваното доверие. Ала кажи на Дейл Финли, че нямам нужда от него.

— Той вече е отишъл при Еди — казах му, че Финли работи с теб.

— Вики, внимавай! — предупреди я Сам. — Не се бъркай в това. Ако имам нужда от Дейл Финли по някой пункт, аз ще говоря с него.

Дори под дебелия слой пудра лицето на Виктория Дюран се зачерви. Тя отметна кръстосания си крак и се изправи. Сам виждаше червеникавите лунички и леките бръчици по кожата над гърдите ѝ.

— Казах на Еди да прехвърли делото на някой друг от отдела за сексуални престъпления — заговори съвсем ниско. — Да се гледа като нещо стандартно, каквото си е. Ако го дадем на шефа на отдела за пълнолетни, хората ще се чудят за какво е това изхвърляне. Но той ти има доверие. Затова отсякох: „Добре, нрави както знаеш, Еди“. Само че, Сам, ти го пое преди една седмица. Хората вече задават въпроси. Не превръщай делото в нещо, което не е. Знам какво мислиш за Еди — той ти отне службата. Но не удряй под пояса.

Докато сдържаше смеха си, Сам осъзна, че чувствата на Вики Дюран към областния прокурор отдавна са надхвърлили професионалното отношение. Горката жена — беше се влюбила в него.

Беше си забила пръстите в реверите на сакото му като хищна птица и не го пускаше.

— Недей, Сам. Ако провалиш шансовете му, няма да се чувстваш щастлив на неговата длъжност.

Сам се втренчи в лицето ѝ и тя пусна реверите му. Огромният му ръст накара Вики да се блъсне в бюрото, когато отстъпи една крачка. Хейгън каза тихо:

— По-добре се надявай да те вземе със себе си, Вики.

Сам закъсна двадесет минути за срещата си с Дина. Беше избрала ресторанта на долния етаж под счетоводната ѝ фирма. Сам

влезе, приглаждайки разрошената си от вятъра коса, мина покрай управителя и отиде до масата на Дина.

Пристигна сервитьорът и той си поръча само чай с лед. Обядът на Дина бе сервиран — рибено филе на скара. Тя пече бе започнала да се храни.

— Благодаря ти, че се откъсна от службата — каза Дина.

— Извинявай, пристигнах веднага щом се освободих. Добре ли си?

— Да, добре съм. — Масленозеленият костюм правеше кожата ѝ да изглежда по-бледа. Вероятно бе заличила кафеникавите си сенки под очите с фон дьо тен. — Мисля да отида до Тарпън Спрингс другата събота. Имаш ли нещо против?

Той се усмихна леко, опитвайки се да не показва раздразнението си.

— Дина, казах ти. Имам процес, който започва в понеделник.

— Знам — отвърна тя. — Не съм мислила да идваш с мен. Ще хвана самолета до Тампа. Ник може да ме посрещне на летището. Казва, че татко бил малко по-добре. Питал за мен.

За последен път беше ходила в Тарпън Спрингс на Великден, преди месец и половина, но не само за да види баща си. Ник беше казал на Сам, че когато Дина се прибере вкъщи, взема саксии с цветя от детската стая и ги носи на гробищата.

Сервитьорът поднесе чая в ледена чаша, по ръба ѝ имаше тънка ивица скреж.

— Искаш ли да вземеш и Мелани? — попита Сам.

Дина отказа.

— Добре, тогава двамата ще се оправим. Можеш да тръгнеш, когато пожелаеш. Няма нужда да ми искаш разрешение.

Докато вдигаше чашата си, той забеляза как вниманието ѝ е насочено към празния стол до него.

Сега пък какво има?

— Помолих Франк Толин за среща в пет и половина днес следобед. Франк ще ни каже дали имаме основание да възбудим съдебен процес за съзнателно причинена смърт.

Той остави внимателно чашата на масата.

— Мисля, че това е правилният термин, нали? — Дина се усмихна. — Съзнателно причинена смърт.

Най-после той асимилира значението на думите.

— *Процес?* Срещу кого, за бога?

— Срещу бара, където Матю е пил. Не беше навършил двайсет и една. Те са нарушили закона и трябва да им се търси отговорност. Можем да съдим и „Харли Дейвидсън“, ако е имало дефект в мотоциклета. И град Маями Бийч. Някой заинтересувал ли се е дали пътят е бил в изправност? Ами собственикът на камиона? Пресичал е улицата...

— Достатъчно! — Сам вдигна ръце. — Кога се видяхте с Франк Толин?

— Още не съм. Обадих му се тази сутрин, говорихме накратко по телефона и той каза да дойдем. Пет и трийсет е единственият му свободен час до следващата седмица.

— Не мога да повярвам...

— Имаш ли някакви резерви към Франк? Забелязала съм, че откакто напусна офиса му, никога не споменаваш името му.

— Искаш да съдим „Харли Дейвидсън“?

— Мотоциклетът все още е налице. Можем да поискаме експертиза. Елин приятел на Матю го купи и още е в гаража му.

— Забрави за това.

Тъмните ѝ очи го стрелнаха обвиняващо.

— Дина, чуй ме. — Той сложи длан върху ръката ѝ и усети как пръстите ѝ потръпнаха. — Скъпа, каквото и да ти е казал Франк по телефона, ако възбудим процес, шансовете ни да спечелим, а още по-малко да покрием разходите по делото, са нищожни.

— Не ми пука за парите, въпросът е принципен. Не можем да позволим на някои хора да се измъкват ей така.

— От какво?

— От отговорността за погубването на нашия син. Каква друга беше смъртта му, ако не съзнателно причинена? И Матю не беше единственият погубен. Ами ние? Ти стана мрачен и груб. Оценките на Мелани са ужасни. Моята кариера пропадна.

— Дина, запознат съм отлично със Закона за нанасяне щети на личността...

— Но никога не си водил дело за съзнателно причинена смърт, нали?

Той заговори съвсем бавно, като подчертаваше всяка дума:

— Не искам да харчим парите, които нямаме, за възбуждане на процес и да молим заседателите да ни се даде обезщетение за катастрофа, причинена от невниманието на един деветнайсетгодишен младеж. Който е избрал да пие, който е избрал да наруши ограничението на скоростта, яхнал мощен мотоциклет за петнайсет хиляди долара в четири часа сутринта...

— Но не е избрал резултата.

Вярно, не е. Това е било просто лош късмет. Не мога да стоваря обвинението върху някой друг!

— Притесняваш се как може да изглежда отстрани, предполагам — продължи да настоява Дина. — Какво биха казали хората, ако потенциалният областен прокурор на окръг Дейд съди град Маями Бийч...

Гневният му шепот прекъсна изречението ѝ:

— Отговорът е — не.

— Учудваш ме. Единственият ти син си отиде и това причинява у теб само почти незабележимо вълнение. Сам, наистина ли не ти пука или те е страх да признаеш, че го обичаше?

Той разклати леда в чая си, след това отпи.

— Страхотни алтернативи ми предлагаш. Или съм безчувствен негодник, или пълен страхливец. — Докато я наблюдаваше, кръвта се беше отдръпнала от лицето ѝ и тя се сви, притискайки гърдите си с ръце. — Дина?

Тя се отдръпна от дланта му, щом посегна да я погали по бузата, и си пое дълбоко дъх. Когато заговори, гласът ѝ беше спокоен. Дори се усмихна.

— Знаеш ли, Сам, израснала съм в семейство на християни и съм възпитана да вярвам в Бог. Това е много лесно, когато не ти се е случило нищо лошо. Е, чуй какво мисля сега: ако има Бог, той се е отегчил от нас много отдавна и вече е зает с друго. Невинните загиват, а порочните преуспяват, но не чакай Всевишният да разчисти сметките. Не знам дали има божествено правосъдие или не, но мога да ти кажа едно: най-добре е да си създадем собствено тук, на земята. Ти правиш точно това, нали, Сам? И знаеш ли какво? Нашият син е мъртъв. И смешното е, че ние също умираме, а на теб просто не ти пука.

Тя внезапно се засмя и вдигна пръст към устните си.

— Казах го: *мъртъв*. Обикновено думата се задържа на езика ми. Матю е мъртъв. Тялото му гние в ковчег и в това, изглежда, би трябвало да има някакъв смисъл. Той е *мъртъв*. Бих искала да признаеш този факт. И толкова би било хубаво, ако можеше някой да каже простичко: „Съжалявам“.

В очите ѝ проблеснаха сълзи. Сам взе ръката ѝ.

— Дина, недей. Мислиш, че един процес може да оправи всичко. Не е така, повярвай ми. Нека се обадя на доктор Бермън.

Усмивката отново се появи плахо на лицето ѝ.

— Вече опитах с доктор Бермън. Пих хапчетата, които ми предписа. Молих се и на бога, в когото вече не вярвам. Мислих дали да не отида да живея в Тарпън Спрингс. Мислих дори дали не е най-добре изобщо да не живея.

— О, господи! — Сам подпря с юмрук бузата си, по която брадата вече бе започнала да набожда след бръсненето в пет и половина сутринта.

— Искам... имам нужда да взема някакво решение. Не знам какво ще стане, след като говоря с Франк, но ще отида на тази среща, независимо дали ще дойдеш с мен.

Сам си го представи: Дина, седнала на кожения фотьойл в кабинета на Франк Толин, плаче.

Бащата никога не бе проявявал съжаление, докато Матю беше жив. Беше крещял на Матю след това на Дина, задето взема неговата страна, и двамата се бяха съюзили срещу него. И все още настояваше тя да направи своя избор: съпругът или синът. Не беше честно.

— Добре — каза Сам. — Ще дойда с теб.

— Не. — Тя сгъна салфетката и я постави внимателно на масата. — Вече ми каза какво мислиш по въпроса. Довечера, ако те интересува, ще ти съобщя какво е казал Франк.

— Господи! Нали искаше да дойда? Казвам ти, че ще дойда.

По лицето ѝ премина гняв.

— Ще бъде ли прекалено, ако те помоля да се отнасяш към мен като към съпруга, а не като към едно от многобройните си задължения!

Той остана стъписан и не можа да отговори.

За миг емоциите ѝ бяха набрали максимална височина — като хвърлен нагоре камък, след което чертите ѝ се отпуснаха в отчаяна гримаса.

— Обичам те, Сам.

Той кимна:

— И аз те обичам, Дина.

Тя се засмя неловко, взе чантата си от стола и я остави в скута си, загледана в позлатената закопчалка.

— Ние двамата вече едва не се изгубихме веднъж, нали? Все още не знам защо; бих искала да го поправам. Бях ужасна майка за Мелани и такава бреме за теб...

— Не говори така.

— Изгубени ли сме един за друг, Сам?

— Как бихме могли?

— Защо го усещам тогава? Сякаш си някъде другаде.

— Не съм. Тук съм, при теб.

Тъмните ѝ гъсти ресници се вдигнаха и погледите им се срещнаха.

— Сам, моля те! Не ме лъжи! Аз съм ти съпруга от двайсет и две години. Мислиш ли, че не знам какво е в душата ти? Ако искаш, ела с мен; ако не искаш, недей. Но моля те, никога повече не ме лъжи!

[1] Здравей, другарю (рус.). — Б.пр. ↑

[2] Добър ден (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Фенилциклохексил пиперидин — вид психотропно вещество.
— Б.пр. ↑

8.

— Хайде, бейби! Отвори ми!

— Няма да те пусна вътре.

Али свали рязко цигарата от устата си и издуха дима към вратата. Изпод долната пролука, боядисана в бяло, се процеждаше слаба светлина.

— Не ме карай да стоя навън в коридора, Али. Нищо няма да ти направя, само искам да поговорим, това е всичко!

— Избий си го от главата, Джордж.

Беше го видяла през прозореца как изскача от мръсния си мустанг и се изпъчва в гадната си риза „Томи Хилфигер“ опитвайки се да изглежда добре. Като че ли вече имаше значение.

— Съжалявам за това, което се случи. Господи, да можех само да върна цялата тази нощ. Бях капнал, направо не знаех какво става.

— А аз плачех, задник такъв. *Сляп* ли беше?

— Но нали ти ми позволи, Али. Ти го искаше.

— Пред погледите на всички? С *трима* мъже? — Али едва не изкрещя от злоба: — Не съм искала да го правя дори с *теб*! За каква ме мислиш?

— Добре, добре. Слушай, разбирам да се вбесиш, но това е прекалено. Искаш полицията да ме арестува и да ме пъхнат в затвора до края на живота ми? Ако бях само аз, щеше ли да постъпиш така?

— Млъквай, Джордж.

— Не, нямаше. Значи не си се вбесила заради мен. — Последва тишина и той продължи: — Може да не ми вярваш сега, но ти се кълна, Али, заклевам ти се във... във всичко свято, което можеш да измислиш, че никога не си ми била безразлична.

— Толкова е патетично. — Тя се засмя. — Джордж, махай се! Катлин ще дойде всеки момент. Полицията също ще дойде.

Джордж знаеше, че Али ще ходи при областния прокурор. Тя му беше признала, когато ѝ се обади преди половин час. Нямаше да вдигне слушалката, но на екранчето на апарата се появи номерът на

нейната агенция. Беше използвал техния телефон, мръсникът, и сега — ето го тук. За Катлин беше вярно, но не и за полицията.

През пролуката на вратата се чу тих стон:

— Ако можех да ти обясня, да ти кажа очи в очи колко съжалявам. Дай си ръката, Али. Като приятели. Не сме ли били поне приятели? Бях се надрусал, Али. Моля те, умолявам те!

Чу се тъп звук на цимента зад вратата и гласът му прозвучи от по-ниско:

— Господи, не мога да повярвам, паднал съм на колене пред теб, момиче! Али, бях много пиян. Любихме се, след това Маркус ме изблъска...

— Ти ми държеше ръцете, лайно такова! — Али се втурна напред и удари с юмрук по вратата. — След това пусна Маркус да го прави с мен. А после и Клаус, който беше най-гадният! Наложих да ме шият. И да *не си посмял* да ми кажеш, че вината не е твоя!

Със зачервени от сълзи очи, тя изтича през малката дневна и грабна една кухненска кърпа от облегалката на металния стол. Притисна лицето си с нея и се разплака. Кърпата беше мокра и миришеше отвратително. Тя я захвърли в мивката. Отиде до избелелия диван и се отпусна тежко на единия му край, като сви колене и опря бузата си в тях.

— Плачеш ли, Али? — Джордж почука внимателно на вратата. — Хей, добре ли си, бейби? Затворила си се вътре сама и си забравила всички хубави мигове, които сме изживели. Не зачерквай всичко. Господи, *извинявай!*

Тя запали цигара, загледана във вратата. Джордж Фонсека стои отвън и ѝ се моли. Думите му звучат почти искрено. Мислеше си дали прокурорът Самюъл Хейгън не би могъл да осъди само Маркус и Клаус. Да ги вкара в затвора и само да заплаши Джордж или нещо подобно...

— Али, моля те... — Тя чу стъпки по стълбището на коридора, последва пауза и Джордж измърмори: — Здравсти. Да, чакам Али.

Трябва да се беше изправил от земята. Площадката пред вратата беше малка, имаше още две врати. Срещу Али живееше една двойка мексиканци. Момичето чу подрънкване на ключове, след това — някакъв радиотеатър по испанското радио, после вратата се затвори. Другият съсед живееше незаконно, така че едва ли би извикал

ченгетата. Не че Али се страхуваше от Джордж Фонсека. През цялото време, докато ходеха заедно, той се беше държал добре. До онази нощ в „Апокалипсис“.

Тя порови в големия си черен несесер за огледало и се погледна. Намокри върха на показалеца си и изтри петното от грим под очите си.

— Али? — обади се отново Джордж. — Слушаш ли ме? Говорих с Маркус. Казах му: „Маркус, сигурно би могъл да дадеш на Али роля в онзи филм“. И той каза: „Разбира се, кажи ѝ да ми се обади“.

— Ти си лъжец — отвърна Али, като прибра несесера на мястото му. — Ролите не ги дават звездите, а Маркус Ламонт дори не е и звезда. А и филмът е някаква блудкава история.

— Али, тук вече грешиш. Искам да кажа, не мислиш разумно. Добре, остави Маркус. Ти си модел. Клаус Руфини би могъл да ти предложи чудесна работа. Помисли за това.

— Мислила съм. Той е пълно лайно. — После добави: — По-голямо и от теб, Джордж.

Али взе цигарата си от кутийката от кола, където я беше оставила, и кръстоса крака. Чакаше. Може би все пак накрая щеше да му прости — в зависимост от това колко време щеше да пълзи пред нея.

По вратата се чуха тъпи удари, като че ли Джордж си блъскаше челото в нея.

— Какво, по дяволите, искаш от мен, Али?

— Да не ме беше пускал на приятелите си, Джордж! — изкрещя тя. — Да не ме беше чукал пред цял салон хора. Никой не е постъпвал така с мен!

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че съжалявам, за бога!

— Съжаляваш, че не ти се е разминало! Съжаляваш, че може да отидеш в затвора!

Али чуваше дишането му. Накрая Джордж каза:

— В момента нямам пари, ако това целиш.

— Майната ти! Кой ти е говорил за пари?

— Чуй ме. Клаус може да е лайно, но е много богато лайно. Той би ти платил, за да зарежеш всичко това. И ще го направи... Пусни ме да вляза, веднага ще му се обадя.

— Казах — не! — Тя се изправи и застана до прозореца, като повдигна малките щори, за да вижда по-добре улицата. Защо, по

дяволите, се бавеше Катлин?

— Можеш да го превърнеш в златна мина, ако си умна — говореше отвън Джордж. — Али, нали знаеш за онзи проект на Първа улица? „Гранд Кариб“? Вложил е огромни средства в него. Той и още няколко важни клечки. Никой няма да му позволи да го ръководи от затвора. Ако се забърка в процес за изнасилване, ще бъде голям провал за него. Използвай поне веднъж главата си!

— Аз не съм курва!

— Добре, давай, докажи своето! И след това? Хората ще поговорят ден-два, после ще забравят и ще се обърнат към следващата клюка. И къде оставаш ти? О, да, момичето, което осъди ония тримата от „Апокалипсис“, как му беше името? Да предположим обаче, че вземеш десет-двайсет хилядарки от Клаус. Отиваш в Ню Йорк, той ти намира хубава работа там. Понаучил съм нещо за живота, бейби. Ако имаш пари, никога не си курва.

Али вдигна щорите и огледа тясната уличка от двете страни. Двама младежи по бански и със слънчеви очила се пързалиха с ролкови кънки. Ни следа от Катлин.

Джордж заблъска бравата.

— О, боже! Няма ли да ми проговориш? Мога да изкъртя тази врата, но се опитвам да бъда добър. — Целият апартамент се тресеше от ударите.

Али гледаше секретната брава и се надяваше да издържи.

— Престани! Ще се обадя в полицията.

— Така ли? Кажим им за ония неща, които съквартирантката ти държи в клозета. — Вратата поддаваше и пращеше и Али отстъпи назад.

Втурна се в малката кухничка, хлъзгайки се на високите си токове, и издърпа чекмеджето с металните прибори. Намери един трийсетсантиметров назъбен нож за хляб и изтича обратно през дневната.

— Престани! Имам нож. Ако влезеш тук, кълна се в Бога, ще те убия! — Вратата поддаваше. — Спри! Ще те накълцам на парчета и ще те хвърля на кучетата!

От коридора се чу приглушен смях:

— Господи! Да знаеш само каква си курва. Защо ли си губя и аз времето? — Гласът му се отдалечи, но миг след това стъпките му се

чуха съвсем близо. Удари вратата с юмрук и Али се отдръпна. — Друсаш се с кокаин и си биеш хероин. Никой няма да ти повярва и една дума.

— А ти ги продаваш. Всички го знаят. Ако не изчезнеш, ще се обадя в полицията и ще им кажа какво правиш. — Али чу клаксон и изтича към прозореца. До тротоара бе паркирана синя тойота. Тя отвори прозореца с голямо усилие. — Катлин! Внимавай! Джордж е тук!

— Не се занасяй с мен, Али! — Стори й се, че гласът е точно зад нея. Тя се изви с ножа в ръка, но Джордж вече беше изхвъркнал зад вратата. — Някои хора, които познавам — просъска той, — определено ще останат огорчени, ако си отвориш устата за някои неща. Разбираш ли какво ти говоря? Надявам се, че ти харесва Евърглейдс^[1], бейби, защото много скоро могат да те закарат там на малка екскурзия и да не се върнеш повече.

След това стъпките му заглъхнаха надолу по стълбището.

Докато се носеха по моста „Макартър“ на магистралата, Катлин погледна отново в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че никой не ги следи. Мустангът на Джордж Фонсека беше изревал и бе изчезнал, но тя се страхуваше да не ги издебне от някоя пряка.

Али се пресегна да изтръска пепелта от цигарата си през откренатия прозорец. Очите й бяха скрити от слънчеви очила със сребърни рамки. Устните й блестяха от безцветно червило, а червената й коса беше като пламнал облак около главата. Беше с черна минипола, чорапогачи на фигури и боди с дълъг ръкав, което блестеше като живак. Катлин забеляза, че е без сутиен, и се чудеше дали да не й даде якето си. Самата тя нямаше намерение да се качва на горния етаж до кабинета на областния прокурор, а само да изчака във фойето.

Али се усмихна, докато издишаше дима:

— Джордж така се беше стегнал. Господи, трябваше да го чуеш как крещи!

— Чух достатъчно. — Катлин погледна към нея. — Друсала ли си се?

— Не, но бих опитала. — Али си подложи шепите. — Майтапя се, Катлин! Не съм пила нищо от онази нощ, честна дума. Не знам

какво стана с мен, но беше много странно...

— Мога ли да си дръпна от цигарата ти? — попита Катлин.

— Нали твърдиш, че си ги отказала!

— Да, но ми се струва, че ще изляза от кожата си.

— Наистина, Катлин, не бива да пушиш. Казват, че се получават бръчки. Забрави пушенето. — След още едно дълбоко дръпване Али изхвърли фаса през прозореца и вдигна стъклото. — Как съм могла изобщо да изляза с него? Край, приключих с мъжете. Винаги носят само неприятности.

Катлин знаеше, че такова категорично решение на седемнайсет години не би могло да е за дълго, но Али имаше нужда от максимална решителност.

— Трябва да кажеш на Сам Хейгън всичко, което си чула от Джордж.

— Някой от неговата служба чука тази сутрин на вратата каза Али. Отвори си чантата и започна да рови вътре. — Престорих се, че ме няма вкъщи. Извика ми: „Госпожице Дънкан, трябва да поговорим“. Беше някакъв отвратителен дъртак и накуцваше. Не старец, но косата му беше бяла. Погледнах през прозореца, когато си тръгна. Носеше гуаябера^[2], но името му не беше испанско. Мушна визитната си картичка под прага. На гърба беше написал да му се обадя.

Тя я подаде на Катлин — „Дейл Финли, следовател, Областна адвокатска служба“.

— Обажда ли му се?

— Абсурд! Детективът от полицията на Брега... как му беше името? Оня с акцента?

— Детектив Рябин.

— Точно така. Той ми каза да не говоря с никого, освен със Сам Хейгън.

— Идеята може би е добра.

Али вдигна небрежно рамене:

— Някакъв репортер от „Ню Таймс“ иска да ме интервюира. Настояват и от Канал 7 и „Маями Херълд“. Позвъни и майка ми. Беше пияна, както обикновено. Казва: „Обади се на «Сиксти Минитс». Обади се на «Инсайд Едишън».“. Абсурд! Мога да проваля процеса. Непрекъснато слушам за такива неща по телевизията. Но може би като приключи всичко, ще мога да продам историята си. — Али се надигна

към огледалото за обратно виждане, свали си очилата и провери грима.
— Дали ще ми дадат адвокат, как мислиш? Какво можеш да ми кажеш за мистър Хейгън? Той ли ще изпълнява тази роля?

— Не, той е прокурор.

— Но иначе е адвокат, нали?

— От най-добрите — отвърна Катлин. — Сега е твой адвокат, но само във връзка със случая.

— Страхотно! — Али се огледа още веднъж. — Обади се на адвокатата ми, Джордж. Не, господин Руфини, не мога да говоря с вас. Адвокатът ми смята, че не бива. — Тя се засмя и си сложи отново слънчевите очила.

Катлин мълчеше. Вълнението на Али Дънкан граничеше с еуфория: беше станала главно действащо лице в една драма, която за нея беше центърът на света.

Само преди два дни Али бе пристигнала разтреперана в студиото на Катлин, без да знае дали да се прибере къщи при майка си, или да каже на полицията, че всичко е било недоразумение. И Катлин я беше тласнала към това, което Али най-много би желала да чуе.

Може би на делото изобщо нямаше да се даде ход, ако Франк беше прав за това, което се е говорило между кмета и областния прокурор. Но тази информация бе дошла от Марти Кас, на когото рядко можеше да се вярва. Така или иначе, въпреки всичките си слабости, Сам Хейгън не можеше да бъде купен. Щом на Али й стискаше да застане открито срещу всичко това, Катлин също би могла да го направи.

Тя въздъхна и отпусна ръце на волана.

А ако излезете наяве връзката й със Сам, все някак си щеше да се справи с Франк. Ако пък случайно някой изнесеше истината за Матю... е, това също беше в миналото. Сам и Дина щеше да ги заболи, но вече нищо не би могло да нарани самия Матю.

Околоръстното шосе се издигаше високо над река Маями, над занемарените товарни кораби и малките бели къщи с керемидени покриви. Далече на запад, над Евърглейдс, където бетонът и асфалтът постепенно преминаваха в блата и мочурища, бяха започнали да се образуват гъсти сиви облаци.

— Да ти кажа няколко думи за Сам Хейгън. Познавам го от порано. Преди няколко години работеше с Франк.

— Франк?

— Франк Толин. Запознахте се в събота.

— О, да! Приятелят ти.

Катлин погледна към нея.

— Слушай, Али, Сам няма да бъде впечатлен от факта, че си модел. Той не обича Южния бряг, клубовете, нито пък модната индустрия.

— Защо?

— Не ги обича, това е. Бъди учтива, дръж се като дама и внимавай какво говориш. Опитай се да си на положение. Той ще го оцени.

По гладкото чело между веждите на Али се появиха малки бръчици.

— Чакай, не съм аз тази, която е извършила престъплението. Защо трябва да се подмазвам на прокурора? Предполага се, че Сам ще е на моя страна.

— Не го наричай Сам. За теб е мистър Хейгън. Той е на твоя страна, но съм те виждала как театралничаш пред хора, които искаш да впечатлиш.

— Какво намекваш?

Смееш се прекалено високо и говориш много. Не го прави пред Сам Хейгън. Той не е от хората, с които си свикнала. Не обича лековатите неща. И трябва да си сложиш нещо върху това боди. Вземи якето ми.

— Господи! Достатъчно съм изнервена, за да започнеш сега и ти да ме критикуваш.

— Опитвам се да ти помогна — отвърна рязко Катлин.

— И защо го правиш?

— Е, извини ме много. Не биваше да те карам дотук.

— Не съм те молила да го правиш. — Али впери поглед в пътя, скръстила здраво тъничките си ръце на гърдите. — Просто ме свали тук и си заминавай. Мога и сама да се прибера вкъщи.

— Веднага ще те схрускат.

Кабинетът на областния прокурор се намираше в пететажната розова сграда от дясната им страна. През тежките дебели стъкла не се виждаше никой.

— Катлин? — прошепна Али. — Извинявай. Искам да кажа... май наистина ме е страх.

— Всичко ще мине добре. — Катлин стисна ръката на момичето. Костите ѝ бяха нежни като на коте.

— По дяволите! — Али пое дълбоко дъх. — Нищо няма да излезе. Клаус Руфини осъден за изнасилване. На куково лято! — Засмя се нервно: — Или пък Маркус. Те ще кажат, че Джордж ми е бил приятел, така че това не е никакво изнасилване. Бих могла да направя, както ми каза Джордж, и да спечеля една камара пари.

— Това ли искаш?

Али поклати бавно глава.

— Спомням си всичко, което правиха с мен — каза бавно тя. — Мислят, че съм забравила, но аз си спомням. Ще проклинат деня, в който са ме срещнали.

Преди да влязат в района на съда, Катлин рече спокойно:

— Али, това, дето ти говорих как да се държиш със Сам Хейгън... Не ми обръщай внимание. Просто му кажи какво се е случило. Той ще те изслуша.

Когато беше на годините на Али, Катлин работеше като модел в един универсален магазин в Питсбърг, за да изкара допълнително пари за гимназия. След като една нощ вторият ѝ баща влезе в стаята ѝ, майка ѝ ѝ каза, че е по-добре да напусне дома. Катлин отиде при една омъжена братовчедка, където спеше на разтегателния диван. На осемнайсет вече живееше в една къща в Ийст Вилидж заедно с приятелката си, която бе спечелила конкурса за „копринена коса“. Катлин имаше няколко портретни снимки, с които обиколи тук-там, и най-накрая бе наета от една агенция. Сложиха усмихнатото и лице на едно табло заедно с данните ѝ: тегло: 5'8'', височина: 5/6, бюст: 34, талия: 24, ханш: 34, обувки: 8, коса: руса, очи: зелени. След това същите данни в европейски мерни единици на френски и немски^[3].

През деня бързаше в метрото за уговорените срещи, на повечето от които не бе одобрявана. Ако не я наемеха, не се хранеше. Но нощем можеше да я качат на лимузина и да я черпят с шампанско на път за вечеря в ресторанта. Сервираше по масите, разносяше цветя,

разхождаше кучета, мръзнеше през зимата, ободряваше се с кокаин, ако ѝ предложеха, и крадеше от супермаркетите, ако беше гладна.

Мъжете с пари обичаха да има модели покрай тях и агенцията раздаваше на момичетата покани за партита в апартаменти с изглед към Централ Парк. Разкошните жилища бяха отрупани с антики, дебели килими, оригинални произведения на изкуството, скъпа храна и кристални купички с кокаин върху полираните маси. В една лятна вила на Парк авеню Катлин се обърка и влезе в огромна баня с мраморен под и широк матрак, където някакъв сенатор бе легнал с двама тийнейджъри — модели, а зачервеният му лъскав член бе щръкнал нелепо нагоре. Тя ползва тоалетната, след това си излезе. Изобщо не я забелязаха. Същата година през зимата един адвокат от Спортната банка в Манхатън я събуди призори и ѝ каза, че бил забравил, че жена му и децата ще се приберат от Дисни Уърлд към обяд. Като извинение ѝ подари кожено палто и когато Катлин отказа да се видят втори път, той изпрати някакъв тип да му го занесе обратно. Човекът влезе и се насочи право към гардероба. Катлин знаеше, че е най-добре да не възразява.

Повечето бизнесмени от модната индустрия си свършваха работата и се прибираха вкъщи. Свикна с новия живот: модели, фотографи и дизайнери ходеха на партита с рок звезди и други знаменитости, обикаляха от клуб на клуб с лимузини, напиваха се, дрогираха се, танцуваха до изгрев-слънце, след това вземаха кой каквото е свикнал, за да се възстановят по-бързо за снимките в осем сутринта.

Катлин си намираше работа. Личният ѝ албум се изду от изрезки от каталози и списания и клиентите започнаха да я търсят по име, като плащаха до пет хиляди долара на ден. Летя няколко пъти до Европа — беше в Париж, в Милано, нравеше снимки в Испания, Швеция, Гърция. Една козметична компания бе купила правата върху очите ѝ, друга — върху косата, а компанията за производство на чорапогащи притежаваше краката ѝ. Чувстваше се разкъсана отвътре: усещаше, че това коя е зависи всъщност от онова, което камерата или фотоапаратът ще заснеме в определен момент.

Омъжи се за един телевизионен продуцент и се разведе с него, когато го завари с друг мъж в леглото. Участва в рекламни снимки на Ричард Авадон, за което ѝ беше необходима седмица подготовка. Два

пъти я бяха арестували за проституция, бяха я гонили от няколко апартамента, имаше един спонтанен аборт и един по желание. Лекарят ѝ бе казал, че повече няма да може да забременее. Отказа се от хероина, след като веднъж едва не умря от свръхдоза. Агенцията ѝ пазеше всичко това в тайна.

В Маями никой не се интересуваше, че кариерата ѝ залязва; градът беше жаден за всякакъв вид известност. Когато прехвърли трийсетте, модните реклами станаха все по-малко за сметка на рекламите за продукти: дезодорант, морски туризъм, вечеря за самотни жени в хотел. Катлин вече си представяше неизбежния развой: реклами на хранителни стоки, на разхлабителни, на протези, после на удобни подлоги. А след това... на ковчези?

По клубовете се редеше на опашки за кокаин с приятелите си. Пиеше твърде много. Замисляше се сериозно за самоубийство.

Франк я издърпа от ръба на пропастта. Не беше идеалният бял рицар, но я спаси и после се лепна за нея. С него имаше тежки дни, други не бяха толкова лоши. Искаше да прави снимки и го превърна в начин на живот, макар че да се занимаваш, с каквото и да е изкуство, беше рисковано и конкуренцията беше убийствена. Като си спомнеше за предишните години, почти бе готова да се закълне, че всичко това се е случило с някоя друга жена или в книга, която е чела много отдавна. Катлин бе разказала на Сам за живота си. После само откъслеци, които смяташе, че може да изкара наяве, а след това — всичко, в порой от думи и сълзи. В прегръдките на Сам, с топлия му дъх в косата си. Но накрая се оказа, че е много за него — мъж с отговорна работа, жена и две деца.

Но Али щеше да я изслуша. Катлин бе сигурна в това, доколкото познаваше Сам Хейгън.

На приземния етаж Али съобщи името си през стъклото на гишето, след което двете с Катлин намериха свободни места и седнаха. Имаше няколко десетки столове, завинтени един към друг в дълги редици. Помещението беше претъпкано и шумно. Две млади ченгета испанци в тъмносините униформи на град Маями се взираха настойчиво в Али. Дори в якето на Катлин, което ѝ бе два номера по-голямо, тя упражняваше същия ефект.

Пет минути след като бяха влезли, Катлин усети, че пръстите на Али се впиват в рамото ѝ.

— Това е той — прошепна Али. — Човекът, който идва до апартамента ми тази сутрин.

На отворената към фойето врата бе застанал мъж с изправена нагоре, късо подстригана бяла коса. От долната си устна до брадичката имаше белег — сякаш е бил разсечен с нож.

След минута той се приближи, като накуцваше. Кобурът на пистолета му издуваше свободно висящата гуаябера. Погледна към Али, която на свой ред впери поглед в него.

— Госпожица Дънкан?

Тя кимна.

— Добър ден. Аз съм Дейл Финли. Работя за Едуард Мора.

— Кой?

— Областният прокурор. — Той се подсмихна и премести поглед към Катлин. Очите му бяха леденосини, с жълтеникав оттенък. — Вие роднина ли сте на момичето?

— Приятелка.

— Как се казвате?

— Защо ви интересува?

— Защото ви питам!

Тя сви рамене:

— Катлин Дорн.

По лицето му пролича, че името ѝ му е познато.

— Вие поканена ли сте да се явите, мис Дорн?

— Не.

— Какво правите тогава тук?

— Дойдох с Али. Има ли значение?

— В момента не. — Той посочи с ръка към фойето: — Да поговорим за минутка, госпожице Дънкан.

Али хвана ръката на Катлин:

— Идваш и ти.

— Госпожица Дорн може да си остане тук. Няма да се бавим.

Али вирна брадичка към мъжа:

— Изобщо не бива да общувам с вас. Детектив Рябин ми каза да не говоря с никого, освен със Сам Хейгън. Предполагам, че познавате детектив Рябин?

Финли не отговори на въпроса ѝ. Стъпи на съседния празен стол и се наведе така, че да може тя да го чува, като кръстоса ръце на коляното си.

— Обзалагам се, че сте с твърд характер, нали? — Той се усмихна на Али. — Това е добре, защото с мъжете, които обвинявате, може би ще се явят една дузина адвокати и всички ще се опитват да надникнат в най-интимните кътчета на живота ви. Необходимо е предварително да знаете, че ще бъде упражнен натиск над вас, за да не се откажете по средата на процеса.

Али се засмя:

— Няма да се откажа.

— Добре. — Той кимна и се приближи още повече към нея. — След като делото се заведе официално, те ще искат да знаят всичко за вас: сексуалния ви опит, приятелите ви, дрогата, която вземате — всичко. Необходимо е първо ние да знаем това, за да може, когато мистър Хейгън ви извика, да е наясно. Така всичко ще мине по-бързо, ако вече сте готова с отговорите, когато той започне да ви задава въпроси. Някои хора го оприличават на подготовка за зъболекар, но ако сте искрена, ще излезете отгук, преди да сте усетили нещо. — Белегът на устната му побеля, когато се усмихна.

Али се взираше в него.

— Разполагаме с полицейските доклади и с показанията на свидетели. Някои от тях казват, че сте били доста пийнали. Може би не си спомняте събитията така ясно, както бихме искали. Лично мен не ме интересува, но Сам Хейгън не е толкова снизходителен, когато някой иска да заведе дело, а после, щом нещата загрубят, променя твърденията си. Трябва да бъдете изцяло с нас. Можете ли да го направите?

Али кимна уверено.

— Много добре. Не бих искал да бъдете подведена под съдебна отговорност за лъжесвидетелстване. — Той я потупа по рамото. След това се обърна към Катлин: — Госпожице Дорн, ще се наложи да се срещнем и да ви задам някои въпроси. Боя се, че едва ли ще получите някакво по-специално отношение от нашата инстанция. Първо, не сте ли любовница на бившия колега на мистър Хейгън?

— Това изобщо не ви влиза в работата.

Той се усмихна и се изправи, като свали крака си от стола, оставяйки пращен отпечатък върху седалката.

— Благодаря ви, че отделихте време да поговорите с мен. В момента мистър Хейгън е зает. След малко ще изпрати някого да ви повикат, госпожице Дънкан. До скоро.

Накуцвайки, Дейл Финли се обърна и се запъти към асансьора. Катлин погледна към Али. Тя дишаше дълбоко и погледът ѝ — пламнал от възмущение и разочарование — бе прикован в приятелката ѝ.

— Казах ти, че няма да направят нищо. Знаех си! Все им е едно дали ще си тръгна.

— Стой тук, ще се върна. — Катлин грабна чантата си и рязко скочи от мястото си.

— Къде отиваш?

— Да разбера какво, по дяволите, става тук!

[1] Блатиста степ по бреговете на Южна Флорида. — Б.пр. ↑

[2] Латиноамериканска национална дреха. — Б.пр. ↑

[3] Според европейските стандарти, съответно: 58 кг., 1,68 м., 90 см., 60 см., 90 см., №37. — Б.пр. ↑

9.

Когато се върна от обяда. Сам откри, че не бе успял да се свърже с Адела Рамос, защото по това време тя отивала на работа. Бе взела и брат си. Сега искаше Сам да ѝ обясни защо заседателите са оправдали един виновен човек. Адела се бе опитала да го проумее сама, но американската система на правосъдие беше трудна за разбиране.

Иделфонсо Гарсия и Адела седяха един до друг на дивана. Джо Макгий — помощникът на Хейгън по делото — се бе настанил в един стол насреща им, Сам — на друг. Гарсия работеше като строител и му беше трудно да отдели свободно време. Беше облякъл костюм с бяла риза и вратовръзка, за да покаже на тези юристи, че и той заслужава някакво уважение.

Искаше да знае следното. След като Луис Балмаседа си беше признал, защо съдията не бе позволил да се чуе признанието му? Бил ли е подкупен съдията? Може би заседателите са признали Балмаседа за невинен, защото е американски гражданин, а Адела не е? Толкова ли малко означава за тях животът на едно четиригодишно дете?

Дебелите китки на Гарсия изпъкваха под маншетите на ризата му. С тази загоряла мускулеста ръка той би могъл да счупи тухла, но сега нежно бе хванал дланта на сестра си. Беше взел Адела да живее в неговия апартамент, защото тя не искаше да остане в жилището, където Луис Балмаседа бе убил сина ѝ.

Вече двайсет минути Джо обясняваше процедурния правилник, според който, ако полицията допусне грешка при събиране на доказателствата, прокурорът и съдията нямат право да ги използват. Това включваше и самопризнанието.

— Никой не е бил подкупван — каза Сам. — Съдията не искаше да изключи признанието на Балмаседа, но трябваше да го направи. Този правилник е създаден да защитава гражданите от полицията и всички ние сме длъжни да го спазваме. Като прокурор понякога ужасно ми се е искало да караме по кратката процедура, повярвайте

ми. Но ако го направя, това означава да наруша закона, а от мен най-много се очаква да го спазвам.

Сам говореше, но думите звучаха неубедително дори за самия него. Дори абсурдно. Карлито Рамос, племенникът на този човек и единственото дете на сестра му, беше мъртъв.

Гарсия се замисли за миг над думите му със снизхождение, долавяйки безсмислието в тях.

— Казах на вашия приятел... — той кимна към Джо, — че Луис се обажда по телефона на Адела. Когато вдигна аз, затваря. Ако се обади Адела, говори й ужасни неща. Не искам да ги казвам на английски.

Мъжът имаше силен акцент, но говореше бавно, сякаш по природа обичаше да изчаква подходящия момент и да бъде предпазлив.

— Господин Гарсия — каза Макгий, — бихте могли да смените номера. Или да си купите апарат с индикатор, за да се разбере откъде ви се обаждат. Има начини да се спрат заплахите му.

— Защо трябва да плащам заради Луис? Би трябвало полицията да го вкара в затвора. А те казват, че не могат.

— Не, господин Гарсия. Ще могат, ако докажете, че има психически тормоз, и получат съдебно нареждане. Биха могли да го вкарат в затвора, ако отправя заплахи, ако се върти около апартамента ви или ако преследва Адела... — За миг погледите на Макгий и Сам се срещнаха. Ако в този момент Балмаседа бе влязъл в стаята, всеки от двамата щеше да го размаже в стената.

Намеси се и Адела. Сега изглеждаше малко по-спокойна, отколкото преди десет дни. Беше си сложила червило и дългата ѝ черна коса се спускаше по раменете.

— Полицаят, Робин — Сам разбра, че имаше предвид Рябин, — той идва в къща на брат ми да каже... за арестуване Луис.

— Ето какво искам да направите — каза Сам. — Обадете се направо на детектив Рябин. Кажете му, че аз съм ви изпратил. Нека изготви полицейски доклад.

— *Si*. Той говори същото. — Тя погледна към брат си. — *Despues de salir de aqui, vamos a la policia*^[1].

По лицето на Гарсия се изписа болезнено изражение. Той поклати глава.

— Познавах Луис още преди Адела. Аз го доведох при нея.

Тя го докосна по ръката.

— *Shhh, Idelito. No es la culpa tuya.* — Казваше му, че вината не е негова. Откъде би могъл да знае, че ще се стигне дотук?

Сам си спомни Луис Балмаседа: красив мъж, хубави дрехи, разполагащ с пари за една хубавица като Адела. Сигурно се бе влюбила в него. Но какъв ли странен инстинкт я бе карал да се примирява с издевателствата, на които я бе подлагал? Да го понеса месеци наред, без да каже на никого, дори на брат си, който очевидно се грижеше добре за нея.

Адела го побутна леко с лакът и стана, оправяйки презрамката на сутиена си, след което нагласи дамската чанта на рамото си. Протегна малката си ръка към прокурорите:

— Благодаря ви, мистър Хейгън, мистър Макгий.

Гарсия не продума нищо, само отвори вратата на Адела. Джо Макгий каза, че ще ги изпрати.

След като излязоха, Сам поседя известно време в кабинета си, протегнал крака, прекалено уморен, за да се помръдне. Вече не можеше да преброи колко пъти тази сцена се повтаряше в един или друг вариант. Толкова много жертви и ненаказани престъпници. Всички, включително и той, бяха приковани към скърцащата машина, която се въртеше по навик, по инерция, без някаква разумна алтернатива. Все пак тя не буксуваше на едно място, както бе казала Дина. Не беше съвсем права и за виновните, които оставали ненаказани, макар че и това се случваше. Достатъчно често, за да направи хората цинични. Сам знаеше, че изцяло ще се прости с доверието, ако постоянно мисли за изгубените дела. В повечето случаи системата работеше добре, беше уверен в това. Печелеше почти всичките си процеси и обвиняемите биваха изпращани в затвора. Понякога потърпевшите продължаваха да поддържат връзка с него. Родители му изпращаха всяка Коледа по една вратовръзка — благодарност за това, че бе осъдил изверга, който бе изнасилвил дъщеря им, след което ѝ бе избол очите с молив. Шест вратовръзки бе получил досега и навярно още деветнайсет, ако човекът не излезете по-рано за добро поведение.

Дина бе чувала твърде много от мрачните истории. Описания на невероятни неща, които един човек би могъл да причини на тялото на

друг човек. Сам знаеше, че не би трябвало да натоварва жена си с тези неща.

След четири часа щеше да отиде в кабинета на Толин, за да чуе как Франк казва на Дина същите неща, които той току-що бе казал на вуйчото на Карлито Рамос: *Знам, че се чувствате зле и че системата куца, но просто няма какво да се направи. Споделям загубата ви.*

Сам отиде до бюрото си, вдигна слушалката и набра номера на Франк Талин, който все още помнеше наизуст. Представи се на секретарката, чийто глас не можа да разпознае, и тя го помоли да изчака.

След това се чу гласът на Франк:

— Сам? Как я караш?

— Ами и аз не знам. Бих искал да ми кажеш какво сте обсъждали с Дина по повод някакъв процес за съзнателно причинена смърт. Съобщи ми за това днес на обяд. Не мога да твърдя, че го одобрявам.

След няколко секунди мълчание Франк промълви:

— Нямам никакво намерение да крия нещо от теб, Сам. Дина ми се обади тази сутрин и предположих, че знаеш за това.

Офисът на Франк се намираше на един ъгъл с прозорци от пода до тавана, през които се виждаше Бискайският залив. В момента Франк сигурно си бе качил краката на бюрото. Каубойски ботуши от щраусова кожа — хиляда и двеста долара.

— Това е гадна идея, Франк. Държиш ли сметка, че тя прекара по-голямата част от октомври досега в болница?

— Да, държа сметка. Не е нещо необичайно да се потърси лекарска помощ след смъртта на дете, Сам. Дина ми се струва напълно компетентна.

— Наистина е компетентна, особено сега. Двата постигнахме някакво равновесие и ще направя всичко необходимо да продължим по този начин. Не искам жена ми да преживява повече емоционални травми...

— Сам, правя го от години — защитавам интересите на хора, изгубили любим човек. Много добре знам как се чувстваш.

— Изобщо нямаш представа какво ми е! — От другата страна Франк мълчеше. — Каза ли й, че имаме някакви основания да възбудим процес?

— Разбира се, че не. Слушай, Матю е пил в клуб, където са нямали право да го обслужват. Това е единственото, което знам. Дина се интересува какво може да бъде направено, ако изобщо може да се направи нещо. Ще говоря с нея. Мисля, че има нужда да се освободи от този проблем. Нека го направи. Ти си се справил със загубата по твой начин, тя да се справи по свой.

— Казвам ти, Франк: не искам да възбудям процес и не искам да подхранвам никакви надежди у нея.

— Не, не. — Гласът му звучеше успокоително: — Просто ще изслушам какво има да ми каже. Това е всичко. И не настръхвай, просто я остави да говори. Ако я посъветвам да не предприема юридически действия. Дина би се почувствала много зле. Особено щом чуе от теб нещо от рода: „Аз нали ти казах“.

Сам едва не затвори.

— Знаеш ли, Сам, вярно, че професионалните ни контакти не приключиха по най-идеалния начин, но стара дружба ръжда не хваща. Всичко е наред, не се притеснявай. Ще имам грижата за Дина. Това е най-малкото, което мога да направя.

Сам си представяше как Франк Толин подписва с една ръка документите на бюрото си в същия момент, в който му обяснява какви страхотни приятели са. *Докога беше това. Франк? До Виен Лок?* Франк — младши лейтенант, а Сам — специалист четвърти клас. Сред гъстите гори по хълмовете извън Виен Лок взводът им бе попаднал под масиран артилерийски обстрел. Снарядите се пръскаха навсякъде и на хората бе заповядано да отстъпят. Около тях беше истински ад. Толин лежеше в едно дърво, притиснал главата си с ръце, като по този начин оставяше дупка във веригата. Никой не го забеляза — освен Сам, който го извлече с колана си до Хю Нъм и го хвърли в джипа като раница. Франк никога не бе споменавал за този инцидент. И сега — какво? Благодарност след толкова години?

— Ще се видим в пет и трийсет — отвърна с голямо усилие Сам.

Чу как отсреща връзката прекъсна и затръшна слушалката. Телефонът звънна почти моментално.

— Да?

Беше Глория.

— Сам? Видях, че Адела Рамос излезе преди малко с брат си. Искан да ти напомня за Дънкан.

— Не съм забравил. — Той разтърка челото си. — Изпрати я.

— Катлин Дорн иска да говори преди това с теб. Обади се преди малко от телефона в партера. Беше много настойчива, дори груба.

Не можеше да повярва.

— Катлин Дорн? Какво иска?

— Не казва. Обясних ѝ, че нямаш време да говориш с никой друг, но тя ме накара да обещава, че ще ти спомена за нея. — Глория изчака. — Сам? Чуваш ли ме?

— Да. Изпрати ги и двете горе. Ще изслушам първо госпожица Дорн.

Сам ги посрещна в малката чакалня пред отдела. Алис Дънкан изглеждаше, както бе очаквал: висока, мършава, арогантна, облечена с ужасен вкус. Трудно беше да се определи възрастта ѝ. Попита може ли да се пуши. Той отговори — не.

Поведе Катлин през лабиринта от коридори на втория етаж. Вече се бе възстановил от шока от срещата им след три години. Три години, с изключение на онзи път, когато случайно я беше зърнал в Музея на изкуствата. Тогава беше приклепнал зад една преграда, докато сърцето му биеше като лудо. Нямаше представа какво може да иска сега.

Тя крачеше, почти допряла рамо до неговото, и никой от двамата не проговаряше. Сам виждаше как хората се заглеждат в нея, когато преминаваха покрай тях. Катлин имаше стилна походка: с вдигната брадичка, широка крачка, която започваше от талията, и руса коса, която се тръскаше при всяка стъпка. Беше в стегнати джинси и черен пуловер с вдигнати нагоре ръкави. Очите ѝ бяха леко присвити и Сам усещаше напрежението от бурята, която щеше да последва.

Той затвори вратата на кабинета си.

— Седни.

Катлин хвърли чантата си на един стол.

— Какво означаваше това посрещане на долния етаж?

— Искаш ли да ми кажеш за какво става дума или трябва да отгатна?

— Дейл Финли, твоят следовател или какъвто е там, изкара акъла на Али. Каза, че си готов да я изпратиш в затвора за неверни показания. Разбирам адвокатите на обвиняемите да заплашват жертвата, но не и вие, не и обвинението.

— Давай конкретно. — Сам махна с ръка, щеше да си поприказва с Бийки Дюран, но в момента не можеше да го направи. — Какво точно каза той? И защо смяташ, че иска да сплаши госпожица Дънкан?

— О, господи, не бъди такъв ужасен сухар! — Катлин закричи напред-назад и въздухът в кабинета сякаш се наелектризира от енергията ѝ. — Али искаше да се махне оттук, да ви прати всички по дяволите. Това ли си бяхте наумили? Затова ли я карахте да чака половин час — да ѝ дадете време да се откаже?

— Говори по-тихо! — каза рязко Сам.

Катлин се приближи вбесена, но се владееше.

— Чух, че нямате намерение да преследвате хората, които я нападнаха. Вярно ли е?

— Не е. Кой ти го каза?

— Един познат.

Той се наведе по-ниско.

— Искам имена, Катлин.

Тя замълча, след това присви рамене:

— Мартин Кас.

Сам се намръщи. Името му беше познато.

— Срещал съм го преди години в кабинета на Франк Толин. Каква е връзката ти с Кас?

— Плаща ми да направя рекламна брошура за един голям проект. Не негов, на Клаус Руфини е. Е, това не е ли съвпадение? Същият Руфини, когото се очаква да обвиняваш.

— А Мартин Кас? — повтори настойчиво Сам.

— О, Марти е просто въздух под налягане, но познава всички по Брега. Включително Клаус. Марти казва, че кметът убедил областния прокурор да не предявява обвинение. Мислех, че това са пълни глупости, но сега, след начина, по който ни посрещнаха долу, се чудя дали не е вярно.

Сам се беше замислил над недомлъвките ѝ и не отговори.

Катлин изтълкува погрешно колебанието му.

— Вярно е, боже мой! Свети Самюъл се е заровил в калта като всички нас.

— Какво правиш тук, Катлин?

— Дейл Финли ме попита същото — отвърна тя.

— Сега те питам аз.

Тя го изгледа твърдо.

— Али Дънкан ми е приятелка.

— Приятелката ти се е забъркала в някои неща — каза Сам. — Опитвам се да разбера какво се е случило. Пет нари не давам дали ми вярваш или не! Ако имаш да добавиш нещо, направи го. Ако не, ще разговарям с госпожица Дънкан.

Зелените очи на Катлин просветнаха.

— Добре. Искаш факти — ето ти факти: Джордж Фонсека беше дошъл до апартамента на Али точно преди да пристигна. Тя не искаше да го пуска вътре. Предлагаше ѝ да бъде разумна и да вземе пари, за да не свидетелства. Когато отказа, той се опита да разбие вратата. Заплаши я, че ако проговори за дрогата, която продавал, ще свърши в Евърглейдс.

— Тя обади ли се на полицията?

— Нямах време.

— Може да се обади от кабинета ми. Ако Фонсека е направил това, което казваш, значи е извършил углавно престъпление.

Катлин се вторачи в него. Очевидно не бе очаквала подобен отговор.

— Преди да говоря с госпожица Дънкан, би било полезно да знам какво си видяла онази нощ в „Апокалипсис“.

Тя се извърна рязко. Тънката ѝ талия бе опасана със сребърен колан. Беше поостаряла, но не забележимо. Същата малка, добре оформена долна челюст, гладка кожа и сочни устни. Леко издаден напред нос, за който му се беше оплаквала, че ѝ се струва твърде къс.

— Ще ме викаш ли като свидетел?

— Не, ако не се наложи — отвърна той.

— Предполагам, че няма.

Тя се усмихваше. Катлин Дорн е станала като бръснач, помисли си той. После попита:

— Какво ще кажеш за инцидента в „Апокалипсис“? Алис Дънкан беше ли нападната или не?

— Тя се нарича Али. Алис не ѝ харесва.

— Добре, Али. — Той чакаше отговора.

Катлин кимна.

— Сигурна ли си?

— Да, беше. Казах същото на полицията. Не прочете ли показанията ми?

— Всичките двайсет и пет думи. Била си там, потвърдила си, че над госпожица Дънкан е извършено сексуално насилие. Искам да го чуя от теб. Какво се случи?

Сам седна на ръба на бюрото.

Катлин го погледна отново за миг и тръгна към стената, където бяха окачени дипломите и свидетелствата му, а после се насочи към лавиците. Завъртя се бавно, сякаш искаше да свикне с всичко това. Беше обула леки платнени обувки с открити пръсти. Глезените ѝ бяха стегнати с тънки кожени каишки. Дънките се впиваха в елегантните ѝ крака и очертаваха бедрата ѝ. Усещаше мириса на парфюма ѝ, стори му се познат. Косата ѝ блестеше в бледозлатисто.

— Очаквах по-представителен кабинет за човек с твоя пост — рече тя.

— Работя за държавата.

Тя се усмихна и се извърна с лице към него. Виждаше се извивката на гърдите ѝ под ниското деколте на блузата, докато неприкрито оглеждаше косата му.

— Посивяла е — усмихна се тъжно той. — Наддал съм няколко килограма. Някаква друга промяна?

— Не. Изглеждаш... внушителен. Идеалният прокурор.

— Това комплимент ли е?

— Щом искаш.

Тя се приближи до прозореца и опипа с върха на показалеца една малка дупчица в стъклото.

— Какво е това? Куршум?

— Тридесет и осми калибър. Пробил е стола и се е забил в стената.

Тя се усмихна и езикът ѝ докосна за миг равните ѝ бели зъби.

— В теб ли са се целили?

— Не. Дойдох един понеделник сутринта преди няколко години и го заварих така. Просто поредната улична престрелка.

— Не успя ли да разбереш кой е бил?

— Не ме интересува.

— Може би има някакъв подтекст?

— Искали са да сплашат адвокатите.

— Или свидетелите ти.

Той забеляза диаманта, който проблясваше на тънка верижка на шията ѝ. Едно време ѝ беше казал, че на нейния тип не подхождат диаманти. Може би Франк Толин ѝ го беше купил.

— Защо беше в „Апокалипсис“? — попита Сам, връщайки се отново на въпроса.

— Аз съм независим фотограф към едно списание — отвърна небрежно тя. — Снимам нощния живот на Маями Бийч. За съжаление не можах да фотографирам изнасилването.

— Значи негативите все още са у теб?

— Не съм ги копирала. Реших, че няма да е уместно да се публикуват. Но едва ли ще ти бъдат от голяма полза.

— Какво се случи, Катлин?

— Али е в коридора, питай нея. Вече чака достатъчно дълго.

Сам обърна един от столовете към нея.

— Предпочитам да говоря с теб.

— Ако няма да ме призоваваш като свидетел, каква разлика има...

— Искаш ли да помогнеш на приятелката си или не? — Сам се настани на стола и ѝ направи знак да седне и тя. — Заповядай.

Тя го изгледа хладно, след което седна и кръстоса крака.

— Разкажи ми за мястото, където се случи това — продължи той. — Било в някаква стая извън главния салон?

— Горе в стаята за важни особи има нещо като ниша. Имаше голяма маса с няколко стола и чаши, бутилки с всякакви напитки по нея. Светлината бе много слаба — само един малък свещник на стената.

— Чу ли някакъв разговор между Али и някой от тримата преди инцидента?

— Разменяха си разни шегички. Но беше почти невъзможно да се чуе от силната музика на долния етаж. — Катлин го погледна. — Какво имаш предвид? Дали не е правила предложение на някого? Не, не е правила.

— Не е ли била в скута на Руфини? Целувала ли се е с него?

— Да, макар че не би трябвало и сега вече го знае. Мисля, че се опитваше да предизвика реакция у Джордж. И успя.

— Двамата поддържат ли някаква връзка? — попита Сам.

— Поддържали са, но сега вече не.

— Ти сама ли беше?

— Да.

— Пи ли?

— Не бях пияна.

— Катлин, какво пи и колко?

— Сода и лимонов сок. Не мога да работя и да пия едновременно. — Тя се засмя: — Отказала съм дори цигарите, не се ли гордееш с мен?

Той я огледа. Катлин намести кръстосаните си крака.

— Ами Али?

— Тя пи шампанско. Няколко чаши... не знам точно колко.

— Някаква дрога?

— Сам, тя не беше друсана. — Катлин затвори за миг очи и продължи: — Взела е малко кокаин в банята на долния етаж. Не ми го каза, но съм сигурна. Това беше по-рано, към полунощ. Пила някакво хапче точно преди да влезе в стаята горе. По-късно ми призна, че Джордж ѝ го дал. Той винаги има нещо из джобовете си.

— Ти кога се качи горе?

— Към три часа.

— А тя кога влезе в нишата с Джордж?

— След около час. Пристигнахме в болницата в пет без петнайсет.

— Ти на какво разстояние се намираше от мястото, където се случи това?

Катлин огледа кабинета, за да покаже нагледно.

— От тази стена до другата, четири-пет метра.

— Добре. Какво стана след това?

Катлин прехапа леко устни, докато се съсредоточи.

— Отначало не обърнах голямо внимание. Разговарях с някого. Вече бях направила десетина-петнайсет снимки, но след това забелязах, че Клаус Руфини издърпва Маркус Ламонт и говори с него насаме. Двамата се смееха. После я видях на масата. И Джордж отгоре ѝ. Беше тъмно, но разбрах какво правят. Виждах само отчасти, защото помежду ни имаше хора. Отначало не знаех, че я е принудил насила. След това той... Джордж... — Катлин погледна към тавана и си пое

дълбоко дъх. — Джордж слезе и я държа, докато Маркус се намести между краката ѝ.

— Ти какво видя?

— Какво би трябвало да видя? Бедрата му се движеха някъде около трийсет секунди.

— А след това? — попита тихо Сам.

— После Клаус... Клаус я обърна по корем и използва една бутилка от шампанско „Кристал“. — Тя се засмя нервно: — Как съм забелязала марката? Но наистина я забелязах. Бутилката не беше отворена. Тапата... нали знаеш... хваната е с метална тел. Али пицеше, но аз си мислех, че сигурно е от музиката, защото това не можеше да се случва *наистина*. Не и с хората, които *познавам*. И освен това никой не правеше нищо, за да го спре. — Тя отново се засмя, още по-напрегнато, оправи косата и отпусна ръка на бедрото си. — Но беше наистина. И аз... не можех да се помръдна от мястото си. Сякаш се бях вкаменила или сънувах... След това Али започна да хвърля разни предмети, Джордж ѝ каза да се маха и аз тръгнах след нея. И тя лежеше на пода... — Гласът ѝ затрепери: — О, господи! Аз я наблюдавах през цялото време. — Тя стисна очи. — Гадно е, толкова е гадно.

Сам стисна зъби, все така отпуснат в стола си. Заслуша се за известно време в шума от уличното движение през прозореца. Чу се сирената на линейка, която се носеше към Градската болница.

— Веднъж ти бях разказвал как видях момчето от моя взвод да умира, простреляно от един снайперист във Виетнам — заговори Сам. — Помниш ли? Катлин? — повтори, след като тя не му отговори.

Катлин вдигна глава и премигна, сякаш излизаше от тъмното. Лицето ѝ беше бледо.

— Снайперистът се целеше, а аз го наблюдавах; след това видях как едно момче на пет метра от мен се строполи на земята. Разказвал съм ти.

Тя кимна.

— Такива неща се случват, но дълго време след това се чувствах ужасно. Не допуснах да се случи втори път.

Никога не ѝ бе разказвал какво беше направил в лудостта си, която го бе обзела след това. Не беше казвал на никого.

— Още ли правиш снимки от улицата? — попита след кратко мълчание той. — На истинския живот, цялата мръсотия...

— Да — отвърна кратко тя.

— Преди няколко месеца името ти ми се мярна из вестниците. Имала си изложба в Музея на изкуствата.

— Заедно с цяла група местни фотографи. А ти постоянно си по вестниците. „Самюъл Хейгън, завеждащ «Тежки престъпления», отново твърди, че...“ — Катлин се засмя.

— Но иначе добре ли се справяш? — попита той.

— О, разбира се, имам работа.

Помълчаха известно време. Сам искаше да я попита как вървят нещата с Франк, но се въздържа. Наблюдаваше през прозореца как един реактивен самолет влиза в облак.

— А ти? — попита Катлин. — Ти добре ли си? Дватамата с Дина... Имам предвид, след смъртта на Матю. Трябва да е било ужасно.

— Известно време, сега е по-поносимо. Мисля, че трябва да ти го кажа. Днес следобед ще ходим да говорим с Франк за процес за съзнателно причинена смърт. Той може да ти спомене. Но не очакваме да се стигне донякъде. Матю направи своя избор, както всички други.

— О, Сам, бях такава страхливка — каза тя. — Искях да ти се обадя, да дойда да те видя, каквото и да е... Но не знаех как да го направя. Писах ти три различни писма и ги смачках всичките. Никакви думи нямаше да бъдат достатъчни.

— Не мисли за това.

Катлин се беше обърнала към Сам, облегла ръка на стола. Ноктите и бяха nelaкирани и чисти. Все още носеше онзи сребърен пръстен с келтски инкрустации.

— Знаеш ли, че аз правех композита на Матю?

— Какво е това?

— Снимките, които се показват на агенциите. Нали разбираш, облечен в различни дрехи, разнообразни пози... Но освен това съм му правила и няколко студийни портретни снимки. Наистина са хубави. И ако... искате, мога да извадя копия.

— Не, имаме снимки — отвърна той и добави: — Благодаря.

— Следващия месец имам изложба в една галерия на Линкълн роуд. Мислех да покажа някои негови снимки. Ще имаш ли нещо против?

Сам се усмихна:

— Гол ли е на тях?

— Е... на няколко, но са много силни.

— Предпочитам да не ги излагаш, но това си е твоя работа. Матю правеше много неща, които не съм длъжен да одобрявам.

— Бих могла да ти разкажа за него, Сам. Той твърдеше, че двамата не сте могли да говорите много. Беше страхотно момче. Е, сигурна съм, че това го знаеш, но навярно не ти е разказвал много за живота си...

— Катлин! — Той вдигна ръка.

— Извинявай...

Сам стана.

— Да отидем да намерим госпожица Дънкан.

Имаше за какво да обвинява Катлин. Начинът, по който го бе гледала, косият ѝ поглед си бяха чиста провокация. Сигурно бе разбрала за проблемите му с Дина с типично женската си интуиция. Но Сам никога не би я докоснал, докато тя продължаваше да се среща с Франк. И тя го знаеше. Предполагаше, че се бе опитала да провокира Франк, да го накара да ревнува. Още една причина, за да не постъпва глупаво. Но Сам работеше до късно с надеждата да я зърне и тя знаеше това.

Вдъхна парфюма ѝ, докато излизаше в коридора, и главата му се замая от желание.

Беше напуснал офиса на Франк заради работата, която мразеше, но също така и заради Катлин Дорн. Срещна я случайно няколко пъти следващата година, държеше се приятелски, беше я канил на кафе. След това чу, че са скъсали с Франк. Една седмица по-късно позвъни на вратата ѝ.

Катлин отвори само по дълга фланелка. Очите ѝ се разшириха. Беше застанал на прага, без да продумва, докато тя го прегърна с една ръка през кръста и го издърпа вътре. Облада я прав до стената, хванал отдолу бедрата ѝ с ръце, а тя бе склонила крака на кръста му. След това се озоваха на пода и той я чука и там с мощни тласъци; всичко по тях бе влажно и лепкаво. Можеше да го прави в устата, отзад, между гърдите, и още, и още... Апартаментът ѝ миришеше на цигари, на

мръсно пране и на храна за котки. Мивката бе отрупана с чинии и навсякъде бяха разпилени снимки. Ветрецът полюшваше завесите на отворения прозорец и охлаждаше потта и влагата от секса по телата им, докато лежаха задъхани на пода.

Точно в пет часа областният прокурор стоеше до библиотеката в кабинета си и имитираше нещо като акорди на пиано с дясната ръка по една от лавиците.

Сам току-що му беше обяснил защо трябва да се издадат заповеди за арестуване по делото „Дънкан“.

— Ясно, но на мен ми казаха, че не е необходимо — обърна се към него Мора.

— Заблудили са те.

— Очевидно. — Той се усмихна леко, кръглите му бузи бяха гладки и стегнати. — И кой ще ги издаде? Някой от отдела за сексуални престъпления?

— Не, аз ще ги издам. Ще свикам съвещание.

— А има ли насрочена пресконференция?

— Не още. Искаш ли да насроча?

Мора вдигна ръка:

— Не, в никакъв случай. Това е твое дело. А гаранциите за обвиняемите?

— Искам по сто хиляди за всеки от тримата. И паспорта на Руфини.

— За това ще трябва да се помисли. Екипите от телевизията вече обикалят навън. Всеки следобед — пресконференция. От пет часа, на живо. — Еди Мора заобиколи бюрото си, като почукваше по него. — Каза ли на госпожица Дънкан, че ще ги подведем под съдебна отговорност?

— Казах й, че благодаря за явяването й и че ще й се обадя.

— В такъв случай те съветвам да й кажеш, че отхвърляме обвинението.

Гласът на Сам остана нисък и равен:

— Вече казах на хората си да изготвят заповедите за арест и да намерят съдия да ги подпише.

— Преди да си се консултирал с мен!

— Какво искаш. Еди? Каза ми да се заема със случая. А сега не ти харесват резултатите.

Мора го изгледа злобно.

— Мислех, че ще бъдеш безпристрастен, но съм сгрешил. Ти използваш това дело като средство за някаква лична вендата.

— Не си далеч от истината. — Сам се облегна на стола с цялата си тежест, за да не го вдигне и го строши върху бюрото на Еди Мора. — Доста се чудих, Еди. Защо го даде на мен? Синът ми е мъртъв и би трябвало да стоя настрана от случаите по Южния бряг. Правилно ли схващам?

Еди Мора се засмя, сякаш не можеше да повярва.

— Не схващаш правилно. Това, което си мислех, Сам, беше, че с твоя опит ще разбереш — също както и аз разбирам, — че ако дадем ход на делото, ще минат шест или осем гадни месеца до един процес, който *не можем да спечелим*. При което ще похарчим една камара пари, ще бъдем обвинени в налагане на тормоз или в расизъм, или в политизиране, или във *всичко* това наведнъж, защото независимо от твоите приказки, свидетелите са *абсолютно* неблагоприятни. На малката мис Дънкан ще ѝ дойде съвсем друг акъл и изведнъж ще се окажем некомпетентни *идиоти*, които само търсят популярност чрез медиите! — Лицето на Еди Мора се беше зачервило от гняв.

В продължение на няколко секунди двамата се гледаха в очите. Накрая Сам каза:

— Нещо друго, Еди? Имам ангажимент в пет и трийсет.

— Не, това е.

Срещата беше приключила.

На излизане Сам остави съобщение за Юджин Рябин и двамата най-сетне успяха да се свържат по мобифоните в колите си сред натовареното движение на Флаглър стрийт.

— Кажи на шефа Мейзик, че заповедите за арест по делото „Дънкан“ са одобрени.

В слушалката се долови подсмихването на Рябин:

— Голяма услуга ми правиш.

— Няма да е ей така. — Сам влезе в един приземен гараж и смъкна прозореца, за да вземе картата от автомата на портала. —

Познато ли ти е името Мартин Кас?

Последва мълчание.

— Да — недвижими имоти. Малък човек, голяма уста. Какво общо има с това?

— Още не знам точно. Виж кого познава от службата на кмета. И още нещо: госпожица Дънкан казва, че нашият италиански приятел е замесен в някакъв проект, наречен „Гранд Кариб“. Мисля, че Кас работи по рекламата. Опитай се да откриеш нещо.

Рябин отговори, че може би ще му са нужни няколко дни и че трябва да бъде почерпен една бира.

Сам паркира и изгаси двигателя. На делото „Дънкан“ щеше да се даде ход. Съвсем ясно съзнаваше, че сега всякакъв шанс да получи поста на Еди Мора вече е загубен. Беше изгубен още от мига, в който Катлин Дорн прекрачи прага на кабинета му. Освен ако можеше да открие защо областният прокурор толкова държеше случаят да се потуши.

[1] Да. След като излезем оттук, ще отидем в полицията (исп.).
— Б.пр. ↑

10.

— Това място е по-лошо, отколкото можеш да си представиш — каза Джордж. — Никога не съм попадал на такова място, човече. Също като по филмите. Храната е бълвоч, тоалетната вони. И те напъхват заедно с още десетина типове — златни зъби, железни бицепси... Единият ти казва, че иска да прави с теб разни неща, на които не би се съгласила даже и най-пропадналата курва...

— Хей! — Дебелите пръсти на адвоката се сплитаха върху масата и почукваха по изтърканото дърво. — Сърцето ми се къса. Слушай, казаха ми да сляза и да видя какво искаш. Предполагам, че би желал да подадеш оплакване. Имаш ли някакъв начин да платиш гаранцията или не?

— Ще я платя. Но първо трябва да се измъкна оттук.

Адвокатът се надигна, сякаш се готвеше да си тръгне.

— Не, почакай. Искам да говориш с Алберто от мое име. Аз не мога по телефона, нали разбираш. Сигурно ще е повреден или нещо такова.

— Повреден? Никой не поврежда телефоните.

— Можеш ли да говориш с него?

— За какво по-точно? Ако знам, може да ти е от полза.

— Попитай го готов ли е да плати гаранцията, става ли?

— Гаранцията? — Адвокатът се усмихна. — Да рискува сто хиляди за теб?

— Изслушай ме. Алберто каза, ако *някога* имам нужда от услуга, да му се обадя.

— Той просто така се изразява. Винаги е настроен приятелски. Но не чак толкова.

— Той ще ме измъкне оттук, човече.

— Той няма да направи нищо. Ти си в затвора, това ти е шибаният проблем.

— Ей, ти си голям задник, знаеш ли го?

— За две стотачки на час — защо не? Извини ме, но имам и друга работа.

— Чакай, седни! За Алберто не е добре да остана тук, разбираш ли? Знам някои неща.

— И какви може да са тези неща?

— Досещаш се какво имам предвид.

— А, да. Ще му предам какво си рекъл.

— Не, господи, не точно *това*. Искам да кажа... ако започнат например да ме бият. Или да ми дават разни лекарства. Може да изпадна в кома и да издам нещо по погрешка.

— Ама че простотии!

— Слушай, по дяволите! Не искам от него да ми даде парите, не точно да ги даде. И не става дума за сто хиляди, а за десет — това е таксата за поръчителя. За Алберто това е нищо. Нито ще искам да ми подари сто хиляди, не се безпокой за това. Ще ги върна с лихва естествено. Десет, двацет процента, колкото каже.

— Нямах пари за адвокат. Нямах пари за гаранция. С какви пари ще върнеш този заем?

— Клаус Руфини. Знаеш за кого говоря.

— Да, и?

— Клаус ще ми плати, ако накарам Алис да оттегли обвинението. Знам, че ще ми плати. И тогава ще върна парите на Алберто. Разбираш ли? Дай ми само три седмици навън!

— И как ще убедиш момичето да промени решението си?

— Имам си начини.

— Имал си начини. — Адвокатът разтърка очите си. — Страхотно се изразяваш, Джордж. Искаш да кажеш, че ще биеш това момиче? Може би ще му счупиш краката?

— Не, за бога! Не бих направил такова нещо с Али.

— Осветли ме тогава какви са начините.

— Ще говоря с нея. Вече опитах, но си изпуснах нервите. Не биваше да постъпвам така с момичето, но вече е станало. Сега си знам грешките.

— Ясно. Смяташ, че тя ще ти отвърне положително.

— Да, тя ме харесва.

— Изнасилваш мацето с още двама мъжаги и то те харесва?

— Не съм искал да го правя.

— Да, станало е съвсем случайно.

— Защо не си... о, майната ти! *Майната ти!* Не съм мислел да го правя, ясно ли ти е?

Адвокатът сложи пръст на устните си.

— Ще ти дам пет секунди безплатна юридическа консултация. Ако покрай вратата минават други хора, въздържай се да крещиш, че не си имал намерение да го правиш, защото ще решат, че вече си го направил.

— Съжалявам.

— Впечатлен съм, че така бързо постигаш съгласие с жените, Джордж. Добре, ще говоря с Алберто. — Докато ставаше, адвокатът се усмихна: — Лично. Искам да видя лицето му.

Норман Сингълтъри се поклащаше бавно на големия си кожен стол зад бюрото и наблюдаваше младия човек, който се взираше мрачно през прозореца в облаците над четиридесет и шестия етаж. Красив мъж на тридесет години. Сега си плащаше за глупостта.

— Маркус, мразя да се занимавам с такива дела. Още не е късно да си промениш решението.

— Не, твърде късно е, мистър Сингълтъри.

— Знаеш ли, едно време доста се имахме със Сам Хейгън. Бях шеф на отдела му, когато започна работа, казвал ли съм ти? Господи, има близо двайсет години! Сега е в тежката категория. Не е стилиен състезател, но може да пробяга разстоянието и да те остави зад гърба си, ако не внимаваш.

От фигурата до прозореца се чу отчаян стон:

— Жена ми е на път да се разведе с мен. Може да ме изритат от новия филм. Нямам пари за процес. След вашите такси и гаранцията не мога да си позволя нищо повече.

Телефонът зазвъня и Сингълтъри се присегна да го вдигне.

— Мистър Хейгън на втора линия, сър — чу гласа на секретарката си.

— Благодаря. Впрочем, Дорийн, ще те помоля да налееш по още едно. — Той вдигна празната си чаша към Маркус Ламонт, който поклати отрицателно глава. — Добре, само моята.

Сингълтъри натисна бутона.

— Сам? Норман е. — Той се усмихна. — Да, да. Твърде дълго. Как вървят нещата?... Да, аз съм добре. — Засмя се: — Да, чувам, че... Да, защо съм те търсил... Точно така. Току-що разговарях с моя клиент. Той е тук, в офиса. Искан ми се да споделя с теб няколко идеи. Съвсем хипотетични, нали разбираш.

Сингълтъри наблюдаваше Маркус, който нервно крачеше из офиса.

— Бих могъл да ти разкажа за благотворителната дейност на моя клиент в сиропиталищата, но ти си запознат с това. Обаждам ти се, защото смятам, че Маркус Ламонт не е човекът, който трябва да излезе на процеса... Да, прав си, искам да ме изслушаш докрай. Представи си един млад мъж, семеен, който отива в нощен клуб в непознат град с някакви хора, които не познава много добре.

Маркус се отпусна в мекия кожен диван и хвана главата си с ръце.

— На партито е имало безплатно пиене, взели са и малко кокаин, не по негова идея — просто не е искал новите му приятели да си помислят, че страни от компанията. Дотук добре. Прекарвал си е чудесно. Музиката до дупка, все по-малко задръжки... След това някаква млада дама танцува с него, търка се в тялото му... Нали знаеш, Сам, има момичета, които обичат да го правят със звездите, а този млад мъж е всъщност малка знаменитост. И как би постъпил, ако някой от присъстващите му каже: „Познаваш ли онова момиче, с което танцува? Тя те иска. Хайде, позабавлявай се! Виж, ето я, готова е“.

Влезе Дорийн с още една диетична кола и лимонов сок в кристална чаша. Сингълтъри взе лимоновия сок, както говореше, и избърса пръстите си в салфетката.

— Нашият млад мъж е подтикнат към това, Сам. Заради удоволствието на други хора, разбираш какво искам да кажа. Циркаджийски номер, но той не се е усетил. Моят следовател говори с един от свидетелите, който си спомня, че е чул някой — мисли, че един богат чужденец — да казва, че ще плати огромна сума пари, за да вили как големият негър чука бялото момиче. И да кажем, че по най-глупавия начин младият мъж приема това, което са му предложили. Но той дори не може да се възползва докрай от него, тъй като е изблъскан и богатият чужденец насилва младата дама с бутилка от шампанско. Младият мъж е ужасен. Той залита изумен, отива до ъгъла и повръща.

Е, как може един непредубеден човек да заключи, че е имал съзнателното намерение да извърши престъпление? Независимо от това, две седмици по-късно полицията го арестува за сексуално насилие и му се иска гаранция от сто хиляди долара.

Сингълтъри се пресегна за плоското шише *Bacardi* и си наля. Раздвижи сламката и ледът звънна в чашата. Хлътнал в дивана, Маркус се взираше в тавана.

— Кажи ми, Сам. Колко години от живота си ще прекара този млад човек в затвора? Не би ли предпочел той да свидетелства срещу онези, които са замислили престъплението и са го подбудили да се включи по такъв глупав начин? Мисля, че едно отхвърляне на обвиненията срещу него би било подходящо...

Сингълтъри слушаше отговора на Хейгън и се подсмиваше.

— Не е бил толкова пиян, че да не може да си спомни кой какво е правил. Ако се съюзим за това дело, останалите двама ще бъдат осъдени много по-бързо и по-лесно. Освен ако не държиш на процес. Един процес винаги изглежда много по-внушително по телевизията. Може би точно това искаш?

Той отпи от чашата си.

— Мисля, че изобщо не би се стигнало до процес, ако Маркус... Адски вярно! И аз ще кажа същото пред националните медии, ако трябва да... Естествено, че цветът на кожата е съществен момент и ако не го повдигна, това би означавало да клинча от задълженията си към моя клиент.

Изслуша как Сам му казва, че говори абсолютни глупости.

— Тогава какво предлагаш?... Може, но само ако има въздържане от присъда.

Сложил лакти на коленете, Маркус се взираше втренчено в Сингълтъри и чакаше.

— Оценявам това, Сам. Следващата седмица е добре... Погрижи се още сега. — Сингълтъри затвори.

— Каза ли, че ще го направи?

— Ще помисли върху това.

Маркус скочи на крака и вдигна възторжено юмрук:

— Добре!

Гласът на Норман Сингълтъри бе сдържан:

— Господин Ламонт, това, което току-що наговорих на прокурора, беше една кофа конски тор. И аз го знам, и той го знае. И все пак това е танц, който всички в този бизнес играем. Ако се спасите от затвора, това ще бъде не защото Самюъл Хейгън ви харесва като музикант от щата Флорида, а защото може да ви използва. Вие сте изгоден! Не сте невинен. — Адвокатът вече говореше на „вие“. — Всъщност би трябвало дори да се срамувате.

— Какво?

— Да се срамувате, задето са ви направили на глупак. Задето сте им се подмазвали заради модерните им дрехи.

Маркус Ламонт беше забил поглед в килима.

Сингълтъри отпи още една глътка и остави чашата си.

— Донесе ли ми таксата? — попита кротко Норман, зарязвайки официалната форма на общуване.

— Да, сър.

— И стига си ми висял на главата, чуваш ли?

Маркус Ламонт разгъна един чек от портфейла си и му го подаде през бюрото. Подписан чек за 25000 долара.

Джери Файн, съдружник във фирмата „Коен, Каплан, Портър, Уулф и Беркович“, беше пристигнал в дома на Клаус Руфини, за да обсъдят съдебното обвинение срещу него. С разкопчана яка и разтворена жилетка, Файн седеше на терасата под навеса в син шезлонг с метална рамка от петдесетте години.

Един от хората, за които не можеше да се каже каква точно функция изпълняват в къщата, беше донесъл на Джери Файн водка и сода в тежки заскрежени чаши. Разни непознати идваха и си отиваха. Момчето, изпълняващо ролята на бодигард на Клаус и масажист на Тереза, вдигаше тежести до басейна и наблюдаваше голото момиче, което плуваше вътре. Друго момиче — модел по бикини с презрамчици, вероятно задрямало, работеше върху тена си. Един дебел плешив мъж, облечен целият в черно, с изключение на червеното шалче около врата му, носеше някакви мостри от платове на Тереза Руфини, която му направи знак с ръка да се маха. Тя тъкмо спореше разгорещено с Клаус.

Бяха седнали до бяла маса от варовик и крещяха един срещу друг на няколко различни езика. По-точно Тереза Руфини крещеше, а Клаус се смееше. Изключително весел човек, както бе забелязал Файн. Клаус имаше права кестенява коса, която бе паднала на челото му, и яркосини очи. Беше бос, с маскировъчни панталони и избеляла риза с палми по нея. Бе на трийсет и четири, три години по-млад от Джери, но вече бе започнал да пуска корем. Жена му Тереза беше висока и мършава, с толкова къса черна коса, че приличаше на нарисувана над челото ѝ.

Юридическата фирма, към която работеше Джери Файн, беше най-голямата и най-мощната в Маями. В нея се грижеха за всички правни проблеми на семейство Руфини, когато бяха в Щатите. През останалото време двамата съпрузи се намираха в Милано, Екс ан Прованс или в Женева. Тереза беше моден дизайнер; Клаус ръководеше многонационалната верига бутици, където се продаваха дрехите ѝ. Занимаваше се също и с недвижими имоти. „Коен, Каплан“ изкарваше близо по половин милион долара годишно от уреждането на сделките му: търговски оферти, транспортиране на стоката и случайни фалове, от които последният беше случаят в „Апокалипсис“.

Джери Файн не обичаше да защитава хора, обвинени в мръсни престъпления, като например изнасилване. Той имаше най-високата степен — специалист по финансово право. Предпочиташе финансовите престъпления: укриване на данъци, незаконно присвояване и банкови измами. Клиентите на „Коен, Каплан“ не извършваха изнасилвания. Но Джери Файн щеше да бъде защитник по това дело — мръсно или не. Процесът щеше да струва на Клаус четвърт милион долара, а може би и двойно. Джери Файн не можеше да измисли причина да се иска оправдание. Беше сформирал екип от частни следователи и експерти по съдебни доказателства, психология и подбор на съдебния състав. Но първо трябваше да обсъди случая с Клаус. Досега Руфини само го беше потупвал по рамото и го беше успокоявал.

При заплащане от 300 долара на час, отпивайки от втората си водка и наблюдавайки как голото момиче се изкачва по стълбичката и скача в басейна, Джери Файн нямаше никакви причини да бърза.

Накрая Клаус се приближи и се изтегна в жълтия шезлонг до Файн. Тереза вече бе подхванала спор с една руса жена с тежки очила с черни рамки — нейна помощник-дизайнерка или декораторка.

Клаус сложи ръка върху бедрото на Джери. Файн вече знаеше, че Клаус не е обратен — просто обичаше да пипа хората.

— Знаеш ли какво. Джери? Джордж Фонсека иска петдесет хиляди долара и ще накара тая Дънкан да прекрати делото. Какво мислиш?

Джери Файн задържа погледа си върху него.

— Това е престъпление и се нарича подкупване на свидетел. Освен това делото може да се прекрати само от някой съдия или от областния прокурор.

Клаус кимна към човека, който вдигаше тежести.

— Знаеш ли какво казва Франко? — Той се премести по-близо до Файн и прошепна: — Франко казва да сме я сложили в един чувал и да я изхвърлим в океана. Можем да използваме моята лодка.

— За бога!

— Защо приемаш всичко толкова на сериозно, Джери? Шегувам се! — Той се засмя: — Видя ли прокурора, Самюъл Хейгън, на предварителното гледане? По-сериозен даже и от теб. Като каубой, толкова жилав. Джери, ела довечера на вечеря с мен и Тереза. В „Морски бряг“, става ли? Ще бъде и художественият директор на „Венити Феър“. — Клаус винаги сменяше рязко темите с голяма лекота.

— Да влезем вътре — каза Файн. — Трябва да поговорим.

След това се приближи Тереза, следвана от плешивия тип с черните дрехи, на когото му трябваше подписът ѝ. При вида му кожата на Джери настръхна. Тереза погледна към него през непроницаемите си слънчеви очила с рогови рамки.

— Здравей, бейби — каза тя. После се наведе и го целуна по бузите.

Джери видя всичко под лъскавата ѝ тюркоазена рокля. Беше едно от собствените ѝ творения, което носеше с бели обувки с високи токчета и червени гривни на глезените.

Докато слагаше подписа си на шест различни листа, Тереза гледаше към Джери Файн.

— Кажу ми на моя съпруг идиот да плати на онази *puttana bugiarda*^[1], която казва, че я е изнасилил.

— Джери няма да ми позволи — отвърна Клаус и плъзна ръка по голия крак на жена си. — Казва, че да ѝ се плаща, е престъпление.

— Тя колко иска?

— Не знам, Тереза. Не съм изпращал никого да говори с нея.

— Сега вече е прекалено късно! Виж какво си направил!

— Ще ти липсвам ли, като отида в затвора?

— Не, ти ме влудяваш. Ще бъда щастлива.

— Но нали ме обичаш лудо? — Клаус я ощипа по бедрото.

— Взели са ти паспорта — нацупи се тя. — Не можеш да дойдеш в Париж с мен. Не можеш да отидеш никъде. *Non potrai andare da nessuna parte con me!*^[2]

Той се смееше:

— Не искам да ходя никъде. Тук ми харесва. Туристите си заминават, времето е чудесно.

Тереза погледна през блестящите си слънчеви очила към Джери Файн.

— Ще ти кажа кой стои зад това. Клаудия Отеро. *Feccia di una ragazza!*^[3] — Тя просто изплю думите. — Клаудия е обявила ревюто си за същата вечер, в която е и моето другата седмица. Обзалагам се, че тя е организаторът на всичко това. Клаус, момичето при нея ли работеше? Може би Клаудия му е платила да излъже.

Клаус поклати глава:

— Не, Клаудия харесва тъмни модели. Момичето беше бледо, с прекалено червена коса. — Той отново се ухили. — Погледни жена ми колко е развълнувана.

— *Sta' zitto!*^[4] Клаус! — Тереза сграбчи Джери Файн за ръката. — Знаеш ли коя е тази кучка? Сестра й Амалия е женена за окръжния прокурор на Дейд. Как му беше името?

— Едуард Мора? Той е областният прокурор.

— Точно така. Амалия, жена му, е сестра на Клаудия. Забравих кой точно ми го каза.

— Не разбирам накъде биеш.

— Естествено, че разбираш — отвърна Тереза. — Клаудия е казала на окръжния прокурор, нейния зет, да арестува Клаус.

Джери се усмихна:

— Не мисля така.

— Гладен съм — каза Клаус. — Да отидем при Ник на кея.

— Имаш готвач — обади се Файн с раздражение. — Ако си гладен, можем да се нахраним тук.

Тереза коленичи и опря чело в рамото на Файн.

— Трябва да се погрижиш за нея, Джери. Наеми частен детектив.

— Момент — опитваше се да се сдържа Джери. — Да видим дали съм те разбрал правилно. Ти твърдиш, че твоята конкурентка е казала на сестра си да убеди съпруга си — областния прокурор — да заведе дело срещу твоя съпруг, за да те изкара от бизнеса.

— Защо не?

— Не, Тереза. Имай ми доверие. Не е така.

— А кой наговори всички тези неща против съпруга ми? Знаеш ли кой? Приятелят на Клаудия — Съливан. Тя е на четиридесет и две, а той продължава да спи с нея. Познаваш го, Клаус. Модел е на Армани...

— Гладен съм — повтори Клаус.

— Джери, заинтересувай се за това.

— Добре, Тереза — каза накрая Файн, за да я накара да престане. Тя погледна часовника си и ахна.

— *Dio!*^[5] Трябваше да се срещна с клиентите от „Мейсис“ преди десет минути. — Целуна Клаус по устните. — Чао!

— Чао, *bella.*^[6]

— *Va bene. Andiamo.*^[7] — Тереза пое към къщата, следвана от русата жена и дебелия хомосексуалист в черно.

Файн се обърна към Руфини:

— Клаус, трябва да поговорим.

Клаус вдигна босия си крак и го подпря на коляното му. Ноктите на пръстите бяха почистени, но ходилото бе посивяло от кал.

— Знаеш ли какво? Маями бе започнал да стана доста скучен. Едно и също, едно и също... А сега е много интересно.

— Надявам се, че и в затвора ще ти е интересно, Клаус.

— Това няма да стане. Хайде да отидем да обядваме при Ник.

— Какво искаш да кажеш с това „няма да стане“?

— Прекалено много се тревожиш. — Клаус започна да разтрива гърдите му със силни движения. По врата на Файн изби пот. Искаше да стане, но този стол го бе хванал като торба. — Тереза също се тревожи — продължи той. — Направо е бясна. Клаудия това, Клаудия онова... Но знаеш ли какво? Когато Тереза е бясна, тогава се люби като... о, господи, трябва да я видиш. — Клаус се засмя и се изтегна в стола си. — Не, това няма да ти позволя да го видиш.

— Направил ли си нещо, за което не искаш да ми кажеш?

— Не, Джери. Но знам нещо за един бутик, който скоро ще се открие в Хавана, специално за туристи, на две крачки от *Benetton*.

— „Мода Руфини“? Не знаех, че сте ходили с Тереза в Куба.

— Не ние. Клаудия. Не казвай на Тереза.

— Какво, по дяволите, правиш? — Файн усещаше как повишава тон. — Аз съм ти адвокат. Плащаш ми, за да се тревожа. И сега ти казвам: ако не погледнеш малко по-сериозно на това, Сам Хейгън направо ще те прикове към стената.

Клаус се засмя:

— За мен това е като филм. Толкова е вълнуващо!

Джери вдигна отново чашата си и я изпи на екс.

Някакъв младеж по къси панталони извика нещо на немски от вратата.

Клаус се намръщи, но не му отговори.

— Какво има? — попита Файн.

— Пита ме дали да каже на Марти Кас да се маха.

— На кого?

Клаус викна към младежа, после се обърна към Файн:

— Ще го пусна, Джери, заради теб. Марти Кас е вложил някакви пари — не много — в „Гранд Кариб“ и сега си мисли, че ми е съдружник. След като червенокосото момиче наговори всички тези лъжи, Марти каза, че е близък приятел с Хал Делуча и че нищо няма да се случи.

— Исусе Христе! Да не си се опитвал да подкупиш кмета?

Сините очи на Руфини се разшириха от изненада.

— Не, никога. — След това добави: — Интересна работа, Джери. Хората постоянно правят разни неща за мен и не искат нищо. Не е ли странно?

Файн се замисли. Това се беше превърнало в неписан закон. Хората с по-нисък социален статус правеха услуги на хората с по-висок; нещо като естествен поклон, заложен може би дълбоко в човешкото подсъзнание. Или пък водени от тайната надежда, че друг може да им осигури красота, секс и власт.

Хал Делуча, заедно с неколцина други подлизурковци от кметството, бе подкрепил сладникавия проект на Клаус — „Гранд Кариб“. Делуча лично бе прерязал лентата при първата копка. Досега

бе построена само една дванадесететажна сграда с апартаменти за прекарване на свободното време. Макетът под стъкления похлупак в офиса на Клаус представляше едно селце от карибски тип с магазини, ресторанти, водни пързалки, лагуна и мегахотел. Селцето щеше да бъде също толкова забавно, колкото едно истинско карибско селище, но по-чисто, без любопитните погледи на местните, които да надничат зад навесите.

Клаус Руфини стисна коляното на Джери.

— Не съм молил Марти Кас да говори с Хал Делуча. Направил го е, защото си мисли, че ми е съдружник, да ми помогне.

— Искаш да кажеш, че Делуча е ходил при областния прокурор?

— Не, каза, че не е. Но сега в Маями на мен не гледат с добро око заради Марти Кас и не ми дават линия за строеж. Виж, ето го. — Клаус се настани удобно в стола си.

Към тях идваше мъж, приближаваш четиридесетте, с плетени обувки, ленени панталони и зелена копринена риза. Носеше кожена чантичка и портативен телефон. Очите му бяха скрити зад масивни слънчеви очила с рамки от костенурка. Той се мушна под ръба на сенника.

— Клаус! Как вървят нещата?

— Запознай се с Джери Файн. Той е моят адвокат.

— Здравейте. — Марти Кас се ръкува с Файн.

Клаус се усмихна:

— Как е Ута — твоята фантастична и прелестна съпруга?

Кас се поколеба, преди да отговори:

— Скъсахме. Не знаеше ли?

— О, съжалявам. — Клаус отпусна ръка върху рамото на Джери. — Ута спеше с друг мъж. Някакъв модел — много млад, рус и много красив. Разбира се, че Марти трябваше да я зареже.

Лицето на Марти Кас се изкриви.

— Клаус, можеш ли да ми отделиш минутка? Свързано е с бизнеса.

— Разбира се, говори. Джери е в течение на всичките ми дела. Наемам адвокат евреи, Марти. Много са умни. — Клаус му посочи стола. — Сядай.

Марти Кас примъкна един тапициран пластмасов стол.

— Две неща — каза той. — Първо, наел съм хора за рекламната брошура на „Гранд Кариб“. Фотографката ме преследва от няколко дни. Досадна кучка!

— Колко? — попита Клаус.

— За нея, за отпечатването, за моделите... пет хиляди.

— Добре. Ще ти дам чек, преди да си тръгнеш.

— Чудесно! Сега за другото...

Клаус се усмихна:

— Знаеш ли какво? Следващата седмица комисията ще гласува разделянето на парцелите. И няма да ми дадат линия, защото сега съм обвинен по погрешка в изнасилването на онова червенокосо момиче. Адски неприятно! Ти каза, че кметът ще ми помогне. Обеща.

— Знам, знам. Хал се опита, но областният прокурор го разбра погрешно. Хал каза, че Мора е завел делото от злоба, кубинското му копеле! Направих всичко възможно, Клаус. Слушай, нали още не са гласували. Мога да говоря с тях.

— Жаден съм. Доминик! Донеси две бутилки кола! — извика Клаус. Една жена на масата с чадъра отсреща остави списанието си *Vogue* и пусна на земята кръстосаните си крака. — Марти, трябва да видиш машината за кока-кола. Работи с монети. Защо дойде, Марти? Да ми кажеш нещо, което вече знам?

— Става дума за онези имоти за даване под наем, които искаше. Да уточним детайлите, за да изготвя договора и да ти го донеса за подпис.

— Какви имоти?

— Апартаментите, Клаус. „Ингълндър“.

— Не си спомням такова нещо.

Джери Файн знаеше за тези апартаменти. Клаус — също. От отдела по данъците към „Коен, Каплан“ бяха казали на Клаус, че може да ги купи, но цената е прекалено надута.

Нервната усмивка отново се появи върху лицето на Марти Кас.

— „Ингълндър“. С шестнайсет апартамента, на Дрикъл авеню, в момента собственост на „Толин Асошиейтс“. Цяла седмица се опитвам да се свържа с теб.

— А-а! — Клаус вдигна рамене: — Не знам. Покрай другите ми проблеми, които каза, че ще оправиш, вече нямам настроение за това.

— Ти го искаше, Клаус. Сградата е чудесна. Разположението...
всичко.

Голият крак на Клаус се озова върху коляното му.

— Но това е собственост на друг човек. Ти имаш само десет процента, така че какво те е грижа?

— Аз ти казах всички тези неща.

— Кажй го отново, за да може да чуе и Джери.

Марти погледна неловко към Файн.

— Аз имам десет процента. Съдружникът ми Франк Толин притежава останалото. Той ми дължи пари. Казва, че не може да ми ги върне, което между другото е лъжа. Разбрахме се да се разплатим, когато се продадат апартаментите.

Клаус погледна към Джери.

— Разбрах, че преди четири години в сградата е имало пожар. Джери, ти съветваш ли ме да купя такава сграда? Може да се срути, не мислиш ли?

— Нали беше построена наново, Клаус? — възрази Марти Кас.

— Нов покрив, всичко... Формата е страхотна. Истински шедьовър на архитектурното изкуство.

Потраквайки с черните си високи токчета, Доминик пристигна с две зелени бутилки кока-кола. Марти ѝ благодари и остави своята на земята.

— Добре — каза след малко Клаус, — може би наистина искам тази сграда.

— Това е добра сделка, Клаус.

— Ако купя сградата, ти какво ще направиш за мен?

— Да направя?

— Смяташ ли, че съм готин тип? — Клаус се усмихна.

— Разбира се — отвърна смутено Марти Кас. — Страхотен си, Клаус.

— Харесвам ли ти?

Кас сви рамене:

— Да, разбира се. Забавен си. Прекарвам си чудесно на твоите партита.

Джери Файн се бе загледал към Маями. Чудеше се какво ли щеше да стане, ако в този момент си тръгнеше. Оттук се виждаше

сградата с офиса на тяхната фирма сред другите в центъра — в яркосиньо и бяло.

— Ще помогнеш ли на Тереза за ревюто ѝ другата седмица? — обърна се отново Клаус към Марти.

— Добре. Какво искаш да направя, някаква реклама? Да се обадя на някого?

— Не, има нужда някой да ѝ помогне при подреждането на столовете.

Марти си пое дъх притеснено и погледна към Джери Файн, който мълчеше.

— Защо не? Тук всички сме все готини. — Той се засмя.

— А ще ѝ помогнеш ли след това при почистването? Моля те! Заради Тереза. Нали разбираш, толкова е изморена с подготовката на това ревю. Можем да поговорим за апартаментите, ако обещаеш да помогнеш на Тереза.

— Господи! Да, разбира се.

— А би ли ми целунал задника, ако те помоля? Ако ти обещаеш, че ще купя сградата, би ли ми целунал гъза още сега, веднага?

Марти направи отчаяна физиономия и се огледа. Останалите седем-осем човека на терасата ги наблюдаваха. Голото момиче, което се бе загърнало с една хавлия, покри лицето си с длани, преди да се изкикоти.

— Няма да ти целуна задника — каза Марти. — Ти целуни моя.

Клаус се хвана за дръжките на стола и се надигна. Извади портфейла си и преброи пет стодоларови банкноти.

— Добре, ето капарото, което давам на моя адвокат като депозит. Не са достатъчно. Трябват ми още в брой. Доминик! *Va, chercher moi encore de l'argent!*^[8] — извика натъртено Клаус. — Джери, изготви договор. Имаш ли хартия? Добре. Апартаментите „Ингълндър“. Адрес... всичко да е точно. Продавач: „Толин Асошиейтс“. Нали така? Да. Купувач: „Руфини Ентърпрайс“. Цена... — Той погледна към Марти Кас. — Забравих цената. Колко?

— Петстотин.

— Петстотин хиляди долара, сумата в брой, при стандартните условия и така нататък. Окей?

Марти се взираше в него от стола си.

— Готов ли си или не?

— Божичко! Ти се майтапиш.

— Това на майтап ли ти прилича? Да се майтапя с теб?

Клаус смъкна панталоните си, като ги придържаше с ръце заедно със сините жокейски шорти под тях, за да не паднат напълно. Подгъвът на ризата му на палми стигаше точно до слабините. Отдолу се подаде червената глава на необрязания му пенис, докато се обръщаше с гръб към Марти, който се дръпна в стола си.

Клаус си извъртя задника.

— Марти, искаш да направя нещо за теб. Добре, ти пък направи това за мен. Чист е. Ако го целунеш, ще кажа на адвокатата си да напише договора. Джери, чу ли какво казах? Обади се в офиса. Да се изготви юридически издържан писмен договор. Действай!

Като си мърмореше мрачно под носа, Файн включи портативния си телефон и набра номера. Доминик зачатка към тях с високите си токчета, награбила пачки стодоларови банкноти.

С огромно отвращение Мартин Кас подпря ръце на бедрата си и пое дълбоко въздух. Изскърца със зъби, след това се пресегна да повдигне ризата на Клаус Руфини.

Клаус се извъртя бързо, вдигна си панталоните и се разсмя:

— О, господи! Той щеше да го направи! О, не!

Кас стана със залитане от стола, като едва не се заплака от гняв. Гласът му трепереше:

— Гаден педераст! Да се скапеш в пъкъла!

— Марти, просто се пошегувах малко. Извинявай, не мислех, че ще го направиш. — Клаус се смееше и същевременно се опитваше да си закопчае панталоните. — Ела с нас на обяд при Ник. Става ли? Ще гледаш лодките, ще пийнем заедно. Хайде! — Той прегърна Кас през рамото.

— Върви по дяволите, копеле жабарско! — Марти Кас го блъсна с всичка сила, грабна си чантата и портативния телефон и изтича към изхода, следван от смеха на околните. Клаус скри лицето си в шепи и коленичи в пародийно разкаяние.

Джери Файн изключи телефона. Чувстваше се леко замаян от водката, а от отражението на слънцето в гладката вода на залива бяха започнали да го болят очите.

— Всички! — Клаус си закопча енергично колана. — Да тръгваме към Ник. Умирам от глад. — Спря до Джери и го потърка по

рамото. — Ще седнем на отделна маса от другите, става ли? И там можеш да ми кажеш как да се спася от Едуард Мора. — Той се спря на вратата и извика: — Джери! Хайде!

В следващия момент Джери Файн стана с голямо усилие от стола си и тръгна след него.

[1] Лъжлива курва (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Не можеш да дойдеш никъде с мен (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Това момиче е пълен боклук (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Млъквай! (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Господи! (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Красавица (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Добре. Да тръгваме (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Иди ми потърси още пари (фр.). — Б.пр. ↑

11.

Пресконференцията по повод „Щатът срещу Руфини, Ламонт и Фонсека“ започна малко преди обяд, тъкмо навреме, за да бъде отразена в обедните новини и излъчена отново във вечерните емисии. Сам Хейгън бе застанал зад цял сноп микрофони, осветен от прожекторите, с националното знаме на Съединените щати зад гърба си. Той обходи с поглед залата и отрече обвиненията в сексуално насилие да са били отправени по политически причини. Или пък това да е част от някакъв план за спиране на проекта „Гранд Кариб“. Извършено е престъпление — и обвиняемите ще бъдат изправени прел съда. Сам бе застанал заедно с още двама областни помощник-прокурори, които бе избрал за прокурорския екип: една жена от отдела за сексуални престъпления и Джо Макгий от „Углавни престъпления“.

Вътрешните хора от канцеларията на областния прокурор знаеха какво става. Едуард Мора можеше да напусне. Когато и да посочеше за свой временен заместник, наесен Сам Хейгън щеше да направи всичко възможно да заеме поста областен прокурор. Борбата започваше сега, пред обективите на тези камери.

— Мистър Хейгън, момичето е на седемнайсет години. Има ли някакви основания да се смята, че обвиняемите са го съзнавали? Представяла ли се е като по-голяма? — Местен телевизионен репортер от първия ред се беше изправил, за да може да влезе в кадър.

Сам веднага долови подтекста: *Що за момиче е това?*

— Не знам какво са мислели — отвърна той. — Има ли някакво значение дали изглежда на петнайсет или на двадесет и пет? — Сам изчака малко, за да подчертае следващата си мисъл: — Никой не заслужава да бъде жертва на толкова жестоко насилие.

— Какво можете да ни кажете за нея?

— Ами, първо, възхитен съм от смелостта ѝ. Тя желае да свидетелства срещу хора, които могат да окажат силно влияние върху кариерата ѝ. Младата дама е от нашата област. Работила е като модел

близо година и се надява да плати таксата си за колеж. Това е всичко, което съм подготвен да ви кажа на този етап.

Законът във Флорида забраняваше публикуване на името. Сам наричаше Али Дънкан *жертвата* или *младата дама*. Не искаше в пресата да се появяват подробности от живота ѝ — поне засега, — макар че рано или късно медиите щяха да изкарат всичко наяве.

Един репортер от „Маями Херълд“ попита за доказателствата и Сам направи кратък преглед, като се опитваше да говори колкото е възможно по общо, без да назовава имена на свидетели.

За историята бе споменато по националните новини предния ден, но само под формата на съобщение от десет секунди по *NBC*. Актьорът Маркус Ламонт, заедно с още двама мъже, бил арестуван по обвинение в сексуално насилие над едно момиче — модел в някакъв нощен клуб на Маями Бийч. От забавните вечерни новини бяха помолили Сам за интервю, но той беше отказал да говори с тях. Клаус Руфини бе споменат само като съучастник, а за Джордж Фонсека въобще не стана дума.

Самият областен прокурор отсъстваше. Беше отишъл на събрание на Американско-карибската асоциация заради собствените си политически цели. Искаше да увери местните имигранти, че ще им осигури един наистина щастлив живот, в замяна, на което те да не осуетят шансовете му за Вашингтон.

— Как е влязло момичето в „Апокалипсис“, след като е на седемнайсет години? — попита някой.

— Било е вкарано от някой от управата — отвърна Сам. — Повечето клубове държат стриктно на това, но има няколко, които ни създават проблеми. — Той огледа прокурорския си екип и продължи: — Говорили сме с шефа Мейзик от полицейското управление на Маями Бийч за съвместни действия при откриването и наказването на онези собственици и управители, които не следят кой влиза или пък разрешават употребата или продажбата на наркотици. Обикновено това става в стаите за отдих или в така наречените *VIP румс*^[1]. Държа да подчертая, че това не е осъждане на нощния живот в Маями Бийч като цяло. Повечето от клубовете и ресторантите са чудесни места за разтоварване и общуване.

След като още няколко репортери зададоха въпросите си, Сам вдигна ръка:

— Знаете ли, това, което ме тревожи като прокурор и гражданин на окръг Дейд, е, че понякога се налага да оправдаваме неща, които в други окръзи и щатове не биха минали така безнаказано, тъй като прекалено много разчитаме на доларите на туристите. Сякаш започва да се налага мнението, че хората с много пари трябва да бъдат оправдавани. Това рефлектира най-силно върху младите хора.

След още няколко въпроса Сам погледна часовника си, извини се, че трябва да се съкрати част от времето и благодари на всички за присъствието.

За да избегне задръстените кабинни на асансьорите по време на обедната почивка, Сам тръгна към партера по стълбите заедно с Джо Макгий и Лидия Ернандес. Лидия — от „Сексуални насилия“ — беше дребна млада жена с накъдрена руса коса. Докато слизаха, тя каза, че утре сутринта пред адвокатите на обвиняемите ще бъде поискано официално да се вземат кръвни проби.

— Добре — каза Джо Макгий. — Но дали ще имаме достатъчно време? Адвокатът на Фонсека каза, че ще иска да се съкрати срокът до процеса.

Когато Джо посегна към дръжката на тежката метална врата, Сам го помоли да изчака за секунда.

— Тази сутрин по телефона ми се обади Норман Сингълтъри. Каза, че Маркус вече не е толкова сигурен дали изобщо иска да се защитава.

— О, боже! — изпъшка Макгий. — Ние направо му сваляме звезди. Какво повече иска?

— Оправдателна присъда — отвърна Сам. — Не е съгласен на нищо друго. Ако го изпуснем като свидетел, някой друг може да го използва.

— Клаус Руфини — продума замислено Макгий.

— Може би.

— Кучият му син! — обади се Лидия. — Толкова ли ни е необходим Ламонт?

— Би било чудесно, ако свидетелите не ни зарежат — обади се Макгий.

— Да видим какво ще стане до първото призоваване — каза Сам. — След това ще говоря отново с Норман. Ще го заплашим с тежка присъда. Това може да промени решението на Ламонт. Или ще му

осигурим съдебен имунитет и ще го принудим да свидетелства. Започваме тежка гонка, момчета и момичета.

Сам отвори вратата и тримата влязоха в коридора. След това минаха през задния вход на сградата, примижавайки от силната светлина. Вятърът извиваше върховете на дърветата и носеше хартиени боклуци по паркинга.

Джо Макгий се усмихна:

— Малко ми е жал за Маркус.

— Защо, за бога? — попита троснато Лидия.

— Ами медиите не му отделят достатъчно внимание. Сигурно вика: „Хей, искате да кажете, че не съм достатъчно голям за цялата телевизионна мрежа? Някой не иска ли да ме сложи на корицата на «Нешънъл Инкуайър»?“ — Макгий погледна към сградата на съда. — Сам, ще дойдеш ли да прием кафе?

— Не, вървете двамата, аз имам среща.

Сребрилата хонда на Сам бе паркирана встрани от общия паркинг. Когато приближи, забеляза, че белокоп мъж в тъмнокафяво спортно яке и плетена блуза се е надвесил над бронята. Дейл Финли! Сам не го беше виждал, откак бе казал на Бийки да го отстрани от екипа по разследването на случая „Дънкан“.

Финли се приближи с неравната си походка.

— Мен ли чакаш? — Сам извади ключовете от джоба на панталоните си.

— Хванах пресконференцията по телевизията — отвърна Финли.

— Всички тези примери за подрастващото ни поколение... Много внушително беше.

Сам отвори вратата на автомобила.

— Извинявай, закъснявам за среща.

— С Джийн Рябин — усмихна се Финли и белегът на устната му побеля. — Питам секретарката ти.

— Какво искаш, Финли?

— Да престанеш с това преследване. — Рядката, ниско подстригана коса на Финли проблясваше. — Детектив Рябин — както ми бе дадено да разбере — прави разследване около Мартин Кас. Защо? Замислих се върху това. После си спомних, че господин Кас е съдружник на един бизнесмен от Италия, в момента жител на Маями Бийч. И че господин Кас бил чул да споменава, че лично помолил Хал

Делуча — кмета на града — да убеди областния прокурор на Дейд да не завежда някакво дело за сексуално насилие, в което бил замесен същият този италиански бизнесмен. — Бледите очи на Финли, които следяха движението на хората по паркинга, сега се заковаха в Сам. — Знаем какво си мислиш — продължи той. — Греша, но няма да споря с теб. Все пак помисли върху това. Ако провалиш кандидатурата му, той ще остане тук и няма да можеш да го победиш при гласуването наесен — не и в Дейд, *amigo*^[2].

— Махай ми се от очите, Финли — рече Сам.

— Очертава се интересен процес — каза Дейл. Той наблюдаваше как Сам си съблича самото и го слага на закачалката зад предната седалка. — Главният прокурор задава въпроси на свидетелката, след това защитата пита свидетелката дали някога е била любовница на прокурора.

Докато Сам асимилираше думите на Дейл Финли, усети как го залива вълна от гняв и му причернява. Обърна се бавно и с огромно усилие се въздържа да не сграбчи Финли за реверите.

— Няма защо да се тревожиш, че някой може да се рови из минали неща. — Финли сви леко рамене: — Докато се разбираме.

Той се обърна и закуцука през паркинга към Областната прокуратура. Краищата на сако то му се надигаха от вятъра.

Докато чакаше Рябин, Сам бе застанал пред следственото отделение и гледаше надолу към облицованото с мраморни плочки фойе на партера.

Вратата зад него се отвори, появи се Юджин Рябин в чиста бяла риза с френски маншети. Кобурът и полицейската му значка бяха на колана му. Той натисна копчето на асансьора.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — каза Рябин, произнасяйки „чякаш“ с мекия си акцент. — Разпитваме едно момиче, което казва, че мъжът, с когото се запознала предишната вечер — някакъв студент от Холандия, — я пребил. — Той сви рамене: — И туристите не си поплюват.

Качиха се на асансьора към фойето.

— Току-що се натъкнах на Дейл Финли — рече Сам. — Знае, че се интересувах от Марти Кас.

— Там, откъдето идвам — отвърна Рябин, — има много като Дейл Финли в полицията. Сигурно използва клещи за обработване на обвиняемите. Какво ти каза?

— Предполага, че искам да натопя Еди Мора и ме предупреди, че е по-добре да се откажа. Нека Еди заминел за Вашингтон и тогава съм щял да бъда избран през ноември.

— Мислиш ли, че Еди го е изпратил при теб?

— Не знам — отвърна Сам. — Не е в стила на Еди. Финли има причини да играе сам. Ако Еди влезе в голямата политика, Финли отново ще се включи в играта. Може да забрави мръсната работа, която сме му давали: да прибира свидетелите, да измъква показания, да изпълнява съдебните решения... Сигурно е престанал да работи за ЦРУ още преди кубинците да му строшат краката.

Зад автоматичните стъклени врати се откриваше дълга алея към улицата. По бетонните пейки под дърветата между полицейското управление и кметството бяха насядали или налягали всякакви безделници. Но ставаше все по-горещо и сега редиците им бяха оредели. Скоро слънцето щеше да размекне асфалта, да изпари локвите и Маями Бийч щеше да притихне, изнемощял в жегата. Сам си разхлаби вратовръзката, беше оставил сакото си в колата.

— Между другото Финли ми каза, че греша — обърна се той към Рябин. — Еди не би извършил политическо самоубийство заради това дело. Кое то означава, че иска делото да бъде претупано поради причините, които ми изтъкна: момичето лъже, свидетелите се елиминират взаимно и парите ни за процеса ще отидат на вятъра.

Рябин повдигна гъстите си вежди:

— Ти вярваш ли му?

— Бих му повярвал, ако не беше начинът, по който е постъпил с Али Дънкан. Опитал се е да я накара да се откаже, Джин. Минути преди да влезе при мен да разговаряме. Финли се е опитал да я сплаши.

Рябин повървя мълчаливо известно време. Той стигаше едва до рамото на Сам.

— Защо Еди Мора ти възложи този случай? — попита Рябин. — Това ми е най-любопитно.

Сам наблюдаваше една мулатка, докато излизаше от магазина на отсрещната страна на улицата, дърпайки малчугана си за ръка. Беше с

изрусена коса, без сутиен, с мръсна бяла фланелка, стегната в кръста. Достатъчно забележимо залиташе, за да разбере, че е пияна.

— Каквито и да са причините, Еди искаше да се отърве от това дело. Мислеше, че просто ще поема формалностите и че няма да имам нищо против решението му да не се стига до процес. И че не бих искал да се ровя в живота на Южния бряг.

— Заради Матю.

— И защото пожелах поста на Еди. Наречи го подкуп, ако искаш, сега ми изглежда точно така. Еди каза, че ще ми бъде задължен. — Рябин го погледна. — А аз бях амбициозен, дори не попитах за какво точно става дума.

Изчакаха на ъгъла да преминат колите. Вашингтон авеню имаше по две ленти във всяка посока и ивица за паркиране до тротоарите. В тясната затревена площ между тях се издигаха няколко палми. За няколко години Сам стана свидетел как съседните магазини си отиват един по един: старата бръснарница бе сменена от шикозен фризьорски салон; на мястото на закусвалнята имаше ресторант, където най-евтиното блюдо струваше дваисет долара. Високите наеми смазваха старите заведения и на тяхното място изникваше верига от модерни — грозни, но функционални и печеливши с фалшивия си блясък.

— Имам един въпрос — обади се Рябин.

Автомобилният поток прекъсна и двамата пресякоха по пешеходната пътека.

— И какъв е той? — попита Сам, когато стигнаха до другия тротоар.

— Какво използва Дейл Финли, за да привлече вниманието ти?

— Знае за мен и Катлин.

Завиха на север.

— Кой му е казал?

— Не знам, Джин. Души наоколо.

— Това ли е другата причина да поемеш делото? Заради Катлин?

— Господи, не! Прочетох полицейския доклад едва след като вече бях казал на Еди, че съм съгласен да поема случая.

В очите на Рябин се прочете вина.

— Аз я разпитах в Центъра за възстановяване от сексуални насилия, където бе закарала госпожица Дънкан. Извинявай, трябваше да ти се обадя.

— Няма значение — махна с ръка Сам.

— Понякога я виждам да се разхожда с фотоапарата си. Поздравявам я и тя ме поздравява. — Рябин замълча и попита: — Не си казвал на Дина, нали?

— Не, двете се запознаха, когато още работех в офиса на Франк Толин и не исках да ѝ разкривам нашата връзка. А и още не съм. Преживя много тежко смъртта на Матю. Представям си как ще се чувства дъщеря ми, когато някое хлапе, което го е прочело във вестника, ѝ каже. — Сам се засмя горчиво: — Катлин също не е казвала на Франк. А сега Дина се консултира с него дали може да възбуди процес за съзнателно причинена смърт. Всичко това открива чудесни възможности да се натрие носът на някого.

Рябин кимна.

— И какво ще направи Дейл Финли?

— Нищо, ако оставя Еди Мора на мира.

— Ще го оставиш ли?

— Това би било най-разумното.

Повървяха известно време мълчаливо. Бяха решили да отидат в един бар през няколко преки, където сервираха сандвичи.

— Е? — каза Рябин. — Какво ще правиш отгук нататък? Ще оставиш ли Еди Мора да отиде във Вашингтон и да оправя престъпността на Америка вместо нас? Може би ще поработи в Белия дом, както той си знае, през следващите осем години?

— Честно казано, пет пари не давам!

Рябин пое дълбоко дъх, допирайки изпънатата си на гърдите риза.

— Трябва да се попечеш малко на Брега, Сам. Да направиш тен, да се отпуснеш.

— Ти май наистина си влюбен в това място?

— Вярно е. Като четеш вестниците, ти се струва, че Маями е по-зле и от Южен Бронкс. Но погледни: слънце, синьо небе, прекрасни млади хора... — Рябин кимна към трите момичета, които минаха покрай тях на ролкови кънки, с дълги, позлатени от загара крака и малки раници на гърбовете.

Синьо небе и слънце. Достатъчно, за да те заслепи, помисли си Сам. Палми, гола плът и един безкраен ослепителен блясък. Да поемеш по магистралата, да се изкачиш до апартамента на Катлин

Дорн, да чуваш летния шум навън под прозореца от леглото ѝ, да повярваш, че нещата могат да бъдат толкова прости.

— Още ли те интересува Мартин Кас?

— Разбира се. Кажы какво научи за него.

— Трийсет и шест годишен, роден в Куинс, баща — тромпетист във „Вечерно шоу“ с Джак Паар. Приет в колеж, но не го е завършил. Лиценз за дилър на недвижими имоти към „Тропик Риълти — Инвестмънтс“ Казват, че преди три месеца извършил някаква продажба на държавен имот. Оженил се е преди една година за германка, казва се Ута Ернст, но в момента не живее с нея. БМВ-то му, купено на старо, му е отнето миналия месец и сега е превишил кредита си в Първа обединена банка.

Сам го погледна.

— Много добре.

— Беше посредник при сделката със сградата, където живее Катлин — продължи Рябин. — Апартаментите „Ингълндър“ — Франк Толин ги купи от Ана, спомняш ли си?

Ана беше съпругата на Рябин. Преди четири години „Ингълндър“ беше нейна собственост. Беше наследила апартаментите от сестра си Ривка, която бе загинала при пожара на сградата. Още една трагедия с жените, които Рябин бе извел от Съветския съюз.

Рябин подозираше, че става дума за палеж, но без мотиви и заподозрени случаят постепенно се забрави. Франк Толин бе вложил доста пари там и по времето, когато Сам напусна офиса му, той продължаваше да се оплаква, че е допуснал голяма грешка. Лош късмет, казваше той, работа на призраци.

— Мартин Кас е координатор в административното ръководство на Маями Бийч — работата не е платена, но се създават много полезни контакти — продължи Рябин. — Познава градските съветници, кмета, шефовете на отделите. Преструва се, че има пари. Сега се опитва да стане съдружник на Клаус Руфини.

Той замълча, за да заобиколи някакъв човек, който крещеше през отворената врата на един магазин за сувенири с изложени двусмислени картички и фланелки на витрината. Косата му беше разчорлена и панталоните му се бяха смъкнали толкова ниско, че половината от ризата му беше излязла навън. В ръцете си държеше Библия с позлатени краища.

— Какво сложно има в това, приятели? Мъжът е създаден за жената, жената е създадена за мъжа. Толкова е просто, пише го в Библията. Мъжът за жената, жената за мъжа. Толкова ли е трудно да се проумее?

От магазина излезе мускулест мъжага с бръсната глава, беше с тежки работни ботуши и стегнати къси панталони от дънков плат, сцепени по краищата. Отключи велосипеда си и пое сред уличното движение.

— Ама че странен цирк — измърмори Сам.

— Знаеш ли, Сам, в този град, ако се правиш на важен и даже на малко глупав, но го правиш артистично, носиш подходящи дрехи и имаш хубав тен — хората ще ти повярват.

Сам си спомни смътно Марти Кас отпреди четири години: постоянната усмивка, веселата малка опашчица на косата, коприненото спортно яке.

— Както чувам — каза Сам, — „Гранд Кариб“ на Руфини е неговото предизвикателство към Дисни Уърлд.

— Да, нещо като остров в Карибско море — усмихна се Рябин. — Ходих в търговския им офис, който вече е построен. Казаха ми, че тук е започнало да става прекалено европейско. „Гранд Кариб“ ще бъде в стила на истинското Маями. Ще има автобуси от и до търговските алеи, корабчета за разходки по море и „Орландо“. И, разбира се, зала за казино, която рано или късно съветниците ще одобрят.

Стигнаха до мястото, където щяха да обядват.

— Руфини трябва да се е побъркал — каза Сам.

В очите на Рябин проблесна весело пламъче.

— Не! Клаус Руфини разбира много добре американската култура.

Влязоха в „Пого“ — мрачно приземно заведение с дървена ламперия, прашни прозорци и избелели цветни снимки на някогашните игри с делфини в Маями. Тук човек все още можеше да си поръча студен обяд за по-малко от два долара. В момента цивилните ченгета, които често идваха тук да хапнат, се бяха върнали по дежурствата си. Елегантна чернокожа жена, загърната с прозрачна индианска риза над банския, седеше на един от високите столове на бара и говореше по мобифона си на някакъв език, който Сам не можа да определи. На лявата ѝ гърда бе татуирана малка светкавица.

Седнаха на една маса в дъното и си поръчаха сандвичи. Сервитьорката им донесе напитките — леден чай и бира. Вентилационната система бръмчеше монотонно в стената.

— Не бързай да предприемаш нещо. Комисията ще отхвърли „Гранд Кариб“. — Рябин извади цигара. Пламъчето от златната му запалка освети изсечените черти на лицето му.

Сам надигна бирата си:

— Наздраве! — Затвори очи и отпи няколко големи глътки, след това остави чашата на дървената маса. — Едуард Хосе Мора е следвал право в Харвард — каза той. — Това знаеше ли го?

— Не. — Цигареният дим беше обвинил лицето на Рябин.

— Еди беше почти пълен отличник. — Сам протегна крака. — Аз бях някъде по средата на списъка на Флоридския университет, който между другото не е лошо училище.

Рябин отпи от ледения чай.

— Бил е чиновник във Върховния съд на Съединените щати и е взел жена, чийто баща притежава половината от захарните плантации в Куба.

— Така ли?

— И Едуард Мора, който е научил испански от Берлиц и който е толкова префърцунен, че си купува тоалетната хартия от „Брукс Брадърс“, би бил доволен да види Клаус Руфини в затвора. Така би си помислил човек.

— Така би си помислил — повтори замислено Рябин, продължавайки да пуши цигарата.

— Човек също така се чуди защо Еди Мора поддържа връзка с хора от подземния свят като Дейл Финли.

Рябин пушеше, наблюдавайки известно време Сам Хейгън. Накрая се усмихна широко и откри дупката между предните си зъби:

— Прости ми, помислих си, че ще зарежеш всичко това.

Сам отпи от бирата си.

— И аз така си бях помислил.

[1] Буквално, стая за „Very Important Persons“ — „Много важни личности“. — Б.пр. ↑

[2] Приятел (исп.). — Б.пр. ↑

12.

В преддверието на катедралата „Свети Николай“ една старица в рокля на цветя седеше и четеше Библията, поглаждайки страниците с бледите си изкривени пръсти. Когато Дина влезе, тя вдигна глава и се усмихна. Светлината се отразяваше в тежките ѝ очила.

— *Kalispera, Konstandinamou.*^[1]

Дина кимна:

— *Kalispera, kyria.*^[2]

Тя пусна пари в кутията, взе една свещ и отиде в малката задушна стаичка, където вече горяха две дузини. Запали свещта и я мушна в пясъка, след това се прекръсти и целуна иконата на света Богородица.

Преди един час бе целунала баща си по челото и му беше казала, че ще излезе да се поразходи. Беше го оставила в стола му на задната тераса да се вира през стъклото. Леля Бети тракаше с чиниите на мивката. „Върви — беше казала тя. — Аз ще го наглеждам“.

В храма нямаше други хора. Дина тръгна по пътеката между редиците, като прокарваше ръка по дървените столове. Всеки свод и извивка в тази църква ѝ бяха познати: белият мрамор и позлатените первази, иконите, кристалните полилеи, стените, които се извиваха нагоре към небесносиния купол. В горната част на сферата бе изобразен самият Господ Бог, малко под него — всичките му пророци. Имената на двамата дядовци и на двете баби на Дина бяха вплетени в стъклописите по големите прозорци. Когато починаше баща ѝ, името му щеше да бъде гравирано заедно с името на майка ѝ, която вече си беше отишла. Името на Матю бе издълбано върху една гранитна пейка отвън.

Като момиче, Констандина Пондакос, също както и приятелките ѝ, беше мечтала да се омъжи тук в дълга бяла рокля. Щеше да има цветя по олтара, миризма на тамян, после да се отслужи Василиевата литургия, след което всички щяха да отидат да танцуват. Но свещеникът отказа и постави условие: само ако и младоженецът се

покръсти. Сам му обясни, че майка му наистина била еврейка, но той изобщо не бил религиозен. Отец Димитрий бе поклатил глава, дългата му сива брада се бе потъркала в черното расо и тежкия сребърен кръст: „Синко, да не вярваш в нищо е по-лошо, отколкото да си евреин“. Сам трябваше да стане източноправославен или, ако предпочетеше, католик. Обиден, Сам се бе заинатил и бе отказал. Въпросът е принципен, отсече той, дори когато Дина го заплаши, че ще му върне пръстена.

Все пак се беше омъжила за него, любовта бе надделяла над гордостта. Сега въпросът отново беше принципен и Сам се съпротивляваше срещу идеята да се възбуди процес за съзнателно причиняване на смърт: Матю бе обвинен за собствената си смърт. Сам, разбира се, грешеше и накрая щеше да се радва, че Дина е настояла. Щеше да разбере. Познаваше ужасните перверзии, на които хората са способни. Беше видял размазаните кости на детето, изхвърлено с такава лекота от прозореца. И беше дал под съд мъжете, които бяха изнасилили онова нещастно момиче на Южния бряг. Това бяха негови каузи. Дина щеше да отстоява своите и накрая Сам щеше да я разбере.

Тя се приближи до олтара, коленичи пред иконата на света Богородица с малкия Исус Христос в ръце и се прекръсти.

— *Panagiatoi, anapafse tin psihe tou agarimenou pediou...* — Майко Богородице, благослови душата на любимия ми син...

Думите на Дина замряха на устните ѝ. Кой я слушаше? Само боядисаното дърво — майка и син в две измерения. А Бог, ако изобщо беше тук присъстваше само като изрисуван образ под купола, тридесет метра над главата ѝ. На земята можеше да се надяваш на повече помощ. Вчера, в петък, беше отишла в офиса на Франк Толин за втори път. Сам не знаеше за посещението ѝ. Нямаше уговорена среща, но Франк я беше приел. Бе седнал на дивана до нея, а секретарката му им донесе чай. Не се обвинявай, беше ѝ казал той. Матю бил започнал да затъва в блатото на нощния живот на Южния бряг — клубовете, дрогата, лесния секс. Тя слушаше, докато големите прозорци започнаха да потъмняват и трябваше да се включи осветлението. Дина едва не беше паднала на колене от благодарност. Той беше направил чудо: след тази среща в кабинета му нито веднъж не бе изпитала пристъп на познатата болка.

Внезапно Дина се изопна. Някъде зад нея се чу шепот.

Тя промълви тихо името му: *Матю*. Но как би могъл да я последва дотук, в това свято място? Какво искаше?

Мълчаливите лица на апостолите и Светото семейство се взираха в нея от олтара. Исус — вдигнал ръка с дланта навън. Свети Георги, в доспехи, бе насочил копие то към ламята в краката си. В мрамора беше изрязан бял гълъб, разтворил крила в полет.

Ако се обърнеше назад, щеше да види Матю сред сенките в дъното на катедралата, под иконите на светците. Предната нощ бе дошъл в къщата на баща ѝ, докато спеше в малката стая, която беше нейна като момиче. Един миг сън, в следващия — будна; трепереше, чуваше само щурците в задния двор. Бялата луна светеше през прозореца и я притискаше в леглото, сякаш светлината и беше нещо материално и тежеше. Видя как стъклената топка на вратата се завърта, завърта... След това едно лице като разместена мозайка, изстъргано до костите. Тя изпищя и след малко в стаята се втурна леля Бети с разкопчана нощница.

Дина стисна силно очи. Разбира се, че нищо не беше истинско — нито смехът, който чуваше нощем, нито вратата, която се затваряше от другата страна на една празна стая. А и това не бе лицето на Матю, когато се беше появило във ваната и косата му се издигаше и спускаше с движението на водата. Най-лошото беше вчера, на излизане от офиса на Франк Толин. Докато слизаше с асансьора, беше чула глухо капане на някаква течност. Погледна надолу и забеляза локва кръв — разпенена и лепкава. Стичаше се към краката ѝ, правеше малки въртопчета. Когато вратата се отвори, кръвта изтече в отвора. Изчезна. Нито капка по обувките ѝ.

Тя се извърна с разтуптяно сърце. Беше преминал някакъв повей, като от птичи криле, и сега между белите колони на катедралата се появяваше и изчезваше едва забележима сянка.

Над вратите си стояха лицата на светците — тъмни мъже с бради, с тежки мигли и дълги заострени пръсти, допрени отляво на гърдите.

Сякаш насън, с огромно усилие тя се опита да отвори устни и прошепна: „Матю“. Светлината в храма помръкна, след това стана по-ярка — навън бе преминал облак.

Като се опираше на един от столовете. Дина се изправи и излезе от храма. Старицата вдигна отново поглед от Библията и ѝ се усмихна:

— *Kalinichta, koritsimou.*^[3]

— *Kalinichtasas, kyria.*^[4]

Дина слезе по широкото стълбище на улицата. От доковете се носеше солен дъх и мирис на водорасли. Главната улица беше точно насреща — с нейните спретнати магазинчета и стари тухлени складове. Да бяха дошли да живеят тук! Сам щеше да открие кантора в града и Дина щеше да работи някъде близо до него. Мелани щеше да се чувства по-добре в църковното училище. А Матю нямаше да се погуби.

Миналия понеделник, в кабинета на Франк, Сам бе седял безстрастно и почти не проговори. След това Франк бе казал, че би трябвало да започне разследване по делото и той взе да спори, докато Дина не го помоли да престане. Сам, разбира се, беше убеден, че от това няма да излезе нищо. Дина беше осъзнала в студената светлина на едно прозрение, че тя е по-силната. Тя щеше да изкупи техния син; Сам не можеше. Съзнанието за това беше ужасно, защото сега знаеше колко безкрайно самотна щеше да остане.

На връщане към къщата на баща си Дина мина по една отдалечена улица и се озова до Спринг Баю, на най-горното стъпало от каменните стълби, които водеха надолу към водата. От двете страни на стълбите растяха ниски палми, а успоредно на тихата река се простираше сенчеста алея с борове и дъбове.

Дина излезе на бетонната площадка. Сиво-зелената вода отразяваше облаците. Откъм залива подухна тих ветрец, роклята ѝ прилепна плътно до бедрата.

На Богоявление, през януари, преди три години Матю беше един от шейсетте младежи, които се бяха гмурнали за кръста. След приключването на службата в катедралата хиляди богомолци се отправиха към устието на реката. Архиепископът със златоткани одежди, сложил митрата на главата си, водеше шествието. След него вървяха епископите и свещениците с кадилници, подире — децата в национални носии и хорът.

Момчетата влизаха в реката с малки лодки, за да оформят полукръг около площадката, където Дина бе застанала в момента. Тогава площадката бе украсена с цветя. Януарският ден бе мразовит и

децата потреперваха в тънките си плувки и тениски. Прекрасни, невинни младежи. Изопнати и готови за скок, те бяха приковали поглед в архиепископа. Той каза молитвата, след това топна кръста във водата — веднъж, два пъти. Третия път го запрати нависоко и в същия миг едно момиченце зад него пусна бял гълъб. Той се извиси нагоре, белите лентички се вееха от крачетата му, а крилете пърхаха в ясното синьо небе.

Преди кръстът да докосне повърхността, се чу мощният плясък на младежите, които се бяха хвърлили да го хванат. Дина все още виждаше извитата дъга на Матювите крака и протегнатите му ръце. Повечето от момчетата изплуваха, поеха си въздух и се гмурнаха отново. Докато наблюдаваше, Дина бе затаила дъх и стискаше с всичка сила ръката на Сам. Матю можеше да се удави!

В следващия миг той изскочи на повърхността с отворена уста, задъхан, водата се стичаше по лицето му. Във вдигнатата си ръка стискаше кръста. Хората го приветстваха. Дина подскочаше от радост като момиче, смееше се, прегръщаше Сам. Матю огледа тълпата и се усмихна, когато забеляза майка си. Мократа му черна коса бе полепнала по челото.

Другите момчета го занесоха на рамене до архиепископа, който пое кръста от него и го благослови. Това означаваше, че Матю щеше да има дълъг и щастлив живот.

[1] Добър вечер, Констандино (гр.). — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер, госпожо (гр.). — Б.пр. ↑

[3] Лека нощ, скъпа (гр.). — Б.пр. ↑

[4] Лека нощ и на вас, госпожо (гр.). — Б.пр. ↑

13.

Сам Хейгън ускори леко темпото, но дишането му оставаше равномерно. Бягаше под просветляващото небе по обичайния маршрут от четири мили — в голям правоъгълник около квартала, в който живееше. Наричаха го Брукууд^[1], но наоколо нямаше нито потоци, нито гора. Само един равен терен, с улици без тротоари и стандартни къщи, които струваха по двеста-триста хиляди долара. С пусти прозорци и дворове в този ранен час. Само неделният вестник бе пуснат зад вратите на алеите за колите. Щеше да има статия със снимки за Еди Мора. Някой във Вашингтон бе издал преждевременно, че Мора е избран от мичиганския сенатор Фил Къркмън за вицепрезидент в неговата кандидатпрезидентска двойка. Едуард Хосе Мора — малко млад според наблюдателите, но надежден вицепрезидент и в двете листи за предстоящата кампания.

Сам вдишваше влажния въздух и се опитваше да се съсредоточи в терена пред себе си. Имаше еластична превръзка на лявото си коляно и по еднокилограмова тежест на китките.

Като дете, когато бягаше през портокаловата горичка на баща си или по пистата преди тренировките по футбол, темпото му беше много по-бързо, а кръвта кипеше радостно във вените му. Нямаше много радост в сегашното бягане, в бавното тупане по асфалта, но ако не го правеше, усещаше някаква смътна незадоволеност от себе си.

Беше се събудил преди разсъмване — не беше свикнал да спи сам. Дина беше в Тарпън Спрингс при баща си. Беше се обадила вчера сутринта да каже, че е пътувала добре. Обаждането се беше превърнало в семейна традиция, когато някой пътуваше извън града. Сам я беше попитал как е Костас. „Отиде за риба на пристанището. Посрещни ме на летището в неделя следобед, в четири и трийсет“. След това беше затворила тъкмо когато той се канеше да каже: „Нека старецът да хване няколко и за мен“.

Все още бе разгневена, задето Сам бе реагирал така грубо, когато изтегли две хиляди долара от общите им спестявания. Не го беше

попитала, просто бе занесла парите в брой на Франк Толин в петък като депозит. След това, докато си приготвяше багажа за пътуването, каза на Сам. Той се беше вбесил, заплаши, че ще се обади на Франк и ще си ги иска обратно. А Дина само го беше изгледала спокойно и го бе предупредила да не го прави. „Нима предпочиташ да плащам на доктор Бермън и да купувам лекарствата му? То е по-лесно, нали?“

Трябваше да признае, че състоянието ѝ наистина се бе подобрило, ако гневът би могъл да се приеме за излизане от депресията.

Миналия понеделник следобед Франк Толин ѝ бе обяснил колко е трудно да се води процес за съзнателно причинена смърт в случай като техния. Градът, който поддържаше улиците и заведенията, имаше съдебен имунитет. „Чичо Анди“ — барът, където бе пил Матю — все още беше в бизнеса, но имаха ли достатъчно средства да поемат разносните или да гарантират, че могат да платят? И дори мотоциклетът на Матю, който беше почти нов, да е имал някакъв дефект, дали този дефект е бил от значение за катастрофата? Но Дина беше непреклонна и Франк обеща да погледне мотора. Изобщо не бе споменал, че иска две хиляди долара капаро.

А това най-много беше вбесило Сам. Ако не от професионална етика, то поне от добро възпитание Франк би трябвало да обсъди паричните въпроси с бащата на покойния, преди да поиска от майката две хиляди долара. Сам си мислеше, че Франк го прави като услуга.

Единственото, което му налагаше някакви задръжки, беше съзнанието, че отчасти и той има вина: беше дал ясно да се разбере, че с това се е заела Дина, а не той. Беше отишъл с нея само първия път. Не искаше да вижда отново този офис, където не бе успял в частната адвокатска практика. Не искаше също така да вижда и Катлин Дорн, ако се случеше да се отбие. Представяше си как биха изглеждали двамата с Дина, седнали на дивана, докато Франк им обяснява какво трябва да направят, а в това време нахълта Катлин.

Сам заобиколи няколко бора и пое срещу слънцето. Стволове все още лежах на земята, повалени от урагана. Наоколо бе обрасло с храсти. Той си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. След това повтори още веднъж, и още веднъж, за да неутрализира острата болка вдясно. Чудеше се дали е достигнал възрастта, когато човек може,

както си върви, да се просне на тротоара на половин миля от дома си. Понякога му се струваше, че това ще е добре дошло.

Той протегна ръце, усещайки тежестите на китките си, докато мускулите го заболяха.

Откакто се появи последния път в кабинета му, Катлин Дорн отново бе започнала да се появява в мислите му. Това, че Дейл Финли знаеше за тях, го караше да беснее в безсилен гняв. Чувстваше се уязвим, хванат в лъжа, с която вече е скъсал. Не бяха предпазливи преди три години, Финли беше разбрал, а можеше да разберат и други хора.

Сам беше решил, ако Катлин се явеше като свидетел, въпросите да задава някой друг от прокурорския екип. Но тя можеше да подпише клетвена декларация, че не е видяла нищо. Много свидетели се отказваха, защото възмущението от престъплението не трае толкова дълго, когато потърпевшият е някой друг. Свидетелят започваше да се замисля дали наистина е толкова наложително да се явява в съда. Катлин би могла да получи предложение за работа в някое реномирано модно списание в Италия. Ако не се погрижеше за себе си сама, кой щеше да го направи? Лоялността беше отлетяла от Южния бряг.

Беше изчезнала отвсякъде.

Преди време Катлин бе замахнала към бузата на Сам, без да успее да го удари, после се опита да го отмести от себе си. Той бе притиснал китките ѝ към леглото.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Не искам да го чувам това: „Колко много те обичам“. После ще ми кажеш, че си мислил да се разведеш. Не разваляй всичко, разбра ли?

Той се засмя изненадано:

— На никого ли нямаш доверие?

Когато Сам пое по-бавно по алеята в двора си, дишайки през устата, с ръце на хълбоците, мускулите на краката му трепереха. Шортите и фланелката му бяха мокри от пот. Извади неделния вестник от пощенската кутия и влезе вътре да си вземе душ и да се преоблече.

Преди да слезе да си направи кафе, надникна в стаята на дъщеря си. Щорите бяха спуснати и в полумрака различи очертанията на

Мелани — с разпиляна по възглавницата коса и протегнатата, отпусната в съня ръка. На килима лежеше едно мече, на което половината козина отдавна липсваше. Вече е четиринайсетгодишна, а все още спи с мечето си, помисли Сам и затвори тихо вратата.

Преди три години никое от децата не знаеше колко малко му трябваше да избяга от къщи, да вземе това, което можеше да се събере в колата, да остави бележка на Дина, да плаща издръжка за нея и децата... Сега отново беше жив, стегнат, задъхан, кръвта пулсираше в тялото му. Ако не можеше да живее честно, открито, тогава какъв беше смисълът?

Малко оставаше да прескочи границата, но не бе могъл да го направи. Винаги бе смятал, че на този свят има някакви норми. Искаше децата му да знаят, че не е като родителите на някои от приятелите им: онези възрастни, които позволяваха всичко и не изискваха нищо; които пиеха и вземаха свръхдоза; които казваха на децата си колко тъжно и гнило нещо е животът; които хленчеха, но бързо свикваха с мисълта, че чедата им са изоставени.

Матю никога не разбра за изневярата на баща си, но беше чул гневните гласове зад вратата на спалнята. Беше видял майка си да обръща гръб в ледено мълчание. Беше виждал Сам да се прибира късно след работа, да си обува маратонките и да излиза отново. Матю бе понасял мъчително тези неназовани грехове.

Мелани, ако изобщо бе разбрала, не го преживяваше. Винаги беше склонна да прости, много по-невъзмутима и спокойна. Тя бе тази, която събра парчетата от стъклото на задната врата, след като брат ѝ, шестнайсетгодишен, се бе върнал пиан веднъж призори. Сам го беше сграбчил за якето и двамата се бяха спънали и разбили остъклената врата, докато Дина седеше на пода в кухнята и плачеше.

Миналата нощ Сам се беше събудил от някакъв шум в стаята на Матю. Навъсен и сърдит, бе заварил Мелани да разглежда снимките и документите, които майка ѝ бе подредила в папки за Франк Толин.

Сам ѝ беше наредил веднага да си легне.

Наблюдава я как тръгна покорно по коридора — едно закръглено момиче в широка синя нощница. В края на коридора тя се обърна и го погледна: „Лека нощ, татко“.

Сам се почувства неловко, че се е отнесъл така грубо и отиде на пръсти до вратата ѝ, готов да почука, но не знаеше какво, по дяволите,

трябва да ѝ каже! Върна се по коридора до стаята на Матю да угаси лампата.

По указанията на Франк Толин Дина бе подредила бележниците на Матю, училищните тетрадки, снимките, рисунките с цветни моливи и саморъчно изработените картички за 8-и март, заключенията на психолозите му — една тъжна ексхумация на спомените. Сам отказа да участва в това. Изпитваше някакъв ужас, който не можеше да си обясни. Дина го беше изправила до стената с две изречения: „Предпочиташ да вярваш, че е нещастен случай. Така ти е по-удобно, нали?“

Ако този процес за съзнателно причинена смърт изобщо се възбудеше, Франк Толин щеше да пресъздаде Матю Ставрос Хейгън такъв, какъвто никога не е бил в реалния живот. Може би наистина бе имал някои проблеми, но кой от съвременните тийнейджъри не бе преживявал различни кризи? Защитата нямаше да се осмели да настройва заседателите, като се рови в душите на родителите на покойния, които щяха да седят един до друг, хванати за ръце, и да избърсват от време на време сълзите си. Като последен аргумент Франк може би щеше да покаже на заседателите серия от снимки в рамки. Синът на господин и госпожа Хейгън при раждането, на две години, на пет, на десет... Ето го в скаутска униформа, а тук — във футболния отбор. Тук пък щастливото семейство е на почивка в Колорадо. Но последната рамка ще бъде празна. Франк ще мине бавно покрай заседателите, като я държи пред себе си. *Какво мислите за скръбта на родителите, дами и господа, докато гледате тази празна рамка?*

Любовта, измерена в количество. Скръбта, превърната в пари. Колкото по-дълбока скръб, толкова по-високо обезщетение. Докато седеше в кабинета на Франк Толин със стиснати зъби. Сам си мислеше колко отвратителна е цялата тази идея.

Той посегна да изгаси лампата до вратата на Матювата стая, но в следващия миг отпусна ръката си. Тъмносин килим, единично легло, шкаф, бюро и библиотека. Дина бе свалила зловеците плакати, но всичко останало в стаята беше както преди година и половина, когато Матю бе излязъл оттук за последен път. Сега на пода имаше няколко отворени кутии и купчини папки и пликкове на леглото.

Сам винаги се изпълваше с гняв, когато надникваше в тази стая и хаосът го удряше в лицето. Захвърлени дрехи, бирена бутилка на перваза, разпилени училищни тетрадки по бюрото. Видео и стереоуредба за три хиляди долара, компактдискове, разпилени по пода. Бас китара и усилвател, използвани един месец, след това зарязани...

Виждаше Матю, застанал разгърден в средата на стаята, как се смее с разкривено и блеснало от сълзи лице, насочил дулото на служебния му колт в слепоочието си: „Хей, не се притеснявай, сега ще си издухам мозъка, татко. Дето изобщо го нямам, помниш ли?“

Сам беше на двадесет години, когато се върна вкъщи с военния самолет, за да види баща си — Луис Хейгън — за последен път. Старецът, станал кожа и кости, лежеше в белите чаршафи с хлътнал корем и подут черен дроб, а очите му бяха жълти и мътни. На Сам започна да му се гади, макар че там, откъдето идваше, бе виждал много по-ужасни неща.

Старецът немощно се извърна, за да види кой е дошъл.

— Хей, Сами — чу се изтънелият глас на умиращия. — Това е моето момче. — Сестрата, която се грижеше за него, се огледа и се усмихна. — По дяволите — каза Луис, — не е ли красавец?

Родителите на Сам се бяха развели още преди синът им да проходи. Живя с майка си — по баща Лили Хърш — при по-голямата ѝ леля в Боро Парк, Бруклин. Когато беше на десет години, майка му почина и никой не искаше да го вземе при себе си.

Съседите се отбиваха да споделят колко е тъжно и ужасно без Лили. Сам седеше с леля си и вече порасналите ѝ деца на пейката в двора, безчувствен от скръб, докато роднините си шепнеха в кухнята. Невъзможно е, казваха те, да го дадем на баща му — позора на Лили, човека, за когото никой не споменаваше. Майка му бе отишла на екскурзия в Маями Бийч с родителите си. Красива жена, но почти на тридесет години. Кой знае как се бяха запознали, но трябваше да се оженят. Това, разбира се, не продължи дълго. Лили се прибра при родителите си с момчето и се грижеше за домакинството, докато те починаха. След това и тя... А сега? Кой щеше да го вземе? Тихо момче, не биеше на очи. Лили имаше застраховка, това можеше да помогне.

Вторите братовчеди на Сам се взираха в него от другата страна на стаята и се подритваха с лъскавите си обувки, с което даваха да се разбере становището им по въпроса. Три дни по-късно се появи Луис Хейгън с прекалено тънко палто за Ню Йорк през ноември. Беше грамаден мъж с широко лице — позастарял вариант на образа от черно-бялата снимка, която Сам беше видял случайно в едно от чекмеджетата в гардероба на майка си. След смъртта ѝ снимката беше изчезнала и той се страхуваше да попита къде се е дянала.

Зад затворената врата на стаята до антрето се чуваха оживени разговори. Сетне прераснаха в гневни и заплашителни викове. Накрая Луис Хейгън хвърли торбичката на Сам в багажника на колата си и му каза, че заминавал в Уинтър Хевън.

— Знаеш ли къде е това, дечко?

Сам беше поклатил отрицателно глава.

— Във Флорида.

Луис караше форд с подвижен покрив и червена тапицерия, на който и двете брони дрънчаха. Гумите избуксуваха и изсвириха, преди да потеглят, и Сам гледа назад, докато завиха зад ъгъла и къщата се скри от погледа му. Баща му запали цигара. Имаше много лунички, ръцете му бяха загорели от слънцето.

— Съжалявам за майка ти. Беше ми изпратила твоя снимка. Би трябвало да ти пиша... И за това съжалявам.

Спряха край един мотел в Ню Джърси и взеха някаква жена на име Фей, която бе правила компания на Луис Хейгън по пътя му за насам. Трябваша им два дни, докато стигнат до Флорида, защото през нощта бяха спрели при роднините на Фей в Северна Каролина. До Джорджия гюрукът на колата вече беше смъкнат и Сам си беше съблякъл палтото. На втората нощ спа, завит с одеяло, на задната седалка. Слушаше вятъра, виещ наоколо, и виждаше как пръстите на Фей са се забили в косата на баща му, чуваше я да пее с радиото. Телефонните жици покрай пътя се издигаха и отпускаха от силния вятър, а луната грееше над главите им. Минаха години, преди Сам да разбере, че застраховката „Живот“ на майка му е била близо петдесет хиляди долара и че Луис ги е профукал всичките.

На разсъмване влязоха в занемарен двор с бетонни отливки и къща в стил ранчо. Зад нея се простираше горичка — наредени в редици храстовидни дървета и тежки зелени цитрусови плодове.

Почвата беше мръсносива и песъчлива. Луис Хейгън се изхранваше от продажбата на портокалите, мандарините и грейпфрутите. Ако реколтата беше лоша, занимаваше се с ремонт на автомобили. Пиеше и не можеше да задържи жена покрай себе си. Всяка година губеше все повече и повече от насажденията си заради болести по дърветата или измръзване. Беше груб и жесток — не по характер, а просто защото животът го бе направил такъв.

В училище Сам беше тормозен заради акцента, срамежливостта си и тромавостта си. Накрая Луис Хейгън си свали каиша и го наби. Не можеше да понася хора, които хленчат. Ако Сам отново се прибереше вкъщи насинен, без да е смазал от бой момчето, което му е посегнало, пак щеше да играе каишът. Докато завърши гимназия, говорът на Сам не се различаваше от този на местните жители и никой не смееше да го докосне. Мускулите на ръцете и краката му бяха набъбнали от постоянното качване и слизане по стълбите с чувалите с плодове. По ръцете му имаше мозоли, тръните бяха разранили дланите му. Също както и приятели те му, Сам се научи да борави с пистолет и с пушка 22-и калибър. Научи се да кара и взе изпитите за шофьор на четиринайсет години, като се справяше чудесно по неравния терен между портокаловите дървета. Подстригваше се късо и играеше като нападател в „Блу Девилс“ на Уинтър Хевън. Беше високо момче — 1,82, тежеше деветдесет килограма, но това още не бе достатъчно, за да излезе срещу Луис. Сам можеше да бъде отличник, но учеше колкото да остане в училищния отбор. Нямахме смисъл да продължава образованието си, някой ден щеше да стане собственик на горичката.

Луис се притесняваше от комунистите. Ненавиждаше антивоенните демонстранти и принудителната расова интеграция и от яд все по-често се напиваше, въпреки че в Уинтър Хевън нямаше хипита и негрите бяха без претенции. Пиеше, за да облекчал болката от шрапнела, който все още бил в тялото му. Показваше на Сам военните си отличия и дори му позволяваше да държи един лугер, който бе взел от убит германски войник.

Ипотекира горичката, след това продължи да се напива и не беше в състояние да плаща редовно вноските. Понякога на Сам му се събираха по трийсет часа непрекъснатата работа на студения януарски вятър, налагаше се самичък да извозва продукцията, да наема берачи, да ги надзирава и да се държи грубо с тях. Едва не си провали

последната година в училище, но накрая успя да изплати ипотеката. На пролетта Луис отново ипотекира имота. Когато Сам започна да псува и изхвърли една преполовена бутилка *Jack Daniel's* на двора, Луис скочи насреща му. Сам го събори с един удар. Луис се изправи, като плюеше кръв, и удари Сам в корема. Продължиха в същия дух, докато Сам усети, че баща му може да умре, ако не престанат. Спря пръв. Но от този момент Луис повери имението на Сам, който тогава беше на седемнайсет.

През лятото на 1967-а Кени Дейвис, който през последния сезон игра ляв бек към „Блу Девилс“, бе взет в армията. През февруари изпратиха тялото му в стоманен ковчег и дадоха на майка му едно сгънато знаме. На погребението някой произнесе реч за патриотизма, след което последва салют от двадесет и един изстрела. Същата нощ Сам и още четири момчета от отбора се напиха, а на сутринта отидоха с колата до новобранската служба в Тампа и се записаха доброволци, готови да заминат след кратка военна подготовка. Луис поклати глава и му каза да внимава.

Във Виетнам беше по-горещо дори от Централна Флорида. И по-влажно. Сам тичаше сред пушеците през обрасли и заплетени джунгли с един автомат М-16, два колана с муниции, ръчен гранатомет и половин дузина осколочни гранати. Промушваше се през телени заграждения с голи ръце. Изкачваше се под дъжда по покрити с червена кал хълмове. И след като видя как лейтенантът, който говореше по радиото до него, залитна с червена дупка в окото и задната половина на главата му се отдели окървавена; и след като видя стотиците самотни раници, натоварени на същите камиони, които бяха докарали невинните войници, Сам разбра, че вече не е същият. Веднъж взводът му се натъкна на партизански отряд извън джунглата. Сам изпразни два пълнителя в тънките стени на една колиба и след това влезе вътре. Мушна ботуша си под надупченото тяло и го обърна. Беше едно момче на около тринайсет — знаеше го, когато натисна спусъка, но не можеше да спре.

Няколко месеца по-късно Луис постъпи в болница за последен път и Сам си тръгна спешно. Беше в униформа с три нашивки и кръст за храброст, а на лявото му рамо бе пришита емблемата на 101-и Въздушнодесантен — „Скриминг Ийгълс“. Ботушите и коланът му светеха.

Луис се бе усмихнал: леко разтегляне на побелелите устни над прогнилите зъби. „По дяволите! Погледнете това момче! Не е ли съвсем различно?“ Той вдигна изсъхналата си пожълтяла ръка да го погали по лицето. Сам едва бе успял да не се размекне. Издърпа един стол, седна до баща си и му каза, че войната вероятно скоро ще приключи. Не оставяли северновиетнамците да си отдъхнат, почти ги били изтикали отвъд демилитаризираната зона и скоро всички момчета щели да се приберат по домовете.

[1] Гора с потоци, от *brock* — поток, и *wood* — гора. — Б.пр. ↑

14.

В края на сезона сеансите за модни снимки в Маями често започваха още в зори, за да се избегне обедната жега. Катлин чакаше в малкото открито фоайе на хотел „Сенчъри“, за да се присъедини към кервана до снимачната площадка. Колоната се предвождаше от техническия фургон, следван от наетия линкълн, който возеше клиента и неговите хора, и едва тогава идваше ред на колата на Катлин, натъпкана с цялата ѝ екипировка. Али Дънкан, която щеше да помага на Рафаел Сото за грима, седеше на предната седалка с фотоапарат в скута си. Следваха ги двама от манекените с колите си, а на опашката се движеше джипът на Томи Ченг. Днес предстояха последните снимки за есенния каталог на „Нарадженсет Трейдс“ — фирма за спортни облекла от Бостън. Катлин получи поръчката, защото бяха харесали работата ѝ от предната година.

Фотоапаратът ѝ беше разположен върху равно място на около петдесетина метра от струпаните някога тук от дренажните машини бял пясък и камънаци, които образуваха триметрова дига. Вирджиния Кей изглеждаше съвсем на място на фона на стърчащите дървета, нудисткия плаж, няколко занемарени лодки и сградите на главната пречиствателна станция на окръга. На запад, зад верижната ограда, се простираха ниски бетонни постройки. Не се долавяше никаква миризма, иначе обитателите на Фишър Айлънд щяха да нададат вой до бога. Това първокласно парче земя се намираще точно на север — великолепно оформена средиземноморска фантазия от покриви с червени керемиди и закотвени в частните пристани яхти. Зад тях оставаше невидим Маями Бийч.

Катлин разполагаше с екип от трима души: двама помощник-фотографи и Рафаел Сото. Нямаше да има проблеми със заплащането. Днес бе последният от четирите снимачни дни, по хиляда и петстотин на ден, платени авансово. Не беше кой знае какво, но за нея не бе съвсем зле. Катлин познаваше фотографи от висшата мода, които си докарваха по дващест и пет хиляди на ден. И можеха да си позволят по

дузина ленти. Но пък никога не беше виждала Ричард Авадон да се размотава край някоя пречиствателна станция, за да снима за каталог на спортно облекло.

Катлин и художественият директор стояха под чадъра ѝ и преглеждаха част от вчерашните снимки, които бяха правили в един яхтклуб. Чу изскърцване по чакъла и вдигна глава. До колата ѝ беше паркирал зеления си ягуар Франк Толин. Вратата се отвори и лъчите на утринното слънце проблеснаха върху повърхността ѝ от хром и стъкло.

Събеседникът ѝ свъси чело под козирката на червената си бейзболна шапка.

— Мой приятел е, няма да ни пречи. — Франк и преди беше идвал на снимки, но само ако е бил поканен. Нямахме представа какво търси сега тук. Преди две вечери се бяха скарали и оттогава не го беше чувала.

Франк заобиколи ягуара с чаша кафе от „Макдоналдс“ и отпи глътка, докато подпираше ботуша си върху бронята. Разбра, че трябва да остане на мястото си и се задоволи само леко да ѝ кимне.

Катлин изпрати момчетата да проверят експонацията. Томи Ченг беше довел свой съученик от класа по фотография, за да му помага. Жан-Луи припна по каменистото възвишение със светломер в ръка; избелелите от слънцето къдрици се вееха над челото му. Дватама с Томи бяха облечени почти еднакво: без ризи, с широки къси панталони и огромни маратонки. Томи, който бе стегнал косата си с лента, за да не пада в очите му, свързваше полароида с телеобектива. Хората от фирмата и помощният персонал, чиято средна възраст бе далеч под трийсетте, разговаряха, разпръснати наоколо, в очакване на манекените.

Когато художественият директор отиде да провери нещо, Катлин прекоси улицата, за да говори с Франк.

Той допи кафето и захвърли чашката в някакви буренаци.

— Няма да се задържам много. Обещах на Марти Кас да се видим тази сутрин. — Франк се усмихна накриво и мустаците му се раздвижиха. — Ще ме притиска да продадем сградата на някакви йорданци, които открил онзи ден.

— Ами защо не?

— Ще трябва да плащаш наем за апартамента.

— Това ли дойде да ми кажеш?

— О, Кати! Опитвах се да се пошегувам. Не, дойдох, за да се извиня. Недоразумението от онази вечер беше абсолютно ненужно.

Катлин се изсмя:

— Недоразумение? — Беше започнало с някаква дребна забележка за цветята, които ѝ бе изпратил и за които тя бе пропуснала да му благодари. И беше завършило с ругатни и размяна на удари, докато накрая тя не си тръгна побесняла, подкарвайки лудо колата си от паркинга десет етажа по-долу.

Франк притвори очи за миг в знак на потвърждение.

— Беше повече от недоразумение. Заслужаваш подобаващо извинение и ето ме тук — в седем сутринта. Съжалявам. Изпълнен съм с огромно, направо галактическо съжаление. Не ми се обади, притесних се и затова снощи наминах край вас. Едва не се качих горе. Напълно детинска реакция, но исках да те видя. Все пак успях да запазя достойнството си.

Сенките под очите му издаваха умора. Имаше дълго и тясно лице, почти като на лисица. Беше еднакво слаб навсякъде, с плоска талия и с дълги крака със стегнати мускули. Веднъж му бе казала, че в него няма нищо, което да омекоти сблъсъка. Ако твърде дълго се задържат заедно, накрая може да свърши изпотрошена. Сега чувстваше, че отново иска да бъде далеч от него. Единственото ѝ желание бе да я оставят на мира в безполово и неподвластно на годините състояние без абсолютно никакви чувства.

— В момента не мога да говоря — отвърна накрая тя.

Но Франк гледеше встрани от нея и усмихнато поклащаше глава.

От Уинибего току-що бе излязло едно от момчетата модели, обуто в сандали, моряшки шорти и спортен пуловер. Рафаел бе поставил руж на носа и бузите му, за да имитира въздействието на слънцето и вятъра в Северния Атлантук. Следвано от една от шивачките, момчето започна да се изкачва по купчината камъни. Катлин виждаше бельото му под изрязаните шорти, а изпод липсващата част на пуловера се показваше голата му кожа. Щяха да поставят последователно мостри от различни тъкани върху изрязаното. Дрехите бяха закрепени с безопасни игли.

— Това направо ще ме откаже от модните списания за мъже — заяви Франк.

— Катлин! — помаха ѝ Томи Ченг. — Готови са да започваме.

— Трябва да вървя. Ще говорим по-късно.

— Почакай — сграбчи я за китката той. — Чуй това и си помисли. Искам да живеем заедно. — Катлин се изсмя недоверчиво. — Ще продам моя апартамент. — Стисна още по-здраво ръката ѝ. — Ще си намерим нещо за двамата, нещо съвсем ново и неизползвано. Ние ще сме първите, които ще живеем в него.

— О, Франк, няма да се получи.

— Откъде знаеш? Не сме ли изкарвали заедно много повече от една седмица?

— Трябва да вървя.

— Помисли за това — повтори той.

Катлин отвърна само с леко поклащане на глава и забърза обратно.

Шивачката нагласи яката с карфици — устата ѝ беше пълна с тях, — а след това заподскача обратно надолу по купчината. Катлин погледна през обектива. Вятърът рошеше косите на модела. Беше красив младеж — русокос, с вид на колежанин.

— Отпусна ли се достатъчно, Джефри? — Художественият директор обичаше да се държи по-свободно. Беше пълничък тип в избелели зелени бермуди и рекламна тениска.

Някой заразправя за новия ресторант в Москоу, който се казвал „Санта Фе“. Там пържолите не били никак зле, ако си готов да платиш петдесетачка.

— Обърни главата си малко встрани — извика, без да се изправя, Катлин. — Точно така. Окей! Страхотно. Малко по-ниско. Сега погледни към морето. — Фотоапаратът защрака. Томи Ченг смени обектива и ѝ подаде нова лента. Жан-Луи отново изтича да провери експонацията и Катлин направи поредица снимки на вече седналия манекен, отпуснал ръка върху коляното си.

След това художественият директор даде почивка, за да използват банята във фургона.

През това време Франк се беше размотавал наоколо с ръце в джобовете.

— Тази сутрин, докато си лежах в леглото в три сутринта и се опитвах да заспя — кротко заговори Катлин, — ми хрумна, че следващия месец мога да отида до Ню Йорк с Рафаел. Той заминава за лятото и можем да пътуваме заедно.

— В Ню Йорк? И защo?

— Когато човек се задържи твърде дълго в Маями, Франк, сетивата му се притъпяват. Тук няма нищо друго, освен все едни и същи хора, които непрекъснато се срещат по едни и същи места, и единственото, за което могат да разговарят, е да се одумват един другото. Без абсолютно никакво чувство за почтеност, опитвайки се да избегнат най-лошото, което би могло да ги сполети — скуката. Толкова съм уморена от този театър.

— Всичко е театър, скъпа. Където и да отидеш, все е театър. В Ню Йорк е дори още по-зле. Или вече си забравила?

— Мога да видя някакви изложби. Да посещавам курсове. Да разговарям с хора, които правят това, което и на мен ми се ще.

— А то е?

— Да правя истински снимки. А не да ги нагласям! — Катлин вдигна ръка към върха на каменната купчина, където се бяха появили следващите модели — две момичета в блузи с поло яка. Косите им бяха нагласени да приличат на разрошени от вятъра, сякаш са се разхождали по брега.

Без никаква нужда Катлин провери дали има резервен филм в кутията на апарата.

— Може би дори трябва да замина за няколко месеца извън Америка и да поработя като нещатен сътрудник за някоя от новите служби — продължи тя.

— Можеш да станеш военен кореспондент в Босна — предложи Франк. Катлин го изгледа втренчено, но той вдигна помирително ръце. — Мога ли да попитам как смяташ да се справиш с парите? В Манхатън никак не е евтино.

— Познавам различни хора. Миналото лято изкарах в Маями, като почти умирах от глад. Мога да мизерствам и там.

— Нима ще те оставя да гладуваш?

— Колко ти дължа вече? — засмя се тя.

— Загубих сметката. Знаеш ли, малко ми е трудно да повярвам, скъпа, че не може да се намери никаква работа в цяла Южна Флорида.

— Работа има. Знаем една търговска фирма, която иска снимки на ръководните си служители, направени в заседателната зала, за да ги помести в годишника си.

— Не плащат ли?

— На сватбите и джамборетата също плащат.

— Да, но там е скучно.

— Господи! Понякога се държиш като истинско копеле. Мисля, че сега трябва да се махаш.

За момент той остана безмълвен. Вятърът повдигаше кичур тъмни коси върху високото му чело.

— Съжалявам, но направо ме подлудяваш! Как очакваш да се чувствам? Мислиш ли, че мога да съм щастлив, като няма да си наблизю? Настръхвам от ужас при мисълта да отидеш в Ню Йорк. Може никога повече да не се върнеш у дома. — Силната слънчева светлина разкриваше всяка бръчица по лицето му. — От много време сме заедно, Кати. За хубаво или за лошо, но се задържахме заедно. Аз те обичам.

Последните думи прозвучаха шепнешком и устните му потрепнаха в несиметрична усмивка. Катлин забеляза, че са напукани. *Колко си жалък и неприятен така* — помисли си Катлин. — *Да ми се молиш по този начин. Бих искала просто да се махнеш.* Засрамена от тези си мисли, тя се вгледа в закачената върху триножника малка дъсчица, на която бяха записани указанията за следващата серия снимки.

— Няма да се заселя за постоянно там — проговори отново. — И без това не мога да издържа през зимата. А и през лятото също ще идвам — заради показанията и за процеса. Сам Хейгън каза, че ще бъде един от свидетелите. — Беше разкрила пред Франк, че е разговаряла със Сам. Но не всичко. Само че ще помогне на Али Дънкан. — Премести отражателите пет-шест метра по-надолу — извика Катлин към Томи Ченг. Видя го как подхвърля сребърните кръгове във въздуха и как ги улавя. Черните коси падаха по гърба му.

Франк седна на сгъваемо метално столче и изпъна крака.

— Сам изглежда адски добре по телевизията.

— Предполагам — сви рамене тя. В петък вечерта бяха показали откъс от пресконференцията му в новините в единайсет. Дватамата с Франк го гледаха в неговата спалня, докато се събличаха след завръщането си от вечерята. Така и не стигнаха до леглото. Франк бе запитал за цветята, които ѝ бе изпратил, и дали приема подаръците му за нещо толкова нормално, че дори не смята за нужно да му благодари.

Сега Франк седеше с преплетени зад тила си пръсти. Докосна прасеца ѝ с върха на ботуша си.

— Знаеш ли какво прочетох тази сутрин във вестника? Еди Мора е в листата за вицепрезидент на сенатора Къркмън. Това означава, че Сам Хейгън може да бъде следващият ни областен прокурор, ако се кандидатира. Как си представяш Сам като областен прокурор?

Катлин продължи да се взира в бележките, които бе нахвърляла. Преценяваше какво да отговори.

— Смятам, че ще си върши добре работата — каза накрая тя. — Вероятно може да спечели изборите.

— Сам е страхотен тип. — Франк се протегна и дръпна ръба на късите ѝ панталони, за да я притегли към себе си. — Помни ли те още?

— Естествено. Остави ме, Франк, работя.

Последния път двамата заедно с още една двойка — клиент и съпругата му — бяха ходили в „Палячи“, изключително шикозен ресторант в Коръл Гейбълс. Триста долара за една вечеря. Почти половината ѝ месечен наем, ако трябваше да го плаща. Франк три пъти беше ходил до мъжката тоалетна и всеки път се завръщаше със зачервен нос. Като се прибираха, двамата се бяха скарали по този повод. Беше ѝ казал, че е уморен и че има нужда от *това*. Тя тъкмо си миеше зъбите, когато Франк пусна късните новини. Долови думите *канцеларията на областния прокурор и обвинение в сексуално насилие* и излезе да види. На екрана беше Сам в претъпканата от светлини и народ зала. Всичко трая само няколко секунди, но достатъчно, за да проумее, че той не би могъл да се откаже от всичко това заради нея. И все пак беше очаквала, че когато Сам Хейгън я въведе в кабинета си миналия понеделник, ще прояви поне искрица интерес към нея. Та нали е мъж, а тя е привлекателна жена. Пък и някога бяха любовници... А изминалите три години не са чак толкова много време. Но не видя нищо в очите му.

— Ей, приятели! Размърдайте се! — Художественият директор се показа от фургона с бутилка вода в ръка. Трябвало да хваща самолет на обяд.

— Жан-Луи — провикна се Катлин, — трябваш ми *тук, s'il te plaît*^[1]! — Той незабавно припна към чадъра ѝ. — Франк, ще трябва да те изгоня.

Двете дългокраки, загорели от слънцето момичета се заизкачваха по стръмния склон, поклащайки бедра. Едното се улови за ръката на другото, за да не се плъзне обратно. Гърбовете на блузите им бяха срязани и захванати с щипки. Снимките щяха да са от кръста нагоре, за да се видят яките на горницата. Бяха с обути на бос крак сандали.

— Томи?

— Тук съм — отвърна той.

— Би ли отишъл да ми донесеш малко вода? — помоли го Катлин. — И много лед.

Нагласи апарата на фокус. Жан-Луи вдигна светломера и обяви експонацията. Катлин извика, че лицата на манекенките блестят твърде силно. Помощничката, която се бе отдръпнала извън обсега на апарата, пристъпи и попи част от потта по лицата им. Очевидно носеха тъмни леци. Това им помагаше да не примижават на яркото слънце.

Директорът отново се провикна:

— Хей! Облегни се назад, за да могат да се видят копчетата на чатала.

Русокосото момиче се засмя:

— Искаш ли да ги разкопчая?

— Да бе, покажи ни малко растителност.

Стройните им фигури се очертаваха отчетливо на фона на ясното синьо небе. Задържаха се в една поза, после в друга, веднъж долепени, след това разделели. Усмивхащи се към обектива, а после някъде встрани.

Художественият директор танцуваше.

— Покажете на какво сте способни, момичета. По-енергично, по-весело!

Томи Ченг изми ръцете си в банята на фургона, подсуши ги с нечия стара тениска и излезе, за да напълни бутилката с вода за Катлин.

Една от манекенките седеше пред огледалото за гримиране заедно с Рафаел Сото. Беше разтворила устни и той ги очертаваше с червило, докато погледът ѝ бе вперен в телевизионния монитор зад седалката на шофьора. Гледаше запис на някакъв сапунен сериал.

Имаше и друго момиче с къса руса коса, което четеше списание, а момчето — манекен отново се преобличаше в задната част.

Али Дънкан стоеше до масата и подсушаваше термичните ролки на Рафаел и Томи трябваше да я заобиколи, за да стигне до хладилника.

— Здравсти, как е?

Тя спря за момент сините си очи върху него. Напоследък не разговаряме много с момчетата, което бе напълно разбираемо. Навърташе се край Рафаел Сото, но то бе съвсем различно.

Томи напълни термоса на Катлин с лед и наля отгоре малко минерална вода, после отново завинти капачката. Забеляза кутията с царевични пръчици с ниско съдържание на мазнини и без сол, но предпочете шепа солени бисквитки. Фургонът приличаше на малка къща — всичко бе натъпкано на едно място. Подпря се на плота и отново погледна към Али. Червените ѝ коси се спускаха на плитка по гърба, а около лицето ѝ имаше ореол от изплъзнали се къдрици.

Томи се приближи до нея.

— Да не би да си новата ученичка на маестрото?

Тя само го изгледа.

— Това дете е гений — обяви Рафаел. Намигна към Али и взе от кутията с гримове голяма четка, с която започна да разнася пудра по лицето на момичето.

Томи се приближи да види какво прави.

— Защо устата ѝ е такава кафява?

— Не е *кафява*, а *естествена*. Трябва да изглежда като обикновено момиче, за да не отнема вниманието от дрехата. Това е каталог, а не авторско представяне. — Светлината от огледалото се плъзгаше по очилата на Рафаел при всяко негово движение. — Преди няколко години бях на снимки заедно с Хелмут Нютън — само бяла кожа, черни устни и безжизнени очи. Каталогите са по-долна класа, но в нашия занаят човек работи каквото намери.

— Да, предполагам.

Тъмнокосата манекенка изучаваше отражението си в огледалото, накланяйки глава.

— Божествено е — усмихна се тя. — Рафаел, ти си велик! — Целуна въздуха край бузата му.

— *Gracias.*^[2] Променяме реалността, за да създадем илюзия за достоверност.

Момичето го изгледа смаяно и влезе в задната част на фургона, за да се преоблече. Момчето още не бе излязло, но Томи вече бе забелязал, че манекените не се смущават да се преобличат един пред друг.

Канеше се да тръгва, когато вратата се отвори. Беше приятелят на Катлин — Франк, който попита дали може да получи малко кафе.

— В каничката е — посочи с гребен в ръка Рафаел. — Кармен, скъпа, ела насам, *mi amor*^[3]. Дай да те направим красива. — Момичето на дивана се приближи и седна на стола, като разправяше за някакво момче, с което излизала. Рафаел ѝ отвърна, че този тип е пълен негодник.

Томи лапна още една бисквитка. Сега Али прибираше използваните при гримирането гъбички в найлонова торбичка. Заговори ѝ, така че никой друг да не може да чуе:

— Съжалявам за случилото се. Предполагам, че не желаш да ти се напомня, но ми се искаше да ти го кажа. — Лицето му поаленя. — Е, това е.

Ръцете ѝ спряха да се движат. Облегна се с длани върху масичката и го погледна.

— И аз исках да ти кажа нещо. Имаш трохи по горната си устна. Той премлясна и тихичко се разсмя.

— Европейски боклуци, ако питаш мен — казваше в това време Рафаел. — Те поне си бръснат краката. Сигурно агентът им е казал. Тези момичета, особено германките, имат нужда от някой и друг съвет за личната хигиена.

Али се приближи до приятеля на Катлин.

— Извинете? Франк, нали? Господин Толин, искам да кажа... Мога ли да ви задам един въпрос като на юрист?

— Разбира се. — Франк разбъркваше захар в кафето си.

— Вчера някакъв човек дойде в апартамента ми и каза, че работел за адвокатите на Клаус Руфини и поиска да вземе показания от мен. Опитах се да се обадя на господин Хейгън, но беше събота. Казах на оня тип да се маха. Правилно ли постъпих?

Той кимна.

— Не трябва да говориш с никого, освен ако Сам Хейгън не ти каже. Обади му се утре и му кажи за случилото се.

— Да, ще се обадя. Благодаря.

Франк Толин се приближи да види как Рафаел поставя грима на момичето.

Али вдигна списанието, което то беше оставило, и след това се отпусна на една от пейките край масата.

Томи се настани насреща ѝ.

— Хейгън... Той е прокурор.

— Да. — Главата на Али остана наведена над списанието. Носеше розова риза и тънка златна верижка. Томи виждаше как пулсира вената на врата ѝ.

— Катлин каза, че двете сте ходили да се срещате с него. Как мина?

— Без проблеми — вдигна лице Али.

— Това е добре.

— Те се познават отдавна — продължи момичето. — Каза ми всичко за него още преди да отидем, така че нямаше проблеми. Ще трябва да се срещаме още няколко пъти, но нямам нищо против. Освен ако не поиска да се върна у дома.

— Ще го направиш ли?

— Няма начин. С майчето не се разбираме особено. А и как ще ходя на работа? Нямам кола.

— Аз имам. — Томи изяде останалите бисквитки и облиза палеца си. — Искам да кажа, ако трябва да отидеш някъде, мога да те закарам. Купих си червен джин. Предполагам, че си го видяла.

Тя само го погледна и се зае отново да чете списанието.

— Виждала ли си сина му? Онзи, дето е починал? — запита Томи.

— Да, няколко пъти. Беше хубав. Малко див, но свестен.

— Знаеш ли какво чух? — Томи искаше да спомене името на Чарли Съливан, но Рафаел беше тук. — Някой ми каза, че си падал по дрогата. Ама сериозно.

— Да, знам — отвърна Али.

— Глупав човек.

— Знам — повтори тя. — Е, и аз съм опитвала кока, но вече не. Ставрос смъркаше кока, а това е най-гадното. Отначало Джордж

Фонсека го научи, после започна и с хероин.

Томи чу как изтрополи захвърлената върху масичката пред огледалото четка.

— За ваше сведение, деца — обади се Рафаел, — Ставрос не беше наркоман. Не беше чак толкова пропаднал. Беше очарователен и интелигентен младеж.

Франк Толин хапна една царевична пръчица и попита:

— Доколко се познавахте вие двамата?

Начинът, по който бе зададен въпросът, накара Рафаел да го изгледа през кръглите си очила с червени рамки. После му обърна гръб и се зае да търси нещо из кутията с гримове.

Франк хвърли поглед към Томи и Али и напусна фургона. Чуха го да си подсвирква тихичко.

След като вратата се затвори, Рафаел продума:

— Не мога да разбера как може да го харесва. — Задържа ръка над очите на манекенката и започна да пръска косата ѝ с лак.

Али се облегна в ъгъла със списанието в ръка.

— Значи си любителка на ролерите — отново проговори Томи.

Тя прелисти страницата.

— И как разбра?

— Видях те два-три пъти в Лумус Парк. Доста си добра. — Али го погледна над ръба на списанието. Той подреждаше бисквитките на купчинка. — Може да излезем някой път.

— Благодаря, но съм заета.

Томи усети как се изчервява.

— Не, имах предвид, можем да се срещнем там и да се попързалияме. В парка де. — Сините ѝ очи се взираха в него. Той сви рамене и отново сведе поглед към бисквитите.

— Хората може да те одумват — каза Али.

Томи се засмя:

— Пет пари не давам! Пък и по-добре да не приказват нищо за теб.

— Понякога го правят, и то право в лицето ми.

— Ако си с мен, няма да посмеят. Няма да позволя на никого да те притеснява.

Али се разсмя:

— Е, благодаря.

Томи забеляза, че има трапчинки.

За последната серия снимки Катлин разположи апарата си близо до брега, за да осигури изглед към зеленината и червените покриви на Фишър Айлънд. Щяха да се виждат на заден план и да създават илюзията, че манекените се намират някъде в Средиземноморието.

Когато Франк ѝ подаде водата с лед, за която бе помолила преди десетина минути, тя се огледа наоколо.

— Къде е Томи?

— Заплеснал се е с Али Дънкан.

Жан-Луи прихна:

— Божке, не вярвах, че ще събере кураж да я заговори! Обзаложихме се на петарка, че няма да посмее.

— Добре, но върви да му кажеш да си размърда задника. — Катлин отпи от водата. Още не беше горещо, но слънцето щеше да е търпимо може би месец и после нямаше да ги остави на мира чак до края на октомври. — Нямаше ли среща с Марти Кас? — обърна се тя към Франк, докато изваждаше част от лентите, току-що прибрани от Жан-Луи.

— Марти може да почака. — Франк ги взе от ръцете ѝ и ги постави в кутията. — Искам да разбера нещо, преди да се е върнал малкият нехранимайко. Наистина ли Джордж Фонсека е давал хероин на Матю Хейгън? Али и Томи си говореха нещо такова. — Катлин го изгледа втренчено и той обясни: — Важно е за делото, което подготвям за семейство Хейгън.

— Смятах, че няма да се стигне дотам.

— Засега още не. Но ако открия ответник, който не е напуснал щата, обявил фалит и няма имунитет срещу съдебно дирене, може би ще му дам ход. Но ако Матю не само е бил пиан, но и дрогиран...

— Какво ще кажеш на Сам и Дина?

— Зависи ти какво ще ми разкриеш — отвърна Франк. — Вярно ли е или не?

— Имаше известни проблеми — замислено проговори Катлин, — но не мисля, че беше сериозно зависим, от каквото и да е. Полагаше големи усилия да не стига дотам. Но не им казвай, ако не се налага.

Томи и Жан-Луи се появиха тичешком от фургона. Томи дойде да вземе светломера, а Жан-Луи вдигна един от големите рефлектори, положени на земята до манекенките.

— Приключвайте! — почука по часовника си художественият директор. — Имам да ходя и на други места.

Катлин фокусира обектива върху младеж и момиче, облечени в еднакви анораци, и двамата усмихнати. Момичето лекичко се бе облегло на гърдите му. Катлин натисна бутона и апаратът започна да бръмчи и щрака със скорост два кадъра в секунда. Художественият директор се приближи да види как изглеждат от нейното място и извика към манекените да променят положението си.

— Кати? Трябва да тръгвам.

— Окей. — Продължаваше да гледа през визъора и освободи механизма. — Ще ти се обадя по-късно.

— Ще говорим за онова, което те попитах преди.

— Добре.

Томи й каза да изчака за момент, защото слънцето се скри зад някакво облаче.

Франк отново се обади:

— Сигурен съм, че вече не помниш какво те попитах.

Тя се извърна и му се усмихна виновно:

— Извинявай.

— Ела да живееш с мен. Ще купя някое фантастично местенце за двамата. Ако искаш, ще можеш да си направиш и студио там.

— Ще говорим за това по-късно — отсече Катлин.

Долови с крайчеца на очите си как художественият директор се беше извърнал към фургона. Клиентът и шивачката също гледаха в тази посока, а и жената, с която разговаряха.

Катлин чу как някой плаче.

Рафаел Сото се бе подпрял на вратата на фургона. Слезе по стъпалата, измина няколко крачки и се свлече на земята.

Всички се затичаха към него. Катлин си проби път напред.

— Рафаел! — Тя приклепна до него. — Какво стана? — Вдигна очи и видя ужасената Али Дънкан, застанала на вратата.

Рафаел се притисна към рамото на Катлин.

— Мъртъв е! О, боже! Застреляли са го.

— Кого са застреляли? Моля те, Рафаел!

— Съливан — изхлипа той. — Мъртъв е. Обадох се в агенцията за работата утре и те ми казаха. Някой го е застрелял. О, боже, мъртъв е!

[1] Моля те (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Любов моя (исп.). — Б.пр. ↑

15.

В Пиър Парк, най-южната точка на Маями Бийч, имаше дълъг пясъчен насип покрай брега. Беше като предпазен пояс срещу морски бури. По билото му бе скована дъсчена пътека за пешеходци, а край нея бяха засадени храсти, за да предпазват от вятъра. Точно там, където храстите свършваха и склонът започваше плавно да се спуска към океана, лежеше тялото на Чарли Съливан. Двама канадци, излезли да се разхождат при изгрев, помислили, че е заспал, но след това се зачудили как може да диша така — с лице, заровено в пясъка.

Сам Хейгън не беше дежурен, но детектив Юджин Рябин му звънна по телефона. Когато Сам пристигна на мястото, пече бяха опънали жълта предпазна лента на входа към пътеката и един полицаи стоеше на пост. Сам показа личната си карта, промуши се под лентата и изкачи дървените стъпала. Отгоре успя да забележи групичката от около десетина цивилни и униформени служители от полицията на Маями Бийч, скупчени в полукръг. В пролуките между телата им успя да зърне захлупена по очи фигура — трупа на Чарли Съливан. Облеченото в светложълт панталон и бяла риза тяло лежеше с насочени към водата крака.

Униформени полицаи задържаха зяпачите на около петдесетина метра от мястото. Няколко туристи бяха извадили фотоапарати. Криминалисти се разхождаха бавно и събираха кутийки от сода и цигарени угарки. Двама репортери ги заснемаха с камери, а над главите им бе увиснал хеликоптерът на една от местните телевизионни станции, но не чак толкова близо, че да смущава работата.

Докато Сам слизаше по стъпалата, Рябин го забеляза и му помахаше с ръка. Сам усещаше как кожените му обувки затъват в пясъка. Никой няма да успее да открие следи на такъв терен.

Слаб младолик мъж, облечен с карирана спортна риза, беше клекнал до тялото — Дейвид Корсо от отдел „Съдебна медицина“. Полицията нямаше право да пипа трупа, докато той не привършеше огледа си.

Сам застана до Рябин.

— Открихте ли вече нещо?

— Още не — поклати глава той. — Няма свидетели, никой не е съобщил в полицията, че е чул изстрел. Няма отпечатащи от стъпки, липсва оръжието. Парите и кредитните карти са още в портфейла му.

Вятърът повдигаше косите на Чарли Съливан и слънчевите лъчи им придаваха мек златист оттенък. В главата му зееше тъмночервен отвор. С гумени ръкавици доктор Корсо отметна косата и притисна палец върху раната. Сам усети как косата му настръхва. Куршумът бе преминал през целия череп, а кръвта беше попила в пясъка.

— Около раната има някаква тъкан. — Пръстите на Корсо се плъзнаха в косите на мъртвия мъж.

Подпрял ръце на коленете си, Рябин се наведе и попита:

— Тъкан ли?

— Тъкан — влакна, памучни. Бих казал — зелени. — Корсо вдигна малко късче и присви очи зад очилата си без рамки.

— Обгоряло е, вероятно от оръжието. — Слабата фигура на Корсо и дебелите му очила често караха другите да го оприличават на млад компютърен специалист, а не на ветеран с десетгодишен стаж в съдебномедицинския отдел.

— Погледни по ризата на гърба му — посочи Рябин.

Корсо успя да открие няколко парченца разкъсана тъкан с неравна форма и ги пусна в найлоново пликче. После нагъна ризата до средата на гърба, без да открие нищо повече. Кожата на Чарли Съливан изглеждаше бледа, сякаш без капчица кръв.

— Стрелецът може да е обвинил дулото, за да заглуши звука — обади се един по-възрастен детектив.

Рябин каза на един от криминалистите да подаде етикетче за вещественно доказателство. А също и да донесе нещо, което да подложат под главата, когато обърнат тялото. Не искаше в раната да влезе пясък.

След като подложиха парче гумиран плат под тялото, Корсо помахна на най-близкия полицаи да му помогне. Беше набито момче на двайсетина години, което колебливо докосна трупа. Дватамата с Корсо го издърпаха за едната ръка — вече се беше вкочанил. Челюстта и челото бяха останали невредими, виждаха се зъбите, но силно разкривени. Около устата и носа имаше някаква лигава пихтиеста маса.

— Какво са направили от човека! — изпъшка някой.

Сам пое дълбоко дъх и за няколко секунди погледа към океана. Утринните лъчи проблясваха по гребена на вълните. Приливът вече се отдръпваше, но вятърът разпръскваше пяната. Над соления мирис на Атлантическия океан се долавяше по-тежката миризма на кръв.

Когато отново погледна надолу, Сам забеляза червения кръг върху бялата риза на Чарли Съливан. Куршумът бе проникнал в гърдите му, но не беше излязъл от другата страна.

— Намерихте ли някакви гилзи? — обърна се Сам към един от криминалистите.

— Не, стрелецът вероятно е бил с револвер. Или ги е събрал, в което се съмнявам, защото нощем тук е тъмно като в рог.

Ризата — от някаква скъпа материя, както и малкият златен часовник подсказваха, че жертвата е имала пари. Една от обувките се беше изхлузила и лежеше до крака, чорапите бяха със същия светложълт цвят като панталона.

Сам беше виждал десетки трупове и те всички му изглеждаха съвсем безобидни — като заспали деца. Дори най-брутално накълцаните или пребитите изглеждаха, сякаш са преминали отвъд границата на болката в някакво състояние на върховен покой. Харесваше му да мисли, че е така.

Двама от детективите спореха над тялото дали куршумът, който все още беше в него, е обикновен или с кух връх. Един от униформените каза, че трябва да е бил куховръх, за да пръсне лицето по този начин.

— Обикновеният щеше да мине направо през него.

— Да, ама тук имаме нагар върху раната. Това означава, че дулото е било опряно в главата и газовете няма накъде да бягат — освен право в черепа. Това може да ти пръсне мозъка.

— Не забелязвам барут по ризата — отбеляза полицаят. — Когато го е улучил в гърдите, стрелецът е бил на разстояние. Повалил го е, а после му е пуснал още един в мозъка, за да е сигурен. От наркобизнеса ли е този?

— Бил е манекен.

— Сериозно?

— Да, виждал съм го из клубовете, когато съм работил нощем.

— Ако имах такова тяло, жена ми направо щеше да откачи.

— А ако сега той тип каже: „Къде ми е акълът?“, ще има предвид буквалния смисъл.

Някои се засмяха напрегнато.

— О, божичко! Отвратително е.

— Модел значи? Хайде бе! Той е педал. Някой ревнив любовник го е очистил.

— Може да се е разхождал с друго момченце.

— Да бе, но панталонът му си е на мястото.

— Правиш го с някой тип и после го застрелваш, а?

— Отдавна не съм го правил с някой тип, приятел.

— Не сте прави. Някак си не е убедителен сценарият с ревнивия любовник. Ако беше любовник, нямаше да стреля в главата му. Най-вероятно са замесени наркотици.

Някой спомена за трима пласъори, застреляни миналата седмица в Маями със завързани ръце.

Рябин запали цигара, като сви шепи около огънчето. Дръпна дълбоко и каза на Сам, че Съливан живеел от другата страна на парка, в Портофино Тауърс.

На запад се издигаха няколко високи сгради, повечето от които бяха луксозни жилищни блокове.

— Има портиер — продължи Рябин. — Той може да го е видял да излиза с някого. Ще говорим също и със съседите.

— Не става дума за убийство заради наркотици — каза Сам.

— Готов съм да се съглася — отвърна Рябин.

— Но и не е било импровизация. Познавали са се с убиеца достатъчно, за да го примами тук в тъмното.

Корсо правеше още снимки. Всички съдебни лекари разполагаха със собствена фотоапаратура, вместо да се доверяват на полицията. След като свърши, подаде апарата на един от униформените полицаи. После си сложи нов чифт ръкавици и разкопча ризата на Съливан, за да провери дали дупката в плата съответства на отвора в гърдите му.

Върху кожата се бе очертало мораво петно. Бяха го открили напълно вкочанен още преди два часа, когато на мястото беше пристигнала една от патрулните коли. Съдебният лекар не си бе направил труд изобщо да премери телесната температура за определяне времето на смъртта; очевидно не можеше да се разчита на този метод. Сам предположи, че Чарли Съливан е застрелян по някое

време късно през нощта, почти нищо друго не можеше да се каже със сигурност. Аутопсията щеше да разкрие ъгъла, под който е влязъл в гърдите първият куршум. Това щеше да помогне да се определи ръстът на стрелеца, както и разстоянието.

Корсо разряза панталона със скалпел, за да провери дали има други наранявания. Прегледа ръцете на мъртвеца, погледна ноктите, след това свали часовника и бижутата. Постави всичко в найлонова кесийка и я предаде на един от детективите, който я запечата. Огледът на местопрестъплението беше приключил.

Сега полицейският фотограф правеше панорамни снимки на тълпата през мощен фотообектив. Убиец, който отрича, че е бил в града, понякога може да бъде забелязан на снимките от местопрестъплението.

Сам забеляза един мъж с къси панталони и избеляла жълта тениска, седнал на крайчеца на дървен плажен шезлонг. Стори му се познат. Строен, към трийсетте, с къса тъмна коса, очила с червени рамки и платнени маратонки. Сам се вгледа в него за момент, опитвайки се да си припомни къде го е виждал преди това, и накрая се сети. Катлин го използваше като фризьор и гримьор при повечето от модните си снимки. Беше го срещал няколко пъти в апартамента й. Рафаел... не можеше да се сети за фамилията. Начинът, по който седеше, с преплетени между коленете ръце и със забит в пясъка поглед, караше Сам да мисли, че не е дошъл тук от любопитство.

Сото! Рафаел Сото, досети се Сам.

Корсо изхлузи ръкавиците си, напъха ги в кафява кожена торбичка, а след тях прибра и фотоапарата си. Извади зелено картонче и отбеляза инструкциите за хората от моргата, които щяха да подготвят тялото за аутопсия. След това се наведе, за да върже картончето около китката на Съливан. Работата му беше приключила. Сега вече полицейският фотограф също се приближи, за да снима трупа. Скоро щеше да пристигне фургонът, за да го вдигне.

Сам съобщи на Рябин за Рафаел Сото.

Светлите подпухнали очи на Рябин се задържаха върху младия мъж, който сега стоеше прав, пъхнал ръце под мишници, сякаш му беше студено.

— Трябва да го попитаме познавал ли се е със Съливан — предложи Рябин.

— Върви ти — отвърна Сам.

Рябин закричи по пясъка, вятърът разроши белите му коси и праметна вратовръзката над рамото му.

— Господин Хейгън! — Сам огледа тълпата и забележа едно слабо момиче, което подскачаше, за да го забележи. Али Дънкан повдигна жълтата лента и затича по пясъка, следвана от момче с разкопчана карирана риза с къси ръкави. Имаше дълга черна коса, превързана с лента. Един от униформените полицаи им извика да спрат, но Сам му даде знак да ги пусне.

Тъмносините очи на Али Дънкан гледаха ужасено, докато надничаше към тялото на Чарли Съливан. От мястото, на което се намираха, не можеше да се види почти нищо: краката на полицаите закриваха трупа.

— Мъртъв е, нали? — Устните ѝ се изкривиха жално. — Кой го е направил?

— Не зная. Ти как разбра за убийството?

Тя не можеше да откъсне очи от трупа.

— О, божичко! Той щеше да ми е свидетел. Може би Джордж го е убил. Или бодигардът на Клаус. — Пое тежко дъх. — Какво ще правя сега?

Сам я хвана през раменете.

— Не се паникьосвай. Това вероятно няма никаква връзка с твоя случай. Разполагаме с достатъчно други свидетели. — Чу уверените нотки в гласа си и се запита дали момичето му вярва. — Искам да говориш с детектив Рябин, след като се освободи.

Младежът постави ръка на рамото ѝ.

— Мога да остана. — Беше високо и добре сложено момче с азиатски черти на лицето.

— Ще бъде много мило от твоя страна — продума Али и след това се сети, че трябва да ги представи. — Господин Хейгън, това е Томи Ченг. Мой приятел.

Точно в този момент Сам мярна някаква жена с жълтеникава бейзболна шапка, която тичаше по брега, заобикаляйки отдалеч обграденото място. Кецовете ѝ вдигнаха пръски вода сред прииждащите вълни. Франк Толин я следваше, опитвайки се да не изостава. Изпреварила го с трийсетина метра, Катлин спря до Али Дънкан.

За миг погледна Сам през очилата си.

— Дойдох веднага щом приключих. Али, къде е Рафаел?

— Говори с детектив Рябин — отвърна момичето.

— Защо?

Когато тръгна отново нагоре по склона, Сам я хвана за ръката...

— Катлин, не се намесвай.

— Защо полицията говори с него? — намръщи се тя.

Най-сетне Франк успя да стигне до тях и кимна към Сам:

— Здравсти, приятел. Какво става?

— Убийство. Някакъв манекен на име Чарли Съливан, застрелян през нощта или рано тази сутрин. Засега няма свидетели.

Юджин Рябин подаваше визитната си картичка на Рафаел Сото.

— Върви да му кажеш да не разговаря с полицията, Франк — нареди Катлин.

— Но, скъпа, аз не съм му адвокат.

Изведнъж тя хукна нататък и се промуши под преградната лента. Преметна покровителствено ръка през рамото на Рафаел Сото. Сам не можеше да долови думите, но чуваше гневните нотки в гласа ѝ. Сото поклати глава. Юджин Рябин кимна към Катлин Дорн, почти покланяйки се, и се оттегли. Хвърли бърз поглед към Сам, а след това се върна при останалите детективи, които все още се тълпяха край тялото.

Али Дънкан се изсмя нервно:

— Рафаел не е способен да нарани абсолютно никого. — Отправи се към мястото, за да види какво става. Приятелят ѝ я последва.

Франк Толин се обърна към Сам:

— Катлин действително има слабост да се забърква в неприятности. И тя самата не знае защо го прави.

Беше облечен в дънки, кожени ботуши и риза за сто долара.

— Ела да поговорим — предложи Сам.

Поведе Франк към водата, тук пясъкът беше по-твърд. Водна пелена, поръбена с бели въздушни мехурчета, се плъзна по склона и после отново се оттегли. Над главите им изпищя чайка, устремена срещу морския повей.

— Става дума за делото за съзнателно причинена смърт на Матю — заговори Сам. — Поискал си от Дина две хиляди долара капаро,

които ти е превела в петък. Никога не го прави отново, Франк. Възнамерявам да си ги взема. Недей никога повече да постъпваш по този начин с мен.

Франк се престори на изненадан:

— Приятел, недей така!

— Не съм ти приятел, Франк.

— По-спокойно. — Вятърът играеше с косите на Франк, които все още бяха тъмни, леко прошарени. Имаше тънки устни с дълбоки гънки от двете страни и остър, издаден напред нос. Сам се питаше колко ли сила ще е нужна, за да му го разбие.

— Жена ми вярва, че ще ѝ помогнеш. Само за това става дума — каза той.

— Казах на Дина да го обсъди с теб. Обеща да го направи.

— Трябваше да говориш с мен. Знаеш, че тя не се чувства добре.

Франк безпомощно вдигна ръце:

— Съжалявам!

Сам въздъхна и отправи поглед над морето.

— Какво си открил досега?

Една вълна се плъзна към него и Франк леко се отдръпна, по каубойските му ботуши полепна мокър пясък.

— Клубът все още съществува и собственикът е същият. Върти добър бизнес, така че, предполагам, може да плати обезщетение.

Сам се изсмя беззвучно.

— Имаше един случай... онази година, която прекарах в офиса ти. Едно момиче беше блъснато от кола, докато карало велосипед. Беше останала жива, но получи тежка психическа травма. Един от аргументите на защитата, когато съдът трябваше да определи обезщетение за щетите, беше, че момичето било разхайтено. Имала лоши оценки, лошо поведение, пушела *трева*, кръшкала от училище, от къщи. И всичко това, за да се докаже, че цената ѝ в пари е твърде ниска. Няма да подложа Дина на подобно нещо. За нея слънцето и звездите угаснаха в деня, в който Матю умря, и последното нещо, от което има нужда, е банда адвокати, които да се карат колко е струвал за нея синът ѝ. — За момент Сам се загледа в туристическия кораб, който бавно се плъзгаше по хоризонта, после тихо добави: — Направи каквото трябва, за да избегнеш процеса.

— Надявам се на споразумение — отвърна Франк. — Ако имат някаква осигуровка за съдебна отговорност, ще предявя иск. Ще платят нещо и Дина ще постигне каквото си е наумила. Това е всичко, което иска. — След това бързо добави: — Сигурно ти е тежко. Искрено съжалявам за недоразумението.

— Погрижи се за Дина. И да оставим нещата така.

Сам се обърна и тръгна нагоре по склона. Пясъкът беше проникнал в чорапите и бодеше кожата на краката му. Не си позволи да погледне към Катлин Дорн.

Сам беше паркирал колата си срещу океана, на еднопосочната улица откъм южната страна на „Пенродс Бийч Клуб“. В събота сутрин нямаше много движение. Няколко хлапета със сърфове се плъзгаха по спокойната вода в далечината. Отключи вратата и се пресегна да свали пропуската на службата към областния прокурор от предното стъкло. Тъкмо беше съблякъл самото си, когато чу свистене на гуми.

Открит кадилак с цвят на червена захаросана ябълка, модел около 1948-а, спря рязко на кръстовището зад него. Сам забеляза масивната решетка, издутия капак и дългите заоблени брони с прагове. Колата остана неподвижна само за секунда, после зави. Гумите остро се извиха, за да вземат левия завой в тясната уличка. Слънчевите лъчи се отразиха в предното стъкло. Фаровете бяха наполовина закрити с хром.

Мъжът зад волана носеше риза с хавайски мотиви и бяла панамена шапка. Друг мъж седеше на предната седалка до него, а на задната имаше три млади жени. Когато шофьорът удари спирачките, жените политнаха напред, после, кискайки се, отново се отпуснаха върху седалката.

— Божичко! — промърмори Сам. И тогава разпозна мъжа, който караше. Последния път го беше видял в областния затвор.

Клаус Руфини му се ухили:

— Самюъл Хейгън! Така си и помислих. Виждали ли сте някога такава кола?

— Скоро не съм.

— Човекът, който ми я продаде, каза, че принадлежала на Джейн Мансфийлд — оная филмова звезда с изрусена коса и големи цици.

Вярвате ли? И аз не му вярвам, но хич не ми пука. Колата е страхотна. — Потупа с ръка по седалката, тапицирана с бяла кожа. — Напълно реставрирана, като нова е.

— Така ли? Но кръглите тасове са се появили чак в края на петдесетте. Трябва да си поискате парите обратно. — Сам продължаваше да държи сакото в ръка. Ако се опиташе да отвори вратата на колата си, за да го остави на задната седалка, краят ѝ щеше да закачи калника на кадилака. — Не бихте ли дръпнали малко колата?

Момчешкото лице на Руфини стана сериозно.

— Мога ли да ви задам един въпрос? Видели сте Чарли Съливан на мястото, където е умрял, прав ли съм?

— Адвокатът ви трябва да ви е предупредил, че не бива да разговаряте с мен.

— Също като по телевизията! Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда! — Руфини се разсмя и се извърна назад към компанията. Момичетата отново се разкискаха. Мъжът отпред само погледна през оранжевите си огледални очила. Имаше едри рамене и дебел врат. На тениската му се виждаше емблемата на „Планета Холивуд“.

Руфини обви ръка около волана.

— Носите ли оръжие?

— Не, аз не съм ченге.

— Приличате на ченге, цивилен детектив.

— Какво желаете, господин Руфини?

— Нищо. Да бъдем приятели. Някой път, когато всичко това приключи, защо да не вечеряме заедно? Ще ви разкажа за живота си. Никак не е лесен. Може да си мислите, че е така, но и аз си имам проблеми. Знаете ли какво? — Руфини се протегна между двете коли и улови Сам за китката. — Трябва да изпратите жена си и дъщеря си в „Мода Руфини“. Могат да получат тоалет по желание. По-късно, след процеса. Сега няма да е уместно.

Сам издърпа ръката си.

— Това шега ли беше?

— Някой ми каза — продължи Руфини, — че имате съпруга и дъщеря. А някога сте имали и син. Ще ми позволите ли да изразя дълбоките си съболезнования за огромната загуба? Аз също имам син, казва се Франческо, на единайсет години е, но е в Милано при майка

си. Той не е син на Тереза, нали разбирате, така че не го споменавайте много-много пред нея. Но не е това, което си мислите! Бяхме женени с майка му, която е роднина на Луи Мал. Харесвате ли френските филми, господин Хейгън? Аз — не. Правят ги толкова долнокачествени и потискащи.

— Преместете колата — каза Сам. — Трябва да отворя вратата.

— Единият ми проблем — не спираше Руфини — са момичетата, които непрекъснато ме преследват. Като онова червенокосото, което разправя какво съм й бил направил. Това е лъжа. Знаете ли какво иска? Пари. Всички искат. Сега ще ме изнудва. Ще я арестувате ли, ако ви докажа, че лъже, може би с видеофилм?

Сам дръпна вратата и я отвори. Тя закачи предния калник на кадилака и остави сребриста дيريا върху яркочервената боя.

— Ей! — Руфини се наведе през прозореца и погледна калника, а след това Сам. — Какво правите?

— Казах ви да преместите скапаната си кола.

— Мога да ви дам под съд.

— Хайде, опитайте! — Сам се пъкна в тесния отвор, включи двигателя и хвърли поглед към Клаус Руфини, докато потегляше.

16.

Когато в един на обяд Рафаел Сото се появи в полицейския участък, Юджин Рябин го въведе в стаята за разпити — малка и тясна, с маса и два стола. Първите петнайсет минути прекараха, одумвайки Ню Йорк. Сото беше израснал там, в пуерториканското предградие на Източен Харлем. Рябин каза, че жена му е родена в Сан Хуан, а и той самият си изкарвал прехраната по Бродуей след емигрирането от Прага.

Сам и един от детективите от Маями Бийч наблюдаваха иззад двойно огледало. Рафаел Сото седеше от едната страна на тясната маса, върху стол със синя пластмасова седалка. Рябин ползваше стол на колелца и постепенно се измести от същата страна на масата. Сега и двамата бяха с лице към огледалото. Над него беше опънато прозрачно перде.

Рябин беше оставил пистолета и кобура в чекмеджето на бюрото си. Беше си свалил сакото и разхлабил вратовръзката. Попита Сото дали не желае цигара или кафе. Сото отказа, но благодари.

— О, почти щях да забравя. Винаги когато викаме някого тук, независимо по какви причини, сме длъжни да го попитаме дали не желае да присъства и адвокат. — После Рябин сви рамене: — Бюрокрация! А вие как предпочитате?

— Мисля, че не е необходимо — отвърна Сото.

— Добре. Но ако в който и да е момент пожелаете адвокат, само ми съобщете.

— Окей.

Рябин плъзна по масата химикалка и полицейски формуляр и го помоли да напише цялото си име, адреса, номера на социалната осигуровка и така нататък. За протокола. Да направи списък на приятелите и сътрудниците си. Както и на тези на жертвата.

Докато Сото пишеше, свел глава над документите, Рябин отново заговори:

— Портиерът в сградата на Чарли Съливан каза, че сте ходили там преди няколко вечери.

Без да вдига глава, Сото отвърна:

— Да, да си взема някои неща.

— Какви неща?

— Няколко компактдиска, дрехи.

— Каза, че сте се карали във фоайето.

— Не, това не е вярно.

Рябин взе документа и химикалката и ги остави на другия край на масата.

— Кога за последен път видяхте Чарли Съливан жив?

— Предполагам, че онази вечер.

— Какъв ден от седмицата беше?

— Хм. — Сото погледна нагоре и върху очилата му с чернени рамки се отразиха ивици неонова светлина. — Сряда.

— От колко време се познавахте с Чарли?

— Всички го наричаха Съливан.

— Окей. От колко време?

— Познавахме се от няколко години, нали знаете, само колкото да се поздравяваме. Истински се запознахме в Ню Йорк. Миналата година си купи апартамент на Брега и прекарваше повече време тук.

— Гаджета ли бяхте?

Сото прокара пръст по една драскотина върху пластмасовия плот на масата.

— Звучи толкова... грубо.

— Извинявам се — отвърна Рябин. — Кога връзката ви прерасна в нещо повече от „здравей — здрасти“?

— Миналата есен. През ноември, струва ми се.

— Кога се разделихте?

— През март, но не приключи изведнъж. Продължихме да се виждаме известно време, но не беше същото. — Сото потърка носа си.

— Някой друг ли си намери? Каква беше причината?

Сам си припомни: Рафаел Сото беше посочил, че е на двайсет и седем. Беше елегантен, строен мъж и зад парвенюшките му очила се криеха нежни кафяви очи. Луис Балмаседа, който бе убил детето на любовницата си, притежаваше същата нежна мъжка красота.

— Винаги имаше някой друг, детектив. Така стояха нещата. Знаех го още преди да се съберем.

— Влюбен ли бяхте в него? — Рафаел кимна. — И казвате, че не ви е смущавал фактът, че ви изневерява. Така ли е при вас, гейовете, Рафаел?

Последва тишина, през която Сото се взираше в него. След това отвърна:

— При нас, детектив, е така, както е при всички останали човешки същества. Всички сме еднакви. Само такива като вас не го проумяват.

Рябин едва сдържа напирания си смях:

— Знам само, че ако разбере, че жена ми го прави с друг, няма да ми е все едно.

— Не, не ми беше все едно, но...

— Значи не ви е било приятно?

— Може и да не ми е било приятно, но не съм го убил, ако за това намекувате.

— Но го е заслужавал.

— Да умре по този начин? Съливан беше отвратителен в много отношения и предполагам, че някои хора са се вбесявали, но не заслужаваше чак такава смърт. Израснал е в Саутуърк — най-мрачната част на Лондон. Оцелял е като по чудо. Да, имаше много връзки и понякога беше жесток, но можеше също така да проявява доброта и щедрост. Имаше много приятели. Но вие не разбирате. Лесно е да съдите като полицаи... — Сото изтри бузата си. — Извинете. Имате ли някаква кърпичка?

Рябин му подаде носна кърпа и продължи да го наблюдава.

— Как се свързахте с такъв мъж, след като предварително сте знаели какво представлява?

— Невинаги можем да избираме в кого да се влюбим, детектив.

Рябин му даде знак да задържи кърпата, облегна се назад в стола и скръсти ръце на гърдите си.

— Ако сега отидем в апартамента ви, ще имате ли нещо против да го разгледам?

— Защо?

— А защо не? Нали нямате нищо за криене?

— Такава ли е обичайната процедура? — запита Сото.

— Разбира се. Ако ме въведете доброволно в апартамента си, няма да се налага да вземам разрешително за обиск.

Кафявите му очи се разшириха.

— Разрешително за обиск?

— Няма да се наложи, ако ни помогнете.

Сото хвърли поглед към стъкления пепелник в края на масата.

— Мога ли все пак да получа една цигара?

— Разбира се. — Рябин измъкна пакет от джобчето на ризата си и запали една за Рафаел Сото, а след зова и за себе си. Сото пое дълбоко дима. Ръцете му трепереха. Рябин плъзна към него пепелника от външния край. После се отпусна и вдигна краката си върху ръба на масата. — Рафаел, вие болен ли сте от СПИН?

— Не. — Сото се намръщи.

— Сигурен ли сте? Може би подарък от покойния ви приятел?

— Казах — не. Съливан винаги внимаваше. Аз също.

— Разкажете ми за другите — подкани го Рябин. — С кого имаше връзка?

— С няколко души.

— Няколко, но кои? Имената.

— Не знам имена. Някой си Арнолд, главен барман в „Кливлендър“. Десетина манекени, повечето мъже, но и няколко момичета. Един от личните фитнес треньори на Мадона, чието име беше нещо като Игор или Борис. Някакво ченге — искате ли да знаете и неговото име? Имаше един писател с жена и две деца. — Сото изтръска цигарата си в пепелника. — Клаудия Отеро, дизайнерката. Би могло да се каже, че тя беше сериозната му приятелка. Ута Кас бе по-ново завоевание, всъщност играчка. Външният ѝ вид не отговаря точно на стандарта му, но е много изобретателна. Трябва да е имало и други, с които си е имал работа.

— Не е бил от придирчивите.

— О, грешите, беше много придирчив.

— Тази Ута Кас... Тя е жена на Мартин Кас, нали?

— На Съливан не му пукаше.

— Но на съпруга ѝ може да не му е било все едно.

— Меко казано. Ута ми довери, че двамата се скарали заради Съливан.

Зад огледалото Сам Хейгън бързо си записваше, като се опитваше да следи всичко. Светлината тук беше доста слаба, а и той беше оставил очилата си в колата. Не можеше да разчете написаното.

— Срещали ли сте се с Мартин Кас? — запита Рябин.

— Да.

— Къде?

— Тук. Южния бряг е прекалено малък. Ние с Катлин Дорн работим по един проект за него. Е, не е като проекта на Клаус Руфини — вилното селище „Гранд Кариб“, който доникъде няма да стигне, особено сега, когато Клаус си има толкова неприятности. Не че ми пука, проектът и без това беше невероятно безвкусна идея. Щеше направо да съсипе Брега. — Сото нетърпеливо въздъхна: — Не е ли ясно кой е искал да отстрани Съливан?

— Аз нямам предимството да разполагам с вашата вътрешна информация, Рафаел — отвърна Рябин.

— Подозирам всеки един от мъжете, които нападнаха Али Дънкан. Особено Клаус Руфини.

— И защо? — Пред лицето на Рябин се виеше дим.

— Защото жена му — Тереза, ненавиждаше Съливан заради приятелството му с Клаудия Отеро.

— Дизайнерката.

— Да. Клаудия първа въведе Съливан в международните модни среди. Той ѝ беше признателен по свой начин. Клаудия и Тереза постоянно бяха гуша за гуша. През един сезон Тереза успя някак да открадне най-добрите модели на Клаудия, преди да бъдат показани, и след това ги включи в своята колекция с по-евтини копия. Клаудия никога не ѝ го прости.

— Съливан спал ли е някога с Тереза?

— Божичко, не! Смяташе я за най-долна сред отрепките.

— Как става така, че Чарли Съливан и Клаус Руфини се озовават по едно и също време в една и съща стая в „Апокалипсис“?

— Ами това е Южния бряг. Лицемерието е издигнато в изкуство.

Рябин се приближи по-близо.

— Какво правихте снощи около полунощ?

— Казах ви. Бях си вкъщи и гледах телевизия. После си легнах веднага след новините, защото трябваше да ставам рано. Извинете ме, но имам ли нужда от адвокат?

— Не знам. Имате ли? — попита Рябин. — В момента само ви задаваме някои въпроси. Според вас имате ли нужда от адвокат?

Сото се поколеба, после поклати глава:

— Не, няма проблеми.

— По кое време се срещнахте с мис Дорн тази сутрин?

— Около шест. Оставих колата си на улицата пред хотел „Сенчъри“ и се качих във фургона, а тя ни следваше.

— Имате ли оръжие, Рафаел?

— Аз? Никога не съм стрелял с оръжие през живота си.

— Не ви питах това. Попитах ви дали притежавате оръжие.

— Не.

— Портиерът в сградата на Съливан твърди, че двамата сте си крещели в четвъртък. Не в сряда. В четвъртък. Преди три дни.

— Добре де. В четвъртък. Но не сме си крещели.

— Портиерът лъже, така ли?

— Може и да сме повишили глас.

— За какво се карахте?

Сото нервно се изсмя:

— Нищо съществено.

— Рафаел, отговаряйте точно, ако не искате да изчакате в предварителния арест с още трима-четирима тийнейджъри от една гангстерска банда от Либърти Сити.

— Не можете да постъпвате така с хората — уплаши се Сото.

— Тук, вътре, мога да правя каквото поиска. Не ме карайте да ви го доказвам. А сега ми отговорете. — Дълбоки бръчки набраздиха челото на Рябин. — За какво се скарахте двамата с Чарли Съливан?

Сото смачка цигарата в пепелника.

— Бих искал да си тръгна. — Понечи да стане от мястото си, но Рябин силно ритна стола. Сото се олюля и се строполи обратно, опитвайки да се предпази с ръце.

— Задах ви въпрос. — Юмрукът на Рябин се стовари върху масата и пепелникът подскочи.

— Той... той не искаше да ми върне компактдиска на Ета Джеймс. — Гласът на Сото трепереше. Рябин вдигна въпросително вежди. — Тя е блус изпълнителка — допълни Сото.

— Какво гледахте снощи по телевизията?

— Филм. На видеото. — Рябин продължаваше да се взира в него и той добави: — Мисля, че беше Хичкок. „Трийсет и деветте стъпки“.

— Да, гледал съм го. Много е хубав. От кой видеоклуб вземате касети?

— От... „Блокбастър“. Не, тази специално я взех назаем от един приятел.

— Какво правихте след филма, Рафаел?

— Легнах си.

— Преди пет минути ми казахте, че сте гледали новините. Значи сте гледали Хичкок?

— Не, и двете. Не си спомням. — Трепереше. — Ще ме арестувате ли?

— Има ли причина да ви арестуваме, Рафаел?

— Не съм го убил!

— Единственото, което искаме, е да ни помогнете — потупа го по ръката Рябин. — Това е всичко. Нали по едно време сте живели заедно със Съливан? А след това ви е казал да се изнесете, така ли?

Рафаел Сото вдигна очи и погледът му сякаш премина през пердето и огледалото и проникна в малката тъмна стаичка, откъдето Сам Хейгън и партньорът на Рябин по случая следяха целия разговор.

— Кога мога да си отида вкъщи?

— Скоро. Почти приключихме.

Сам се изправи. Знаеше, че Джин Рябин едва сега започва. Щеше да зададе отново същите въпроси в друга форма, да добави нови и да отсее отговорите. След това всичко отначало.

Детективът се беше облегал на стола с вдигнат върху ръба на бюрото крак.

— Ама че гаден дебелак! — Сам свали сакото си от облегалката на стола. — Ще се върнеш ли за втората част на представлението?

— Не, трябва да посрещна жена си на летището. — Напъха бележките си в джоба на сакото. — Кажете на Джин, че според мен си губи времето със Сото.

Пейките във фоайето на първия етаж бяха направени от бетон и поставки от стъклени блокчета в тон с модернистичния стил на целия полицейски участък. Катлин Дорн седеше на една от тях и се взираше

през прозореца към Вашингтон авеню. Шапката ѝ лежеше до нея върху платнената чанта. Сам прекоси приземния етаж и стъпките му отекнаха в тишината. Когато седна на другия край на пейката, тя само му хвърли бърз поглед.

— Ти си казал на полицаите кой е, нали?

— Какво очакваше? — отвърна Сам. — Да не закачаме някои хора само защото случайно са ти приятели?

— Рафаел не е способен да убие никого.

— Трябва да го разпитат.

Зелените ѝ очи се взираха в Сам — сериозни и осъдителни.

— Какви доказателства имате срещу него?

— Не мога да обсъждам този въпрос — отсече Сам.

— Какво правят с този невинен човек, Сам?

— Говорят си. Не се притеснявай, никой нищо лошо няма да му стори.

— Обещай ми!

— Обещавам ти!

Сам си спомни, че тази сутрин не се беше бръснал. Чудеше се дали и външно изглежда толкова похабен, колкото се чувстваше.

Катлин притвори очи и провеси глава назад. Откри се дългата ѝ бяла шия.

— За него любовта никога не може да се превърне в омраза, Сам. Не е устроен по този начин.

— Защо не поостанеш? — проговори Сам. — На Рафаел може да му се иска да види приятелско лице, когато си тръгне.

— Ще остана, казах му, че ще го изчакам. — Отвори очи и се вгледа в тавана. — Какво е пък това?

Той погледна нагоре към надвесената над главите им скулптура.

— Тези цветни стъклени дискове са душите на полицаите, убити при изпълнение на служебния си дълг. Разкъсаното въже представлява престъпността.

— Измисляш си.

Сам се усмихна и огледа фойето.

— Къде е Франк?

— Има среща, можеш да говориш с мен спокойно.

В гласа ѝ се долавяше повече насмешка, отколкото предизвикателство. За момент погледите им останаха приковани един в

друг. Усмивката ѝ се стопи.

— Катлин... — Сам навъсено се взираше през прозореца. Зад добре подрязаната трева автомобилите безшумно се движеха по булеварда. Заговори тихо: — Трябва да кажа на жена си за теб. Знае, че имах връзка с друга, но никога не разбра коя е тя. Сега ти ще бъдеш една от основните свидетелки на Али Дънкан. Миналото ни може да излезе наяве. Предпочитам Дина да го чуе от мен. — Извърна се и я погледна, неспособен да разгадае мислите ѝ. — Искях да го знаеш. Дина няма да го споменава пред Франк. Трябваше да си намерим някой друг адвокат за делото за Матю, но тя искаше да бъде Франк и не ми се ще да ѝ налагам желанието си. Може би трябва да му кажеш... освен ако вече не си го направила.

— Сериозно ли говориш? Естествено, че не съм — изсмя се студено Катлин. — Какво се опитваш да направиш? Да облекчиш гузната си съвест?

— Не се чувствам гузен, Катлин.

— Напротив, ужасно съжаляваш. Направо ми се гади; като те гледам колко много съжаляваш.

Сам стана.

— Имам да свърша още нещо. Рафаел ще слезе след около два часа.

— Доскоро.

Беше стигнал до средата на фойето, когато я чу да го вика. Въздъхна и се обърна.

Катлин се беше подпряла на стената. Тялото ѝ изглеждаше издължено и добре оформено, сутиенът ѝ бе толкова тънък, че можеше да забележи очертанията на зърната под тениската ѝ.

— Извинявай — изрече тя тихо. — Беше много хубаво. Длъжен си да го признаеш.

Служителят на рецепцията упътваше някаква двойка към канцеларията на деловодството.

— Никога не съм го отричал — каза мрачно Сам.

Едва загатнатата ѝ усмивка се стопи. Ленивото раздвижване по тялото ѝ изчезна и тя отново седна с подпряна върху дланите брадичка, загледана през прозореца.

— Довиждане, Сам.

17.

От кухнята Мелани не можеше да чуе какво точно си говорят горе в спалнята, само от време на време долавяше по някоя приглушена дума. Валеше дъжд, водата шумолеше във водостоците и трополеше по покрива на терасата.

Наблюдаваше как цифрите на секундарника на микровълновата печка се сменят от тридесет до нула. Вътре имаше парче замразен шоколадов кейк. Миналата седмица сама го беше направила от полуготова смес. После майка ѝ го бе сложила в найлонова торбичка и го беше прибрала във фризера, сега по глазурата имаше следи от гънките.

През целия ден вкъщи бе спокойно, тъй като баща ѝ беше ходил да оглежда мястото на някакво убийство и след това така и не се прибра чак докато стана време да посрещне майка ѝ от летището. Сега навън беше почти тъмно, а двамата подеха разговор. *Защо не слезеш долу да погледаш телевизия. Мелани. Ние с майка ти трябва да поговорим.* Чудеше се дали не си говорят за развод. Може би не, защото двамата бяха много по-мили един към друг, откакто Матю бе умрял. Може би са си легнали. *Добре дошла у дома, скъпа. Толкова ми липсваше.* Но и това беше малко вероятно. Не се разбираха чак толкова добре.

От микровълновата фурна се чу писукане — три пъти.

Глазурата беше прекалено сгорещена и се стичаше отстрани. Мелани бързо изяде кейка и пъкна второ парче във фурната. Когато и то стана готово, тя го изгледа замислено.

— Отвратителна си! — каза на глас. — Не го яж! — Грабна солницата и поръси цялата глазура, така че да не се изкушава, а после изхвърли сладкиша в кофата за боклук.

Училището свършваше след две седмици, а тя не беше смъкнала и грам. Този уикенд беше пълен провал. Трябваше да учи за годишните изпити, но вместо това, през цялото време беше слушала записи със слушалки и заключена врата на стаята.

Горе цареше пълна тишина. Някъде в далечината отекна гръмотевица. Скоро щеше да започне дъждовният сезон.

Мелани върна останалото парче кейк във фризера и излезе от кухнята. Изкачи се по застланите стъпала, босите ѝ крака пристъпваха безшумно. Докато минаваше покрай спалнята на родителите си, забави крачка. Отвътре се чуваха гласове.

Баща ѝ говореше за някой си Финли. Създавал неприятности. Нямало да остави този кучи син да му диктува играта. А майка ѝ отвърна, че това била истинската причина да ѝ каже, защото не можел да търпи, ако той самият не владее положението. Но той отвърна, че просто не желае да ѝ причинява мъка. Тя се изсмя: трябвало да помисли за това преди три години.

Мелани се приближи малко по-близо до вратата.

Каква ирония било, че се срещнали отново по този начин, говореше майка ѝ.

— Свидетелка по дело за изнасилване. Какво е правила там? Франк знае ли, че ходи по такива места?

— Правила е снимки. Работи като фотограф на свободна практика, Дина.

— Вярваш си, а? — Майка ѝ се засмя: — Трябва да кажа, че съм изненадана от избора ти. Мислех, че е някоя от адвокатките в кантората ти, някоя, заради която наистина си струва да се разтревожа. Но това е смешно. Мъж на средна възраст се влюбва в русокоса манекенка. Какво... клише!

— Окей, достатъчно говорихме за това...

— Искам да кажа, че когато я мярнах в службата на Франк, ми се видя доста долнопробна.

— Достатъчно!

За момент настъпи тишина, после майка ѝ изрече по-спокойно:

— Още ли си влюбен в нея?

— Не. Престани!

Мелани затвори очи и се отдръпна от вратата, но все още ги чуваше. Баща ѝ казваше, че не желае да обсъжда повече този въпрос. Облегна се на отсрещната стена и сърцето ѝ се сви от мъка.

После той спомена думата *адвокат* и Мелани застана нащрек. Да наемат адвокат! Сигурно говореха за развод.

Прехапа устни и опря ухо до вратата.

— Няма да го направя, Сам. Франк напълно ме удовлетворява. Имам му доверие... Разбира се, че няма да му кажа. Ако тя иска, да му сподели — това си е тяхна работа.

Мелани чу да се отваря чекмедже, след това вратата на гардероба. Майка ѝ сигурно разопаковаше багажа си.

— Той знаеше... защото аз му казах. — Затръшване на чекмедже. — Защо ли? Защото се чувствах жалка, отчаяна и нещастна и защото той ме помоли да му кажа какво ме измъчва. Исках да разбере. Беше достатъчно голям.

— Това ли бе начинът да ми отмъстиш? Като спечелиш сина ми? Като го настройваш срещу мен?

— Не смей да ме упрекваш! Ти се докара дотам, Сам. Общуването ти с Матю се свеждаше единствено до сръдни и подмятания.

— Това изобщо не е вярно. Не мога да повярвам. Какъв невероятен и свършен егоизъм!

— Егоизъм! Ти, дете ходеше да чукаш друга жена...

— Млъкни, Дина! Мелани е долу.

— От какво се боиш? Нека да чуе. Може да ѝ се отрази добре, като разбере какъв е баща ѝ. Матю разбра истината. Мисля, че трябва да го обсъдим всички заедно. *Мелани!*

Думите преминаха във вик, после заглъхнаха. Настъпи минута затишие.

Гласът му прозвуча, сякаш се опитваше да не се разплаче:

— Какво направихме? О, боже! Дина, какво направихме?

Последва умореният смях на майка ѝ:

— Иди да ми донесеш хапчетата и чаша вода. Моля те, Сам! Бих предпочела да не го знам, но след като вече ми каза... — Отново се изсмя: — Вече не ми пука! Наистина. Дай ми две. Тази нощ не искам да сънувам... Искам да заспя и да се пробудя чак след една година. И пак ще е много рано.

Като пристъпваше внимателно с босите си крака. Мелани пое по коридора към своята стая. Не искаше да мисли повече за родителите си. Може би ще се опита да си научи по френски. Беше изостанала по всички предмети. Ще отдели по един час за всеки предмет, после ще послуша един компактдиск и ще си легне.

Вратата на Матювата стая бе откряната. Мелани я побутна с пръст.

На слабата светлина, проникваща през прозореца, видя кутиите от обувки върху леглото, пълни със снимки, а до тях — купчина листове. Майка ѝ беше прегледала всичко, за да го занесе на адвоката.

Седна на пода, обвила коленете си с ръце, и остана известно време разплакана, бършейки лице в тениската си.

Малко по-късно чу да се отваря вратата към спалнята на родителите ѝ, след това баща ѝ слезе надолу. После чу някакво дрънчане — той се упражняваше на задната веранда с щангата си. Мелани затвори очи и се опита да реши какво трябва да чувства. Дали трябва да го мрази или не.

Изправи се и се приближи до прозореца. Продължаваше да вали, в двора вече цареше мрак. Майка ѝ от две-три седмици не бе стъпвала там и всичко беше избуяло.

Матю никога не ѝ беше споменавал за любовната история на баща им. Беше ѝ казал, че всички родители си крещят. Бил чувал родителите на приятелите си да правят много по-лоши неща, така че тя не бивало да се тревожи.

Седна на ръба на леглото и се подпря с лакът на перваза на прозореца.

Една нощ Матю я събуди, като хвърляше камъчета по стъклото. Искеше да я вземе и да я повози на мотора си. Имаше тъмночервен „Харли Дейвидсън“ 1300 кубика. На седалката и на дръжките имаше черни ресни. Беше се измъкнала от къщи и двамата се срещнаха на пресечката.

Той беше висок метър и осемдесет, красив по един особен начин. Имаше гъсти прави вежди, които почти се допираха, остър нос и пълни и червени като на момиче устни. Чупливата му тъмнокафява коса стигаше до раменете и той я връзваше, когато караше мотора. Носеше дънки, ботуши и тениска без ръкави. Имаше широки рамене и стегнати мускули на корема.

Светлините от уличните лампи по магистралата „Макартър“ се плъзгаха по хромираните повърхности, а палмите прелитаха край тях като неясни петна. После отзад запримигваха сини полицейски лампи. Видя как Матю извърща глава, как се усмихва. Извика ѝ: *Дръж се!* — и тя обви по-здраво ръце около кръста му. Изпищя, когато се стрелнаха

напред. Провираха се между колите, свиха зад някакъв ъгъл и успяха да се измъкнат.

Паркира пред ресторант на Оушън Драйв. Хората по масите край тротоара се загледаха в него, когато си свали каската и разпусна косите си. Няколко момичета, които познаваше, дойдоха да го целунат по бузата. Наричаха го Ставрос — името, което използваше като модел. Той прегърна Мелани през раменете и я представи. Не подхвърли: *Това е малката ми сестричка, а каза: Това е Мелани. Сестра ми.* Беше върховно.

На връщане заобиколиха през моста „Джулия Тъгъл“. Черната вода се простираше от двете им страни, гумите ритмично свистяха по металната решетка. Зад тях върховете на облаците вече розовееха, след малко слънцето щеше да изгрее.

Не можа да повярва, когато ѝ казаха, че е мъртъв. Беше загинал, разбивайки мотора си, и на погребението за един безумен миг на нея ѝ се прииска това да се беше случило в онази нощ, когато я взе да я повози.

18.

В четвъртък сутринта Сам Хейгън приключи с последния довод по делото за непредумишлено убийство срещу един пластичен хирург. Жертвата беше застаряващ актьор от мексикански сапунен сериал, който пристигнал в клиниката на обвиняемия в Литъл Хавана за липосукция на брадичката и корема. За изненада на съпругата си, той поискал също и хирургическо удължаване на пениса. Докторът нямал информация, че пациентът взема лекарства заради прекаран наскоро сърдечен инфаркт. Той умрял от масиран вътрешен кръвоизлив, докато лежат, чието разрешително било изтекло предишния месец, се колебаел дали да повика помощ.

Адвокатът на защитата възрази, че пациентът е заблудил доктора за проблемите със сърцето. Но дори той да е виновен, че не е направил нужните тестове, недоглеждането му едва ли може да се квалифицира като престъпление. Вдовицата има право да пледира за професионална небрежност, но доколко справедливо би било лекарят да отиде в затвора? Напълно справедливо, отсъдиха съдебните заседатели. Върнаха се само след двамайсет минути с присъда за виновност. Сам Хейгън получи целувка от благодарната вдовица, направи кратко изявление за медиите, после напусна съда, последван от двама нови областни помощник-прокурори — млади мъже, ненавършили трийсет, — които носеха папките и весело си подхвърляха шеги и закачки за операцията, която докторът беше направил. Мисълта му бе заета от помрачни мисли и Сам почти не им обръщаше внимание.

В сградата на Областната прокуратура преминаха покрай детектора за метал на задния вход. Сам се облегна на стената и зачака вратата на асансьора да се отвори.

Забеляза набит латиноамериканец, който се приближаваше забързано през застланото с плочки фойе. Само секунда по-късно го позна — Иделфонсо Гарсия, вуйчото на мъртвото момченце. Носеше евтин кафяв костюм и разкопчана карирана риза.

Сам го поздрави с кимване:

— Господин Гарсия.

— Как сте, господин Хейгън? От два дни ви търся по телефона, но секретарката ви ми каза, че нямате време да ми се обадите. Затова си помислих: ами защо не отида направо да се видим?

В съобщенията, които Гарсия беше оставил, се казваше, че иска да обсъдят делото за убийство срещу бившия приятел на сестра му Адела. Отново. Сам вече бе отговорил два пъти на обажданията му миналата седмица, а сега той започваше отначало. Беше му обяснил защо съдебните заседатели са оправдали Луис Балмаседа. Беше посъветвал Гарсия и Адела Рамос да подадат оплакване в полицията, ако Балмаседа я безпокои. Беше се обадил в полицейския участък на Маями Бийч, за да се увери лично, че ще им обърнат нужното внимание. Не знаеше какво още да му каже.

— Съжалявам, че не можах да ви се обадя. Имах процес.

Представи двамата млади прокурори и Иделфонсо Гарсия промърмори някакъв поздрав, а после попита:

— С вас ли работят? — Сам кимна и Гарсия продължи: — Луис пак се обажда на Адела. Разправя й колко много я обичал и че искал да се върне при него. Този мъж е луд. Уби сина й, а сега иска тя да се върне.

— Посъветвах ви да се обадите в полицията, господин Гарсия — каза Сам. — Направихте ли го?

— Те нищо не правят. — Гласът на Гарсия беше спокоен, но зад думите му се долавяше гняв. — Луис я заплашва. Върви след нея, а тя плаче. Казва й, че страшно много я обича. Съжалявал, че е убил Карлито.

Двамата млади мъже се спогледаха.

Вратите на асансьора се отвориха и Сам покани Гарсия да се качи:

— Елате горе.

Гарсия продължи да говори:

— Казах на Адела: „Остави Луис да се приближи до теб. Остави го да говори. И сложи това в чантата си“. — Той измъкна от джоба на самото си малък касетофон. Задържа го в грамадните си, загубени от работа ръце. Когато натисна копчето, от микрофона прозвучаха глухи мъжки ридания:

Adelita, disculpame, no intento que Carlito se muriera, te juro. Que Dios me condene si miento. Yo estaba fuera de mi mente por celos de ti.

Сам знаеше, че единият от прокурорите говори езика.

— Какво казва?

— Казва, че не е искал Карлито да умира, нека Господ го изпрати в ада, ако лъже. Иска Аделита да му прости. Ревнувал. Затова го направил.

Вратите на асансьора се разтвориха. Никой не помръдна. Един от мъжете бързо подложи крак, за да им попречи да се затворят отново. После и четиримата излязоха.

Изречението на Гарсия беше тържествуващо.

— Занесете това на съдията. Кажете му да върне съдебните заседатели, направете нов процес. Този път мръсният кучи син ще умре за това, което направи.

Няколко души в коридора се загледаха в Гарсия. Сам се поколеба, после тихо се обърна към прокурорите:

— Господа, защо не дойдете с нас в залата за конференции? А междувременно бих искал да прецените какви са юридическите ни възможности.

Двамата се спогледаха и последваха Сам и Гарсия надолу по коридора. В залата за конференции имаше две метални маси и няколко сгъваеми стола. През прозорците се разкриваше изглед на запад — към зданието на съда, а зад него беше окръжният затвор.

След като всички се настаниха, Сам погледна към младите мъже и зачака.

Прокурорът, който преведе записа, хвърли поглед към Гарсия.

— Ами аз мисля, че в случая съществува двоен риск, господин Хейгън.

Сам поиска мнението и на колегата му.

— Съжалявам, но трябва да потвърдя същото. Подсъдимият не може да бъде съден два пъти за едно и също престъпление.

— Какво означава това? — запита Гарсия.

— Такава е системата ни за криминално дирене, господин Гарсия. След като съдебните заседатели са се произнесли, не можем да искаме да променят решението си, независимо какви доказателства сме открили. Дава се право само веднъж да се образува процес срещу дадено лице по едно обвинение.

— Но това е глупаво! Та Луис Балмаседа е виновен! — Мъжът беше възмутен.

— Знам, но сега нищо не можем да направим, освен да го подведем под отговорност за преследване на Адела. Това вече е друго престъпление. Съжалявам.

— Но аз имам доказателство! — Гарсия огледа всички около масата. — Той е убил Карлито. Сам го твърди.

— Кажете на Адела да дойде при мен — каза Сам. — Ще говоря с нея. А в това време не предприемайте нищо, за което после всички можем да съжаляваме. Разбирате ли какво имам предвид?

Лицето на Гарсия помръкна.

— Няма да направите нищо. Каква е тази страна? Оставете убийците на свобода.

— Не ние, господин Гарсия. Бих искал да мога да направя това, което искате от мен, но не мога. Такъв е законът.

Иделфонсо Гарсия преглътна, сякаш думите, които искаше да изрече, горчаха в гърлото му. Сграбчи рязко малкия касетофон от масата и напусна стаята.

Измина дълъг миг, в който никой не проговаряше.

Сам стана прав и отправи уморена усмивка към двамата млади прокурори:

— Това е то, господа. Можем да получим присъда за несполучливо удължаване на пениса, а оставяме убийците на свобода. Какво мислите?

Двамата млади помощници се надигнаха и събраха папките по делото за непредумишлено убийство, които бяха оставили на влизане.

Сам си беше уговорил среща с Юджин Рябин в двора на общинския колеж в центъра на града. Рябин беше открил Томи Ченг, който пък се беше съгласил да разговаря с тях. След четири дни полицията не разполагаше с никакви по-съществени следи за убийството на Чарли Съливан, освен списък с имена на хората, които евентуално биха желали смъртта му. Един от тях беше Джордж Фонсека. Някакъв управител на ресторант на Оушън Драйв се беше свързал с полицията, за да съобщи, че преди две седмици се наложило да удържат Фонсека да не нападне Съливан. Не знаел за какво с била

разправията, но си спомнил, че на масата седял някакъв млад азиатец. Описал го и Рябин си помислил, че това може да е Томи Ченг, когото беше видял в неделя на мястото на убийството.

Томи Ченг би могъл да даде на Рябин нещо, което да използва следобед, когато Джордж Фонсека трябваше да се яви в полицията. Адвокатът на Фонсека се беше съгласил на рутинен разпит — като добронамерено желание за сътрудничество. Това можеше да се окаже доста деликатна работа, тъй като жертвата беше записана като свидетел срещу Фонсека по друго обвинение. Адвокатът щеше да внесе контестация, ако въпросите прекалено много се въртят около делото за сексуално насилие. Сам беше предупредил Рябин, че разпитът трябва да се придържа единствено към убийството на Чарли Съливан.

Сам пристигна в колежа точно между двете смени и дворът пред главната сграда гъмжеше от студенти. Бяха облечени с неизменната младежка униформа: шорти, дънки, тениски и маратонки. Гласовете им бяха силни и енергични, лицата им — спектър от етнически типове.

Стоеше на площадчето в тъмния си костюм, а студентите го заобикаляха, както пенлив поток скала по пътя си. Мислеше си за Матю, който след дълги разпавии беше обещал, че ще се запише поне за един семестър. Сам щеше да плати учебниците, таксата, дори наема за квартирата. Всичко, от което има нужда. Но Матю пропусна срока за записване и Сам му заяви, че може сам да си спечели пари за проклетата такса, ако иска да ходи в колеж.

Сред късо подстриганите глави забеляза побелялата коса на Джин Рябин. Той се приближаваше откъм вътрешния двор и се усмихваше, сякаш въодушевен от толкова жизненост и младост. Забеляза Сам и му даде знак да мине към фонтана. Водата падаше по ниска стръмна стена от груби бетонови блокчета и запълваше плиткия басейн. Срещнаха се под сянката на някакво дърво, засадено в ограден с желязна решетка кръг.

Рябин докладва как е преминал разпитът на Мартин Кас, чиято съпруга е била едно от последните завоевания на Чарли Съливан.

— Боя се, че доникъде не стигнах. Господин Кас ми се изплъзва — въздъхна Рябин. — Ще трябва да открия нещо, за което да го арестувам. Може би неплатени квитанции от пътната полиция, не ти

ли се струва подходящо? — В този момент докосна рамото на Сам. — Его го Томи Ченг, пристига.

Сам го позна — момчето с азиатски черти. Черната му коса беше прибрана с ластик отзад, беше праметнал ученическа чанта.

Рябин се представи, сетне каза:

— А това е Сам Хейгън, от канцеларията на областния прокурор, обвинител по делото на госпожица Али Дънкан.

Томи Ченг му протегна ръка:

— Да, вече се видяхме. Здравейте.

Откриха места на една боядисана в червено метална масичка с чадър. Напливът от студенти вече намаляваше. Рябин поразпита Томи за него самия, за училището, за интереса му към фотографията и за работата му с Катлин Дорн. След това се заинтересува как се е запознал с Чарли Съливан. „По време на снимки с Катлин“, отвърна Томи.

— Отишъл си заедно със Съливан в един ресторант на Оушън Драйв — продължи Рябин.

— Точно така. Каза, че щял да ми разкаже за модната фотография и заниманията на манекените. Искам да кажа, това беше единствената причина да отида с него. Опита се да ми дава аванси, но му казах, че аз съм си нормален, така че ме остави на мира. Поговорихме си малко, но после изведнъж нещо го прихвана и ми каза да се махам. Беше доста странно.

— Управителят каза, че Джордж Фонсека му създавал някакви проблеми.

Томи кимна.

— Минаваше с колата и видя Съливан, после изскочи и започна да му крещи, защото Съливан щял да свидетелства по делото на Али. След това взеха да се карат за Клаудия Отеро. Тя е модна дизайнерка от Ню Йорк и Съливан ѝ беше, предполагам, нещо като приятел.

Сам си спомни името на Клаудия Отеро. Рафаел Сото я беше споменал като една от интимните приятелки на Чарли Съливан.

— За какво се караха заради Клаудия Отеро?

— Джордж каза, че Съливан ще се яви като свидетел, защото тя го е накарала. Тя очевидно мрази Тереза Руфини — жената на Клаус Руфини. Тереза също е дизайнерка. Джордж смяташе, че Съливан се опитва да помогне на Клаудия Отеро. Мисля, че според неговата

теория, ако Клаус бъде осъден за изнасилване, бизнесът на Тереза ще пострада.

— Какво каза Съливан за Клаус Руфини? — попита Рябин.

— Нищо особено. Но не го обичаше, сигурен съм.

— Не обясни ли защо?

— Не, просто се счепкаха с Джордж. Джордж го заплаши, че ще му прасне един в мутрата. А пък Съливан му отвърна, че ще му забие ритник в задника. Заканите им не бяха само празни приказки. Наистина щяха да се сбият, но се появи управителят и отпрати Джордж.

— Какво стана след това? — попита настоятелно Рябин.

— Поговорихме още малко. Съливан ме покани на някакво парти, организирано от агенцията му, а след това изведнъж стана ужасно груб. Започна да ме обижда и ми каза да се разкарам.

— Защо е постъпил така?

— Нямам представа.

— Не можеш ли да си спомниш още нещо от разговора? — не се отказваше Рябин.

За момент Томи замълча. Изчопли едно листо, заклещено в червената телена решетка, която служеше за плот на масата.

— Да — вдигна очи към седналия насреща му Сам. — Джордж също така обвиняваше Съливан, че се опитвал да му го върне заради вашия син.

— Синът ми? Матю? — Сам бързо стрелна с поглед Рябин, чиито вежди съвсем лекичко се повдигнаха.

— Ами те, такова, не споменаха *вашето* име. Наричаха го Ставрос. Али казва, че той е бил ваш син, нали така? Нали е бил модел?

— Ставрос беше артистичният му псевдоним. Какво казаха за него?

— Ами Джордж каза, че Съливан още бил бесен заради Ставрос, затова щял да свидетелства срещу него. След като Джордж си замина, той ми каза, че Ставрос загинал при катастрофа с мотора си. Но по начина, по който говореше, звучеше, сякаш обвинява Джордж за случилото се. — Томи сви рамене и добави: — Според Съливан, Джордж е пристрастил Ставрос към наркотиците. И то към хероина.

Звучите от площадчето сякаш потънаха в небитието. Сам не откъсваше очи от Томи.

— Предполагам, че не сте знаели.

— Какво друго каза? — попита Сам.

— Че Ставрос вземал кока, а също и хероин. Беше по повод предупреждението на Съливан да стоя настрана от наркотиците, с каквито аз и без това не се занимавам. Съливан също. Ядосан беше на Джордж, че е въвлякъл сина ви в това. Каза да говоря с Катлин Дорн. Аз я попитах. И тя ми каза същото. Че синът ви си е инжектирал хероин. — Понеже Сам не попита нищо повече, Томи извърна поглед към Рябин: — Това е всичко, което мога да си спомня.

Рябин му благодари, даде му визитната си картичка и го помоли да се обади, ако още нещо му дойде наум. Томи Ченг се ръкува за довиждане, след което премина през широката арка, която водеше към вътрешния двор на основната сграда.

Сам се извърна и се загледа в автомобилния поток, който се лееше непрекъснато в пространството между площадчето и старата поща с червен керемиден покрив от другата страна на улицата. Матю го беше излъгал, беше излъгал и Дина. Беше й обещал, че няма да го направи, че никога не го е правил.

Чарли Съливан беше прекарал почти два часа в канцеларията на Сам, разказвайки за нападението над Али Дънкан. Беше споменал името на Матю, но нищо не беше казал за хероин. Сам знаеше за тежките запивания. Беше предполагал за някаква „трева“ и кокаин — обичайните наркотици за Южния бряг. Но не беше подозирал за игли и дупчене на вените.

А може би не е вярно? Нямахте никакви признаци... Или може би Матю е опитал само един-два пъти, а Томи Ченг не е разбрал добре.

— Сам... — Рябин потупа джоба на палтото си за пакета с цигари, но не го извади. — Извинявай, ако въпросът ми е тежък за теб. Какво смяташ, че е имало между Матю и Чарли Съливан?

Сам го погледна, после се изсмя кратко:

— Имало? Нищо. Познавали са се. Били са в един и същи бизнес. Може би са били приятели, но само дотам. Нямам никакви съмнения за сина си в това отношение, Джин.

Рябин сви рамене. Вниманието му, изглежда, бе съсредоточено върху групичка момичета с къси шорти, които преминаваха край тях,

като се смееха и разговаряха на испански. Рябин ги наблюдаваше, но мрачното изражение не слизаше от лицето му.

— Томи Ченг каза, че Съливан обвинявал Джордж за смъртта на Матю — проговори той. — Защо ще го обвинява, ако не е изпитвал някакви чувства към него?

— Добре де, може би Съливан си е паднал по него. Матю беше красиво момче, но в никакъв случай не би му се вързал, също както и Томи. Той щеше да разбере що за тип е Чарли Съливан.

— И така да е — настоя Рябин. — Съливан е мразел Джордж Фонсека. Защо? Ако омразата им е била взаимна, това вече може да ни даде мотив. И не само това, но след като Съливан вече е мъртъв, няма да може да свидетелства срещу Фонсека. Така че стават дори два мотива.

— Мисля, че има нещо повече в следата с Клаудия Отеро — проговори Сам. — Знаем, че Съливан е имал връзка с нея, Рафаел Сото го потвърди. А това ни води към Клаус Руфини.

— Правилно — съгласи се Рябин и измъкна цигара. — Ще се опитаме да задълбаем в тази посока при разпита на Джордж Фонсека днес следобед, ако адвокатът ни даде възможност.

— Щракна със златната си запалка. Пръстите му бяха оцветени в кафяво от никотина. — А що се отнася до Матю, и това ще трябва да си изясня. — Без да изпуска Сам от очи, той пъкна обратно запалката в джоба на панталона си. — Разбираш ме.

— Естествено.

— Ти си главен прокурор по делото, но бих искал да те помоля да не присъстваш в стаята. Ако Фонсека знае кой точно е бил Матю, може да не ми даде верни отговори.

— Значи пак ще седя зад огледалото.

Година преди смъртта на Матю Сам беше ходил веднъж в апартамента, който синът му бе наел заедно с двама приятели — едната половина от двуетажна къща на юг от Пета улица, в занемарен квартал. Тревата в дворчето беше повехнала, а на прозорците имаше ръждясали метални решетки.

В единайсет предобед Матю се показва на вратата бос, примижаващ сънливо и небръснат. Сам искаше да го заведе на обяд, за

да си поговорят. Да разбере какво става с него, тъй като бяха изминали седмици, откакто двамата не се бяха виждали. В апартамента, както и предполагаше, беше истинска кочина. По всяка хоризонтална повърхност, където можеха да се закрепят, бяха струпани бирени кутийки. Отворени опаковки от пици. Едно момиче спеше на дивана по бельо.

Матю неохотно тръгна с него. Отидоха в „Ню Кафе“ и седнаха вътре, където не беше чак толкова претъпкано. Матю отказа да свали слънчевите си очила. Кръстоса ръце над стегнатия си корем и почти не докосна храната си. Каза, че предната вечер имали събиране и че апартаментът обикновено не бил толкова разхвърлян. Да, имал работа. Между отделните ангажименти като модел бил и сервитьор. Да, плащал си сметките. Не, не вземал кока. Да, използвал кондоми. *Божичко, тате, зарежи това!*

Когато Сам каза, че му е уредил да работи като помощник-управител в един музикален магазин в центъра, Матю се засегна. Не, отвърна, харесвало му да е модел. За първи път в живота си правел това, което му харесвало. Сам запълни последвалото мълчание с разказ за собствената си работа. Но не можаха да установят връзка помежду си. В крайна сметка се скараха. Сам му каза, че е разочаровал и него, и майка си. Че веднага щом промени поведението си, могат да си поговорят за някои неща, но дотогава няма какво да си кажат.

Матю го погледна през слънчевите си очила и се усмихна. *Какво лицемерие да седиш и да ми разправяш колко бил шибан животът ми. Защо не погледнеш по-добре твоя собствен живот, лъжец такъв?*

Изминаха три месеца, преди да говорят отново. От време на време Матю идваше вкъщи, но по времето, когато Сам го нямаше. Дина смяташе, че Сам е виновен за отчуждението им и го молеше да отстъпи. Накрая той каза на Матю, че съжالياва за скарването и че не е бил прав. Двамата почти се просълзиха. Сам го прегърна. Но предишните недоразумения постепенно изплуваха на повърхността и отношенията им останаха хладни.

Сега, твърде късно, си даваше сметка, че Матю е знаел истината за него, че много добре е разбирал недостатъците му, изневярата му. Никога нямаше да разбере дали Матю му е простил за това, или винаги го е възприемал само като надут лицемерен морализатор.

Сам вече се питаше дали смъртта на Матю наистина е била нещастен случай или съзнателен избор. Още от детските години той бе проявявал склонност към мрачно самовглъбяване. Веднъж Дина беше открила на бюрото му книга със стихове с отбелязана страница, на която имаше няколко подчертани пасажа: *Все повече се влюбвам в утешителната смърт...*

Матю не бе открил радост в семейството, в училището, в работата, в любовта и дори в това, което му бе предложил Джордж Фонсека: замъглената забрава на наркотиците. Беше търсил нещо значимо в Южния бряг — с неговите претенциозни схващания и безсърдечни преценки. Синьо небе и слънце, после дългата тъмна нощ. Още едно питие. Още едно завъртане на газта върху дръжката на мотора. Така е по-лесно.

Тези мисли докараха Сам до пълно отчаяние, което го заля с вълна от мрачна депресия, заплашваща да го удави. Ако Матю бе останал жив, щеше ли да е щастлив? Вероятно в по-зрелите си години, рано или късно щеше да прозре, също както и Сам сега, че на деветнайсет е постъпил умно, като е засилил мотора си в непрогледната тъмнина.

Адвокатът беше едър, ужасно неприятен мъж, който се казваше Дон Гесинг. Сам го беше срещал из съда по разни дела за наркотици. Изглежда, имаше постоянна клиентела сред латиноамериканците.

Точно срещу него на масата за разпит седеше Джо Макгий, прикрепен към екипа по делото за сексуално насилие над Дънкан. Той държеше пред себе си химикалка и бележник с подготвени въпроси, които да задава. Бяха решили той да започне пръв, а след него да се намеси и детектив Рябин.

Рябин седеше в края на масата, срещу Джордж Фонсека.

Гесинг беше срещу Макгий със склучени пред себе си пръсти. Имаше по един пръстен на всяка ръка, а около китката му блестеше диамантен ролекс.

— Клиентът ми е тук доброволно, за да ви окаже съдействие в разследването на убийство. Няма да го разпитвате, по каквито и да е други въпроси. Господин Фонсека ще отговаря около петнайсет минути и след това приключваме.

Макгий мина директно на въпросите:

— Господин Фонсека, къде бяхте между осем вечерта и три сутринта в събота срещу неделя?

В тясната си тениска Джордж Фонсека изглеждаше като прекалено бързо заякнал гимназист. Едрите му ръце бяха покрити с тъмни косъмчета.

— Бях излязъл с приятели — отвърна той. — Бяхме на вечеря в „Ларио“, после в различни клубове. „Чили Пепър“, „Клуб Уан“, „Амнезия“.

— Можете ли да ми кажете имената на приятелите си? — На масата имаше касетофон.

Фонсека посочи имената и адресите на трима души.

— И бяха с вас през цялото време?

— Точно така.

— Имаме сведения от управителя на „Морското конче“, че двамата с Чарли Съливан сте влезли в пререкание преди две седмици.

— Разговор, не бих го нарекъл пререкание.

— Младежът със Съливан го нарече *разправия*.

— Наричайте го както искате — отвърна Фонсека.

— Познавате ли Томи Ченг?

— Не.

— Той е бил младежът на масата — поясни Макгий. — Виждали ли сте го преди това?

— Не.

— Познавате ли жена на име Клаудия Отеро?

— Чувал съм за нея.

— Коя е тя?

— Модна дизайнерка от Ню Йорк.

— Срещали ли сте се лично?

— Може и да сме. Възможно е.

— Имала е интимна връзка с Чарли Съливан?

— Правилно.

— Виждали ли сте ги някога заедно?

— Да, сигурно съм ги виждал из клубовете или някъде по такива места.

— В разговора си с Чарли Съливан в „Морското конче“ сте я споменали като съперница на Тереза Руфини. Кажете ми нещо повече

за това, господин Фонсека.

Адвокатът постави ръка на рамото на Джордж.

— Нямайте право да споменавате името Руфини пред клиента ми, господин Макгий.

— Това няма връзка със случая за сексуално насилие, господин Гесинг — отвърна Макгий. — Искам да изясня какво може да знае господин Фонсека за съперничеството между Тереза Руфини и Клаудия Отеро — като възможен източник на информация за Клаус Руфини и Чарли Съливан.

— Не ме ли чухте? — повтори Гесинг. — Никакви въпроси на тази тема.

Макгий отметна един лист в бележника си, за да види какво е написано отдолу.

— Какви са личните ви взаимоотношения с Клаудия Отеро?

— Нямам такива. Познавам я, това е всичко.

— Какво мислите за нея? Харесва ли ви? Или не ви харесва?

— Нямам никакви специални чувства.

— Обсъждали ли сте някога с Чарли Съливан мадам Отеро или неговите отношения с нея?

— Не.

— Господин Фонсека, арестуван ли сте някога по обвинение в притежаване на някакъв вид забранени вещества?

Той хвърли поглед към адвокатата си, който кимна едва забележимо.

— За притежание на кокаин. Струва ми се, беше преди две години и обвинението отпадна. — Погледът му се насочи към Джин Рябин. — Полицаи от Маями Бийч го бяха подхвърлили в колата ми и имах свидетел, който ги беше видял.

Адвокатът погледна часовника си.

— Господин Фонсека — намеси се Рябин, — в разговора си с Чарли Съливан сте споменали също и младеж на име Ставрос. Кой е той?

— Модел. Едно от неговите момчета.

— Тоест?...

— Едно от неговите момчета. Нали знаете — приятелчета. Съливан беше бисексуален. Ставрос умря миналата година, но не от СПИН. Беше пътна злополука.

Рябин помълча няколко секунди, след това попита:

— Доколко добре познавахте този младеж?

— Виждах го из клубовете, но не го познавах.

— Знаете ли как беше фамилното му име?

— Чувал съм само Ставрос, друго не знам.

— Снабдявали ли сте го с кокаин или хероин?

— Не отговаряй на този въпрос, Джордж — обади се адвокатът.
— Накъде биете, детектив?

— Господин Фонсека — продължи Рябин, — знаете ли дали Ставрос си е инжектирал хероин?

Дон Гесинг размърда туловището си.

— Окей. Можеш да отговориш на този въпрос.

— Да, правеше го — отвърна Фонсека. — Много от моделите опитват наркотици, при тях е нещо като мода. За развлечение, нали знаете? Човек вижда много такива наоколо.

— Откъде ги взимат?

— Не от мен.

— А откъде, ако знаете?

— Преди трябваше да ходят из негърските квартали. — Фонсека хвърли поглед към Макгий и продължи: — Либърти Сити, разни такива места... Беше доста опасно. Но сега можеш да получиш висококачествена дрога навсякъде. Не знам откъде точно я взимат, ала не е от мен.

Рябин продължи с въпросите:

— Съливан ви е обвинил, че сте причинили смъртта на Ставрос. Заради това ли щеше да свидетелства срещу вас?

— Никога не ми е казал такова нещо.

— Томи Ченг твърди, че е чул.

— Не, никога не ми го е казал. Ставрос не умря от свръхдоза, той се хвърли с мотора и си счупи врата. Беше само един аутсайдер от модните среди. Нямам нищо общо с тази работа.

Адвокатът се надигна от стола си.

— Добре, приятели. Това е всичко. Джордж, приключихме.

Гесинг задържа вратата пред Джордж Фонсека и след това тронаво се заклати след него. Сам Хейгън тежко се отпусна на стола си в съседната стаичка и яростно задърпа възела на вратовръзката си.

Двамата детективи, които си водеха бележки, се обърнаха да го погледнат.

Единият го попита дали се чувства добре.

— Добре съм. — Сам изтри чело с опакото на ръката си.

— Сигурен ли си? Не изглеждаш нормално.

— Наистина — намеси се и другият. — Боли ли те нещо? Миналата година получих сърдечен пристъп. Докторът ми изписа хапчета. Не гледай през пръсти на тези неща, Хейгън.

— Не, добре съм. Трябва да глътна малко въздух. Кажете на Джин, че веднага се връщам. — Без да вземе сакото от облегалката на стола си. Сам напусна стаичката и бързо пое по тесния бял коридор към външната врата. Тя извеждаше на паркинга на трето ниво. Вятърът духаше през откритите стени. Някаква кола без обозначения пое надолу по серпантината със свистене на гумите.

Ризата на Сам беше мокра от пот и залепваше на гърба му. Подпрял ръце на ниската бетонна стена, той се загледа на север, без да вижда нищо, освен алената трептяща пелена на собствения си гняв.

Ако беше излязъл през друг изход към партера. Ако беше застанал лице в лице с Джордж Фонсека на улицата...

Стисна ръба на бетонната ограда така, че пръстите го заболяха. Искеше Фонсека! Искеше да размаже главата му на тротоара, да го накара да кърви.

Адвокатът на Фонсека щеше да се обади вероятно след около седмица. Щеше да поиска да поговорят — не непременно за възможните обвинения в убийство срещу клиента му, а за случая на сексуално насилие. Щеше да се ослушва за споразумение. Държавното обвинение беше длъжно да направи някакво предложение. Не за признаване на вината, но някакво добронамерено предложение, за да може да се избегне процесът. *Предлагам на шибания ви клиент справедлив процес. Предлагам му максимума от двайсет и пет години.* Сам съзнаваше, че е длъжен да се откаже от това дело. Така изискваха правилата. Не е редно прокурорът да има лични мотиви за омраза към обвиняемия.

Въздъхна тежко, сякаш беше тичал по стълбите. Нужно му беше известно време, за да усети, че Джин Рябин стои на няколко крачки зад него.

Подпухналите очи на Рябин бяха насочени към малобройните коли, които бавно се движеха по тясната уличка под тях.

— Отивам да говоря със свидетелите за алибито на Джордж Фонсека. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не, имам да върша други неща. Обади се, ако откриеш нещо съществено.

Рябин тръсна цигарата си, вятърът разнесе пепелта.

— Такива като Фонсека никога не издържат дълго. Винаги нещо се случва и вземат неправилни решения. В крайна сметка нещата си идват на мястото.

— Така ли мислиш?

— Предпочитам да е така.

— Боже! — Сам се изсмя: — Все пак понякога е прекалено късно. Някои неща никога не си идват на мястото. Освен ако Фонсека не е застрелял Чарли Съливан. Тогава се получава хубава симетрия. — Сам се отдръпна от стената и продължи: — Но това ме вкарва в голямо затруднение. Трябва ли да го изпратя на електрическия стол или трябва да му връча благодарствен медал?

Рябин извърна към него уморените си очи.

— Не знам.

— И аз не знам, Джин. И вече губя способността да се преструвам, че знам.

19.

Неделната сутрин се беше превърнала за Франк Толин в нещо като свещен ритуал. Обичаше да седи на терасата си на осмия етаж с изглед към яхтклуба в Коконат Гроув, да чете вестниците, да изпие втора чашка кафе и да мисли за всичко друго, но не и за адвокатските си дела, за инвестициите си и за неотложните си проблеми.

Катлин седеше с кръстосани крака във всекидневната, от която го отделяше само плъзгаща се стъклена врата. Преглеждаше някои снимки за изложбата си в галерия „Де Марко“ през следващата седмица. Чуваше я как си мърмори сама. Още не му беше дала отговор дали е съгласна да се премести да живее с него и неизвестността го изнервяше. Като се изключи това, досега уикендът им преминаваше много добре.

От тази височина Франк виждаше очертанията на Маями на няколко километра на север, а на изток се простираха мъгливите зелени простори на Кий Бискейн. Малки корабчета, рибарски лодки и моторни яхти кръстосваха залива. Участъци от зелени водорасли се редуваха с пясъчни плитчини и очертаваха ивици в зелено, светлосиньо и тюркоазено. Понякога мяркаше перката на някой делфин. Последното, което желаше, беше да си проваля неделята с Марти Кас.

Марти позвъни от фойето и каза, че имал подписана оферта за апартаментите. Няма да отнеме и петнайсет минути. Докато Франк сменяше хавлията си с по-подходящо облекло, Катлин отвори на госта. Когато Франк се върна, Марти беше излязъл на терасата. Беше се отпуснал на един шезлонг. Над него имаше заслон с увивни растения, през който се процеждаха слънчевите лъчи. Настроението на Франк се подобри малко от мисълта, че веднага щом жилищният блок се продаде, сътрудничеството му с Марти Кас ще приключи. Издърпа един стол и седна.

— Страхотно местенце си имат тук, Франк. Каква гледка само! Този апартамент сега трябва да струва половин милионче. —

Решетката на терасата се отразяват в слънчевите очила на Марти — бяло дърво и жълти цветя. — Не ти ли се намира малко кока? Да я споделиш с приятеля си?

— С Катлин се каним да излизаме на обяд — отвърна Франк. — Защо не ми покажеш офертата?

— Аз живея в апартамент с една спалня, за който плащам хиляда и петстотин долара, и е на цели шест пресечки от брега, а ти си имаш всичко това. Защо става така, че някои хора се раждат с късмет, Франк? Франк се усмихна.

— Много жалко, че не си докопал подписа на Клаус Руфини. Може би трябваше да предложиш да му духаш. — Усмивката под слънчевите очила се стопи. — Оная случка с целуването на задника се е разчула. Но не се притеснявай, повечето хора не го вярват.

— Ей, Франк! — Марти му показва среден пръст.

Франк посочи към кожената папка, която Кас беше хвърлил на масичката.

— Договорът.

Точно в този момент се появи Катлин с чаша портокалов сок с лед за Марти. Той отново лепна усмивката на лицето си и й каза, че изглежда за милиони. Конската опашка стърчеше на темето му във формата на буквата S. На Франк му се прииска да я отскубне.

Грешката му беше — сега Франк добре го осъзнаваше, — че изобщо си взе партньор. Марти Кас беше в бизнеса с недвижими имоти и имаше връзки, но Франк беше инвестирал парите. Марти много дрънкаше, а Франк можеше да се справи и по-добре. Навремето баща му беше в петролния бизнес в Западен Тексас. Така и не забогатя особено, но се справяше добре, докато не се съгласи още няколко човека да инвестират заедно с него. Умря от сърдечен пристъп няколко месеца след като загуби всичко. Беше казал на Франк да се запише в армията и да се възползва от държавна стипендия, тъй като той нямал какво да му остави. Освен един съвет: Винаги очаквай хората да те прецакат, защото те наистина ще го направят, ако им се дадеш.

Франк се беше убедил, че това е истина. Съдружниците му в юридическата кантора непрекъснато се боричкаха помежду си. Налагаше се да стои по цяла нощ над книгата, за да не го мамат. Секретарките водеха частни разговори от служебните телефони, крадяха канцеларски материали и ползваха по два часа обедна

почивка, ако успееш да се измъкнат. Първата жена на Франк му беше изневерявала, докато той служеше в армията. Втората се задържа при него, докато натрупа малко пари, и след това нае един кучи син, адвокат по бракоразводни дела, който да му ги вземе. А и после не й липсваше нахалството да го преследва за увеличение на издръжката. Беше я поставил под наблюдение, беше успял да получи няколко интересни нейни снимки с женени мъже и тя оттегли иска си. Децата на Франк бяха другото му разочарование. Никое от тях не му се обаждаше или пишеше, освен като прелюдия към поредната молба за пари. Обикновено ги оставяше без последствия.

— Ние с Марти трябва да обсъдим някои делови въпроси, скъпа — каза Франк. — Би ли затворила вратата? — После подхвърли папката в скута на Марти.

Катлин го изгледа и плъзна вратата по-силно, отколкото бе нужно.

Марти извади някакви листове, които приличаха на стандартни формуляри за договор. Наведе се и ги подаде на Франк.

— Четиристотин седемдесет и пет хиляди, всичко над ипотеката, в брой, което ни носи чиста печалба от около двеста хиляди.

Франк му хвърли обратно договора.

— Заслужаваш да те убие човек.

— Няма да получим по-добро предложение. Подпиши го! — отвърна Марти. — Не те моля, настоявам! И ще изчислим дела на всеки. Искам петдесет процента, Франк. Това прави сто хиляди. Нито цент по-малко.

Франк бавно се усмихна, невярващ на ушите си.

— Марти, не знам дали да се смея, или да те изхвърля през терасата.

— Да-да, Франк. Смей се! Прекалено дълго ме разиграваш. Четири години! Нали уж сме партньори, делим наполовина. Ако си спомняш, подписахме договора за съдружие с деветдесет процента за теб само на хартия, защото тогава имах проблеми с данъчните. Четири години прибираш деветдесет процента от наема. Сградата удвои цената си, а сега искаш деветдесет процента от печалбата. Няма да стане!

— И платих деветдесет процента от работните разходи — подхвърли Франк.

— Не, не е вярно. Аз инвестирах времето си. Сега си искам частта. Подпиши договора!

— Майната му на договора! Майната ти и на теб! Не ми трябва да продавам имота. Ако искаш да се откажеш, давам ти двайсет хилядарки още сега.

— Сто хиляди в брой! Имаш две седмици. След това отивам в полицията.

Франк го зяпна удивен.

Марти отпи от сока си.

Бученето в главата на Франк се засили.

— Ти си откачил. Това беше преди четири години.

— Има ли срок на давност за убийство?

— Беше нещастен случай.

— Кажу го на детектив Рябин. Неговата балдъза изгоря вътре.

Франк толкова бързо скочи от стола си, че Марти разля портокаловия сок по коприненото си сако. Пластмасовата чаша изтрополи върху терасата.

— И ти си вътре, Марти.

Марти стана от шезлонга и заобиколи масичката.

— Не съм плащал аз на онзи тип, ти му плати. Знае кой си. А аз пък знам къде е той сега. Видях името му във вестника. Бил е арестуван за въоръжен грабеж на Южния бряг. Мислиш ли, че няма да те издаде, за да отърве няколко годинки в затвора? Полицията ще си умре от кеф да те пипне — теб, великия адвокат! Няма майтап, Франк. Ти ме прецака и аз ти го връщам.

Глупашката усмивка на Марти се изкриви в злобно хилене на човек, който не е сигурен дали е уловил другия натясно, или трябва да внимава за себе си.

Намираха се на осмия етаж. На Франк му мина мисълта да сграбчи Марти Кас за врата и да го метне през парапета. След това да го наблюдава как постепенно се смалва, как се стоварва върху подрязаната трева долу и остава да лежи неподвижен.

— Искам си моето — продължи да фъфли Марти, гласът му звучеше задавено. — Дай ми го и никога повече няма да те търся. Окей? Петдесет хиляди след две седмици, останалите — до месец. И без повече разпавии. — Отстъпи към стъклената врата. — Ще ти дам

двайсет и четири часа да решиш. — Плъзна вратата, вмъкна се през отвора и после бързо я затръшна зад себе си.

Заслепен от гняв, Франк се приближи до парапета и погледна надолу. След малко забеляза смалената от височината фигура на Марти Кас да прекосява бързо паркинга и да се насочва към улицата. Върховете на дърветата сякаш потръпваха от вятъра. Мислите му бяха убийствени, кръвта клокочеше в главата му.

Трябваше му известно време, за да осъзнае, че някой произнася името му. Огледа се.

Катлин се взираше навъсено в него. Стоеше си с късите си бели панталони и пуловер, с блестящи коси и спокойно изражение, сякаш беше някакъв най-обикновен ден. Франк помисли, че просто е сънувал кошмар...

— Блед си като привидение, Франк. Какво има?

Искаше му се да зарови лице в гърдите ѝ. Отпусна се на един стол, дишайки тежко.

— Ела тук. — Притегли я да седне в скута му.

— Какво, за бога, става с теб?

Притисна глава към рамото ѝ. После ѝ каза, че Марти Кас се опитва да му измъкне сто хиляди.

Преди четири години Марти беше дошъл при него с предложение за сделка с жилищния блок „Ингълндър“ на Южния бряг, където Катлин живееше сега. Запуснато място в покрайнините, но Брега излизаше на мода и цените бързо се покачваха. Собственичката не можеше да вземе решение.

— Марти искаше да го подпали, защото теренът струваше повече от самата постройка. Не да го унищожи напълно, а само толкова, че собственичката да пожелае да го продаде. Казах му, че идеята е налудничавата — продължи Франк. — Но той въпреки това го направи. Даде пари на някакъв дебил Мариелито, за да подпали малко огън около кофите за боклук, все едно са били деца или наркомани. Мъжът сигурно е бил пиян, кой го знае, и огънят се изплъзнал от контрол. Собственичката загина.

— *Загинала е?*

— Беше нещастен случай. Мястото за боклука беше пред нейния апартамент. Била заспала и димът я довършил, преди някой да разбере, че е останала вътре. — Франк потърка чело в рамото на Катлин, сякаш

така можеше да прогони болката. — Марти ми иска пари. Кучият му син се опитва да ме изнудва за нещо, което не съм направил!

Катлин отдръпна ръцете си.

— Боже мой! Ривка! Не беше ли така името ѝ? Някои от старите наематели още говорят за нея. Как умряла в огъня.

— Беше нещастен случай — продума Франк. — Не трябваше да се получи така.

Катлин се надигна от коленете му, отиде до парапета на терасата, облегна се на лакти и затвори очи. Устните ѝ се движеха безмълвно: *О, господи! О, господи!*

Франк застана до нея.

— Когато разбрах, исках да се обадя в полицията. Някой трябваше да арестува онзи тип. Но Марти каза, че ще ме обвинят в съучастничество в убийство. Той ме накисна така.

— Франк, трябва да отидеш в полицията.

— Не мога да го направя.

— Ти не си бил там, дори не си знаел! — Хвана го за раменете. — Какво може да ти направи Марти? Как ще докаже, че си бил замесен?

— Не бях замесен. — Гърлото му се сви от безсилие.

— Ако му позволиш да те изнудва, все едно да признаеш вината си. Франк.

— Няма, всичко ще се оправи. Ще му платя. Налага се... — Изведнъж Франк я прегърна. — О, Кати, толкова съм щастлив, че си тук.

Тя се освободи от ръцете му.

— Какво стана преди четири години? Разпитвах ли те от полицията? Имам предвид, разбрали ли са, че искаш да купиш сградата?

— Марти никога не беше споменавал пред собственичката, че аз проявявам интерес. След пожара роднините наследиха имота и решиха да го продадат. Направих им предложение. Това е всичко, което се знае.

— Защо го направи? Защо купи сградата?

Той я погледна неразбиращо.

Катлин продължи:

— Защо, Франк, след като е загинал човек!

— Това, което се случи, беше ужасно, Кати, но не можех да сторя нищо — отвърна Франк след секунда мълчание.

— Предполагам, че сделката е била все така изгодна. — Полъхна ветрец и сенките от растенията затанцуваха по лицето ѝ.

Той протегна ръка и я докосна по рамото.

— Стига, Кати, не беше мое дело. Марти го направи. Той ме въвлече в това и сега трябва да му платя.

Тя започна да събира чинийките и чашите от масичката.

— Кажете ми истината. Франк! Кажете ми точно как се случи. — Наведе се да вдигне чашата, която Марти беше изтървал на терасата.

— Така беше, кълна се! — Взе чашите от ръката ѝ и ги остави обратно на масичката. Обви ръце около кръста ѝ и вдъхна аромата на косите ѝ. — О, Кати! Как изобщо можеш да ме питаш? Отново да живея с това, да се измъчвам.

Тя наблюдаваше лодките в морето.

— Да не говорим сега за това.

Франк я последва вътре.

— Никога няма да те излъжа. Вярваш ли ми?

— Просто не знам. — Вдигна ръце, сякаш да го спре: — Моля те, Франк!

Всекидневната стая представляваше обширно помещение с бели килими и модерни мебели. Снимките ѝ лежаха, наредени в редички по пода. Увеличени, цветни, черно-бели. Петдесет или повече. Беше ги разположила в реда, по който искаше да бъдат поставени в галерията. Сега започна да ги събира.

— Какво правиш?

— Трябва да вървя. Имам да свърша много неща за изложбата следващата седмица.

Франк се почувства така, сякаш някой бе забил юмрук в слабините му.

— По дяволите, никога няма да те излъжа! Какво ти става? Защо не ми вярваш?

— Добре тогава! — извърна се към него Кати. — Не си знаел какви ги върши Марти, но си купил сградата. Спомням си какво разправяше по онова време. Каза ми, че си направил много добра сделка, беше щастлив.

— Не бях щастлив, че жената умря.

— Не, това изобщо не те е засегнало!

— Няма да спорим, не и сега. — Взе снимките и отново ги пусна на пода. — Кати, нека забравим това за малко. — Придърпа я към себе си и се опита да я целуне. — Моля те, скъпа!

Катлин отблъсна ръцете му:

— Недей! — Отново се зае да събира снимките си. Много от тях бяха поставени в рамки. Беше му казала, че ѝ е коствало почти хиляда долара, за да ги подготви. Очакваше той да плати, което и направи без възражения, защото искаше да е щастлива.

Франк се изсмя:

— Аз те моля за малко разбиране, а ти се превръщаш в ледена бучка. Ако не бях аз, нямаше да можеш да направиш изложба в галерия.

— Знам. — Наведе се над снимките и продължи да ги вдига внимателно, като ги нареждаше на купчинка. — Казвам го сериозно, Франк. Ако продължаваме да говорим за това сега, и двамата ще съжаляваме.

— Окей! — Той вдигна ръце. — Тази тема е табу. Трябва да намерим нещо друго. Сега не можем да говорим за това.

На пода имаше снимка на мършава негърка, която се къпеше със зелен градински маркуч. Поредната глупост от любителските снимки на Катлин. *Дяволски скъпо хоби*, помисли си той. Манекени и хора от улицата, възрастни мъже, жени и деца. И актови снимки — някои на Матю Хейгън.

— Красиво момче. Прилича на Дина — продума на глас Франк. — Има нейните очи и уста. — Последва Катлин, докато събираше снимките. — Напоследък доста се нагледах на Матю Хейгън. Майка му ми донесе две кутии, пълни с разни спомени. Накара ме да разгледам всички снимки, всички бележници и рисунки, които е правил като ученик. Чух неща, които не исках да знам.

— Не трябваше да се захващаш с този случай — отвърна Катлин. Франк се усмихна.

— Дина имала навик да влиза в стаята му, докато спи, да седи до леглото му и да го наблюдава. Обича да говори как свършеното ѝ малко момченце било съсипано от силите на злото. Също като при Фройд, ако питаш мен.

— Той ѝ е бил дете, обичала го е.

— О, Кати! — Франк затвори очи и обви ръце около кръста ѝ, после положи чело на рамото ѝ. — Омъжи се за мен! Не само да се преместиш, нека се оженим. Може да си осиновим детенце. Не искаш ли точно това?

— Недей, Франк. — Катлин остави снимките на масичката за кафе.

— Ще го направя — заради теб. Омъжи се за мен, направо откачам без теб. Няма ли да е хубаво? Да си имаме едно наше детенце?

Катлин приглади косата си и клекна да събере другите снимки.

Още две на Матю. Синът на Сам Хейгън, както го е майка родила, облегнат на ръце, загледан през някакъв прозорец. Изглед отзад: стегнато дупе, всеки мускул е добре очертан, съвършено тяло на деветнайсетгодишен.

— Трябва да ми дадеш отговор — каза Франк.

— Няма да стане. — Тя се намръщи. — Остави ме на мира, искам да си ида у дома.

Франк я сграбчи за рамото и я дръпна да се изправи.

— Ще отидеш в Ню Йорк и ще се събереш с твоето обратно приятелче, нали? Но не искаш да живееш с мен. Аз ставам само за да ме използваш.

Снимките се бяха изплъзнали от ръката ѝ. Катлин извика и се хвърли на пода, докосвайки ги, сякаш са чупливи.

— Ще млъкнеш ли? Просто ме остави на мира!

Той грабна някои от снимките върху масичката.

— Би трябвало да взема някои за себе си. Вече съм си ги платил, нали така? — Катлин се спусна към него и той ги вдигна над главата си. — Хайде сега, мис Дорн. Сделката е честна. Обзалагам се, че са ми излезли хилядарка парчето, ако включим наема, оборудването и всички други шибани разходи, които съм ти плащал. — Загледа се в снимката с негърката, която се забавляваше с градинския маркуч. — Това ли наричаш художествена фотография? Въобразяваш си. — Катлин посегна към тях и той се отдръпна. — Виж, тези на Матю сигурно ще се котират добре сред сбирщината от педали на Южния бряг. — С едно движение я запрати на пода.

— Престани!

Франк се загледа в друга снимка на Матю, излегнат сред намачкани чаршафи, с падаща иззад рамото му светлина.

— Какво виждам тук? Това е твоят апартамент.

Катлин дръпна снимката.

— Ти си луд! Правих я в студио.

— А, не! Това са твоите чаршафи. Би трябвало да познавам чаршафите ти. Какво прави Матю Хейгън в леглото ти?

— Занесох моите чаршафи в студиото! — Катлин отново посегна към снимката. — Дай ми я!

Франк я дръпна обратно.

— Каква ужасна лъжкиня си, скъпа! Знам как пада светлината в стаята ти. Точно по същия начин е сутрин. Нали така? Не виждаш ли сънливата усмивка на това дете? Обзалагам се, че си го изтощила.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Моля те, Франк! Дай ми проклетата снимка.

Франк изведнъж бе осенен от прозрение.

— Каза ми, че Съливан се чукал с него. Тройка ли правехте?

— О, божичко! Не. — Катлин се сви, сякаш я беше ударил в корема.

— И как беше? Та той бе дете. Я да видим... Петнайсет години по-млад от теб. Тези младежи могат да изкарат цяла нощ, нали така? О, но това е отвратително. Сам знае ли? Какво сте направили, мис Дорн? Вкарали сте Матю в леглото си, защото не можехте да докопате татенцето му?

Устата ѝ зееше и накрая думите успяха все пак да изскочат навън:

— Отвращаваш ме. Чак сега си давам сметка за това. Какво съм правила досега? Да стоя с теб толкова години, сякаш съм личната ти курва!

Франк разкъса снимката през средата.

Юмрукът ѝ се стрелна към него по-бързо, отколкото той бе способен да реагира. За момент Франк остана смаян, след това докосна с език устната си и усети солен, топъл вкус. Тя хукна да бяга, но той я улови за ръката. После я удари и продължаваше да я удря, докато тя крещеше насреща му. Беше вдигнала ръце да се защити и косата ѝ се мяташе край лицето. Крещеше му обиди.

Той също закрещя насреща ѝ:

— Знам за теб и Сам Хейгън. Мислеше, че не знам, нали? Курва!
— Разтърси я силно. — Лъжлива кучка! Чукала си се с него, нали?

Отговори ми!

— Да! Чуках се и ми хареса! Ти си нищо в сравнение с него! Трябвало е да остави тъпия ти задник да пукне във Виетнам!

Свлякоха се на пода, удряйки се в масичката до вратата. Някаква лампа падна отгоре им. Тя я грабна и я вдигна над главата му, но той я изблъска, после я събори на килима и отново я удари.

Носът на Катлин кървеше, по бузата ѝ се беше размазала червена ивица. Франк я завлече през цялата стая до вратата, отвори и я изхвърли навън. После се върна с дамската ѝ чанта и наръч дрехи. Тя стоеше на колене в коридора и плачеше. Тръшна вратата и заключи.

Най-после тишина.

Франк седна на дивана и се разплака.

20.

В спалнята, където съквартирантката й й беше разрешила да държи дрехите си, Али ровеше в някакъв кашон, за да открие нещо за обличане. За днес имаше работа — щеше да раздава листовки на Оушън Драйв за голям прием в един от клубовете.

Широка усмивка. *Здравейте! Голямо парти в „Джиър Бокс“ в четвъртък. Ще бъде забавно!* Управителят я беше предупредил да не ги раздава на разни туристи или лица, ненавършили двайсет и една години — излишен разход на хартия.

Али се опитваше да не мисли за майка си, която беше във всекидневната и прибираше чаршафите и одеялата й от сгъваемия диван. В този момент гласът й прозвуча през откренатата врата:

— Толкова време отдели, за да разговаря с мен. Беше много *мил*, *изобщо* не се държеше като адвокат. Знаем, че много ще си допаднете.

Работеше в една банка. Беше си взела свободен предобед и беше пропътувала целия път до Южния бряг. Али беше забелязала, че дъхът на майка й ухае на мента, което означаваше, че вероятно вече е пийнала.

— Скъпа? Чуваш ли ме?

— Разбира се.

— Е?

— Точно сега *не искам* да ги съдя. Господин Хейгън каза да почакам, докато процесът приключи.

— Да почакаш? Защо, за бога, ще ти казва такова нещо, мила?

Ми-и-ла. Бяха изминали повече от двайсет години, откакто Пеги Дънкан не живееше в Чарлстън, но всеки път, щом в гласа й се появеше този лепкав провлечен говор от Южна Каролина, Али знаеше, че ще иска нещо.

— Ако сега ги съдя за щети, защитата им ще го каже на процеса. Ще изкарат, че преследвам користни цели. Така казва господин Хейгън.

— О, господин Хейгън! Него го интересува само да спечели поредното дело. Него не го е грижа за *теб*. И какво, ако загуби? Как след това ще убедиш заседателите в гражданския съд да ти дадат обезщетение? Точно това ми обясни господин Барнст: „Доведете това момиче при мен *незабавно*. Нека измъкнем обезщетение от онези момчета, докато още можем“.

Али отметна нощницата, закачена на вратата на съквартирантката ѝ, и се огледа в огледалото. Беше облякла розово бюстие, което оставяше гол корема ѝ. Изглеждаше добре с белите шорти, но раменете ѝ щяха да станат на лунички. Смъкна го и нахлузи бяла тениска, която завърза на възел под гърдите си. После се преоблече с чифт зелени къси панталони, а след това си сложи наколенки.

Майка ѝ продължаваше да говори:

— ... Триста или четиристотин хиляди долара. Милион. Тези мъже имат пари. Клаус Руфини има повече пари и от самия *Господ*. Извинявай, че ти го казвам, мила, но ако не внимаваш, те пак ще те измамат, даже в самата съдебна зала.

Али пробваше различни шапки и накрая се спря на една с козирка и тропически мотиви, която подходеше на червените ѝ коси.

— Цял живот ли смяташ да останеш бедна? Да живееш както сега?

— Не, ще стана известен модел.

— О, скъпа! — Майка ѝ въздъхна, сякаш никога не беше чувала нещо по-достойно за съжаление.

Али напъха ключовете от апартамента, портмонето, гланца за устни и слънчевите очила в малката чантичка и я закопча около кръста си. Преди да тръгне, щеше да вземе и бутилка вода от хладилника, така че да не се налага да харчи пари, когато ожаднее. Познаваше и двама сервитьори в „Букинг Тейбъл Кафе“. Те вероятно щяха да я почерпят една сода. Взе си ролерите и чифт чорапи и влезе във всекидневната, за да ги обуе.

Сега майка ѝ беше в кухнята и бършеше печката с някакъв парцал. Носеше униформата си от банката: синя пола и бяла блуза с вратовръзка, но тя я правеше да изглежда прекалено едра. Косата ѝ беше боядисана в червено — в същия нюанс като на Али. Закачи парцала върху крана на мивката.

— Скъпа, колко си хубава! Красива си като момичетата по списанията. Но Руфини познава всички. Каква работа ще си намериш вече тук?

— Другата седмица съм на представяне. — Али избърса стъпалата си и обу чорапите. — Каталог с ученически облекла на „Мейсис“.

— О, скъпа — каталог! Та вече е юни, сезонът приключи. И какво ще правиш това лято?

— Не знам. — Али сви рамене: — Ще раздавам листовки за тържества.

Входната врата се отвори и влезе другата ѝ съквартирантка: русокоса манекенка от Франкфурт, която се казваше Хелга. Беше облечена с къса рокля на цветя и носеше раничка. Около единия ѝ глезен имаше татуировка. Али ѝ каза, че има поща за нея.

— Здравей, аз съм майката на Али — Пеги Дънкан. — Жената се усмихваше толкова широко, че се виждаха венците ѝ. — Божичко, колко си висока!

Хелга я погледна, след това хвърли поглед към Али и влезе в стаята си, като шумолеше с писмата.

Али приключи с обуването на ролерите и вдигна поглед към майка си.

— Трябва да вървя. — Плъзна се до хладилника, за да вземе шишето с вода, закопча го в чантичката и отново се плъзна обратно, за да поеме листовките за тържеството — петстотин екземпляра с размер приблизително на пощенска картичка, отпечатани върху яркожълта хартия.

Майка ѝ облече самото си и го приглади върху хълбоците.

— Кажи ми колко ти плащат за тази работа?

— Десет долара на час. — Излязоха в коридора и Али пусна резето на вратата.

— Десет долара! Кълна се, че изобщо не те разбирам!

Али се държеше с една ръка за перилата и внимателно слизаше по стъпалата, които бяха облицовани с мозайка в розово, тюркоазено и бяло.

Майка ѝ вървеше точно зад нея.

— Знаеш ли какво си мислех. Можеш да напишеш книга. Виж само хората, които направиха пари от О Джей Симпсън. Намери си

някой подставен писател. Всички така правят. Хората с удоволствие ще прочетат за Маркус Ламонт. Може да излезе някой бестселър.

— Мамо, никой не се интересува от него.

— Е, може да не е чак толкова известен, но ако напишеш книга, Маркус дори може да ти помогне. Ще спечели голяма популярност.

Стъпила на тротоара, Али се завъртя назад.

— Няма да пиша за това, което направиха с мен! Дори не искам да мисля за него!

— Не е нужно да ми крещиш!

Али потегли с ролерите и майка ѝ заприпка след нея на високите си обувки, притискайки чантата към тялото си, за да не подскача.

— Какво да предам сега на господин Барнст? Той казва, че имаш право на иск за обезщетение. Трябва да ги накараш да ти платят. Каква ще е ползата за теб, ако ги вкарат в затвора? Можеш да използваш парите, за да направиш нещо за себе си. Можеш да се запишеш в колеж.

Али заобиколи един мъж, който разхождаше кучето си.

— Моля те, мамо! Стига си вървяла след мен.

— Изгубих два часа от времето си, за да се консултирам с адвокат заради теб. Опитвам се да ти помогна. Изминах целия път дотук...

— Не ме интересува! — Али се запързала по-бързо. — Остави ме на мира!

Като стигна до ъгъла, погледна назад и видя майка си, подпряла се на един от стълбовете на уличното осветление, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Жената извика с все сила подир нея:

— По-добре помисли за това, глупачке! В този живот никой друг няма да си мръдне пръста за теб.

Али изчака да мине един автобус, слезе от тротоара и се плъзна през кръстовището.

Седнал на терасата на „Ню Кафе“ — обичайното място, където обядваше — Джордж Фонсека пиеше бира и наблюдаваше как Али Дънкан раздава жълтите хартийки на преминаващите по тротоара. Знаеше за какво са — парти в „Джиър Бокс“, което го бяха наели да организира. Но Али не знаеше.

Не го беше забелязала между туристите и редовните клиенти, които изпълниха заведението и започнаха да се настаняват по разположените една до друга маси с чадъри по тротоара. Той седна зад четири жени с английски акцент. Кожата на ръцете и бедрата им имаше цвят на сурово говеждо.

Наблюдаваше как Али се пързала напред-назад. Ако отиде и я заговори — само да ѝ каже: *Здрасти, как я караш?* — щяха да го вкарат в затвора. На делото за определяне на гаранция прокурорът Самюъл Хейгън го беше изгледал, сякаш е някаква отрепка. А след това беше казал на съдията: „Би ли обърнал внимание съдът на господин Фонсека, че всеки опит да се свърже с потърпевшата ще доведе до незабавно искане за отмяна на освобождаването под гаранция“.

Дори тук, на терасата, с въртящ се над главата му вентилатор, Джордж се потеше. Беше едва първи юни, а температурата стигаше вече над трийсет градуса. Побутна остатъците от безвкусния сандвич с печена на скара скумрия. Нямаше апетит. Алберто му се беше обадил снощи и искаше да знае дали ще му бъдат върнати парите за гаранцията. Свързал ли се е с Руфини? Къде са десетте хиляди? Джордж му бе отвърнал да не се тревожи, ще ги има следващата седмица.

Десетте хиляди плюс още една хилядарка за лихвите досега.

Джордж се беше замислил за момент дали да не се махне от Маями. Но не смяташе, че ще успее да стигне далече. Ала когато всичко това приключи, ще замине. Може да отиде в Калифорния, да започне отново. Беше чул някой да казва: *Ако искаш да станеш някой, отиваш в Лос Анджелис; ако си някой, отиваш в Ню Йорк; а ако вече си бил някой, сега си в Маями.*

Наклони се леко, за да погледне покрай изгорелите от слънцето англичанки. Али Дънкан се намираше на около петдесетина метра по-надолу и продължаваше да раздава листовките. В момента разговаряше с някакво момче на кънки — с червена лента на главата, без риза, с тъмен тен и дълга черна коса. Приличаше на японец. Но беше твърде висок, за да е японец. Али му се усмихваше. Джордж довърши бирата и си спомни къде е виждал момчето: обядваше в „Морското конче“ с покойния Чарли Съливан. Джордж се зачуди дали новото приятелче на Али е обратно.

Двамата прекосиха улицата, като криволичеха между колите, после се качиха на широката алея, която се виеше през Лумус Парк. Извиха покрай люлките, където млади майки люлееха децата си, след това край няколко декоративни дървета. Известно време поседяха на каменната стена, която обточваше плажа, а после момчето започна да прави демонстрации. Някой беше поставил шперплатова рампа и той се зае да се пързала заднешком, като се преобръщаше във въздуха. На кънките изглеждаше около метър и осемдесет — осемдесет и пет. Нямаше вид на толкова як като Джордж, но сигурно беше по-бърз. Джордж си помисли, че вероятно ще успее да го повали.

Извади портативния си телефон, разгъна антената и поиска от *Справки* номера на канцеларията на областния прокурор.

— Свържете ме със Самюъл Хейгън, един от прокурорите ви.

Изчака, после чу женски глас, който каза:

— „Углавни престъпления“.

— Това ли е канцеларията на Самюъл Хейгън?... Той там ли е? Искам да говоря с него... Името ми няма значение. Кажете му, че се отнася за делото на Али Дънкан... *Дън-кан*... Не, не съм репортер... Може би свидетел, окей? Така му кажете.

Пристигна сервитьорът и разчисти масата. Джордж си поръча втора бира. После чу в слушалката мъжки глас:

— Самюъл Хейгън. Кой се обажда?

Джордж захлупи с длан слушалката, за да не се чува шумът около него.

— Обажда се човек, заинтересован от делото „Дънкан“. Имам към вас един хипотетичен въпрос... Няма значение кой съм. Ето какъв е въпросът ми: При криминално дело, когато имате повече от един обвиняем, какво става, ако решите, че можете да уговорите един от тях да свидетелства в полза на щата? Тогава предлагате ли обвинението към него да отпадне?

На другия край настъпи мълчание. След това Хейгън попита дали се обажда Джордж Фонсека.

Сега си спомни, че Хейгън беше чул гласа му на делото за гаранцията.

— Да-а... Не съм решил окончателно, но определено мисля по случая, ако можем да уредим нещо. Как стои въпросът с отпадане на обвинението?... Момент, изчакайте за секунда.

Притисна пръст към ухото си. Иззад ъгъла бяха изскочили три мотора „Харли“. Двигателите угаснаха и момчетата слязоха с неизменните ботуши, черни каски и черни тениски, на които пишеше *Daytona Bike Week*. Може би бяха студенти от Айова, тръгнали във ваканция.

Джордж заговори отново:

— Окей, на линия съм... Вижте, опитвам се да си изясня нещата, това е всичко. Какъв ми е проблемът?... Не, не искам да го обсъждам с адвокатата си; това момче е истинска пиявица... Изслушайте ме, окей?... Защо не? Няма да кажа за този разговор... Това е само един хипотетичен въпрос на този етап, става ли?... Не, слушайте...

В ухото му се чу щракване от затворения телефон и на Джордж му се прииска да запрати своя, на отсрещния край на улицата. *Неетично е да разговарям с вас*. Освен това Хейгън беше казал, че ще се обади на адвокатата на Джордж и ще го информира за това. И ако нещо може да бъде направено, адвокатите ще го сторят. *Майната му!*

За момент се загледа в русокосата жена с бански с тънки презрамки, която караше кьнки по средата на платното, между колите. Стигна до мястото, където Осма улица се вливаше в Оушън Драйв, извърна се с гръб към кръстовището и рязко спря кьнките си, от което задните ѝ части се разтресоха. Шофьорите надуха клаксони и хората се заизвъръцаха. Малко пълничка е, помисли си Джордж, хубави крака, но доста тлъсто дупе.

Извади от портфейла си малък бележник и го отвори. После набра номера на Клаус Руфини. Обади се една от прислужниците му. Джордж се представи, но Клаус не беше там. Поиска номера в колата или на мобифона му. Жената попита какъв е номерът на Джордж, може би щяла да успее да открие Клаус и може би той ще му се обади...

— Може би искаш да ми целунеш задника! — отвърна Джордж.
— Кажи му да ми се обади.

Сервитьорът донесе бирата. Джордж заговори жените на съседната маса. Оказа се, че са от Австралия, гимназиални учителки. Най-послед телефонът меко избръмча.

Беше Клаус Руфини.

— Да, имам проблем — каза Джордж. — Всъщност не. *Имаме* проблем. — Завъртя стола си така, че жените да не могат да го чуват. — Притискат ме във връзка с онази гаранция... Нали знаеш коя

гаранция. А и адвокатът ми струва цяло състояние. Въпросът е да се възползвам от помощта ти... Двайсет хиляди... Виж. Няма да вляза в затвора, ясно ли е?... Ами да ти го начукам яко тогава!... В такъв случай нямам какво да губя, ако се призная за виновен в съда другата седмица, нали?

В телефона прозвуча някакво дълго изречение на италиански. Никак не звучеше добронамерено.

— Слушай какво, Клаус. Адвокатът ми се свърза с областния прокурор... Не, не Мора. С другия тип, Хейгън. Могат да ми предложат нещо за обвинението. Може би дори да го отменят срещу свидетелските ми показания... Защото тук съм притиснат до стената.

Клаус му каза да задържи за момент. Ако се съдеше по звуците, които се долавяха, той вероятно обядваше в някое заведение на тротоара. Може и да беше на следващата пресечка. Чу гласове, които си крещяха на италиански — женски глас, после този на Клаус, след това пак жената.

Най-сетне Руфини отново се обади. Каза, че ще изпрати някого да се свърже с Джордж в следващите ден-два.

Джордж прибра телефона и взе бирата си. Отпи няколко големи глътки, сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

През тълпата по тротоарите и преминаващите коли виждаше парка отсреща. Деца на кънки. Стар евреин с черно палто и шапка четеше вестник на сянка. Няколко туристи отиваха към плажа по бански. Остана загледан известно време, но Али Дънкан я нямаше.

21.

Снимките на Катлин останаха в апартамента на Франк Толин, след като заключи вратата след нея. Същата вечер му се обади за тях, но той ѝ затвори телефона. Останала без избор, тя отново проми черно-белите негативи в студиото си на Линкълн роуд. Цветните занесе в лабораторията, където ѝ взеха по-скъпо заради спешното изпълнение. За да плати, продаде медальона с диамант, който Франк ѝ беше подарил.

Когато в сряда се върна в студиото си, оборудването го нямаше. Увеличителният апарат, ваните за промиване, обективите и филтрите, телеобективът и триножникът, две поставки за камери, филми и хартия за снимки — всичко, освен кутиите ѝ с негативи и копия, беше изчезнало.

На работната маса имаше писмо, напечатано на бланка от адвокатската кантора на Франк Толин: *Находящото се тук фотографско оборудване, закупено със средства на долуподписания, се предава във владение на същия за възстановяване на сумата, която му дължите...*

Катлин изкрещя какво може да направи Франк с писмото си.

Същия ден следобед откри под вратата на апартамента си официално уведомително съобщение, с което ѝ се даваше трийсетдневен срок, за да го освободи. Накъса листа на парченца и ги изхвърли в кофата за боклук. Все още разполагаше със стария си „Никон“. Ако се наложи, ще носи дрипи, но няма да се върне при него — дори да я моли на колене.

Франк вече го беше правил. Беше ридал, обвинил ръце около коленете ѝ. „О, божичко, скъпа, съжалявам! Моля те, не ме оставяй, имам нужда от теб, Кати!“ И така часове наред. Телефонни обаждания. Тихо чуване по вратата късно нощем. Или купища цветя и дълги по няколко страници писма с извинения. Докато тя не отстъпи. После за известно време — може би няколко месеца — двамата живееха добре заедно. Обикновено Катлин успяваше да усети кога нещата се

влошават. Тя му го казваше, Франк го разбираше и двамата си даваха малко почивка. Но този път беше чакала прекалено дълго и разривът се оказа твърде сериозен.

Беше се връщала при него преди, когато скарванията им са били и по-неприятни. Да му повярва беше по-лесно, отколкото да спори. Но не и този път, няма да има връщане назад. Всичко приключи! От неделя си го повтаряше като заклинание, за да се убеди, че е истина.

Сега Катлин и собственичката на галерията, която се казваше Паула де Марко, стояха до една маса в задната част и преглеждаха готовите снимки за откриването на изложбата в петък вечерта. Подреждаха и преподреждаха, за да решат кое къде да сложат. Паула приближаваше петдесетте, беше пълна и безцветна. Носеше черна риза без ръкави и мускулите ѝ изпъкваха. Самата тя беше скулпторка, омъжена за търговец на предмети на изкуството. След една седмица щеше да замине за лятото при съпруга си в Лонг Айлънд.

Катлин кимна към една улична сцена:

— Тази може би трябва да дойде тук с нощните снимки на Колинс. Или може би не.

Паула я изгледа внимателно.

— Защо нервничиш? Хайде стига, и преди си правила изложби.

— Тези снимки са толкова обикновени, не знам добре ли ще се приемат.

— Обикновени? Те са по-истински, не се опитват да изглеждат интелигентни, ако това имаш предвид. — Паула си позволи още една похвала: — Всички са окей, бибчо!

— Така ли смяташ?

— Исусе! Що за въпрос. Щях ли да ги излагам, ако не бяха. — Сложи си бифокалните очила и подреди група от четири снимки на полугримирани манекенки. — Ето, как ти се струва така?

Галерията на Линкълн роуд, няколко пресечки на запад от студиото на Катлин, представляваше тесен правоъгълен салон с големи прозорци, лакиран дървен под и ослепително бели стени. Върху тях бяха закачени три огромни абстрактни червени платна с маслени бои, два колажа и няколко парчета плат. По средата на помещението имаше произведение на изкуството, което приличаше на купчина заковани дъски. Имаше и няколко скулптури, но не на Паула, която продаваше

произведенията си в Ню Йорк. Всичките бяха много авангардни и ужасно скъпи.

Катлин чу, че пейджърът на кръста ѝ звъни и погледна малкия екран: номер 547. Навъси се, после си спомни какво беше това — канцеларията на областния прокурор.

— Ползвай моя телефон — посочи към офиса си Паула.

Сам Хейгън се обади след второто позвъняване. Искаше да я види веднага щом е възможно във връзка със случая „Али Дънкан“. Катлин му каза, че е невъзможно да отиде до Маями, защото подготвя изложбата си. Отвърна ѝ, че той ще дойде на Южния бряг и поиска да му определи час.

— След пет в галерията — въздъхна безсилно Катлин.

Не искаше да вижда Сам Хейгън. Не искаше да вижда никого.

Погледна се в огледалото на малката служебна баня. Силната лампа я правеше да изглежда уморена и повехнала. Подутината на горната ѝ устна беше изчезнала. Отметна косата си — тъмночервеният белег на скулата ѝ беше прикрит с грим. Ленената риза с дълъг ръкав скриваше раните по ръцете ѝ.

Ако Сам забележи белезите ѝ, ще я попита. И тя ще трябва да излъже. Хейгън не е от мъжете, които ще подминат такова нещо. Може да се обади на Франк. И после? Франк ще му каже за нея и Матю. Но Франк няма да знае за какво точно говори. Ще преиначи нещата, ще ги предаде невярно. Сам няма да разбере, също както и Франк не беше разбрал. Със Сам дори ще бъде още по-зле. Той няма да прибегне към насилие. Но ще е много по-лошо.

Катлин се подпря на мивката, с коси, падащи от двете страни на лицето ѝ, и се замисли за лъжите, с които хората си служат един пред друг. И Паула, която току-що бе казала, че снимките ѝ стават поистински. Би трябвало да ѝ се изсмее.

Докато Паула се занимаваше с клиентите, Катлин довърши подреждането. Четиридесет и две снимки, много от които представляваха улични сцени от Южния бряг, но повечето бяха от модната индустрия. Манекенки, които разговарят и пушат, обличат ги или наставляват къде да седнат или застанат. Имаше една на Матю Хейгън в яхтклуб, с дълги тъмни коси. Свободен бял панталон и риза — срязани, закачени с игли и щипки. На фона се виждаха разхождащи се туристи. Той правеше физиономии, надсмивайки се над себе си.

Завършващата снимка, която беше излязла в едно немско списание, беше цветна. Ставрос, със заучения си огнен поглед, се подпираше отпуснато на перилата на някаква яхта. Лъскава и безлична, достойна да бъде захвърлена в коша, след като човек прочете списанието.

Щеше да има и една актова снимка на Матю в раздела, посветен на портретите. Катлин беше направила черно-бял етюд на гърба и бедрата. Лицето му беше скрито в бледата ръка, обвита около главата. Тук косата му беше по-дълга и падаше на вълни по раменете. Снимката беше правена две седмици преди смъртта му. Не беше направила ново копие само на снимката на Матю в нейната спалня.

Катлин си водеше бележки, правеше измервания и обикаляше покрай бялата стена и двете подвижни прегради, където щеше да разположи снимките си в петък сутринта. После двете с Паула обсъдиха цените и два пъти провериха текста в проспекта на галерията. Накрая Катлин прибра снимките между листи хартия в големите празни чекмеджета на един шкаф в офиса.

Когато излезе, тъкмо минаваше пет часът. Сам Хейгън стоеше в галерията и разглеждаше едно от големите маслени платна. Беше обърнат с гръб към стаята. Ръкавите му бяха запретнати. Бяла риза и тъмен панталон на яркочервен фон. Широки като фронтон на сграда рамене, здрави мускули, солидни хълбоци и крака.

Обърна се, когато я чу да се приближава до него. Беше разхлабил вратовръзката си — изящна коприна с абстрактни рисунки на листа. Веднъж ѝ беше казал, че никога не остава без вратовръзки: родителите на едно момиче, чийто убиец беше изпратил в Дет Роу, се грижеха винаги да има добър запас.

За един продължителен миг никой от двамата не проговори. Той имаше особен начин да гледа хората: невъзмутимо, внимателно. Първия път, когато се запознаха, това я беше притеснило. Смеейки се, му беше признала, че сигурно е адски страховит в съдебната зала.

Сега Катлин държеше с две ръце голямата си торба и лекичко потупваше с нея босите си крака.

— Много ли те накарах да чакаш?

— Няколко минути. Къде са твоите снимки?

— Ще бъдат изложени следващата седмица.

— Може да дойда да видя изложбата.

— Да те очаквам ли?

— Вероятно не — отвърна той. После посочи с глава към улицата: — Да те почерпя ли едно капучино?

— Ако бъде студена бира, веднага ще отговоря да.

— И аз предпочитам същото.

Отвън Катлин си сложи очилата. Всичките десет пресечки на Линкълн роуд бяха затворени за движение преди няколко години. Посадиха дървета, направиха фонтани и пейки. В момента пешеходната зона беше спокойна, но след залез-слънце щеше да нахлуе вечерната тъпла.

След кратко обсъждане поеха на изток към „Лион Фрер“ — френското кафене, където можеше да се седне на малки масички. По-добре вътре по това време на деня, когато слънцето още напичаше и температурата се задържаше над трийсет градуса. Заради горещината Катлин беше обута със сандали и носеше къса памучна пола. Блузата ѝ беше с дълъг ръкав, но ленът пропускаше въздуха.

— Как се чувства Рафаел? — попита Сам.

— Още е разстроен. Загуби Съливан, а след това и твоите хора доста го измъчиха.

— Моите хора не вярват, че го е извършил той.

— Би трябвало да го кажеш на Рафаел, а не на мен — вметна тя. — Поне няма повече да се терзае заради Съливан. Не че се радвам за смъртта му, но Рафаел най-после ще се освободи от мисълта за него.

— Разбрах, че заминавал за Ню Йорк — каза Сам.

— И двамата заминаваме. Той е получил работа — ще прави прически и грим за едно фотографско студио. Ще отседне при сестра си във Вилидж, казва, че и аз мога да ползвам едно легло. — Катлин погледна към Сам. — Ще ти оставя телефонния номер, за да можеш да се свържеш, когато трябва да се върна за даване на показания и за процеса. Щатът ще ми плати ли самолетния билет? Напоследък малко съм закъсала финансово.

— Може да измислим нещо. — Продължи да върви известно време, преди отново да проговори: — Изглежда, с Франк пак сте се разделили.

— Как само го казваш! Звучи, като че ли е поредната раздяла от някакъв дълъг и скучен сериал.

— А не е ли?

— Не. *Финито*. Капут. Мъртво, погребано, без сълзи.

Сам не коментира емоционалния ѝ изблик.

— А какво ще правиш в Ню Йорк? Модни снимки ли?

— Каквото ми попадне.

— Нямах ли работа?

— Още не.

— Малко е рисковано. Особено щом си толкова зле с финансите.

— Рисковано? — Катлин се усмихна. — Преди няколко години ходих на конференция в Нюйоркския университет на жените фотографи. По една случайност попаднах на лекцията на някаква фотографка, която беше посетила селските райони в Пакистан. Била нападнала, защото се осмелила да снима как живеят жените там, но възнамеряваше пак да се върне. Ето това е риск. Рискуваше живота си. А аз? Аз правех снимки на красиви хора, облечени в хубави дрехи. Разбираш ли какво имам предвид? А после, когато лекцията свърши, хората се скупчиха отпред, за да говорят с нея. Аз не можех да помръдна от стола си, толкова бях поразена. Думата не е прекалено силна за онова, което изпитвах. Бях поразена. Знаех, че животът ми трябва да се промени, но не го направих. И още не съм го направила. И ето ме сега, на трийсет и пет, продължавам да правя снимки, които нямат минало, нито бъдеще, а следователно, поне що се отнася до мен, нямат и кой знае какво настояще.

Сам я отдръпна от пътя на двама тийнейджъри с ролери, развели разкопчаните си ризи. Уличното платно беше с гладка настилка, боядисана на диагонални черни и бели ивици.

— Значи в Ню Йорк — каза Сам. — Е, притежаваш достатъчно талант. Желая ти всичко най-хубаво, Катлин!

Думите бяха казани на място, но тя нямаше представа какво всъщност мисли Сам Хейгън. Можеше да изпитва съжаление за заминаването ѝ. Или облекчение. Или изобщо да не му пука. Катлин въздъхна.

— За какво искаше да говориш с мен? Нямам много време.

— За делото на Али Дънкан.

— Искаш да кажеш, за събитията след смъртта на Съливан?

Сам кимна.

— Искам да разбера защо умря. Ако другите свидетели решат, че е убит, за да го накарат да мълчи, може да започнат да си губят паметта за случилото се в „Апокалипсис“ и тогава няма да има дело.

Катлин повдигна ръце:

— Нямам представа кой може да го е застрелял.

— Но познаваш хората, които са имали връзка с него. Жената на Марти Кас — Ута Ернст. Тя е била една от интимните партньорки на Съливан. Кас отказва да бъде разпитан за нощта на убийството. Как мислиш, става ли за заподозрян?

Катлин се забави малко, докато реши какъв да бъде отговорът ѝ. Знаеше, че Марти Кас е изнудвач. Беше подготвил палеж, който по една случайност бе довел до смъртта на Ривка Левитски, балдъзата на детектив Рябин от отдел „Убийства“ на Маями Бийч. Ако отговори утвърдително, Марти ще намеси и Франк. А Франк също има своите истории за разказване.

— Марти Кас по принцип е боклук. Може и да е желал смъртта на Съливан, но не ми се вярва да събере кураж да застреля някого. — Дотук беше вярно.

Минаха под сянката на един дъб, обграден с ниска розова стеничка.

— Когато миналата седмица беше в канцеларията ми — отново заговори Сам, — ти каза нещо, което ми направи впечатление. Кас ти казал, че кметът на Маями Бийч ще поиска от областния прокурор да не завежда дело. Спомняш ли си?

Катлин се поколеба.

— Не ми го каза Марти Кас. Научих го от Франк, който го чул от Марти. Франк твърдеше, че Марти му казал, че градската управа няма да иска процес по случая, защото създава лош имидж на града. Областният прокурор щял да организира разследване колкото за фасада, а след това да го прекрати.

Изречението на Сам остана непроницаемо.

— Разбира се, че няма да заведете дело — продължи Катлин. — Никой няма да повярва на момиче като Али Дънкан. Всъщност всички искат тя да си затрае и да се махне. Като например Дейл Финли от твоята служба. Онзи гаден тип с белега на брадичката. След като си поговори с Али, единственото ѝ желание беше да се махне оттук. Но каква връзка има всичко това със смъртта на Съливан?

— Не знам — отвърна Сам. — Може и да няма.

А дори и да имаше някаква връзка, помисли си Катлин, Сам не би ѝ казал. Хвърли му бърз поглед, докато продължаваха да вървят.

Лицето му бе потъмняло от умора, сякаш дни наред не беше спал. Бръчките по челото му се бяха врязали по-дълбоко.

Тя спря.

— Отминахме „Лион Фрер“ преди няколко метра.

Сивите очи на Сам се взираха в нея.

— Съливан е спал с една от съперниците на Клаус Руфини в модния бизнес — Клаудия Отеро. Какво знаеш за това?

— Съливан и Клаудия бяха любовници от много време. Доколкото ми е известно, два пъти се е омъжвала и никога не се е отказвала от връзката си със Съливан. Но няма мислиш, че Клаус ще накара да убият Съливан, защото жена му и Клаудия се ненавиждат? За подобен извод е нужно доста въображение.

— В неделя, на връщане от мястото на убийството, налетях на Руфини. Спря колата си и ме заговори. С него имаше още четирима. Три момичета и един мускулест чернокос тип, който приличаше на убиец.

— Франко, бодигардът му — поясни Катлин.

— Руфини изглеждаше... уверен, че няма да отиде в затвора.

— Наперен.

— Меко казано. Държеше се, сякаш е недосегаем.

— Е, такъв си е Клаус.

Водата в близкото фонтанче извираше от меден кръг и весело се плискаше в плиткия басейн, оцветен в тюркоазено. Катлин чакаше Сам да проговори.

— Какво можеш да ми кажеш за Клаудия Отеро?

Тя се замисли, преди да отвърне:

— Адски я бива за това, с което се занимава. Много добра бизнесдама, някъде около четиридесетте, но няма да ѝ ги дадеш. — Катлин вдигна ръка на нивото на челото си: — Приблизително толкова висока, с черна коса, кафяви очи, а кожата ѝ е като мляко. Няколко пъти съм ѝ правила снимки на хонорар за местни списания. Едва ли ме помни.

— Испанка ли е?

— Кубинка е. Има приятели в Маями, но повечето време е или в Ню Йорк, или пътува из Европа. Живее на бързи обороти. С много пари и връзки в модната индустрия, всички я познават.

— Аз никога не съм чувал за нея.

— Защото не си в този бизнес. Това е друг свят, Сам. Много ограничен и затворен. Хората в него се развличат, като се обличат добре, хранят се добре и клюкарстват за знаменитостите, които познават. Ти никога не си чувал за Клаудия Отеро, а аз съм готова да се обзаложа, че тя не може да каже името на вицепрезидента или пък колко струва литър мляко. — Пристъпи покрай Сам, за да погледне по улицата. — Магазинът ѝ е на следващата пряка. Искаш ли да хвърлиш едно око?

Прекосяха платното и отново поеха на запад, като се движеха под стрехите и навесите на магазините. Слънцето щеше да залезе чак към осем.

Бутикът се наричаше „Отеро“ и беше декориран в черно и златисто. Манекените на витрината имаха щръкнали черни коси и невъзможно дълги тънки крака. Бяха облечени с пелерини и къси панталони от микрофибър или прилепнали лъскави рокли, стъпили на десетсантиметрови токове.

— Обича да използва испански мотиви в моделите си — каза Катлин. — Този сребрист костюм с тореадорско наметало струва хиляда и осемстотин долара.

— Господи! Не, благодаря. — В един от ъглите на витрината имаше списък на градове и Сам се зае да ги чете. — Това търговска верига ли е?

Катлин се разсмя:

— Не и при тези цени, но в основни линии — да. Клаудия ги е пръснала из цяла Америка и Европа. Току-що откри бутик в Токио. По-голямата част от продукцията ѝ е насочена към малко по-евтини универсални магазини. „Блумингдейл“, „Сакс“, „Лорд енд Тейлър“.

Виждаше във витрината на магазина отражението на Сам и своето до него — петнайсетина сантиметра по-ниска, слаба русокоса жена с големи слънчеви очила и пола до средата на бедрото, с праметната през рамо платнена торба. Той беше кръстосал ръце пред гърдите си, с едната подпираше брадичката си. Носеше часовник с кафява кожена каишка и гладка венчална халка. Продължи да го оглежда. В цял ръст и с всичките му извивки. Изпъкналите под ръкавите бицепси. Можеше да я вдигне с лекота. Както я беше повдигал и премятал през рамо, за да я занесе в спалнята ѝ и да я метне на леглото. Тя подскачаше със смях, след това го наблюдаваше,

докато разкопчаваше ризата си, измъкваше копчетата на ръкавите и освобождаваше колана. Започваше от извивката на стъпалото и завършваше, приглаждайки назад косата ѝ, за да я целуне по челото — ето така я докосваше Сам, докато тя почти губеше свят от желание и думите сами се лееха от устните ѝ: *Моля те, моля те, Сам, сега — о, господи!* — *да, направи го, моля те!* Проникваше в нея бавно — истинска агония, масивната му тежест я притискаше към матрака, сякаш за да я възпре да не отлети в космоса. Дъхът му по лицето ѝ, устните му, долепени до нейните. Беше се вкопчвала около него и беше крадяла...

Катлин почувства, че Сам я наблюдава, и беше доволна, че е с очила.

— Къде се намира в момента Клаудия Отеро? — попита той.

— Замина. Тази седмица имаше нейно ревю, но тя самата не присъства. Мисля, че е ходила в Лондон на погребението на Съливан. Не знам кога отново ще се върне в Маями. Казват, че е съсипана. — Катлин излезе изпод навеса. — Нямам време за бира, Сам. Наистина трябва да вървя.

Той остана на мястото си.

— Кои са приятелите ѝ в Маями?

— Приятели?

— Каза, че Клаудия Отеро имала приятели тук.

— Не знам кои точно. Всеки кубинец сигурно има приятели в Маями. На голямото ѝ парти за откриването имаше много испаноезични гости.

— На този магазин ли?

— Да, но беше само с покани. Мястото бе оградено с растения в саксии. Имаше кубински оркестър. Навсякъде беше пълно с манекенки, агенти и знаменитости. Дори Глория Естефан се появи, но не пя. Божичко, сигурно се бяха събрали поне триста човека.

— Кога беше това?

— Не си спомням, преди две-три години. Бях тук и правех снимки за списание „Бийч Лайф“.

— Мога ли да ги видя?

— Какво общо има това с делото на Али?

— Още не знам. Какво ще кажеш? Студиото ти е съвсем наблизо. Спомням си, че пазиш копия от снимките, които си правила.

— Ами студиото е затворено. Преместих всичко в апартамента си и е пълен хаос. Пък и не пазя чак толкова стари копия.

— А негативите? Или онзи брой на списанието?

— Съмнявам се, че ги пазя.

Сам продължаваше да я гледа, без да отклонява поглед. Накрая каза:

— Това е всичко, което искам, Катлин. Да видя снимките.

Тя се усмихна леко и извърна глава.

— Всъщност не ми се вярва, но то е всичко, което ще получиш.

Той се засмя:

— Три години и още ти се иска да ми удариш един, нали?

— Наистина, Сам, онова, което направи, беше доста глупаво, но връзките със семейни мъже обикновено са безсмислени, така че не би трябвало да се оплаквам. Е, можеш да ме изчакаш долу пред входа.

22.

Катлин Дорн живееше на Меридиън, няколко пресечки на юг от Линкълн роуд, в бледожълта сграда с една синя ивица в горната част. Над вратата имаше барелеф с формата на полуокръжност, на който пишеше: „Ингълъндър“. В двора имаше сенчести дървета и целият имот беше заграден с ниска бяла стена, пред която имаше тротоар и тясна уличка с паркирани коли.

Сам седна на стъваем метален стол на верандата и се загледа в улицата. Мина кола, след нея мотоциклет. От време на време през вратата влизаше някой от наемателите, който се прибираще от работа. Имаше редичка от около дванайсет стола, всичките обърнати навън, така че хората да могат да правят онова, което Сам правеше в момента: да седят на сянка и да наблюдават пейзажа. Изпъна крака и столът леко проскърца. Помисли си дали да не потърси някое кафене на Алтън роуд за една бира, но след това реши, че е прекалено уморен, за да се помръдне.

Старецът през три стола от него хвърляше към двора парченца хляб за птиците. Освен тях двамата, нямаше никой друг на верандата. Понякога през отворените прозорци на ъгловия апартамент се чуваше приглушеното изтракване на чиния или изтичаща в мивката вода. Някой си приготвяше вечеря.

Катлин се беше качила преди около петнайсетина минути, за да прегледа кашоните със снимки и негативи. Каза, че ще ѝ отнеме известно време. Сам се опитваше да си изясни какво точно се надява да открие тя. Снимки от някакво парти преди три или четири години в суперскъп магазин за дрехи, собственост на някаква модна дизайнерка кубинка, която спяла с мъжа, чийто мозък беше изтекъл през красивото му лице в нощта срещу неделя. Чарли Съливан, главният свидетел по делото за изнасилване, на което Еди Мора — областният им прокурор, също кубинец — искаше да не се дава ход. И други факти преминаваха през главата на Сам. Бийки Дюран, шефката на администрацията на Еди, не искаше Сам да се забърква. Дейл Финли, бивш таен агент от

ЦРУ, беше заплашил, че ще разкрие връзката на Сам с Катлин, ако Сам създава проблеми на Еди. Никой от тези факти не се връзваше с останалите, но той продължаваше да ги прехвърля, докато седеше и зяпаше към улицата.

Пърхане на крила и пронизителен писък го накараха да погледне вдясно. Едно птиче припърха край мършавите крака на стареца. Беше обут с протрити чехли от рипсено кадифе. Почти на прага на смъртта, старецът изглеждаше не по-малко безпомощен от птичето.

Сам отново погледна към улицата. В пролуките между кичестите дървета небето бе все така яркосиньо. Размърда се върху нестабилния стол. В куфарчето на предната седалка на колата му имаше бележник със записки. Помисли си дали да не иде да го вземе. Можеше да запише някои от идеите си и да види как изглеждат нещата на хартия. Беше се справял с някои случаи след разнищване на малките детайли. С проследяване на крехките нишки на вероятното. Макар че отговорите не идваха нито лесно, нито бързо.

— Артрит?

Сам се огледа.

Старецът посочи ръката на Сам, която той едва сега осъзна, че бавно масажира.

— Питам дали имате артрит?

— Не, само понякога ставите ме поноболяват.

— Жена ми има болки в таза. Докторът казва, че се нуждае от операция, но тя не е съгласна. И моите колене са зле, но поне ръцете не ме болят, слава богу! Скриптор съм в храма „Бет Авив“.

Сам изхъмка и отново се размърда на стола. Гърбът му започваше да се схваща. Чудеше се как могат тези хора по цял ден да седят тук и нищо да не правят. Старецът държеше в скута си найлонова торбичка с филийки хляб. Бръкна вътре, отчупи малко, сръчно го разтроши и хвърли шепа трохи на двора. Една сойка изпищя и им налетя.

Сам отново се съсредоточи върху предишните си мисли и си припомни начина, по който бе настъпила смъртта на Чарли Съливан. Убиецът е знаел какво прави. Действал е методично, сигурно. Може би платено убийство? Или може би Съливан го е познавал достатъчно добре, за да тръгне посред нощ да се разхожда с него по пустия бряг с

намерение за един бърз любовен сеанс? Може би поради някакви причини не е искал да го води горе в апартамента си.

Съдебните лекари бяха извадили от гърдите на Съливан куршум 45-и калибър. Бил е мъртъв или издъхваш, когато се е строполил на земята. След това убиецът е стрелял в тила му. Ковчегът на Чарли Съливан в някой от лондонските параклиси е бил затворен. Никой не би могъл да види повече това лице — него просто го нямаше.

Чу се изскърцване — старецът премести стола си по-навътре под сянката. Бастунът му се откачи от облегалката и изтрополи на земята.

Сам стана и го вдигна.

Старчето го изгледа с отворена уста през чифт дебели очила с черни рамки. Жилите изпъкваха по петнистия му врат като на оскубано пиле.

— Благодаря.

Сам кимна и се върна на стола си. Не искаше да започва разговор. Тези възрастни хора можеха да бърбят до безкрай за болестите и болежките си, за скапаното правителство, за испанците, които се заселват тук.

— Виждал съм ви — догони го слабият глас. — Преди идвахте при Катлин. Как се казвате?

Той се извърна. Старецът продължаваше да се взира в него през очилата.

— Сам Хейгън.

— Аз съм Харолд Пърлстейн, живея тук. — Той вдигна палец към отворените прозорци с щори зад гърба си.

— Приятно ми е. — Сам седна и се загледа в улицата. Питаше се колко ли още от живеещите в тази сграда знаеха, че е приемала тук женения си любовник. Питаше се дали някой от тях не е казал на Франк Толин. Не че сега вече имаше някакво значение, след като Катлин беше скъсала за пореден път с него. Сам смяташе, че накрая тя пак ще се върне при Франк. Мисълта го дразнеше, затова се отказа да разсъждава за това.

Потърка чело, като се опитваше да си спомни дали е взел всички необходими за работа папки, или ще се наложи утре да се връща до канцеларията. В понеделник имаше процес. Въроръжен грабеж — професионално криминално престъпление. Сам бе използвал телефона в колата си, за да се обади вкъщи. Отговори му Мелани. Дина още бе

на работа. Беше казал, че ще се върне около седем — седем и половина.

Изведнъж го осени една мисъл. *Моля те, Господи, нека не се окаже, че Матю е разбрал коя е Катлин.* След това Сам се досети, че Матю не би могъл да знае. Той никога не би се сблизил с Катлин. В това отношение имаше доста старомодни за едно младо момче разбирания. Щеше да я намрази и непременно щеше да подразни Сам. *Хей, тате, познай кого видях снощи в клуба!*

Кискането на Харолд Пърлстейн прекъсна мислите му. Костеливата ръка на стареца сочеше към алеята. Лъскава черна птица с ярко многоцветно сияние на крилете кълвеше по ръба на бетона. Грозна птица, с едро тяло и остър клюн. Тя не подскачаше, а вървеше наперено.

— Вижте я само. Няма друга такава. Всяка сутрин стои под прозорците ни, тръска крила и пищи: „Оп, оп, готованци“.

Гръдният кош на стария човек беше хлътнал и главата му изглеждаше прекалено голяма за тесните рамене. Цялото му лице бе осеяно със старчески петна. Очилата се крепяха върху едър гърбав нос, зад тях ирисите му имаха избледнял син цвят. Без да престава да се смее, той повдигна кесийката и попита Сам дали не иска парченце хляб за птиците. Сам отвърна, че не желае, но благодари. Погледна часовника си — Катлин беше горе вече почти половин час. Помисли си дали да не отиде да попита какво става.

Тя живееше в югозападния ъгъл на втория етаж — апартамент 12. Двете месингови цифри се намираха до вратата, която последния път, когато Сам я бе видял, беше боядисана в розово. Всички врати бяха в различни пастелни цветове.

Бризът бе утихнал и клоните на дърветата не помръдваха. Беше задушно и умората започна да го побеждава. Сам подпря главата си на ръце и клепачите му натежаха сънливо.

В апартамента на Пърлстейн остро иззвъня телефон. След това се чу женски глас. Висок, както обикновено говорят хората със слухови проблеми. Поздрави, а после, изглежда, позна човека на другия край. *Ahh, ja. Was machst du, Shayna?* Идиш. Питаше приятелката си как се чувства. После мина на английски с нюйоркски акцент. Може би от Бруклин.

Гласът му напомни за сестрата на неговата прабаба Шейла. Беше омъжена за Хайман, който пристигнал някъде от Полша. Хайман умря, когато Сам беше в началното училище. Никога не научи особено добре английския, но натрупа добри пари от търговия на едро с копчета. Достатъчно, за да си купи магазин от кафяв камък в Боро Парк. *Was machst du, Shamuël?* питаше го Хайман, когато се връщаше от училище.

Къщата беше тъмна и тиха. Плътните завеси на прозорците заглушаваха уличния шум. Тъмни дървени подове, тежки мебели, високо позлатено огледало в антрето. Всички огледала бяха покрити след смъртта на майка му. Леля Шейла го накара да облече костюма, който му беше умалял. Ръкавите не стигаха и до китките. Сложи на главата му еврейска шапчица и го накара да обуе чехли. Посетителите си измиваха ръцете още на верандата с вода от специална стомна. Жените оставяха храната на кухненската маса, после идваха да го прегърнат. Гърдите им бяха меки и едри, ухаещи на рози. Мъжете стискаха раменете му. По-рано в храма равинът бе отслужил заупокойна молитва. *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba...* Единствената фраза, която Сам можеше да си спомни, но не знаеше какво означава.

Птиците с дрезгав грак започнаха да прелитат по-близо до верандата, където старецът беше нахвърлил хлебните трошици. Сам извърна поглед и дълбоко пое дъх — унасяше го от горещината и умората.

Изобщо не знаеше какво, по дяволите, търси тук. Ще разгледа проклетите снимки, ако Катлин ги открие, а след това ще се прибере вкъщи и ще се заеме с делото си. Кръстосан разпит на свидетелите на защитата. Сега си спомни, беше оставил записките на бюрото си. Известно време преценяваше дали да не мине през канцеларията на път за вкъщи.

Спомни си Чарли Съливан, седнал на един от очуканите столове в неговия кабинет с лице към бюрото. Сресани назад руси коси, добре изваяни черти, плътни устни. И гладък британски акцент. *Познавах сина ви, господин Хейгън. Страхотно момче. Толкова бях шокиран, като научих за смъртта му.*

Сам се бе уплашил от думите му, сега го осъзнаваше. Когато Матю заяви, че иска да работи като модел и да живее на Южния бряг. Сам пусна няколко шегички. Но ходът му бе неуместен, Матю изобщо

не се засмя. Нарече го тесногръд и вероятно с право. Но Матю така и не му даде шанс да докаже обратното. Беше поел в онова последно пътуване, политайки отвъд възможността за разбирателство и прошка помежду им.

Сам реши да остави записките на бюрото си за утре — не бяха толкова важни. Беше се занимавал със стотици случаи. След известно време всички започваха да се сливат в паметта му, но начинът на действие беше един и същ. Дълга поредица от криминални престъпници — като на някакво цирково стрелбище. Ти ги събаряш, те отново се изправят. Каквото и да направи Сам Хейгън, съдебните дела ще идват и ще си отиват, а жителите на окръг Дейд, щата Флорида, ще продължават да се убиват, изнасилват и обират. За момент Сам се замисли как ще трябва да постъпи, ако загуби изборите. Виктория Дюран едва ли ще направи лек живота му в канцеларията. Може да продължи с наведена глава и затворена уста или да напусне. Но къде ще отиде? И какво ще прави? Да отвори собствена кантора? Да защитава същите копелета, които вече осемнайсет години се опитва да осъди?

Постепенно до него достигна от отворените прозорци сладникавият мирис на хляб, който се пече във фурна. Осъзна, че от известно време миризмата си пробиваше път някъде в подсъзнанието му. И друга миризма, успоредно с хляба — на печено пиле. Празният му стомах закъркори.

— Мирише като по време на шабат^[1] — почти на себе си продума той.

Пърлстейн изгледа Сам, все още държейки парченце хляб.

— Евреин ли сте?

— Не, но бях.

— Как може човек да престане да е евреин?

— Майка ми беше. Живеехме в Бруклин с леля й и чичо й. Умря, когато бях на десет. Божичко, как само готвеха! Като че ли никога повече няма да ядем подобни неща.

— А сега какъв сте?

— Без религия.

— Може да се уреди с една церемония дори и на вашите години.

Сам се усмихна:

— Не мисля.

Харолд натроши хляба така, че и най-дребната птица да може да получи своя дял. Пръстите му действаха забележително сръчно.

Забеляза, че Сам гледа дясната му ръка. Тъмните петна бяха проникнали чак под ноктите.

— От мастило е — обясни той.

Сам кимна:

— Да, вярно, нали казахте, че сте скриптор.

— Имате добра памет. Помислих, че не ми обърнахте внимание. Храмът „Бет Авив“, на Трето авеню. Равинът приближава осемдесетте. Напоследък сме доволни, ако имаме *минян*. Знаете ли тази дума?

— Кворум, нали?

— Ще трябва да започнем да броим и жените, не дай боже!

— Скриптор... — повтори Сам. — Какво пишете?

— Какво пиша? — Старецът се вгледа в Сам, сякаш се колебаеше дали говори сериозно. — Тората^[2], пиша Тората. Преписвам, правя нови копия.

— На ръка?

— А какво да ползвам? Копирна или пишеща машина? Нямам право да използвам дори химикалка. Имаме нова конгрегация, трябва нови свитъци. Използвам мастило, направено по същия начин, както в самото начало. И никаква хартия. Пергамент от кожата на свещено животно. Свитъците ще издържат дълго, стотици години. Тези може да са последните, които ще направя. Очите ме изоставят. С ръцете нямам проблеми, но вече не виждам както преди. Господ ми прибира едно по едно, ако поживеем по-дълго.

Клоните се раздвижиха и по двора затанцуваха петна от светлини и сенки. Цветовете бяха променили нюансите си, добивайки по-златист оттенък, докато слънцето слизаше все по-ниско на хоризонта.

Харолд Пърлстейн се подпря здраво с две ръце на облегалката на стола и се изправи. Дотътри се до края на тераската, изтръска кесийката с хляб и събра последните трохи в шепа. После ги хвърли в дворчето. Птиците се спуснаха върху тях. Като хихикаше тихичко, Пърлстейн изтри ръце в ризата си.

Бяха изминали почти три години, откак Сам се беше изкачвал по стълбите до апартамента на Катлин. Лесно намери вратата и почука. Вече не беше розова, а бяла.

Гласът ѝ го покани да влиза, вратата не била заключена.

Катлин бе клекнала сред пет-шест кашона в противоположния край на стаята. Имаше и още кашони, струпани покрай стената и на масата. Всекидневната изпълняваше едновременно ролята и на трапезария и беше свързана направо с малката кухничка. Тя се извърна към него.

— Навън е горещо, а и Харолд Пърлстейн ме побърка — продума Сам.

— Затвори вратата, не пускай котката навън — изправи се Катлин. — Съжалявам, трябваше да ти донеса нещо за пиене. Не мислех, че ще ми отнеме толкова време.

Апартаментът бе тих и спокоен. Чуваше се приглушеното бръмчене на климатичната инсталация. На прозорците имаше зелени увивни растения и слънцето преминаваше пред листата им, хвърляйки светли петна на отсрещната стена. На нея висяха снимки в рамки и копия от списания, които Сам не беше виждал по-рано. Имаше и нов диван. Но от другия му край го наблюдаваше същата тигрова котка.

— Намери ли нещо?

— Негативи, копия и две списания с някои снимки — отвърна тя, прекрачвайки един кашон. — Имам бира и сода, кое избираш? — Обещите ѝ бавно се поклащаха. Кръстоса ръце в опит да приеме присъствието му тук като нещо съвсем обичайно.

— Една бира ще ми дойде добре.

— Защо не седнеш? — Тя отиде в кухнята, чу я да отваря хладилника. — На масата са — провикна се оттам. — Виждаш ли онези две списания върху кашоните?

— Да.

— Отбелязала съм страниците. И в двете има материали за Клаудия Отеро.

Сам извади очилата от джобчето на ризата си и седна на фотьойла до прозореца. Облегалката стигаше точно до главата му, а седалката беше широка и удобна. Повдигна се, за да измъкне малката цветна възглавничка под себе си и я метна на дивана. Котката за момент спря да ближе лапа и го погледна, след това отново примижа.

Първото списание беше брой на „Венити Феър“, в който имаше статия за събитията на Южния бряг. Откриването на бутика на Клаудия Отеро беше като пример колко добре се развива градът. Нов бум в модата и модните ревюта. Статията започваше с типична захаросана снимка на Оушън Драйв. Палмови дървета, синьо небе, хотели като сметанови пасти. А на следващата страница имаше снимка на жена на фона на тюркоазен кадилак, модел 1958-а, уловена за необичайните му декоративни решетки. Както я беше описала Катлин, Клаудия Отеро наистина бе чернокоса красавица. Следващата страница: снимки от нощния живот, клубовете. Бутикът със самата Клаудия отпред, обува в прилепнал клин и късо вталено сако с подплънки, с опъната назад коса като на испанска танцьорка. На следващата страница се споменаваха обичайните имена на знаменитости. Двойка второразредни актьори, рокпевец, писател... Сам обърна нова страница. Още снимки на Южния бряг като цел за младите, загорелите и преуспяващите. Върна се на снимката на Клаудия Отеро. Изглеждаше му позната. Никога не я беше срещал, но имаше усещането, че ако сега влезе през вратата, би я познал.

Катлин се появи с две кутийки бира, полепнали със скреж. Спомни си, че ги държи във фризера.

— Благодаря. — Отпи голяма глътка, след това изтри със свит пръст горната си устна. Студеното питие се просмука в тялото му като вода в сух пясък. Катлин сложи две хартиени подложки в края на масата и той остави кутийката върху едната от тях. Тя изу сандалите си и седна на дивана с единия крак, подгънат под тялото ѝ.

Сам разгледа следващото списание — „Бийч Лайф“. Същата тема. Името на Катлин, изписано с дребен шрифт, я сочеше като автор на снимките. На едната Сам забеляза Чарли Съливан на заден план. Ленен костюм, отворена яка, блестящи зъби и коса. На друга Джордж Фонсека бе обвинил ръка около талията на Клаудия Отеро и се хилеше към обектива. Къдрави черни коси, черно кожено сако.

— Джордж Фонсека приятел ли ѝ е?

— Не съвсем, организира приемите ѝ. Вероятно някой от рекламния ѝ отдел го е наел.

— Той води ли своите сладурани?

— Всеки води някого. — Катлин се засмя и вдигна очи към тавана. — Човек едва диша и направо може да се задуши в навалищата.

В статията имаше още пет снимки и в текста под тях се срещаха доста испански имена. Сам не разпозна нито един, но попита Катлин дали може да вземе временно списанията.

Отвърна му, че може, а после добави:

— Може би трябва да видиш и пробните копия. — Остави бирата си до неговата и клекна до кашоните. Тясната ѝ пола се нагъна на бедрата. — Къде ги сложих, по дяволите? А, ето. — Намери каквото търсеше, след това отиде до бюрото си и се разрови в едно от чекмеджетата, за да открие правоъгълната лупа.

Пробните копия представляваха два листа фотографска хартия с малки копия на снимките, направо от черно-белите негативи. Имаше прикачен лист с номерата на кадрите и имената на хората на съответната снимка. Сам махна кламера.

Катлин отново седна.

— Онази вечер снимах с два апарата: един с цветен филм, а другият с черно-бял. Не знам къде е отишъл цветният. — Свали обещите си. Захвърли ги на масата и те издрънчаха като малки камбанки. Котката се промъкна до нея, Катлин наклони глава и лекичко се засмя, после я поглади с ръка по хълбока. Животното се сви на кълбо в скута ѝ, като продължаваше да помръдва опашката си.

Сам се вгледа през увеличителното стъкло в снимките. Знаменитости, манекени и друга, не толкова известни хора, които не бяха включени в списанието. Отново се появи Съливан, също и Джордж Фонсека. И мъжът, който по онова време беше кмет на Брега. Хора, усмихващи се към обектива. Хубави зъби. Чаши с шампанско.

Сам се върна няколко кадъра по-назад. Клаудия Отеро. Беше с друга жена — и двете усмихнати. Приближи копието по-близо до светлината, която идваше от прозореца. Главите на двете жени се допираха. Бяха се прегърнали през кръста. Погледна в списъка. Кадър 23. *Клаудия и Амалия (сестра ѝ).*

За момент изчака този факт да проникне в съзнанието му. Клаудия Отеро му се бе сторила позната, сега разбра защо. Приличаха си със сестра си като близначки. Сестра ѝ беше съпруга на Еди Мора — Амалия Отеро-Мора.

— Какво видя?

Сам попита дали пази негативите.

— Защо? Откри ли нещо?

— Още не съм сигурен.

— Напротив, току-що се преобрази отново в прокурор. — Повдигна котката от скута си и пак отиде до кашоните на пода.

Сам беше виждал Амалия Мора около пет-шест пъти, откакто Еди бе назначен за областен прокурор. Той държеше да не смесва личния със служебния си живот. Дватамата с Амалия бяха дошли на погребението на Матю. Тя рядко се появяваше в службата. Хубава жена, под тридесетте, тъмна коса, говори перфектно английски. Изискана, добре облечена, не толкова крещящо, както повечето кубинки в Маями. Преди революцията баща ѝ бил собственик на захарни плантации в Куба.

Катлин се върна с негативите, пъхнати в ненадписан плик.

— Списъкът, който върви със снимките... Как научаваш имената на хората? — запита Сам.

— От самите тях. Нося със себе си касетофон и преди да снимам, питам ги кои са и ги записвам.

— На някои липсват фамилните имена.

— Не всички обичат да ги казват.

Прецени думите ѝ, докато отпиваше от бирата си. Беше приятна и студена. Тя имаше навик да държи опаковка от шест кутийки „Амстел“ във фризера си. Отпусна се още по-дълбоко във фотьойла, чувствайки как умората оборва тялото му. Прибра очилата обратно в джобчето на ризата.

Компресорът на климатичната инсталация се изключи и Сам долови мъркането на котката. Катлин я галеше под брадичката и гледаше към Сам. Зениците ѝ отразяваха цвета на растенията на прозореца и светлината ги караше да блестят. Русите ѝ коси обграждаха лицето ѝ. Сам вдигна кутийката и отпи отново.

Вратата към спалнята ѝ беше отворена и се виждаше част от леглото. То беше оправено или може би завивките бяха дръпнати само откъм главата, където не можеше да ги види. Същите сини пердета на прозореца, тоалетната масичка, захвърлени безгрижно обувки.

Той допи бирата.

— Да ти донеса ли още? — Катлин продължаваше да отпива от своята.

— Не, трябва да вървя. Два аспирина ще ми подействат по-добре. Тя го изглежда неразбиращо.

Проследи я с поглед как отива в кухнята: издължените мускули на краката ѝ, лекото поклащане на ханша. След няколко секунди се чу изтрополяване на лед върху стъкло. Зачуди се дали все още държи бърбън, но реши да не пита, макар че би предпочел бърбън пред бирата.

Катлин излезе от кухничката. Пристъпваше с характерната си походка — боси стъпала, пола, стигаща до средата на бедрата ѝ. Сам усети пулсирането в слепоочията си и напрежението в слабините. Искаше да плъзне ръка под полата ѝ, да смъкне бикините ѝ, ако изобщо носи.

Ноктите ѝ леко го одраскаха, докато му подаваше аспирина. Стоеше толкова близо, че можеше да различи бодовете на шева на полата ѝ. Носеше риза с дълъг ръкав и загорелите ѝ ръце бяха с малко по-бледа кожа на китките.

Пое чашата с вода от ръката ѝ.

— Никога не съм си представяла, че отново ще влезеш в тази стая. — Смехът ѝ прозвуча глухо: — Щях да те застрелям, ако се беше появил на вратата.

Сам налага аспирините и ги преглътна с малко вода. За момент задържа чашата в ръка, докато реши къде да я остави, за да не остане петно на масата — беше изработена от някакво светло дърво. После постави чашата върху парче вестник.

— Съжалявам, Катлин — въздъхна той. — Божичко! Същото казах и последния път, когато бях тук.

Помисли си, че Харолд Пърлстейн и жена му вероятно бяха седнали да вечерят. Реши, че ще излезе да потича няколко километра, като се прибере у дома. После едно-две питиета, нещо за хапване и ще се изпъне в семейната всекидневна. Ще погледа малко телевизия.

— Не искам да съжаляваш, Сам.

Гласът ѝ бе тих и сломените го връхлетяха като черна вълна от безнадеждност. Можеше да си тръгне и нищо да не се променя. Или можеше да остане още малко. Да се извърне и да потъне в тези зелени очи. Да каже нежните думи, да я притегли в скута си, да я целуне... Тя очакваше от него да го направи, долавяше го в гласа ѝ. Нямахше да се отдръпне, ако я докоснеше.

Знаеше всичко това още преди да изкачи стъпалата. А сега кръвта кипеше във вените му. Знаеше какво е да я докосне: гърди,

които нежно пърхат в ръцете му; топлите и влажни бедра; тихите степания, които издава, когато достигне оргазъм. Можеше да я занесе в леглото, а после да си тръгне и да се престори, че това няма особено значение за никого от двамата.

Но моментът отмина, усещаше го как се оттича от него.

Погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. — Вдигна кутийката от бира и я занесе в кухничката.

Когато се върна, Катлин стоеше до бюрото си и пяхаше някакви увеличени снимки в голям бял плик.

— Докато беше долу, открих няколко портрета на Матю. Искам да ти ги дам.

— Какво да правя с тях? — продума тихо Сам.

— Вземи ги, сложи ги в рамка, прибери ги в албум. Не знам...

— Благодаря, но имаме достатъчно снимки на Матю.

— Не и такива.

— Какви са тези? Актовете, за които ми спомена, че си правила?

— Не, Сам. Това са черно-бели портрети. Има и няколко в цял ръст, но е обут с дънки. Ще ти ги покажа. — Подаде му няколко снимки.

— Казах, че не ги искам, Катлин. — Думите му прозвучаха остро, без да го е желал.

Двамата се спогледаха. Катлин пусна снимките обратно в плика.

— Добре. Какво се страхуваш, че може да видиш?

— Грещиш — отвърна той. — Не се постъпва така. Катлин. Не се навират така в лицето на човека снимки на мъртвия му син. — Тя очевидно не бе помислила за това. Сам се огледа, опитвайки се да си припомни какво трябваше да вземе със себе си на тръгване. Забеляза списанията, пробните копия и негативите върху фотьойла. Вдигна ги, остана за миг така, после отново ги пусна на седалката. — Искам да те питам нещо за Матю.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти си го познавала много добре. Сама ми го каза.

— Предполагам.

Сам се почувства така, сякаш току-що бе изкачил на бегом няколко етажа по стъпала.

— Матю беше ли гей?

Очите ѝ леко се разшириха.

— Гей?

— Стига, Катлин. Знаеш за какво говоря.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Да или не?

Продължаваше да се взира в него.

— Не, не беше.

Свидетелката лъже. Сам се приближи до нея.

— Тогава имаш ли нещо против да ми кажеш какво е правел Матю с Чарли Съливан?

— О, Сам! Това, за което си мислиш... — Катлин поклати глава: — Не, не беше така. — Очите ѝ за миг се притвориха. — Той и Съливан имаха кратка връзка, но за Матю...

— Кратка? — изсмя се саркастично Сам. — Е, значи в такъв случай всичко е наред. Но връзките на Чарли Съливан винаги са били кратки, не е ли така?

— Моля те, Сам! Трябва да разбереш.

— Много добре разбирам — вдигна ръце той. — Не са необходими подробности.

— За бога, той не беше гей! — извика Катлин. — А и да беше, това едва ли щеше да е краят на света, но той не беше. Не ме ли чуваш?

За момент настъпи тишина.

— Добре. Обясни ми — каза кротко Сам.

Тя прокара пръсти през косата си.

— Когато Матю дойде тук, искаше да бъде модел — без никакви сериозни мотиви, но такова беше желанието му. Само дето не знаеше колко трудно е това. Не беше подготвен за тежката работа, за отказите. Запозна се със Съливан, който беше всичко, което Матю мечтаеше да бъде. Известен международен манекен, знаменитост. Хората навсякъде му се умилкваха. Съливан имаше чар, имаше пари, пътуваше. Беше по-голям, обигран. И невероятно съблазнителен. Каквото и да пожелаеше Съливан, обикновено успяваше да го получи. А той пожела Матю. — Сам се беше втрещил в стената. Катлин продължи: — Какво е изпитвал Матю към Съливан — не знам. Наречи го преклонение пред идол, самота, объркване. Съливан се възползва от това. После всичко приключи и Матю се чувстваше отвратен. Той беше твой син и

трябваше да се пребори със същите ценности — плюс своите собствени. Стават такива неща с хората, Сам.

— В тези среди съм сигурен, че стават.

— Недей да съдиш! — остро изрече тя. — Не си прав.

— Напротив, Катлин, адски съм прав. Синът ми е спал с друг мъж и си е инжектирал дрога. Хероин. Още една малка изненада. Да или не? — Сам чакаше отговор. — Да или не, Катлин?

— Повече пушеше, отколкото да се боцка, и при това беше на път да спре, Сам.

— Защо, по дяволите, не ми каза?

— Аз? Как бих могла?

Гласът му отново се снижи:

— Не, не би могла. Ако някой в случая е допуснал грешка, това не си ти. — Вдигна списанията от фотьойла и ги нави на руло. — Радвам се, че някой застреля оня извратен кучи син. Можех и аз да го направя, ако знаех. Матю не би могъл да ми каже, нали? Божичко, не! Аз съм последният човек, при когото би отишъл.

Лицето на Катлин се зачерви.

— Матю вече не беше малко момченце. Трябваше сам да се справи. И щеше да успее, Сам. Моля те, повярвай!

Сам наблюдаваше растенията на прозореца, които бяха започнали да порозовяват. Отмести с навитите списания едно листо на филодендрона.

— Няма значение какво ми се иска да вярвам. Знам как беше. В един момент двамата с Матю престанахме да контактуваме. Разказвал съм ти част от историите ни, така че може би ще разбереш. Така става с много бащи и синове. Казах: „Окей, Мат, щом така искаш, върви и се оправяй сам!“ И той така и направи. Мислех си, че един ден ще скъса с този период от живота си. Но после той се хвърли с мотора там, откъдето няма връщане. Не знам защо се получи така с него. Сестра му изобщо не е такава, а е също наше дете. Не мога да се върна назад и да поправа нещата. Думите, които съм казал, начинът, по който съм се отнесъл. Него го няма. Загубих го преди много време.

Откъм дивана се чу задавен звук. Сам се огледа — Катлин плачеше.

— О, боже! — приближи се той до нея. — Катлин, какво има?

Тя взе от масата салфетката, по която още имаше отпечатащи от кутийката му с бира. Притисна я към очите с дългите си тънки пръсти.

Сам я докосна по косата и спусна пръстите си към лицето ѝ. Тя извърна глава и продума с глух глас:

— Искам да си вървиш.

— Катлин!

— Моля те, изчезвай оттук, чуваш ли?

Сам още малко остана загледан в нея, после стана, взе негативите и другите материали и ги напъха между страниците на списанията. Докато затваряше вратата, отново погледна към Катлин. Очите ѝ за миг се стрелнаха към него, после тя ги затули с ръце и тялото ѝ още по-силно се затресе.

[1] Събота — празничен ден за евреите. — Б.пр. ↑

[2] Тора (иврит). — „Закон“. Название на първите пет книги от Библията, наречени у нас Петокнижие, приписвани на Мойсей. — Б.пр. ↑

23.

Сам беше прекосил наполовина магистралата „Макартър“, когато му се обади Джин Рябин. Съобщи му, че Джордж Фонсека е открит застрелян. При една пролука в трафика Сам направи обратен завой и пое отново назад към Маями Бийч.

Лобното място се оказа паркингът пред някакъв мотел в северната част на града, в самия край на Колинс авеню. В последния половин километър Сам се бе озовал непосредствено зад един от сивите фордове комби на службата по съдебна медицина. Колата разплиска локвата близо до тротоара и бавно изви към задната част на паркинга, където мигащите й лампи се присъединиха към тези на шестте полицейски коли и фургона на криминалистите. Целият имот беше обграден от кичести австралийски смърчове. Край двуетажния мотел бяха запалени специалните прожектори за осветяване сцената на престъплението, които блестяха с ослепителнобяла светлина.

Дейв Корсо излезе от комбито с фотоапарата и светкавицата си и изчака Сам.

— Какво е това. Хейгън? С всички убийства в Маями Бийч ли се занимаваш вече?

— Така изглежда — отвърна Сам. — Това може да се окаже свързано с убийството в неделя — на Чарли Съливан.

— Онзи модел без лице.

— Беше свидетел по дело за сексуално насилие, което разследвам, а днешната жертва беше един от обвиняемите.

— Сериозно! Първо свидетел, а сега обвиняем. Внимавай, следващия път могат да вземат на мушка адвоката. — Корсо се огледа. — Кой е главен детектив? Пак ли Рябин?

Сам кимна и Корсо отиде да види как стоят нещата, преди да се заеме с работата си.

Мотелът се наричаше „Пристанището на пеликаните“. Никакви пеликани, никакво пристанище, ако не се брои запенената дъждовна вода в плувния басейн зад ниска метална ограда. Избелялата розова

фасада беше изподраскана с надписи, а на прозорците на преддверието бяла заковани шперплатови плоскости. Порутената циментова порта бе строена през 1950-а, преди тази част на Маями Бийч да започне да запада.

За момент Сам остана на място с ръце в джобовете, наблюдавайки трескавата активност край червения мустанг. Един от полицейските патрули в северния район беше забелязал колата на паркинга около пет часа, а след това отново час по-късно. Мъжът зад волана изглеждал като заспал. Полицаят се приближил за проверка. Шофьорът бил мъртъв, прострелян с един куршум в бедрото и един в корема. Проверили в компютрите и се оказало, че колата е собственост на Джордж Фонсека.

Криминалистите събраха доказателствата: малко шишенце с кафяв прах в жабката, клетъчен телефон на предната седалка и няколко бирени бутилки на пода. Предметите щяха да бъдат обработени за отпечатъци. По неравното асфалтово покритие нямаше пресни следи от гуми или от стъпки. Няколко полицаи бяха започнали да обхождат околността за евентуални свидетели, засега без резултат. Никой не беше чул изстрелите.

Рябин му беше дал тази информация по телефона и сега Сам се приближи да огледа отблизо трупа. Тъмната къдрокоса глава се опираше в ръба на отворения прозорец. Предното стъкло беше опръскано с кръв и проникващите отвън светлини от сините полицейски лампи хвърляха призрачни отблясъци във вътрешността на колата и по лицето на Джордж Фонсека. Тъмнокрафявите очи бяха полуотворени. Устата и носът му бяха оцапани в червеникавокафяво. Имаше кръв и нещо, което приличаше на повърнато, по ризата му. Точно над коляното имаше съсирена кръв, бедрото му бе разранено.

Сам се отдръпна от прозореца, но продължи да се взира в тялото, като се опитваше да подреди мислите си. Само преди половин час си бе представял такъв край за Фонсека — не точно тази сцена, но нещо подобно. Желание, произтичащо от едно силно и непреодолимо чувство: необходимостта да причини болка. Не с пистолет, би било твърде бърза смърт. Сам желаше да използва ръцете си. Но ето че се беше случило без неговата намеса. Чувстваше се силно раздвоен: едновременно виновен и измамен.

От другата страна на колата проблеснаха светкавици. Съдебният лекар правеше снимки през предната врата, която полицаите бяха отворили. После даде на някого да държи фотоапарата му, а той нахлузи найлонови ръкавици и заобиколи откъм шофьорското място.

— Приключихте ли тук, момчета? — обърна се той към един от следователите.

— Засега. Ако искаш да отвориш вратата, докторе, давай.

— Ти го направи. Може да падне.

Специалистът по вземане на отпечатъци беше едър мъж с късо подрязана руса брада. Вратата се отвори със скърцане и тялото на Джордж Фонсека започна да се свлича настрани. Докато мъжът подпираше вратата, полицаите бързо хвърлиха жребий и загубилите си сложиха латексови ръкавици. Със сърдито сумтене и ругатни, те внимателно измъкнаха тялото от шофьорската седалка, като го промушиха покрай волана, и го положиха на асфалта. Тялото на Фонсека беше леко превито, с извит на една страна врат, запазвайки отчасти положението, в което бе седял в мустанга.

Сам се опита да прецени безпристрастно фактите. По панталона нямаше следи от барутен нагар. Стрелецът трябва да е бил на няколко крачки, докато се е прицелвал през отворения прозорец или през отворената врата откъм шофьорското място, която след това е затворил, запазвайки присъствие на духа. Но ако е искал да убие Фонсека, защо не го е сторил с един точен изстрел в главата? Тези изстрели — единият в бедрото, а другият в корема — изглеждаха прибързани, неподготвени.

Корсо насочи фотоапарата си. Светкавицата за момент освети издължената вдлъбнатина в корема на Фонсека. Още веднъж, от друг ъгъл. Дясно бедро: липсваща плът, оголена кост. Нови снимки — изглед отстрани и отгоре. Лицето на Фонсека — в петната от кръв и в повръщано.

Един от цивилните детективи, мляскайки дъвка, попита:

— Какво е направил, изкарал е обратно обяда си?

Корсо клекна край тялото.

— Открихте ли някакви наркотици в колата, момчета?

— Малко шишенце в жабката. Беше скрито във фенерче. Във всеки случай прилича на хероин, но не е достатъчно, за да го убие.

— Искаш да кажеш, че е взел свръхдоза? — попита един от младите патрулни полицаи.

Специалистът по отпечатъците се засмя:

— Бил е *застрелян*, човече. Може и да е взел свръхдоза, но не това го е убило.

Корсо отново насочи вниманието си към тялото, повдигна клепачите, следвайки цялата рутинна процедура. Точковидните кръвоизливи по кожата могат да са свидетелство за задушаване, макар че в случая не изглеждаше да е така. Повдигна ръката на Фонсека, която бе започнала да се вдървява.

— Няма видими следи от убождания.

— Може да го е смъркал — обади се някой.

— На мен ми трябва само парченце станиол и запалка — вметна друго ченге.

— Така не можеш да го предозираш — засмя се някой.

— Значи оня тип, който го е убил, е имал спринцовка.

Млад офицер с ниско подстригана руса коса попита:

— Ей, докторе, защо ще го застрелват, ако е взел свръхдоза?

— Е, това вече вие трябва да разберете. — С лупа Корсо огледа носа и устата на Фонсека. — Не мота да преценя дали става дума за кръв от носа или за брахиален кръвоизлив. Куршумът може да е засегнал белия дроб. — Притисна челюстта, за да отвори устата, и насочи вътре джобното си фенерче. — Тук няма много кръв. Изглежда, идва от носа. Странно.

— Защо странно? — попита Сам.

— Защото от свръхдоза хероин човек не получава кръвоизлив от носа. — Корсо леко избута очилата си с помощта на китката; ръкавиците му бяха окървавени. — Той направо те приспива. Може малко да потрепериш, но толкова.

— Ами кокаин?

— Не, и от кокаина е същото. А и от който и да е опиат или вещество на морфинова или синтетична основа, което ми е известно: метадон, РСР. Искаш ли списък?

— Какво друго може да го причини?

Корсо погледна към Сам.

— Обикновено не искаш мнението ми още на местопрестъплението, Хейгън.

— Да, знам, но какво ще кажеш?

— Не обичам да давам предварителни преценки — измърмори Корсо. — Мисля, че е бил болен, но не знам от какво и на този етап не знам дали има някакво значение. Тези изстрели са могли и да не бъдат фатални. Можел е да оживее, ако е бил закаран в болница. Бих казал, че е умрял от загуба на кръв. Защо не изчакаш токсикологичния доклад?

— Ще отнеме пет-шест седмици, не можеш ли да ускориш нещата?

— Заради теб ще се примоля на токсиколога.

— Кога най-рано мога да получа резултати от аутопсията?

— Обади ми се утре. Записан е за сутринта, по обяд ще съм приключил. — Корсо вдигна предупредително ръка: — Няма да е писмен, разбрано? И аз трябва да живея, нали така?

Започна да сваля бижутата на Фонсека: масивен златен часовник, гривна с инициали, златна верижка.

— Господи, виж тоя часовник! — каза русият полицай.

— Фалшив е — отвърна Корсо.

Сам попита дали портфейлът му е в задния джоб.

Корсо го измъкна, повдигна го и го прибра в торбичката. Взе да разрязва дрехите на Фонсека с къса извита ножичка, като започна от дупките, пробити от куршумите. Когато дрехите се разтвориха, във въздуха се разнесе зловоние на човешки изпражнения. Корсо замахна с ножицата.

— Уриниране и дефекация на жертвата. Доказва се предположението за токсична реакция към нещо. Но не ме питай към какво. — Изправи се и направи няколко снимки. Когато обърнаха тялото на Фонсека по корем, върху гърба му бяха полепнали малки камъчета и борови иглички. Гениталиите и бутовете му бяха добили пурпурночервен оттенък от трупното вкочаняване и бяха зацапани от изпражненията.

Сам потърси с поглед Джин Рябин и го забеляза да оглежда заедно с един от криминалистите вътрешността на мустанга. Задната седалка и подът бяха затрупани от пожълтели стари вестници, опаковки от храна и смачкани бирени кутийки. След бърз оглед специалистите щяха да затворят прозорците и да закарат колата в

полицейски гараж, където ще могат да изследват всичко с помощта на пинцети и лупа.

Рябин забеляза Сам и го повика да погледне онова, което са открили. Вдигна торбичка, запечатана със специалната червена лента за доказателства. Вътре имаше няколко безформени парчета олово.

— Намерихме ги на пода. Ако има нещо във вратата, ще го извадим в гаража, а има и дупка от куршум на седалката. Поне три изстрела, явно стрелецът е имал ужасен мерник.

Сам си сложи очилата и опипа парченцата през плътния найлон.

— Какви предполагаш, че са? Четиридесет и петти?

— Като при Чарли Съливан ли? — Рябин разкри редките си зъби. — Може би балистиците ще установят съответствие, но не може да не си даваш сметка. Сам, колко много пистолети четиридесет и петти калибър има в окръг Дейд и колко много от тях използват куховърхи куршуми. — Подаде торбичката на един от униформените. — Това, което ме занимава в момента, е защо, ако един и същи човек е застрелял тези двама господата, най-напред избира свидетел, а сега и един от обвиняемите по същото дело за изнасилване. Логично ли е?

— Вчера Фонсека ми се обади — каза Сам.

— Наистина ля? — Гъстите вежди на Рябин се повдигнаха.

— Предложи да свидетелства срещу Клаус Руфини, ако съм съгласен на сделка. Мисля, че се опитваше да изиграе картите си.

— Да измъкне пари от Руфини, за да не свидетелства — заключи Рябин. — Предложи ли му признаване на вината?

— Естествено, за да се отърве от максимума. Но не му хареса особено отношението ми. Заръчах му да каже на адвоката си да ми се обади, ала никой не ме потърси. Може би ще искаш да поговориш с бодигарда на Руфини. Мисля, че името му е Франко.

— Срецали сме се. — Рябин кръстоса ръце. — Ето още един възможен стрелец. Като поразпитах наоколо, установих, че Фонсека не е разполагал с парите за гаранцията.

— Кой я е внесъл? Не и Руфини.

— Не. Името, което ми дадох, беше Алберто Гусман. Трафикант от средна величина, който според мен снабдяваше Фонсека. Двамата ползват един и същи адвокат — Дон Гесинг.

— И смяташ, че е възможно Фонсека да е изнудвал Алберто Гусман, а той да му с видял сметката.

— Това е само хипотеза — отвърна Рябин.

— Но какъв мотив е имал Гусман да застреля Съливан? Съливан е нямал вземане-даване с наркотиците.

— Явно смяташ, че двамата са убити от един и същи човек.

— Ти не мислиш ли така?

— Толкова сложно става — въздъхна Рябин. — По-добре засега да не приемаме нищо за сигурно, макар че и аз като теб. Сам, смятам, че куршумите са изстреляни от един и същи полуавтоматичен пистолет четиридесет и пети калибър.

— Кога най-рано можем да получим отговор?

— След два дни.

Наблюдаваха как двама полицаи разпъват мушама и я опъват върху безжизненото голо тяло, положено върху асфалта.

— Исках да съдя тоя кучи син, Джин — каза Сам. — Очаквах го с удоволствие.

— И сега какво? — запита Рябин.

— Делото не е приключено. Клаус Руфини също не ми е особено симпатичен, така че страшно ще се ядосам, ако някой го застреля.

Сам помоли Рябин да отиде за малко с него до колата му. Седнаха отпред със запалена лампа на тавана и се заеха да разглеждат пробните копия, които беше взел от Катлин Дорн. Рябин запали цигара и издуха дима в тъмнината.

Сам посочи един от кадрите:

— Тази жена с Клаудия Отеро е сестра й Амалия Отеро-Мора. Жената на Еди Мора.

— Я ми дай очилата си, започвам да недовиждам. — Рябин ги задържа на няколко сантиметра от страницата и погледна с присвити очи през тях. — И двете са хубави жени. Харесвам тъмнооките. Споменава ли ти е някога Еди, че покойният вече Чарли Съливан спи със сестрата на Амалия?

— Сигурно е забравил — отвърна Сам.

Все още взирайки се в дребните копия на снимките, Рябин продума:

— Колко е хубаво да бъдеш толкова богат и да познаваш толкова много хора.

— Прочути.

— Да, прекрасни хора, прекрасно парти. — Рябин премести листа, следвайки с очилата речичката отпечатъци от негативи. — И Джордж Фонсека е тук.

— Той е организиран тържеството.

— Я виж! Хал Делуча, нашият кмет — допълни Рябин. — Преди още да ни стане кмет. Ето така се печелят избори в Маями Бийч, Сам. Ходиш по приемите на богатите чужденци. — Той премина към следващия кадър. — Тук е Марти Кас.

— Дай да видя. Срещал съм го един-два пъти в офиса на Франк Толин, но беше преди няколко години. — Сам си сложи очилата. Кас беше нисък мъж с широка усмивка, прегърнал през рамо един от бившите кметове на Маями Бийч, впоследствие влязъл в затвора заради неплащане на данъци. — Да, наистина е Марти. Спомням си конската опашка.

Рябин още миг продължи да се взира в дребното ухилено лице, после остави листа настрана.

Сам си припомни, че Марти Кас беше уреждал продажбата на жилищния блок „Ингълдър“, където балдъзата на Рябин бе изгоряла в пламъците, след като му беше казала, че никога няма да продаде имота. От пожарната служба го бяха определили като палеж, но Рябин така и не повдигна обвинение срещу Марти Кас, макар че не го беше забравил.

Тъкмо когато двамата излизаха от колата, един додж без отличителни знаци сви бавно към паркинга и фаровете му се плъзнаха по събралите се на тротоара зяпачи, после осветиха дърветата край оградата. От него излязоха двама мъже и избутаха санитарна количка до покритото тяло на Джордж Фонсека. Поставиха го на носилка, която вдигнаха на количката, натовариха я във фургона и затвориха вратите. Тълпата се раздели, за да пропусне колата, а тя сви на юг по Колинс на път за моргата.

Беше вече късно, когато Сам се прибра у дома. По пътя си беше купил една бира. На излизане от гаража хвърли празната бутилка в кофата за боклук и спусна автоматичния капак, после влезе през кухненската врата. Запали осветлението.

Облечена в розова нощница, Мелани стоеше пред хладилника и си наливаше диетична сода. Погледна го безмълвно.

Той протегна ръка и разроши косата ѝ.

— Ей, как е детето?

— Престани, татко! — дръпна се рязко тя.

— Господи! — Сам се пресегна покрай нея, за да извади бутилка бира от опаковката на долната лавица. — Още ли съм в списъка ти с гадни ненаказани престъпници или това е само фаза от пубертета?

Гласът на Дина се дочу откъм трапезарията:

— Още ли си будна, Мелани? Преди цял час ти казах да си лягаш.

— Жадна съм, ако *не възразяваш*.

— Хей, мери си приказките — каза Сам.

Мелани пусна две кубчета лед в чашата си.

— Татко, ти току-що употреби думата „гадни“ и призова напразно Божието име. На мен това разрешено ли ми е?

— Не. — Той рязко отвори кутийката бира. — Прави каквото ти е казала майка ти. Качвай се горе. — Изчака я да излезе, след това угаси лампата. На пода се очерта неясен жълт правоъгълник от светлината в трапезарията.

Дина седеше на единия край на дългата маса от полирано дърво, отрупана с папки и данъчни ръководства. Тъмните прозорци, които гледаха към задния двор, оставаха зад гърба ѝ. Полилеят бе угасен. Беше поставила настолна лампа на масата и пръстите ѝ бързо пробягваха по клавишите на портативния ѝ калкулатор. Хартията се точеше от машинката с равномерно темпо.

С бирата в ръка. Сам се подпря на вратата.

— Получи ли съобщението ми?

Тя изобщо не вдигна поглед.

— Онова, че ще се прибереш преди два часа ли?

— Проточи се повече, отколкото очаквах.

Дина все още бе с дрехите, с които бе ходила на работа: черна пола и червена копринена блуза. Златната гривна проблясваше, докато ръката ѝ се движеше, а обещанията ѝ се поклащаха ритмично. Миналата седмица бе на фризьор, беше се подстригала и боядисала. Косата ѝ бе разделена по средата и падаше назад на тъмни едри вълни. Отново се

гримираше. Не вземаше хапчета повече. Ставаше рано, работеше до късно.

Сам отпи от бирата.

— Какво става с Мелани? Да не е пропаднала на изпитите? Да не се е влюбила нещастно в някое момче?

— Един господ знае. Не желае да го обсъжда. Казах й: „Добре, стой си тогава в стаята и се цупи. Излез, когато си готова да се държиш прилично“.

— Над какво работиш? — попита Сам.

— За делото.

Кое то можеше да означава само делото *Хейгън срещу „Харли Дейвидсън“* и др., все още незаведено и малко вероятно някога изобщо да бъде заведено.

Сам зърна отражението си в тъмните прозорци. Имаше окаян вид. Издърпа разхлабената си вратовръзка и се върна в кухнята, за да остави празната бутилка.

Гласът й го последва:

— Кой е умрял, Сам? Какво беше? Кражба с взлом? Някакво сбиване?

— Джордж Фонсека — отвърна той.

— Името ми е познато.

— Един от обвиняемите по случая „Дънкан“ за сексуалното насилие. — Сам се върна с друга бира и седна на един от нетапицираните столове. Лампата се отразяваше във високия бюфет, където беше китайският сервиз, който вече не употребяваха. Виждаше профила на Дина, отразен в стъклото.

— Фонсека... Да, наистина. Бившият приятел. Как е умрял?

— Бил е застрелян с два куршума. — Сам отпи от бирата. — Не съм точно, но са свършили работа. Кръвта му е изтекла доста бързо. Мисля, че беше на двайсет и шест години.

— Чарли Съливан беше застрелян с два куршума. — Дина остави химикалката си.

— Правилно. С пистолет четиридесет и пети калибър. Може да е същият стрелец.

— И кой е той?

— Нямам представа.

— Знае ли Али Дънкан за Джордж Фонсека? Ще бъде във възторг. — Тя леко присви устни.

— Във възторг?

— Единият елиминиран, следва втори. Сега остават само Руфини и Ламонт.

— Не мисля, че се е надявала някой от тях да получи смъртна присъда.

— Нищо нямаше да му се случи — каза Дина нетърпеливо.

— Изобщо не биха го признали за виновен.

Сам притвори очи и потърка чело.

— Знаеш ли, Дина, дяволски ме бива в моята работа. Този нямаше да го изпусна, можеш да ми вярваш.

Тя го погледна и отново сведе глава над книгата си. Пръстът ѝ се плъзна по една колонка с цифри.

— Какво е това? — попита Сам.

— Утре сутринта имам среща с Франк. — Дина прихвана с кламер снопче листове и ги остави настрана. По масата имаше старателно подредени и други подобни купчинки.

— За бога! Какво е всичко това? Какво те кара да правиш пък сега?

— Той нищо не ме кара да правя, идеята е моя. — Измъкна нов сноп листове от една папка. Сметачната машина отново започна да работи. — Сверявам разплащателната сметка на Матю, което той все не успяваше да стори. Получил е почти двайсет хиляди долара при навършването на осемнайсет чрез осребряване на държавните облигации, които бяхме купили за него. Когато умря, в сметката му е имало по-малко от три хиляди долара. Къде са отишли тези пари?

— Похарчил ги е.

— За какво? Купи си мотора със спечеленото като модел. — Дина поклати глава: — Някой му ги е откраднал.

— Откраднал? — Сам застина с поднесена към устата бутилка.

— Да. Дори да не се касае за пряка кражба, то е станало чрез някаква измама. Нали си спомняш, Сам, че Матю споменаваше за инвестиции в някакъв бизнес. Сигурно са му измъкнали парите с някоя фалшива сделка. Ограбили са го.

20 хиляди, помисли си Сам. Не бяха толкова много пари за едно дете в шумната тълпа на Южния бряг. Матю е могъл да похарчи

толкова пари само за няколко седмици. Може да ги е пръснал за дрехи, по клубове и сбирки. Може да ги е изсмъркал, изпил или дори да си ги е инжектирал във вените.

— Дина, това вече няма значение.

Тя прелисти купчина унищожени чекове.

— Ще проследя всеки един. Някой, все едно че е опрял пистолет в главата му и е изпразнил банковата му сметка. Франк казва, че можем да съдим човека, който го е направил.

— О, божичко! — тихо простена Сам.

Очите ѝ се приковаха в него с мрачна решителност.

— Не те карам и ти да се включваш. Достатъчно ясно даде да се разбере каква е твоята позиция. Аз ще имам грижата. Франк може да поиска да се подпишеш под някой документ, но няма нужда да се занимаваш с нещо друго.

Сам допи бирата си и я остави на масата.

— Напоследък мислих за Матю — проговори той. — Може и да ти е чудно, но аз мисля за него. Дина. Не че тези мисли ме измъчват непрекъснато, но понякога... се сецам за него. — Пое дъх, за да освободи напрежението, сковало гърдите му. — Има много неща, които не съм знаел за него. Но тогава не си давах сметка, че не знам.

Тя записа няколко цифри. Имаше красив почерк, много четлив. Беше си направила маникюр.

— Говорил ли ти е някога Матю за Чарли Съливан? — Дина вдигна очи. — Споменавал ли е името му?

Между тъмните ѝ вежди се появиха две еднакви бръчици, сякаш ги бе нарисувала с молив.

— Доколкото си спомням — не. Познавал ли го е? Откъде?

Няма никакъв смисъл, помисли си Сам. Няма никаква причина да ѝ каже.

— От Южния бряг. Матю го е познавал от ревютата. Един от свидетелите по случая на Али Дънкан ми довери това.

— Е, и? Не виждам какво толкова особено има.

Той поклати глава:

— Нищо особено.

— Ти си пиан, Сам — въздъхна тя. — Защо не си легнеш?

Сам положи ръце на масата и започна да свива и разпуска юмруци, за да ги раздвижи от вцепенението.

— Днес си спомних как заведох Мат за риба до Силвър Ривър. Не знам защо ми дойде наум това. На колко ли е бил, на четиринайсет?

— На петнайсет. Беше на рождения му ден — дваисет и първи юни.

— Правилно, точно така беше. Взехме караваната на брат ти Ник. Един голям уикенд само двамата — аз и Матю. Беше страхотно. Дявол да го вземе, струва ми се, че нищичко не хванахме, но си прекарахме много добре! Разправял ли ти е някога за това?

— Да, Сам.

— Бяхме приятели. Той така казваше. „Хей, тате, нали сме приятели!“ И какво стана? Кълна се, че не разбирам. В един момент всичко между нас е окей, а после изведнъж се появява стена. Винаги е бил по-близък с теб. Какъв беше той, Дина? Какво момче... беше моят син?

Дина се усмихна:

— Сериозно ли ме питаш? Беше идеален. Беше... жизнен. — Лампата образуваше светъл кръг върху папките, машината и ръката й. — Този месец Матю щеше да навърши двадесет години. — За момент замълча, после каза: — Сега не мога да говоря за него.

Сам докосна ръката й.

— Няма значение. — Изправи се и се подпря на стола. — Хайде да си лягаме. Дявол да го вземе, откога двамата не сме си лягали по едно и също време? Откога не сме се любили? Обзалагам се, че си си отбелязала някъде, нали? — Той се засмя: — По-добре побързай, иначе пак ще останем на червено.

Стори му се, че долови тиха въздишка.

— Върви. Трябва да довърша работата си. Идвам след малко.

По-късно през нощта той видя Дина, седнала на масата в трапезарията, с пистолет 45-и калибър в ръка. Зареждаше го и металът потракваше. Пръстите й се движеха бързо и сръчно. Пъхаше патроните в пълнителя.

Какво правиш, скъпа?

Трябва да уредя сметките.

Не, не. Нека аз го направя.

Сам видя себе си как се прицелва в красив русокос мъж, усети тежестта на пистолета. След това — разтеглен във времето изстрел, забавени движения. После се прицелва в Джордж Фонсека. Отново натиска спусъка, чувства как тежкия метал потрепва в дланта му.

С разтуптяно сърце, той седна в леглото, напълно загубил ориентация.

Тялото на Дина се очертаваше под завивките. За момент остана загледан в нея. Дишането ѝ бе равномерно, едната ѝ ръка бе свита под бузата. Спомни си съня и тялото му потрепери. Внезапна ужасна мисъл го разтърси до мозъка на костите. Без да вдига шум, отметна одеялото и стана от леглото.

Затегна колана на халата и слезе в кабинета си — малка стаичка до всекидневната. Старинният стенен часовник на Дина меко отмерваше времето. Три и трийсет и пет. Затвори вратата и запали настолната лампа. Ключовете от касата с оръжията му бяха на отрупаната с книги лавица. Касата, висока метър и осемдесет, беше облицована с дъбова ламперия. Отвори декоративната врата и пъкна ключа.

Зад изработените от стомана стени съхраняваше 22-калиброва едноцевка от юношеските си години, двуцевка дванайсети калибър, реставриран маузер, ловна пушка „Уинчестър“ .357 с телескоп, хромиран револвер „Смит и Уесън“ .38 в закопчан с цип кожен калъф и военен колт. Пистолетът беше в дървена кутия. В касата имаше още смазка, парцали, четки и кутии с муниции за различните оръжия. Сам издърпа сандъчето с 45-и калибър от полицата. Старателно подредени редици с патрони — една кутийка с обикновени куршуми, две с куховърхи, още една, пълна до половината. Не може да си спомни колко патрона имаше вътре последния път, когато ги беше преглеждал.

Отвори кутията, в която съхраняваше пистолета. Беше на мястото си заедно с трите пълнителя, всичките заредени с по девет патрона. Сам извади оръжието, сега не беше толкова тежко, но заредено би тежало около осем-деветстотин грама. Провери го. Бе празен. Издърпа затвора назад и го изпробва. Изцракванията отекнаха рязко в тихата стая. Зареди единия пълнител и се премери. После извади пълнителя и отново прегледа гнездото му. Подуши цевта и прокара ръка по резбованата дървена дръжка и гладкия сиво-черен метал, а след това погледна върховете на пръстите си.

Всичко бе чисто. Долавяше се само лекият мирис на смазка. Сам тежко се отпусна на фотьойла си. „Откачаш, ето какво става“, помисли си той.

Ако сега Дина влезеше в стаята и го попиташе какво прави по това време на нощта с пистолет в ръка, нямаше да знае какво да ѝ отговори. Щеше да се почувства адски глупаво.

Беше отмъкнал тайно този пистолет от Виетнам с помощта на един приятел от транспортните войски. Сам го бе носил със себе си в боевете. Носеше му късмет, няколко пъти бе спасявал живота му.

Сега отново сведе поглед към колта. Изправи се, прибра го обратно в кутията, върна я на мястото ѝ в касата и заключи вратата.

24.

Откриването на изложбата на Катлин никак не вървеше зле, макар че вече бе юни, доста след края на сезона в Маями Бийч. По този случай Катлин си позволи още една чаша шампанско. Фотографиите ѝ, закачени по високите бели стени, изглеждаха превъзходно. Пет-шест вече бяха продадени.

Собственичката на галерията — Пауладе Марко, беше обезпечила обичайните за такива случаи вино, сирене и бисквитки. Катлин бе изтеглила цялата си налична сума по кредитната карта, за да осигури и шампанско. Носеше свободен панталон и ръчно рисувано сако, с които имаше подобаваш артистичен вид. На Южния бряг имиджът бе всичко.

В момента тъкмо даваше интервю на един нещатен журналист от списание „Оушън Драйв“. Той се интересуваше как един бивш модел може да прекрачи в света на художествената фотография. След това я попита с кои други манекени е работила. И не е ли чудесно, че Брега започва да придобива част от културната атмосфера на Ню Йорк? Да, отговори Катлин, чула за откриването на нов ресторант на Колинс, където всички сервитьори били травестити. Напълно достойно за Ийст Вилидж, нали? После я запита дали ще има и други изложби това лято. Тя го информира, че ще покаже свои неща в Сохо — в една галерия на Мълбери стрийт. Излъга и журналистът вероятно много добре го знаеше, но въпреки това старателно си записа. Разбира се, преди края на лятото *трябва* да е направила изложба някъде. Репортерът носеше фотоапарат и помоли да я снима.

Отпивайки от шампанското си, Катлин отправи поглед покрай него към входа. Една млада двойка тъкмо си тръгваше, но в същия момент влязоха трима мъже. Тя се усети и изруга: *Идиотка*, под носа си. Добре съзнаваше какво прави вече за стотен път тази вечер: очакваше Сам Хейгън. Макар че това бе последното място, където той би се появил.

— Катлин, възхитена съм от снимките ти! — Една агентка на модели, която познаваше от години, я прегърна непохватно. Беше друсана или пияна, вероятно и двете. — Но аз си знаех, че имаш талант. Не съм ли го казвала? А?

— Благодаря — каза Катлин. — Продават се. — *За много по-малко, отколкото си дала за тези грозни обувки*, добави наум.

Жената сграбчи репортера за рамото.

— Брайън! Божичко, някой ми каза, че си заминал за Ел Ей.

Катлин се измъкна и едва не връхлетя върху Рафаел Сото. Той разговаряше на испански с много красив трийсетина годишен мъж. Катлин пое цигарата от ръката на Рафаел и всмукна дълбоко.

— Много ти благодаря, Рафаел — изпусна дима тя.

Той взе цигарата си обратно.

— Само толкова ти се полага. Катлин, това е Хулио. Хулио, *esta loca es mi amiga preciosa*^[1] Катлин.

— Здравейте — поздрави я той. Имаше тъмни очи като Рафаел и безупречни зъби.

— Здравейте. Доброволно ли дойдохте или трябваше Рафаел да ви домъкне насила?

— Моля?

Рафаел бързо преведе думите ѝ, сетне се обърна към нея:

— Хулио току-що пристига от Парагвай. Не говори английски и аз го развеждам из града.

— Готин е. Мога ли вече да те поздравя?

— Още не, но имай готовност. — Зад очилата с червени рамки погледът на Рафаел се насочи към противоположния край на галерията. — О, господи! Бившият ти току-що влезе.

Катлин се обърна — Франк Толин я гледаше. Тя се усмихна. После той взе един проспект и се приближи към първата група фотоси, сякаш наистина бе дошъл, за да ги разгледа.

— Накарай да го изхвърлят — предложи Рафаел.

Катлин се обърна с гръб към Толин.

— Ако не му говоря, сам ще си тръгне.

Рафаел продължи да бърби, но Катлин не го чуваше. Присъствието на Франк в помещението я смущаваше. През изминалите десет дни той беше оставил толкова разкаяни послания на телефонния ѝ секретар, че тя бе престанала да ги брои след

петдесетото. Беше ѝ изпращал и цветя. Отказваше доставките, но те продължаваха да пристигат. Преди два дни беше намерила цялото оборудване, което Франк бе прибрал от студиото ѝ, старателно подредено пред входната ѝ врата. Продаде всичко, за да плати някои сметки. Събираше си багажа и се обаждаше на стари познати в Ню Йорк, защото само след две седмици заминаваше.

— Здравей, Катлин!

Насреща ѝ с протегнати ръце приближаваше високо тъмнокосо момиче с къса бяла рокля. Ако не беше забелязала и Томи Ченг, Катлин нямаше да я познае. Али Дънкан!

Притисна я към себе си.

— Какво правиш тук?

В деня след убийството на Джордж Фонсека, Али се беше върнала да живее при майка си. Беше казала на Катлин, че Сам Хейгън практически я е заставил да го направи.

— Томи дойде чак до Брауърд, за да ме доведе за тази вечер — потупа го по гърдите тя. — Не е ли ужасно мил?

Томи се изчерви. Дългата му черна коса бе завързана назад с кожена лента с мъниста. Катлин за първи път го виждаше с нов панталон и риза.

Али ѝ се усмихна през тъмните си очила.

— Не се боя да дойда на Южния бряг. Ами всички тези хора наоколо? Нищо няма да ми се случи. Трябваше да видя изложбата ти, Катлин. Толкова е добра! — Черната клинообразно подстригана перука беше по-къса отзад и по-дълга отпред, а върху челото ѝ падаше гъст бретон. Минироклята без ръкави едва покриваше съблазнителното ѝ задниче и високия ѝ бюст. Али махна към застланата с ленена покривка маса в задната част на галерията и кокетно нацупи яркочервените си устни, покрити с гланц. — Върви да ми донесеш малко шампанско, Томи. Моля те! — След като той се отпрати нататък, тя добави по-тихо: — Много е сладък наистина, но не можеш да си представиш колко е ревнив.

С каква лекота го командва, помисли си Катлин. И с каква готовност той ѝ се подчинява. Накрая единият от тях ще страда, когато историята приключи, и, изглежда, това нямаше да е Али Дънкан.

Катлин огледа галерията. Франк Толин се беше преместил до групата фотоси на манекени по време на някакво ревю и се

преструваше, че ги разглежда. Бе пъхнал ръце в джобовете и се правеше на случаен посетител. Беше си облякъл двуредното сако от Армани, което му бе взела миналата година от Ню Йорк. Очите му се извърнаха и я пронизаха.

Тя бързо насочи поглед обратно към Али.

— Работиш ли?

— Добре се справям. Имах представяне във Форт Лодърдейл. Там май никой не е чувал за мен, така че всичко е спокойно. Но майка ми направо ме побърква. — Али извади цигарите от малката си чантичка и потърси запалка. — Още не мога да се съвзема от шока за Джордж.

— Доста странна реакция — вметна Катлин.

Али запали цигарата и сините ѝ очи за момент се стрелнаха над рамките на очилата, за да се убеди, че Томи още не се връща.

— Не исках Джордж да умира. Опитвах се да обясня на господин Хейгън, че не Джордж беше най-виновният, но той не искаше да ме разбере. Все едно си знаеше: *Спокойно, мис Дънкан, какво ви е известно?* — Тя дръпна бавно от цигарата. — Божичко, не мога да издържам повече на този живот. Защо трябва да се подлагам на такива изпитания, Катлин — заради тайфа ченгета и адвокати, които само искат да ме използват? Така де, да прогонят Клаус Руфини от Южния бряг. А в неделя по телевизията показаха интервю с господин Хейгън, гледа ли го? Аз съм най-нашумелият му случай, така каза репортерът. И продължи: „Ще се кандидатира ли за областен прокурор, господин Хейгън?“ Ха! Мики Маус мишка ли е?

— Али, няма да ти позволят да се откажеш.

— *Знам.* Казах, че ми е писнало от тази история, а той ме погледна с онзи свой ужасно сериозен поглед и отвърна, че нямало значение. Случаят вече не бил мой, той принадлежал на щата Флорида. — Нададе сподавен стон през стиснати зъби: — Исках да натрия носа на Джордж, а сега *не мога.* Ох, майната му! Майната му! Защо трябваше да го *застрелят?* Не е *честно.* — Устните ѝ потрепериха. — Не исках да *умре.*

Франк се беше преместил по-наблизо и вече не се преструваше, че разглежда снимките. Стоеше мълчаливо и я гледаше.

Катлин хвана Али за ръка и бавно я поведе покрай групичка от постоянното присъствие, които усърдно дъвчеха ордъври. Откри едно

местенце край прозорците, откъдето се виждаше страничната уличка.

— Постъпи правилно, Али. Държа се толкова смело.

— Смело! Да бе! По-точно глупаво. Трябваше да отида на срещата с Тереза Руфини, когато ме покани — изсмя се Али. — Сега тя вече не е в страната и е много късно, а аз работя за „Кеймарт“.

Томи пристигна с шампанското и още една чаша за Катлин, която тя пое, но без да отпие. Ръцете ѝ леко трепереха. Усещаше как Франк я наблюдава иззад гърба ѝ. Изчакваше, докато остане сама. Сега беше почти девет часът и посетителите в галерията започваха да се разотиват.

Когато един неин приятел — графък — поведе разговор, Томи и Али и се отдалечиха, хванати за ръка, за да разгледат фотосите. Графъкът притежаваше собствена дизайнерска фирма в Маями. Двата влязоха в приятелски спор за дигиталните видеокамери и манипулирането на образността. Налагаше се Катлин — като пълна глупачка — да го моли да повтаря думите си. Не успяваше да се съсредоточи.

И после Франк се озова до нея. Беше купил нещо, което бе напъхано в голяма тъмночервена найлонова торбичка с името на галерията, изписано в златисто.

— Извинете, че ви прекъсвам — заговори той. — Искан да кажа на мис Дорн колко съм възхитен от творбите ѝ. Току-що закупих серията нощни снимки на Линкълн роуд.

Катлин остана за момент загледана в пода, стиснала устни, след това отметна косата от лицето си и погледна Франк право в очите. Не желаше точно той да купува снимките ѝ. Не искаше те да висят по стените на всекидневната му.

— Благодаря — отправи му тя престорена усмивка. — А сега би ли ни извинил? Тъкмо обсъждахме нещо.

Той я докосна по рамото и тя едва се сдържа да не се отдръпне.

— Мога ли да поговоря за момент с мис Дорн насаме?

— Разбира се. — Художникът се усмихна смутено.

— Не, никой не може да дойде просто ей така и да ни прекъсва — каза Катлин и улови ръката на художника.

— Няма нищо. Не смятам, че...

— Трябва да ни извините — каза Франк с лека усмивка. — От осем години сме заедно, но миналата седмица се скарахме.

— Как може да идваш тук? — Катлин рязко се извърна към него.

— Знаеш защо: трябваше да те видя. Не отговаряш на обажданията ми, не искаш да разговаряш с мен. — След това се обърна към другия мъж: — Съжалявам, но направо ще откача заради тази жена.

— Остави ме на мира, по дяволите! — просъска Катлин. — Как да ти го кажа по-ясно?

Франк се отдръпна, сякаш го бе заплюла.

— По-спокойно, Катлин — измънка смутено художникът.

— Ти стой настрана! Нямах представа за какво става дума.

Двамата с Франк се спогледаха — мъжка солидарност. Графйкът леко изпъшка и се отдалечи.

Франк я стисна за лакътя.

— Какво искаш от мен? Каж ми какво да направя и ще го направя! Думите може да не означават нищо за теб, но в момента те са всичко, с което разполагам. Обичам те от цялата си душа и сърце, Кати! Не мога да спя. Не мога да ям. Опитвам се да работя, но единствената мисъл в главата ми е за теб. Моля те, разбрах урока. Не съм пил капчица, откакто си тръгна. Никакви наркотици, нищо. Напълно чист съм, кълна, се! Не вярваш ли в изкуплението на греховете? Хората се променят. Сега, след като вече се научихме на толкова неща, защо да проваляме всичко?

— Глупости! Как само умееш да убеждаваш. — Катлин се засмя: — Клиентите, свидетелите, съдебните заседатели, мен. Но вече не! Като ми говориш сега, единственото, което виждам, е, че си отваряш устата.

— О, я се погледни, скъпа! Продаде няколко снимки, името ти се появи във вестниците и забрави какво е да си сама. Ще се върнеш. — Пръстите му се стегнаха около ръката ѝ. — Винаги се връщаш.

Томи Ченг беше застанал до тях, без да разбира какво става.

— Всичко наред ли е, Катлин?

— Не.

Франк демонстративно пусна ръката ѝ и леко отстъпи назад. Усмихна се, а бръчките на лицето му приличаха на следи от удари със сабя — дълбоки и остри.

— Още веднъж се извинявам. — Закопча сакото си, после се обърна усмихнат към Томи Ченг: — Ще ви дам един съвет, млади

момко. Внимавайте с Катлин. Последният на вашата възраст не се измъкна жив.

Рязко им обърна гръб и напусна галерията, стискайки торбичката със снимки под мишница.

— За какво беше това? Какво искаше да каже? — запита Томи.

— Нищо, той е мръсник.

— Дойдох да те попитам желаш ли да дойдеш с мен и Али. Събрали сме се цяла група. И Рафаел идва с нас. — Томи я потупа приятелски. — Тази вечер е твоя. Да празнуваме!

Лицето на Томи излъчваше искреност и наивност.

— Разбира се. — Катлин се усмихна. — С удоволствие ще дойда.

С все още разтреперани нозе, тя отиде да благодари на собственичката за изложбата. Добре разбираше, че под гнева ѝ бе зейнала шеметната пропаст на страха. Може би не е права, между тях всичко можеше да е по-различно. Тя се беше променила към добро, защо и той да не може? Но току-що бе прогонила мъжа, който я бе спасил от самоунищожение, а след това я изтърпя цели осем години. Тази изложба беше жалка. Само дузина продадени снимки, шест, от които на Франк.

Катлин погледна към вратата. През стъклото забеляза неясния силует на Франк, който се отдалечаваше по Линкълн роуд.

Детектив Рябин забави крачка, докато преминаваше под ръка с жена си покрай галерията „Де Марко“.

— Тук ли излага снимките си госпожица Дорн? — запита Ана.

Той погледна през витрината.

— Така ми се струва. Да.

— Ако искаш, да влезем — предложи Ана.

— Не, нека повървим. — Стомахът му бе пълен след вечерята в италианския ресторант, главата му бе приятно замаяна от бутилката превъзходно вино, която бяха изпили двамата. — Идеална вечер да повървим пеша, Ана. Още две-три пресечки. Но ако си уморена, ще се връщаме.

— Изобщо не съм — отвърна нежно тя. — Не се тревожи. Женя.

Ана беше на петдесет и три и имаше проблеми със сърцето, затова той се боеше, че ще я надживее.

Различни мелодии долитаха и отново заглъхваха с лекия бриз. По пешеходната зона се бяха разположили музиканти. Точно сега двамата минаваха покрай китарист, свирещ испански мелодии, седнал на малко столче пред един вегетариански ресторант, а в края на пресечката млада цигуларка в официално вечерно облекло изпълняваше Бетховен. Още по-нататък някаква група с ударни инструменти правеше серенада на седналите да вечерят в градинката на ресторант на светлината на свещи.

Рябин дълбоко вдишваше влажния, напоен с мирис на сол въздух. Какво прекрасно място! Откакто — сякаш преди цяла вечност — бяха пристигнали тук от Одеса, той видя как с течение на времето Маями Бийч се променяше от западнало и занемарено в лъскаво и пълно с живот място. Атмосферата в него бе прекалено повърхностна и емоционална, разбира се, но градът бе млад, а на младостта трябва да се прощават много неща.

Тук човек трябва също така да е подготвен за всевъзможни престъпници и мошеници, които проникваха навсякъде, дори и на тази изискана улица. Рябин носеше пистолета под самото си. Лек, но смъртоносен, той му бе подарък за рождения ден от Ана преди няколко години. *Така ще можеш да хванеш много повече престъпници*, беше му казала тя, целувайки го. Сега съпругът ѝ бе останал единственият, на когото да дарява обичта си. Двамата им сина се бяха преместили: единият в Израел, другият в Калифорния. Внуците бяха далече. Майка ѝ и сестра ѝ бяха мъртви. След убийството на майка ѝ Ана не задаваше никакви въпроси на полицията. Като еврейка от Съветския съюз, тя не очакваше нищо. Когато откриха убиеца мъртъв, само кимна. Смъртта на сестра ѝ Ривка обаче все още измъчваше мислите ѝ, но смяташе, че и това ще си дойде на мястото някой ден. Рябин вече не беше толкова сигурен. Тогава той искаше да арестува пияниците и скитниците, които вероятно бяха подпалили сградата, но началникът му го предупреди да спазва законната процедура.

През цялото време Рябин не можеше да разбере нежеланието на американците да предприемат решителни мерки срещу престъпниците. Такава наивна и оптимистична нация, която вярва, че в същината си човешката природа винаги е добра. И винаги оставаха изненадани, когато някой от техните събрата проявеше жестокост. *Какво става с този свят?* питаха се те при съобщението за поредния

бомбен атентат, масово убийство или грабеж. Сякаш светът някога е бил друг. Това, че разумни и интелигентни хора се оставяха по такъв начин да им връзват ръцете — с всевъзможните разпоредби и процедури, — просто го изумяваше. Процеси, които се точеха месеци наред. Обръщането на закона наопаки чрез извъртания и хитрости. Освобождаването на виновните от объркани и раздвоени съдебни заседатели. Двамата със Сам Хейгън много пъти бяха спорили по тези въпроси, но никога не успяха да постигнат съгласие. Сам прекалено лесно се доверяваше на институциите, сякаш те можеха да бъдат поумни от несъвършените мъже и жени, които ги ръководеха. Рябин се бе опитвал да се противопоставя с призови към здравия разум. Поцивилизовани ли ставаме с всички тези разпоредби и закони? Не, дори напротив — с всеки нов закон ставаме по-уязвими.

Рябин се закова на място.

— Какво има, Женя?

Той поведе Ана към една витрина под черен навес.

— Никога не сме влизали в този магазин, нали? Да хвърлим едно око.

Тя учудено прочете името, написано с нащърбени златни букви върху стъклото.

— „Отеро“? Не мисля, че е в мой стил. — Ана имаше стегната закръглена фигура, като на гугутка. Тънките като върлини манекени на витрината, облечени в кожени дрехи, се взираха арогантно насреща ѝ. Тя се разсмя: — О, определено не е в моя стил!

— Трябва да говоря със собственичката, Ана — каза той. — Обикновено е тук в петък вечерта.

— На работа ли си сега, Женя?

— Само за няколко минутки — усмихна се виновно Рябин. — Нямах нищо против, нали?

Ана вдигна очи към небето. Той отвори вратата и двамата влязоха вътре.

Наближаваше два, когато Томи Ченг докара Катлин пред жилището ѝ. Тя се измъкна през вратата на джипа, после се наведе през отворения прозорец, за да стисне неговата и на Али ръце. Чувстваше се натежала от многото изпито вино и късния час.

— Внимавайте, дечица — каза им тя. Но те не отиваха много далеч. Томи имаше някакъв приятел с достатъчно стаи в апартамента си, за да побере още двама души.

Казаха ѝ да върви, а те ще изчакат, докато отключи входната врата. Чуваше се тихото бръмчене на двигателя в заспалата уличка, а фаровете прорязваха мрака. Бе превалило, влагата бе плътна. Катлин се спъна в един от алуминиевите столове на верандата, изправи го и отключи вратата. Докато отваряше, им помахаша за довиждане и джипът сви зад ъгъла.

От тавана на коридора висяха лампи от релефно стъкло с форма на лале, стените бяха боядисани в бледожълто, а подът — застлан с теракота. Имаше стълби и в двата му края. През прозорците с щори на етажните площадки, които стояха отворени, за да пропускат вечерния бриз, долиташе слаб шум от движението по Вашингтон авеню.

Катлин тихо притвори входната врата, която се затваряше автоматично. Харолд Пърлстейн спеше в доста странни часове от денонощието. Когато беше буден, лекичко откряваше вратата на апартамента си, за да види кой се прибира по това време. В настъпилата за момент тишина тя долови някакъв шум отгоре. Леко раздвижване, тихи стъпки. Но не в някой от апартаментите. Катлин вдигна поглед към стълбата.

В тази сграда никога нищо не се е случвало, напомни си тя. Няколко кражби, но само от хора, които се познаваха и имаха ключове от жилищата си. Никакви нападения, изнасилвания или убийства. Но нервите ѝ бяха напрегнати, слухът ѝ долавяше и най-слабия звук.

Изу обувките си и тръгна безшумно към задното стълбище с намерение да се качи по него. Преди да успее да стигне, чу шум по стълбите в предната част. Притисна се до стената и лекичко надзърна към горния коридор. Франк Толин тъкмо завиваше на площадката, за да слезе долу. Отдръпна глава, сърцето ѝ биеше до пръсване. Изкачи още две стъпала, за да се скрие от полезрението му. Той знаеше, че е там, сигурно бе видял как Томи я остави. Имаше ключ от сградата, но не и от апартамента ѝ: беше сменила ключалката.

Насили се да успокои дишането си. Наоколо имаше хора, ако извика, някой все ще излезе да види какво става.

Приклекна, за да погледне на долния етаж, и видя чифт каубойски ботуши, които слизаха по стъпалата от другата страна.

Бързо се изкачи по-нагоре. Коридорът на първия етаж беше пуст. Ако сега той се върнеше, щеше да я види съвсем ясно на светлината от лампите. Чу стъпки, след това отваряне на входната врата. Катлин изчака няколко минути. Накрая притича към апартамента си в предната част на сградата, като ровеше в чантата за ключовете.

Вече превърташе ключа, когато забеляза какво има на постилката пред вратата. Хартиена купчинка от съвсем дребни късчета. Бяха й нужни няколко секунди, за да разбере какво е това. Снимките й. Хартия за почти четиристотин долара, накъсана на конфети.

Отвори вратата и отвътре надникна котката й. Тя я избута и бързо заключи след себе си.

— Здравей, сладката ми. Радваш ли се, че ме виждаш? — Изведнъж се разплака, пусна чантата и обувките си, вдигна котката и я притисна силно към себе си, докато тя не се измъкна от ръцете й.

Телефонът на бюрото й иззвъня. Телефонният секретар щеше да се включи след второто позвъняване, но Катлин бързо грабна слушалката.

— Мислиш, че е много забавно, а?

— Сама ли си? — Франк вероятно седеше в колата и наблюдаваше прозорците й.

— Не, при мен има четири ченгета. Чуй ме добре, Франк. Престани да се обаждаш! Няма да говоря с теб. Свършено е! Имай малко достойнство, за бога! Ставаш смешен.

— Видях те как се върна с онова китайче. Тръгна си от галерията в единайсет и четиридесет и пет. Какво си правила повече от пет часа?

— Изобщо не ти влиза в работата. Окей? Не се обаждай повече! Не идвай тук, не ми пиши, не...

— Чука ли се с китайчето тая вечер, Кати?

— Не искам повече да говориш с мен. Ако засека телефонно обаждане, ако видя физиономията ти или някакви следи, че си се навъртал около жилището ми, ще отида в полицията, за да подам молба за принудителна забрана. Ще изпратя копие на съдружниците ти, на Адвокатската колегия, на всички в службата ти и на всеки твой клиент, чието име успея да си спомня!

Телефонът остана безмълвен за секунда-две, след това прозвуча тихият глас на Франк:

— Предупредена сте, мис Дорн. Намерете си друго жилище. В понеделник, в осем часа сутринта, ще пристигне бригада, за да почисти и преобоядиса апартамента. Всички оставени в помещението вещи ще бъдат конфискувани в полза на наемодателя.

— О, майната ти! Дори не е законно!

— Дай ме под съд — засмя се той. — Сега си много нафукана. Продаде някоя и друга снимка на разни педали от Южния бряг и вече нямаш нужда от *милото татенце*, така ли, кучко?

Катлин затръшна слушалката.

Цялата разтреперана, измъкна щепсела от контакта, след това отиде в кухнята и направи същото с деривата точно в момента, щом започна отново да звъни.

Зазоряваше се, когато най-сетне успя да заспи, напълно облечена, свита на кълбо върху канапето, до нея — котката. Пред заключената врата бяха струпани тежки кашони, а отгоре им бе закрепен сребърен поднос, който щеше да се стовари на пода и при най-лекото побутване.

[1] Тази лудетина е моята скъпа приятелка (исп.). — Б.пр. ↑

25.

Предварителното разглеждане на делото срещу Клаус Руфини и Маркус Ламонт беше насрочено за вторник — в осем и трийсет сутринта, зала 4–3. Само половин час по-късно Сам Хейгън трябваше да започне подбор на съдебни заседатели за едно дело за убийство в друго отделение. Помоли колегата си да задържи положението, докато успее да се измъкне. Собственикът на малък автосервиз в Хаялия беше убит, а един от работниците — тежко ранен от въоръжения нападател, който вече бил взел парите от касата. Убил беше ей така, заради някакво хрумване, все едно да загасиш лампата на излизане от стаята.

Пресата обаче се интересуваше повече от случая с изнасилването, в което бяха замесени известни личности. С неразкритите убийства на един от обвиняемите — пласьор на наркотици, и на един от свидетелите — манекен, случаят допълнително се раздухваше. На първия ред беше разположена телевизионна камера, която щеше да предава за три местни и два национални канала, а столовете бяха окупирани от репортери в очакване съдията да влезе в залата.

Сам можеше да се промъкне отзад, но предпочете главния коридор. Както и очакваше, незабавно бе заобиколен от репортери. Направи изявление, нещо, в смисъл че щатът не се притеснява от твърденията на защитата за селективно отношение. *Нелепо е да се намеква за антиимиграционен или анти малцинствен заговор. Тези мъже са извършили престъпление и ще бъдат съдени като всеки друг.* Имаше въпроси относно убийствата: Заподозрян ли е някой от останалите обвиняеми? *Не изключваме никого.* Вярно ли е, че Фонсека с поискал имунитет, за да свидетелства в полза на щата? *Няма да коментирам.*

Сега вече Сам стоеше в очакване началото на процеса и разговаряше с Хуан Казарес, заместник-шеф на отдел „Углавни престъпления“. Казарес беше кубинец, но не попадеше сред почитателите на Еди Мора. Сам го беше поканил да присъства, за да се

види лицето му в националните новини. Другите членове от екипа на обвинението също бяха заели местата си на катедрата: Лидия Ернандес и Джо Макгий. Женското присъствие бе необходимо заради пола на жертвата, а Макгий щеше да балансира чернокожия обвиняем.

Точно в противоположната страна на залата Норман Сингълтъри и Джералд Файн се съвещаваха с клиентите си. Маркус Ламонт и Клаус Руфини бяха тук повече заради шоуто, а не защото присъствието им бе задължително. Ламонт се взираше в сключените си в скута ръце или разменяше погледи с жена си, седнала на първия ред. Клаус Руфини, кръстосал крака, се беше привел над облегалката на стола си и нещо шушнеша в ухото на Файн. Някой го беше убедил да облече консервативен син костюм. И двамата адвокати имаха помощници, които седяха зад тях. Тъй като на масата нямаше повече места, помощниците на служебната защита бяха преместили столове близо до масата на съдебния пристав. Около дузина частни адвокати, чиито дела също бяха насрочени за заседанието в осем и половина, стояха прави покрай стените. Отделението на съдебните заседатели беше пълно с обвиняеми, които не бяха успели да платят гаранцията: сбирщина от предимно млади чернокожи или от латиноамерикански произход мъже, някои облечени с безформените сини ризи на областния затвор. Един непрекъснато махаше към камерата, която още не беше включена.

Съдебният пристав призова зрителите, които нямаха места, да напуснат. На последния ред избухна свада. Сам подръпна маншета на ризата си — 8:40. Съдията закъсняваше. Обикновено записаните се извикваха по реда им, но *Щатът срещу Руфини и Ламонт* щеше да мине най-напред.

Хуан Казарес обърна гръб на репортерите и тихо го попита:

— Прочете ли местните рубрики тази сутрин?

Сам кимна.

— Какво ще правиш?

— Абсолютно нищо. Какво мога да направя?

Беше поискано мнението на Виктория Дюран, шеф на администрацията, за новината, че Еди Мора ще подаде оставка, за да се кандидатира за национален пост. След обичайните стандартни изявления за постиженията му като областен прокурор на Дейд тя изразяваше надежда, че наследникът му, който и да е той, ще отдаде по-голямо значение на борбата срещу уличната престъпност, вместо да

превръща процесите в спектакъл за медиите. Намекът за шефа на отдела за тежки престъпления бе очевиден. Докато говореше с Хуан Казарес, Сам успя да запази спокойствие. Час по-рано, след като прочете статията в кабинета си, той захвърли вестника в кош. Ще натрие носа на Бийки, но в подходящ момент.

— Всички да станат! — Залата остана права, докато влезе съдията. Телекамерата се завъртя, за да обхване гледката.

Съдията прочете обвинението. Руфини, след него и Ламонт направиха заявление за оправдателно постановление. Адвокатите им поискаха намаляване на гаранцията, което беше отхвърлено. Джералд Файн направи постъпки да се върне паспортът на Клаус Руфини, което също бе отхвърлено. Сингълтъри внесе оплакване, че щатът отказва достъп до доказателствата, които се намират в полицейската лаборатория на Метро Дейд. Съдията даде гаранции, че щатът ще спазва законните процедури, за да осигури достъп на защитата до доказателствата, открити на местопрестъплението. Секретарят обяви датата на процеса: понеделник, 6 август, девет часът.

Предварителното дело приключи десет минути след началото му.

Докато приставът извикваше следващия случай, Руфини и Ламонт, придружени от адвокати и репортери, започнаха да си пробиват път към изхода. Сам за момент остана да поговори с другите прокурори, след това излезе през задната врата. Вече бе казал каквото искаше. Горещо го очакваше процес за убийство.

Заседанието на горния етаж бе прекъснато. Веднага щом Сам влезе в съдебната зала, служебната защита поиска отсрочка за споразумение. Евантуалните съдебни заседатели бяха отпратени обратно долу. Съдията се зае с други дела, докато обвиняемият остана да седи мълчаливо на стола си, а охраната четеше вестник до вратата. Тази зала беше по-малка, с нисък таван и два къси реда за зрителите. Сам и служебният защитник излязоха да говорят отвън. Мъжът скоро беше прехвърлил трийсетте, имаше уморен вид, а косата му се нуждаеше от подстригване.

— Подсъдимият ще приеме доживотна присъда.

Сам се опря на стената.

— Не е достатъчно. Искам две доживотни присъди без право на предварително освобождаване.

— Та той е само на деветнайсет, да му се не види! Нали четохте психологичното заключение за това дете. Сексуално насилие. Малтретиране. Има коефициент на интелигентност само осемдесет.

— Освен това детето — тази отрепка, която понастоящем е твой клиент — има досие от цели шест страници. Миналата година е прострелял шестнайсетгодишно хлапе в гърба и получил някакви си идиотски шейсет дни за злоупотреба с оръжие, защото жертвата не искала да свидетелства. Сега имаме един мъртъв и един, който едва е оцелял. Вече казах: две доживотни присъди. Без право на предварително освобождаване.

— Никога няма да успеете да получите смъртна присъда по този случай.

— Да вървим тогава на процес.

Никой от двамата не помръдна. Накрая защитникът каза:

— Знам защо така сте го заръфали. Ще се кандидатира за областен прокурор. Това е политика, всичко е политика.

Сам го изгледа.

— Споразумение ли обсъждаме или не? Готов съм за избор на съдебни заседатели.

Служебният защитник кимна унило.

Ако в момента Сам Хейгън още стоеше пред трибуната на евентуалните съдебни заседатели в малката зала на петия етаж на съда, никога нямаше да види Дейл Финли, следователя към Областната прокуратура, който се качи заедно с Иделфонсо Гарсия в един от асансьорите. Сам прекоси улицата, за да се върне обратно в канцеларията си. Мина през детектора за метал, след това сви край ъгъла към фоайето с асансьорите и най-напред забеляза ниско подстриганата бяла коса на Финли, а после Гарсия с неговото загоряло от слънце лице. Финли се поколеба за секунда, забелязвайки Сам точно в мига, в който вратите се затваряха.

— Какво беше това, по дяволите? — Сам вдигна поглед към примигващите цифри. Асансьорът спря на втория, третия, четвъртия и накрая на петия етаж. Навярно Дейл Финли не желаше Сам да

разбере къде води брата на Адела Рамос. Изчака още минута, за да види кой ще слезе, после взе друг асансьор и натисна за четвъртия етаж.

Кабинетът на шефа на администрацията се намираше в близост до този на Еди Мора. Самият областен прокурор беше отлетял за Мичиган за среща с хората на сенатора Къркмън. Сам беше видял снимка в „Маями Херълд“ тази сутрин. Еди и жена му Амалия се усмихваха от верандата на провинциалната си къща.

Сам застана до бюрото на секретарката на Бийки. Ръцете на младата жена останаха неподвижни над клавиатурата. Секунда по-късно тя вдигна очи.

— Бихте ли съобщили на мис Дюран, че съм тук, или да вляза направо?

Жената леко пребледня, което му подсказа, че е открил местонахождението на Дейл Финли.

Финли бе придружил Гарсия до кабинета на Вики Дюран, но си бе тръгнал, оставяйки го на един от столовете срещу бюрото ѝ.

— Как сте, господин Гарсия? — кимна му Сам. — Мога ли да ви видя отвън, госпожице Дюран?

Тя тъкмо затваряше телефона. Изглежда, секретарката ѝ се беше обадила. Иделфонсо Гарсия, чиито едри ръце лежаха на коленете му, кимна в отговор на поздрава на Сам. На лицето му не се четеше вина. Идеята не е била негова.

— О! Господин Хейгън, казаха ми, че в момента сте на процес.

— Мис Дюран? Да поговорим отвън, ако обичате.

Очевидно предпочете да не спорят в кабинета ѝ. Въведе го в една от съвещателните зали.

— Това е нечувано! Какво смяташ, че правиш? — Гъстите ѝ тъмни коси сякаш настръхнаха.

Сам се приближи към нея.

— Вуйчото на жертвата в един от моите случаи за убийство се намира в кабинета ти и искам да знам защо.

— Дошъл беше да се види с теб, но ти беше в съда и аз се съгласих да разговарям с него.

— Това е лъжа. Накараха си Дейл Финли да го доведе.

Вики разпери помирително ръце.

— Проявявам интерес към близките на убитото момче. Човекът, който го е убил, беше оправдан и ако тази институция има някаква вина за изхода на делото, исках да се уверя, че...

Сам удари с юмрук по заседателната маса и тя трепна.

— И какво му каза? Че лично ще преразгледаш делото на Луис Балмаседа? Че ще се погрижиш този път непременно да го осъдят, а, Бийки?

— Аз не мога да ги зарежа като теб, Сам. Не аз унижих господин Гарсия, като го използвам за нагледен урок на двама начинаещи прокурори. — Кафявите ѝ очи бяха станали почти черни от разширените ѝ зеници. — Знаеш, че Луис Балмаседа е заплашвал Адела Рамос.

— Какво още можем да направим, по дяволите, което не сме сторили? Да го арестуваме? Казах им да отидат в полицията. Ходили ли са?

— Да. И нищо не е станало.

— Тогава да вземем въже и да го обесим.

— Няма да слушам глупостите ти! — Тя се извърна към вратата.

— Мили боже! — Сам се облегна на ръцете си. — Нека ти кажа нещо, Вики. Нарушаваш правилата. Толкова очевидно ги нарушаваш, че умът ми не го побира. А аз си мислех, че не си постъпила добре, като си се раздрънкала пред „Маями Херълд“. — Отдръпна се от масата и продължи: — Сега ще се върнем в кабинета ти и заедно ще поговорим с Иделфонсо Гарсия. Не знам какви думи ще подбереш, но ще се държиш любезно. Кажи му да направи оплакване в полицията. Кажи му, че аз ще заведа дело.

— *Казах му!* Познавам законите! — Тялото ѝ се напрегна. — Не си ти, който ще ми даваш нареждания.

Когато тръгна към вратата, Сам я спря с ръка.

— Изплашила си се, че Еди няма да те вземе със себе си, когато тръгне за Вашингтон, нали? Жена му ще нададе вой. Затова искаш да получиш работата му. И искаш да се изложи, преди губернаторът да назначи временен областен прокурор.

— Махни се от пътя ми! — Гласът ѝ приличаше на тихо ръмжене. Беше толкова близо до нея, че можеше да забележи белезите от шарка по лицето ѝ под дебелия слой пудра и да усети мириса на тежкия ѝ парфюм.

— Тук има някакво недоразумение, Бийки. Не искам да отворя вестниците и да прочета мнението ти за оправдаването на Луис Балмаседа. Еди ще изпадне в много неудобно положение, че е позволил на шефа на администрацията си да се намесва в области, които не ѝ влизат в работата, и ще бъде принуден да те изрита. Или да те изпрати да се занимаваш с дела на трафиканти в Либърти Сити. Но нямам намерение да занимавам Еди с това, освен ако не бъда принуден.

Устните ѝ нервно потрепнаха.

— Какво толкова те тревожи, Сам? Че казвам истината за Балмаседа? Не е подходено правилно към случая. Ти се провали. А сега и делото за сексуалното насилие ти се изплъзва. Главният свидетел е мъртъв, а останалите са изплашени. — Усмихна се. — Ще пожертваш ли госпожица Дорн, като я изправиш на свидетелското място? Съмнявам се, че прехвалената ти праволинейност ще стигне чак дотам. Ще загубиш и мисля, че вече сам го разбираш.

С огромно усилие се въздържа да не блъсне Бийки Дюран в стената. После бавно си пое дъх. Яката на ризата се връзваше във врата му.

— Отвори! — Тя посочи вратата. — Господин Гарсия чака.

Срещите с Франк Толин се бяха превърнали за Дина в необходимост като дишането, като молитвата. Кабинетът му създаваше такова усещане за спокойствие: далечно извънпяване на телефон, глухи гласове по коридора, приглушеното улично движение десет етажа подолу. Слънчевата светлина падаше като божия благословия по чистите бели стени. Блестеше по лакираните дървени повърхности и рафтовете с юридически книги с изписани със златни букви заглавия. Понякога Дина сядаше на единия край на канапето, а Франк на другия. И двамата с чаша кафе в ръка. Но по-често те заемаха традиционните места от двете страни на бюрото: адвокат и клиент.

Прозорците на кабинета гледаха на изток — към Атлантическия океан. Докато слушаше как Дина говори. Франк поглеждаше навън. Обикновено се подпираше на лакът, поглаждайки с пръсти тясното си лице, или пък се облягаше назад с кръстосани върху единия край на бюрото крака. Тя бе направила бележка за следите, които подметките

му оставят върху дървото, но той ѝ бе отвърнал да не се тревожи. С препаратата за полиране лесно ги отстранявал. Имаше много ботуши, беше преброила вече седем чифта.

Дина винаги се обаждаше, преди да дойде. Понякога оставаше десет минути, понякога часове. Беше като ритуал: след влизането в кабинета тя се интересуваше от напредването на делото за съзнателно причинена смърт — *Самюъл Дж. Хейгън и Констандина П. Хейгън срещу заведението „Чичо Анди“ и др.* Въпрос на Дина: Как се развиват нещата по делото? Отговор на Франк: Все още сме на етапа на разследването. После я канеше да седне; позвъняваше на секретарката си да донесе чай или кафе. Отначало Дина се притесняваше за хонорара, тъй като авансът отдавна се беше изчерпал. Франк каза, че нямало значение: когато получат обезщетение по делото, ще се разплатят.

След отпадането на този проблем тя говореше, а той слушаше. Сякаш някакви клапани бяха затваряли гърлото ѝ от месеци — думите излизаха отначало неуверено, после забързано — като буен поток. Този поток я повличаше, поглъщаше я, след това я изхвърляше на повърхността, подмяташе я в неудържим порой от слова.

Говореше за Матю. За живота му. За несправедливата му смърт. Матю. Един неспирен поток, истински водопад! Езикът и устните ѝ се движеха, думите ѝ изпълваха стаята, докато накрая имаше чувството, че прозорците ще се пръснат от налягането. Мълвеше всичко, което бе искала да каже на Сам, който не бе пожелал да я чуе. Припомнени сцени, въображаеми, които я бяха вбесявали или карали да плаче. Главозамайващи водовъртежи от гняв, предателство и отчаяние.

Франк я слушаше да говори за загуба, смърт, любов и измяна, за философски и всекидневни неща. Обсъждаше справедливостта, насилието, упадъка и самотата в големите градове. Говореха за своя живот. За работата на Дина, която сега не означаваше вече нищо за нея. Франк го разбираше; самият той едва успяваше да се насили да идва в офиса. Някак си се бе изтървала за връзката на Сам, но Франк отвърна, че знае и тя не бива да се притеснява. „За мен това също вече е без значение“, беше казала Дина. Дватамата разговаряха за бремето да знаеш и за болката от истината.

Сам също бе обсъждан в тези многобройни разговори. Неговата амбиция, която го разяждаше отвътре. Вече не беше монолитен. Тя

виждаше пукнатините като в гранитен блок върху подвижни пясъци. Бяха говорили за Мелани, за двете момчета на Франк, за блаженото невежество на децата. Дина разказа на Франк как Матю бе извадил кръста на Богоявление и как Севасти Пондакос, едва шестнайсетгодишна, бе убила със секира турски войник. Как самата тя, Констандина Пондакос, щяла да се върне в Тарпън Спрингс, преди да умре. И че няма да се страхува, ако умре още утре. Така отново ще бъде с Матю, който е намерил покой. Каза на Франк, че не е важно как или къде умираме, а какво правим в онези последни часове, когато животът ни е подложен на преценка. Колко сме заслепени, докато сме млади. Колкото повече човек се доближава до окончателния мрак, толкова по-ярка става светлината пред него.

Какви разговори само водим, Франк!

Радостта от тях, удоволствието от движението на устните, езика и ръцете. Едно облекчение, освобождаване, разголване, една първична спонтанност. Истински рай! Ако такава дума като *щастие* все още имаше някакъв смисъл, тя вече знаеше какво означава.

След това забеляза, че Франк я гледа втренчено.

Докосна косата си, попита защо я гледа по този начин.

Той толкова забави отговора си, та тя помисли, че се е вцепенил, парализирал или дори умрял с отворени очи, най-после проговори:

— Извинявай. Просто едва сега започвам да те разбирам, Дина.

После забеляза прозорците. Колко са притъмнели! Небето бе придобило странен мъждив зеленикав оттенък. Дина се приближи и погледна навън. От запад бързо се приближаваше огромна черна маса — лятна буря, която носеше със себе си плътна пелена от дъжд. Светкавици раздираха купестите облаци и те проблясваха и потрепваха. Някога баща ѝ казваше, че това означава, че боговете и богините се карат и запрашат гръмотевици едни срещу други. Дина винаги се чудеше какво ли е да си там, сред тъмните облаци, да бъдеш понесен нагоре по дългата спирала с протегнати ръце и развято зад гърба наметало.

Обърна се към Франк и му се извини, че е отнела твърде много от времето му. Няма никакъв смисъл да настоява за делото. Нито пък за тези посещения. Трябва да се прибере, преди да завали.

— Ще вали ли? — Той се приближи озадачен до прозореца. — Небето е ясно, Дина.

Тя опря пръсти в стъклото, усети тътена на гръмотевиците и каза, че ще вали, не вижда ли светкавиците?

Той се взря продължително в нея, после хвана ръцете ѝ и ги доближи до устните си. Мустаците му погъделичкаха кожата ѝ. Отдръпна се, но той бързо я улови.

— Не си тръгвай. Дина. Трябва да говоря с някого, на когото имам доверие. Изпитвам такава нужда. Не можеш ли да останеш още малко?

Накрая отвърна, че ще остане. Отведе я до креслото и се обади на секретарката да им донесе чай.

Разговаряха, докато бурята връхлиташе над града. Светкавиците проблеснаха и замряха, после отново се пробудиха и дъждът плисна в прозорците.

26.

В сряда сутринта Сам отиде с колата до полицейското управление на Маями Бийч, за да се види с Джин Рябин. Завари го да разговаря по телефона с някаква жена, на която ѝ бяха отмъкнали златната верижка от врата, докато подремвала край басейна на хотела. Едновременно с това Рябин ровеше с пластмасова виличка в парче шоколадов сладкиш.

Когато Сам придърпа стол насреща му, той плъзна към него няколко листа хартия: първите резултати от съдебномедицинската експертиза за Джордж Фонсека. Сам седна и си сложи очилата. Най-отгоре беше балистичната експертиза.

От стомаха и бедрото на Фонсека бяха извадени късчета от 45-калиброви куховърхи куршуми, а други парченца бяха открити във вратата откъм мястото на шофьора и по пода на колата. Куршум бе изваден и от седалката. Съвпадаха с парчетата, намерени в гърдите и главата на Чарли Съливан. И на двете местопрестъпления не бяха открити гилзи, но куршумите бяха идентифицирани като 12-грамови куховърхи „Ремингтън“. Според предназначението си тези тежки и повратливи куршуми бяха проникнали бързо вътре, а след това се бяха пръснали в тялото на жертвата.

Сам прелисти подробното описание от криминалистите. След преместването на мустанга в полицейския гараж те се бяха поровили сред отпадъците, бутилките и кутиите от бира и бяха открили останки от полиестер и плътна винилова материя — от тези, които се използват за пътни и ученически чанти. Някои от парченцата пластмаса бяха частично разтопени.

В петък Сам бе разговарял с доктор Дейвид Корсо от съдебномедицинския отдел. Той му каза, че е извадил няколко късчета черна пластмаса и полиестерни власинки от дупката в бедрото на Фонсека. На Сам му се струваше, че е много вероятно убиецът да е стрелял през някаква торбичка. При разкъсването част от разтопената пластмаса бе проникнала в раната заедно с частици от нещо, което

стрелецът е използвал, за да заглуши звука — вероятно малка възглавничка, пълна с полиестерни изрезки. Ако цевта е била плътно обвита с мека материя, например хавлиена кърпа, това е могло да спре движението на затвора. Торбичката обясняваше също и липсата на гилзи на местопрестъплението. При нормална стрелба те изскачат от патронника при движението на затвора назад.

Аутопсията не даваше окончателни изводи за височината на стрелеца. Траекторията на първия куршум сочеше леко нагоре, но Съливан беше висок метър и осемдесет.

В момента Рябин обясняваше на обраната жертва от другия край на линията, че трябва да дойде в полицията, да подаде оплакване и да разгледа някои снимки. Той лично щял да се погрижи. После се усмихна над телефонната слушалка, поблагодари и каза, че често забелязват акцента му. Не, не е от Франция, от Украйна е. На Черно море. Да, много романтично.

Корковата дъска за съобщения в кабинета му беше претрупана с бележки, графици, полицейски картони, моментни снимки на заподозрени, снимки на внуците му и картички от Одеса. Под една рисунка на електрически стол бе написано: „Добре въздадената справедливост е похвална справедливост“. В другия край на стаята един от детективите пишеше на компютъра, а партньорът на Рябин — Нестор Лопес, говореше по телефона на испански.

През отворената врата се виждаше униформен сержант, седнал върху бюрото пред арестантските килии. Краката му леко се поклащаха. Сам не можеше да види човека, с когото разговаря.

— Не можеш да продължаваш с тия тъпотии. Няма вечно да си на шестнайсет. Почакай да идеш в Рейфорд. Там има едни типове, които на драго сърце ще се заемат с теб. В щатския ли искаш да отидеш, Марио?... Сигурен ли си?

Рябин най-после затвори. Погледна към малката чинийка с шоколадов сладкиш.

— Започнал е да се разваля. Някой го е забравил миналата седмица в хладилника. Вкъщи за закуска ям само грейпфрути и препечени филийки. — Усмивката раздвижи торбичките под очите му. — Ана ни е поставила и двамата на диета. Виж какви работи стават, когато човек води жена си да разглежда модни бутици.

— Голям пропуск от твоя страна, Джин, че не си й купил рокля.

Рябин кимна и преглътна още една хапка.

— Нямахте да изпитвам угризения, че го ям, ако беше по-запазен.
— Заби виличката в остатъка от сладкиша и го хвърли в кошчето за боклук. После изтръска една кафява трошица от безупречно чистата си риза.

Сам посочи полицейските доклади.

— Изглежда, убиецът на Фонсека е използвал възглавничка за заглушаване.

— Вероятно. В лабораторията ще направят анализ. Може би ще успеят да ни кажат каква е била възглавничката. Някоя открадната от самолет на „Ал Италия“ при полета от Милано! Може пък да извадим късмет.

Нестор Лопес се приближи и се облегна на бюрото.

— Всичко може да се използва за заглушаване. Вестник, маслен филтър, даже грейпфрути. Веднъж намерих на пода до тялото грейпфрут. Целият бе размазан, сокът му изтекъл. После забелязах барутния нагар.

Рябин потупа по джоба за цигарите си — по навик, в сградата беше забранено да се пуши.

— Ами какво стана с резултатите от мястото, където бе застрелян Съливан? Знам, че Корсо откри онези зелени власинки от плат по задната част на главата. Открихте ли някаква пластмаса в пясъка? — запита Сам.

Лопес поклати глава:

— Не се сетихме. А сега вече... Божичко, що народ е минал за две седмици оттам. Убиецът може и да е стрелял през торбичка, но не знаем.

— Сам, ела с мен. Имам нужда от цигара. — Рябин се изправи.

Не му беше за цигарата, просто искаше да се уединят.

Миналия петък Рябин завел Ана да вечерят на Линкълн роуд. За рождения ѝ ден естествено, но и за да посетят бутика на Клаудия Отеро. Ана, отначало смаяна, че мъжът ѝ иска да я води в толкова скъп магазин, се съгласила да влязат, след като ѝ обяснил намеренията си. Говорели си на руски и се престрували, че се възхищават от моделите, докато управителката на магазина — млада жена с късо подстригана коса — смъркала кокаин с приятелчетата си в задната част. Когато Рябин учтиво я повикал настрана и я помолил да му отговори на

няколко въпроса, тя недотам учтиво му отказала, защото било повече от очевидно, че тези тантурести хорица на средна възраст само зяпат и просто ще ѝ загубят времето. Тогава Рябин се усмихнал, извадил значката си и ѝ казал, че е арестувана за притежаване на наркотици. В участъка тя станала по-сговорчива.

— Не говоря добре испански, но Лопес го бива — продължи Рябин. — Няма да ми повярваш, Сам, но той е наистина голям талант. В шест сутринта в понеделник двамата се обадохме в Испания. После във Франция. Обиколих цялата сграда и открих хора, които говорят френски и немски. Телефонните сметки ще бъдат астрономически. Във всеки случай централата на фирмата „Отеро“ се намира в Мадрид. В момента подготвям писмен доклад, който по-късно можеш да прочетеш. Но сега ще ти кажа основното. Семейството на Клаудия Отеро напуска Куба през 1961-а и заминава за Испания. През 1968-а се преместват в Ню Йорк и получават американско гражданство, но Клаудия остава в Европа. Учи изкуствознание. За кратко работи като модел, след това се жени за богат мъж, после за друг и започва да се занимава с моден дизайн. Преди десет години открива магазин в Париж, след това в Мадрид, после в Ница и така нататък. В момента има четиридесет и шест магазина в Европа, Северна и Южна Америка, повечето в курортни селища. В Япония има три. И един съвсем нов — в Куба, но отварянето му се е отложило.

— В Куба? — Сам склочи ръце над главата си и се протегна. — Защо е било отложено?

— Казват, че заради бюрократични проблеми с кубинското правителство — лукаво се усмихна Рябин.

— В Хавана има много туристи, нали? С много пари?

— О, да! Много европейци, много от източноевропейските страни, англичани и канадци. Но не и американци, разбира се, тъй като нашият Държавен департамент не ни позволява да пътуваме до Куба. Някои получават разрешение: членове на разделени семейства, журналисти и от този род, но ние с Ана трябваше да минем през Ямайка.

— Какво си правил с Ана в Куба?

— Порадвахме се на плажа и нощния живот. Отидохме, защото държавата не разрешава. — Кръглото му лице грейна в усмивка. —

Сега съм американски гражданин. Сам, но ако исках да ме ограничават къде да пътувам, изобщо нямаше да напускам Съветския съюз.

— Да не си видял Амалия Мора да танцува в бар „Тропикана“?

Рябин се разсмя:

— Не, но тя се е срещнала с Клаудия Отеро миналия октомври в едно съседно курортно градче, където отсядат богати испанци. Там, по стечение на обстоятелствата, ще се намира магазинът на Клаудия, когато го отворят.

— Общността на кубинските емигранти няма да е очарована от Амалия Мора, ако разбере.

— А американското правителство няма да одобри, че Амалия Мора помага на сестра си да открие магазин в Куба. — После добави унило: — Убеден съм, но нямам доказателства.

Сам изпита нужда да стане от стола и да се поразтъпче из кабинета. Мислеше за онова, което му бе казала Катлин Дорн за света на модния бизнес. Колко е затворен и недостъпен!

— Клаус Руфини може да е знаел за Клаудия и Амалия, понеже се движи в същия кръг — каза на глас. — И жена му Тереза е моден дизайнер.

— И на мен ми мина такава мисъл — кимна Рябин.

— Но защо няма нищо в новините? Тази сутрин Руфини беше на предварителното дело. Вече можеше да е проговорил.

— Може би е твърде късно. Ти решаваеш да заведеш дело, а Еди не може да те спре. Нещата излизат от контрола му. Ако сега Руфини проговори, Еди може да утежни положението му: ако не в съда, то чрез политическите си приятели. Руфини може да бъде депортиран. Така че ситуацията е патова.

— Само в случай че няма дело — отвърна Сам. — И Руфини е на ход. Съливан е мъртъв. Джордж е мъртъв. Свидетелите ми са уплашени и хич не ги виня.

Рябин продължи да седи със склучени върху корема си пръсти. Погледът му се спря върху Сам.

— Когато областният прокурор се върне, мисля, че трябва да поговориш с него. Кажи му, че полицията в Маями Бийч иска да го разпита във връзка със смъртта на Чарли Съливан и Джордж Фонсека. И двамата бяха готови да дадат свидетелски показания по дело, което той не желаше да се завежда. Попитай за Дейл Финли, шефа на

следствения му отдел, който е бивш агент на ЦРУ в Куба и който се е опитал да убеди Али Дънкан да не говори с теб. Питай за посещенията на жена му в Куба и за финансовите ѝ интереси във фирмата „Отеро“. Попитай го дали Амалия е убедила сестра си — Клаудия, да не отваря бутика си край Хавана, защото може да съсипе политическото бъдеще на Еди Мора.

Сам се изсмя:

— Искаш да се пенсионираш преждевременно ли, Джин?

— Не, имам две неразкрити убийства.

— Значи просто си вършиш работата. Шефът ти знае ли за това?

— Още не. Никой, освен теб и мен не знае. Когато ти кажеш да говоря с шефа, тогава ще му съобщя.

Сам продължи да се взира в Рябин и разбра какво искаше да направи той. Оставяше на Сам да реши дали информацията изобщо трябва да стигне до шефа Мейзик. Подаваше му сведенията за жената на Еди Мора, за да ги използва или не — както реши. Да изправи областния прокурор до стената или да го пусне да се измъкне.

Когато Еди Мора получи назначението, кариерата на Сам — целият му живот — бе погребана. Беше изиграл ролята на добрия войник, който безропотно се бе подчинил. А в случая с Али Дънкан откровено го бяха използвали. Когато на Еди Мора му бе потрябвал човек да поеме мръсотията вместо него, той се беше сетил за Сам Хейгън. Сам — попаднал в капана на собствените си амбиции.

На верандата на жилищния блок „Ингълдър“ старецът пак седеше на един от столовете под сянката. Пърлстейн, онзи с оцветената с мастило ръка. Скрипторът. Днес не хранеше птиците, просто зяпаше към улицата. Видя как Сам премина през металната врата и пое по алеята към сградата.

— Здравейте. Това е моят приятел, който някога бил евреин. Катлин я няма. Изнесе се.

Сам спря и вдигна поглед към прозорците ѝ. Зелените растения ги нямаше. Стъклата бяха останали голи и отразяваха само дърветата и небето.

— Къде отиде?

— Замина за Ню Йорк.

— Толкова бързо?

— В събота си събра багажа. В неделя пристигна един пикал с нейни приятели, за да вземат нещата й. И ние с жена ми може да се преместим. Този блок ще го превърнат в луксозен комплекс, ще вдигнат наемите. Купили го йорданците, как ви се струва? Араби. В Маями Бийч — араби!

— Остави ли ви някакъв адрес? Телефонен номер? — Пърлстейн поклати глава. — Трябва да ви е казала къде отива — настоя Сам. — Много е важно да я открия. — Изкачи се по стъпалата.

На прозореца зад Пърлстейн се появи жена, която надничаше през стъклото. Очите й бяха вперени в Сам.

— Хари, обядът ти е готов, идвай! — Седеше в дълбоко издуто кресло, а на облегалката му се беше излегнала котка и облизваше лапички.

Пърлстейн вдигна бастуна си.

— Трябва да вървя, извинете ме.

Сам се приближи до прозореца.

— Това е котката на Катлин.

— Не — отвърна госпожа Пърлстейн. — Тази е наша. — После прогони животното от креслото.

Той пристъпи към Пърлстейн.

— Вие знаете къде е отишла.

— Хари! — Гласът на жената потрепери. — Идвай веднага, обядът ти ще изстине.

Сам видя, че жената се страхува от него; за нея той бе натрапник, дошъл да разбива врати и да заплашва безпомощните хора. Извади картата от портфейла си и я обърна към прозореца.

— Всичко е наред, госпожо Пърлстейн. Името ми е Сам Хейгън. Аз съм служител в Областната прокуратура. Катлин Дорн е свидетел по едно от делата ми и трябва да разговарям с нея.

— Вчера идва един друг мъж от вашата служба и на него казахме същото. Не знаем къде се намира.

— Какъв мъж?

— Не толкова млад. И не беше с костюм като вас.

— Белокоп? Накуцващ? Как се казваше?

— Не си спомням името, но наистина куцаше. Казахме му, че не знаем къде е тя. Хари, влизай вътре!

— Само минутка — помахаша с ръка към прозореца той. — В момента говоря с господин Хейгън. — С мъка се изправи от стола и тръгна към другия край на верандата. Един присмехульник изпърха с криле и кацна на червения хибискус.

Ръката, която улови китката на Сам, беше изненадващо силна.

— Мисля, че напусна заради приятеля си — изрече тихо Пърлстейн. — Той се навърташе насам и й създаваше неприятности.

— Какво искате да кажете?

— Притесняваше я. Телефонни обаждания, писма. Идваше тук, наблюдаваше. Видях го, като беше паркирал ей там, на пресечката. Миналата седмица идва и той. Пита ме къде е отишла, с кого е. Не се тревожете, не му казах, че сте идвали. Никога не съм харесвал този човек. Предупредих я: „Тоя тип не е за теб“, но... жени! Надявам се, че не се е върнала при него.

Сам сведе поглед към лицето на Пърлстейн.

— Къде отиде?

— Съжалявам. Катлин ни накара да обещаем, че няма да казваме. Ето какво ще направя. Ще й се обадя и тя може да се свърже с вас. Става ли?

Сам сви рамене:

— Аз съм приятел, господин Пърлстейн.

От прозореца жена му отново извика:

— Хари!

Рафаел Сото живееше на третия етаж в една сграда на Пайн Трий Драйв. Отвори вратата колкото да може да говори. Зад него Сам забеляза евтини мебели, разноцветни възглавнички и лампи. Чуваше се музика — някакъв суинг от четиридесетте.

Той показа картата си.

— Аз съм Сам Хейгън.

— Знам кой сте.

В коридора се разнесе миризма на свинско и чесън. Някакъв латиноамериканец, почти на годините на Сото, показва глава иззад ъгъла към кухнята.

— *Rafael? Quien es?*^[1]

— *Nada. Un abogado del fiscal.*^[2]

— Дойдох да се видя с Катлин Дорн.

— Катлин не е тук.

— А къде е, господин Сото?

— На път за Ню Йорк. Ще ми се обади, като пристигне, за да ми каже адреса си. Предполагам, че ще позвъни и във вашата служба.

— Вижте, знам, че е в града. Трябва да говоря с нея за случая на Али Дънкан. Спешно е.

— Е, ако наистина още е тук, това е нещо ново за мен.

— Можете да разговаряте или с мен, или с полицията — каза Сам. — Вие избирате.

— Извинете ме, но тъкмо обядваме.

Понечи да затвори вратата. Сам бързо пхна рамо в отвора. Сото едва не падна и отстъпи към всекидневната. Сам вдигна ръце и се отдръпна встрани. Беше поне с двайсет килограма по-тежък от тези момчета.

— Не искам да сторя нищо лошо на никого, но трябва да разбере къде е.

Рафаел Сото свали очилата си и ги захвърли на дивана. Очите му мрачно проблясваха. Този път няма да се остави да го разиграват. Приятелят му се върна от кухнята с дълга вилица в ръка, мазна от пърженето.

— *Julio, llama a la policia*^[3] — нареди му Сото.

— Избягала е от Франк Толин, нали? — Сам наблюдаваше Хулио, който държеше вилицата пред себе си като насочено срещу див звяр копие, докато отстъпваше настрани, за да вдигне телефона. — Ако нещо се случи с тази жена, Сото, ти ли ще поемеш отговорността?

След секунда Рафаел извика:

— Затвори! — Хулио постави слушалката. — Бил я е — обърна се той към Сам.

— Божичко! Кога?

— Преди две седмици. Затова скъсала с него и сега се притеснява какво може да предприеме. Толкова й звънял, че се наложило да изключи телефона си. И й изпращал такива гадни писма. Неподписани, но нима може да има някакво съмнение? Казал й да се изнесе от апартамента и срязал гумите на колата й. — Рафаел Сото се

приближи до дивана и вдигна очилата си. Сложи си ги и погледна право към Сам. — Може би като приятел на Франк Толин ще успеете да го убедите да я остави на мира. Наистина се боя, че може да й направи нещо лошо.

— Кажи ми къде е Катлин!

— Не е тук — отвърна Рафаел. — Беше, но си помисли, че той ще се досети за мястото. Докато тръгнем за Ню Йорк, ще остане у Паула де Марко, която има къща на Фламинго Драйв. Собственичка е на галерията, където е изложбата на Катлин. Има страхотен доберман, така че ще е сравнително в безопасност. О, господи! — плесна се с ръка по челото той. — Ще ме убие. Заклех й се в гроба на майка ми да не я издавам!

Сам отвори вратата.

— Благодаря.

— Почакайте! Ако сега идете да я търсите, няма да я намерите. На снимки е пред „Никис“ в яхтклуба. Снима джетовете.

— Джетове?

— Той се усмихна печално:

— Да, знам. Но се плаща.

Сам остави сакото си в колата и седна на една от циментовите пейки край кейовете на яхтклуб „Маями Бийч“, който гледаше към южния край на острова. „Никис“, суперлюксовият ресторант, който Сам никога не беше посещавал, заемаше горния етаж, а на долния имаше магазини. Целият комплекс бе покрит с тюркоазен покрив сред богата зеленина. Малко по-надолу по кея имаше навес, построен така, че да наподобява колиба с покрив от палмови листа, където се даваха под наем водни колела, лодки и ски джетове. Имаше три от тези яркоцветни машини, подредени отвън върху тревата. В момента всичките бяха възседнати от манекенки в изрязани бански костюми. Момичетата стояха прави, облепени на дръжките. Две старчета, които наблюдаваха гледката отзад, се хилеха. Сам беше готов да се обзаложи, че не Катлин е дала идеята за тази поза.

Размърда се на пейката и извади носна кърпа, за да попие потта по врата си. Дори на сянка под палмовото дърво пак му бе прекалено горещо с дългия панталон, официалната риза и затворените кожени

обувки. Чувстваше се неловко, тъй като всички останали бяха в свободно, пъстроцветно и доста оскъдно облекло.

Беше седнал така, че да може да я вижда и да изчака, докато приключи. Чувстваше се като някой тъп бодигард, тромав и непохватен. Тя разбра, че е там. През трийсетината метра, които ги разделяха, беше забелязал как козирката на шапката ѝ се обръща в неговата посока. Очите ѝ бяха скрити зад очила. Сам отиде до снейкбара, взе си бира и се върна да я пие навън.

Катлин носеше къса жълта блуза и ръцете ѝ бяха голи. Не забеляза никакви белези. Не беше забелязал нищо и миналата седмица, когато ходи в апартамента ѝ. Но тогава тя носеше риза с дълъг ръкав, спомни си Сам. И беше силно гримирана. Замисли се защо не му беше казала и реши, че вероятно се е страхувала да не отиде да размени някоя и друга приказка с Франк по въпроса. Да постави и тримата в положение, от което нямаше да могат да се измъкнат лесно.

Най-после Катлин преметна торбата с апарата през рамо. Каза нещо на мъж с реклама на бира върху тениската си. Той държеше ключове от кола. Тя вдигна ръка и му извика да почака. След това се отправи към Сам.

Раменете ѝ бяха загорели, а точно над линията на деколтето на яркожълтата ѝ блуза бяха избили ситни капчици пот.

— Как разбра, че съм тук?

— Просто минавах и те видях.

— О, точно така е станало!

— Не се сърди на Рафаел. Опрях пистолет в главата му.

— И ето те тук.

Сам не беше мислил предварително какво да каже. После, съвсем неочаквано, внезапно разбра какво иска.

— Пазиш ли още онези снимки на Матю?

Тя го изгледа за момент, после отвърна:

— Прибрани са.

— Промених решението си. Бих искал да ги взема.

Качиха се в колата му и поеха на север по Алтън роуд, след като Катлин беше казала на собственика на ски джетовете под наем, че няма нужда да я кара. Извади от чантата си бутилка минерална вода и пакетче кубински сухари — дебели кръгли бисквити, извити от печенето.

— Хляб и вода — отбеляза той. — Да ти купя ли нещо за обяд?

— Не съм гладна. — Тя отхапа от една бисквита. — Това ми е достатъчно.

— Какво става между теб и Франк?

Катлин го погледна през тъмните очила.

— Нищо, разделихме се. — После се засмя. Устните ѝ бяха чувствени, не си бе сложила червило. — Вие, адвокатите, винаги задавате такива подвеждащи въпроси. Какво искаш да разбереш всъщност? Виждаш ли се отново с Франк, Катлин? Пак ли се върна към старите си навици, Катлин? — Развъртя капачката на бутилката. — Не, господин Хейгън, не съм.

Сам спря на един светофар.

— Рафаел каза, че Франк те е бил.

— Разбрах веднага щом ми каза, че си говорил с Рафаел. Той приема нещата толкова драматично. — Отпи от водата.

— Катлин, ако ти обещава, че няма да отида в офиса на Франк и да го смеля от бой, ще отговориш ли на въпроса ми?

— Не ме е удрял — въздъхна тя. — Доволен ли си?

— И не ти е нарязал гумите? — Сам усети как повишава тон. — Не ти е пращал мръсни писъмца? Не те е изгонил от апартамента?

— Не точно. Скарахме се, когато го напуснах. Той ме блъсна, аз го блъснах, покрещяхме си. Правили сме го и преди, но накрая ми писна и се магнах. А той иска да ме върне. Упорит е, как да ти обясня?

— И затова срязва гумите ти и ти изпраща мръсни писма?

— Не знам кой ми срязва гумите. Паркирам на улицата, нали така? — Свали очилата и отметна назад косата си. — Приличам ли ти на пребита? Кажи де!

Кожата ѝ бе гладка и без следи от рани.

— Разтревожих се — продума той.

— Е, благодаря ти. — Сложи си отново очилата. — Писмата не бяха мръсни, а жалки. А от апартамента и без това щях да се изнеса. Страхувах се да живея сама след смъртта на Съливан, а после и на Джордж. Човек никога не знае. О, боже! Цялата станах в трохи. — Събра ги, като прокара длани по голите си бедра. Краката ѝ бяха гладко обръснати с фин рус мъх около ръба на късите панталонки. — Колата ти е толкова чиста, че се боя да се возя в нея. — Натисна автоматичния бутон на прозореца и изтръска ръцете си навън.

Сам разтри нервно чело. Катлин го погледна.

— Изглеждаш уморен.

— Нищо ми няма. — Намали на Шестнайсета улица, за да свие след Линкълн роуд, която беше затворена за движение. Катлин му беше казала да я закара до галерията „Де Марко“. Приятелката ѝ Паула ѝ беше позволила да остави на съхранение част от нещата си в една от задните стаи.

Сега тя беше извърнала лице към прозореца.

— Сам, съжалявам за миналата седмица. Не трябваше да те гоня така.

— Остави. — Забеляза свободно място за паркиране и постави ръка на гърба на седалката, за да даде на заден ход. — Тази сутрин мина предварителното дело на Руфини и Ламонт.

— Да, знам. Али ми каза.

— Адвокатите им искат да вземат показанията ти колкото е възможно по-скоро. Нали ще си тук? Мога да приема призовката от твое име. — Двигателят продължаваше да работи. От климатика подухваше студен въздух.

Катлин се усмихна дяволито.

— Какво искаш всъщност? Снимките? Или да се увериш, че все още разполагаш със свидетел по делото на Али Дънкан?

— Разполагам ли? — Той изключи двигателя и извади ключовете.

— Онази нощ Али преживя ужасни неща. Няма да избягам в Ню Йорк и да забравя, че някога това изобщо се е случило.

— Не ме предупреди, че се изнасяш от апартамента. Какво трябваше да си помисля?

— Щях да ти се обадя. — Излезе и затръшна вратата след себе си.

Двамата тръгнаха по тясната уличка, после излязоха на Линкълн роуд пред галерията „Де Марко“, която в момента беше пуста, с изключение на един служител, който четеше списание. Катлин му каза, че трябва да вземе нещо от задната стая.

Преведе Сам покрай канцеларията, отвори опръскана с бои врата и включи осветлението. Ляната стена на тясната стаичка беше заета от метални шкафове и вертикални дървени стендове за картини и репродукции. Не бяха останали много — сезонът беше приключил.

Нещата на Катлин бяха струпани в дясната част — купчина от кашони с всякакви форми и размери, взети от един супермаркет. Някога в тях е имало кутийки, бутилки, варива, хартиени изделия. Сега съдържанието им бе означено с черен флумастер. *Кухненски съдове. Чаршафи и кърпи. Дрехи. Филми и фотохартия.*

Когато Катлин затвори вратата, по мускулите на Сам пробягаха тръпки. В лъчите, които проникваха през малкото решетесто прозорче близо до тавана, танцуваха прашинки. Тук не проникваше никакъв звук. Огледа струпаните кашони и тъмните сенки, които те хвърляха.

— Не искам да те карам да претърсваш всичко това. Когато пристигнеш в Ню Йорк и разопаковаш багажа си, просто ми изпрати снимките по пощата.

Катлин остави чантата с апарата на пода, после шапката и очилата си върху един шкаф.

— Няма нищо, спомням си къде са. Ще ми помогнеш ли да преместя някои от тези кашони? Тежички са. Човек никога не осъзнава колко много неща има, докато не се опита да ги побере в кашони.

— Къде са мебелите?

— Някои раздадох, но повечето оставих. И без това бяха втора употреба. Нека Франк им бере грижата.

Сам премести кашоните с книги, както го помоли Катлин. Тя самата вдигна един кашон от макарони, на който сега пишеше *Зимни дрехи*, и се облегна назад, за да запази равновесие.

— Искало ли ти се е някога да можеш да сведеш живота си до най-необходимото? Да го събереш в един куфар или само в една чанта през рамо. Тогава ще можеш да ходиш, където и когато си поискаш. Просто да отплаваш, когато ти хрумне. — Засмя се тихичко и премести кашона с надпис *Аудио видео*. После огледа камарата. — Ето го. Този е.

Беше от плътно велпапе за натурална минерална вода „Зефир“. Сега имаше плътен черен надпис *Копия и портрети*. Разположен бе до стената, но не опираше в пода и беше закрит от светлината. Сам се огледа, сякаш някой бе влязъл през вратата.

— Сам? — попита Катлин. — Можеш ли да го измъкнеш?

— Разбира се. — Подпря се и се пресегна през разпилените по пода кашони. За разлика от повечето, този беше запечатан с лепенка. В него под дебел пласт вестници имаше десетки папки и пликкове.

Пръстите ѝ бързо пробягаха по горните им ръбове, после издърпаха един бял плик. *Матю Ставрос Хейгън.*

Катлин се изправи и се обърна към него. Произнесе името му, но на Сам му трябваша няколко секунди, за да я чуе.

Едва тогава вдигна очи.

— Не се чувствай задължен да ги вземеш.

— Защо не?

— Може и да не ти харесат. Не са чак толкова ефектни.

Той се усмихна и протегна ръка:

— Сигурен съм, че са много хубави. Дина ще е доволна. Казах, че имаме достатъчно снимки и наистина имаме, но повечето са от детските му години. Правили сме ги през ваканциите, всъщност и на двете деца, но мисля, че нямаме портрети. Знаеш ли, Дина получи албума му от агенцията за модели, но се оплаква, че на снимките той никак не си прилича.

Катлин го погледна внимателно. Все още продължаваше да притиска плика към гърдите си.

— Може би първо трябва да ги разгледаш, преди да ги занесеш вкъщи.

— Добре. — Сам извади очилата си. Катлин му подаде илика и той се приближи до светлината, която се процеждаше през прозореца.

Имаше десетина увеличени снимки, всичките черно-бели, тридесет на четиридесет.

Интересно осветление. Голям контраст. Добър баланс, оползотворяване на излишното пространство. Катлин му беше говорила за фотографията. На какво трябва да обърне внимание. Очевидно всичките бяха направени в един и същи ден. В нейното студио — за фон служеше бяла драперия. Но не се беше опитала да скрие онова, което оставаше зад нея: бетонните стени, лампите, голия под.

Матю в чифт износени дънки, смъкнати на ханша. Разрошената му коса стигаше точно до раменете. Корем на младеж, по който всеки мускул е добре очертан. Малко косми отпред на гърдите. Сам си припомни, че веднъж Матю ги беше почернил заради реклама на някакъв бански костюм. Колко са суетни тези деца!

Крачолите на панталона бяха прекалено дълги, краищата им — разръфани. Здрави, добре оформени крака. Стоеше прав, пъхнал палци

в гайките на колана.

Следващата снимка. Матю бе седнал на земята с кръстосани крака, с паднала пред лицето му коса, леко размазана от движението. Протегнати напред ръце, широко разперени длани. Татуировка точно над зърното на лявата му гърд. Сам се вгледа по-отблизо. Полумесец. Кога си я е направил, за бога? Сигурно е била прикрита с грим на снимките в албума.

После Матю, застанал неподвижен, с кръстосани пред гърдите ръце. Силни бицепси. Беше направил малко мускули през онова лято. Взираше се в обектива. Ъгловато лице, остър нос. Вече не беше красивото момче от рекламните. Годините започваха да бележат с леки бръчици широкото му чело.

За какво мислеше? Толкова бе сериозен. Не приличаше на дете, което лесно можеш да уплашиш. Мъж? И това не. Беше някъде по средата...

Сам си пое дъх, подът под него сякаш се разлюля.

Други снимки. Матю се смее. Един господ знае на какво. Усмивката изчезва, после отново се завръща, нежно изражение в очите. Хрисим. След това в профил — гъста коса, която пада на вълни върху бледата кожа. И отново с поглед в обектива. Сам докосна лицето на Матю и се изненада, че под пръстите си усеща само гладка хартия.

Лампите хвърлят светли точки в очите на момчето. Бялото пространство около него се смалва все повече. Сам потъна в снимката.

Фотоапаратът беше фокусирал толкова отблизо — всяко косъмче на тъмните му прави вежди, всяка мигла! Леко нащърбен зъб, петънце на бузата. Пълни устни, наболи косъмчета по брадата.

След известно време Сам разбра, че е седнал върху един от кашоните на Катлин. Усети как тя го побутна леко по рамото и посяга да вземе портретите. Те изчезнаха над него, чу шумолене при пъхането на хартията в плика.

После дланта ѝ се отпусна върху косата му. Извърна се, протегна се към нея, зарови лице в бедрата ѝ и заплака. Тя обви главата му с ръце.

— Обичах го! — Сам пое дълбоко дъх, след това още веднъж. — Каквото и да е направил Матю, каквото и да е бил или щеше да бъде, аз го обичах. А никога не му го казах.

— Той знаеше — прошепна тя. Сам поклати глава. — Да, повярвай ми, Сам, моля те! — Положи чело на главата му. — Матю ми каза. Казваше, че ти си си такъв. Дори се смееше и твърдеше, че някой ден ще разрешиш и неговия случай. Но толкова те уважаваше като баща. Като мъж.

Сам усети как нещо трепва и се руши в гърдите му. Сгърчи се от болката. Катлин коленичи, обхвана лицето му в ръце и изрече името му. Прегърна го и го целуна по очите, после по устните.

Намести се върху кашона, за да я придърпа между краката си, и тя се притисна в него.

Не успяваше да я притисне толкова плътно, колкото би искал, не успяваше да проникне в нея толкова дълбоко, колкото би желал... Тя извика, заглушавайки звука в рамото му. Кръвта забуча в ушите му и остана само усещането за нея, нейния глас и мирис. Стегната плът, после дългото, блажено и задъхано падане...

Когато най-после Сам отново отвори очи, Катлин изглеждаше като изпаднала в несвяст, с разпилени по лицето коси. Все още беше в нея. Бавно се притисна и я усети как се напруга отново.

Беше задъхана. Жълтата ѝ блуза все още беше на нея, но запретната нагоре над едрата ѝ гърда. Той целуна връхчето, после оправи блузката и отметна косите от лицето ѝ.

Тя обви ръце около кръста му.

— Не, не ставай още.

— Катлин, какво ще стане, ако онзи тип влезе точно сега?

Тя тихичко се изсмя:

— Мисля, че ще бъде ужасно забавно.

— За кого?

— Подай ми една кърпа — помоли тя.

Облякоха се. После Сам постави кашоните по местата им, докато Катлин решише косата си.

Той се постара да сложи по-тежките кашони отдолу, а целият куп да бъде по-близо до стената, за да не пречи да се минава. Докато ги нареждаше, я наблюдаваше.

— Изобщо не трябваше да те напускам, Катлин.

За момент тя спря с вдигнати ръце.

— Просто си мислех, че така постъпвам най-правилно — отново проговори Сам.

— Така беше. Ти имаше семейство, нямаше да се чувстваш щастлив.

— Сега никой от нас не е щастлив. Никой! Какво щеше да стане, ако имах куража да взема онова, което исках? Матю ме нарече лицемер. Имаше право. Може би нямаше да ми се разсърди толкова. Може би нямаше така да се самоунищожава.

— Недей, Сам. Ще откачиш, ако продължаваш да мислиш по този начин.

Той я целуна по врата.

— Искам да започна с теб отново.

Тя се усмихна и поклати глава:

— Все едно че нищо не се е случило?

— Ще трябва да поговорим.

— Добре, но не сега.

— Знам, ала кога?

— Обади ми се след ден-два. Ще ти дам номера. — Погледна белия плик върху шкафа. — Ами снимките на Матю? Предполагам, че ще е трудно да обясниш на жена ти откъде си ги взел. — Прехапа устни. — О, господи! Не исках да кажа това. — Вдигна торбата с апарата, после отново я пусна на пода. — Не знам какво да правя, Сам.

— Проблемът е повече мой, отколкото твой. — Улови я за китката. — Не искам да се тревожиш. Обичам те!

Тя го погледна.

— Не го казвай.

— Обичам те, Катлин. Искаш ли да го чуеш още веднъж?

Лицето ѝ бе пребледняло.

— Какво ще стане с нас двамата?

— Още не знам, но постепенно всичко ще си дойде на мястото. — Притегли я по-близо до себе си. — Кога мога да те видя?

— Не веднага. И двамата имаме нужда от време, за да размислим.

Той стисна по-здраво раменете ѝ.

— Не се връщай при Франк Толин. По-скоро ще го убия, отколкото да му позволя да те докосне отново!

— Сам! — Катлин изпитваше едновременно ужас и задоволство.

— Ако се доближи до теб, искам веднага да разбера. Чуваш ли ме, Катлин?

Тя кимна.

Сам се приближи и взе портретите на Матю. Вдигна плика, огледа го от едната страна, после от другата. Накрая каза:

— Права си. Не знам какво да кажа на Дина. Ще трябва да си помисля, да го направя по най-добрия начин за всички. — Протегна плика към Катлин: — Запази ми ги още известно време. Обещавам, че няма да е задълго.

[1] Рафаел? Какво става? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Нищо. Един адвокат от прокуратурата (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Хулио, обади се в полицията (исп.). — Б.пр. ↑

27.

Тръгнал да бяга призори, Сам опита да попие потта по челото си с широката си фланелка. От влажния въздух дрехите му бяха прогизнали и залепваха по кожата. Изминал беше ден и половина, откакто се люби с Катлин Дорн — четиридесет часа, през които непрестанно бе мислил за нея. Когато спеше, я сънуваше. Не можеше да погледне телефон, без да му се прииска да го вдигне и да чуе гласа ѝ. Беше ѝ се обадил около единайсет миналата вечер от един магазин, като се постара разговорът да е кратък. *Здравей, как си? Усещането* бе толкова чисто, че не искаше да го опорочава. Преди отново да я поеме в обятията си — и това няма да е на пода в някой склад, — ще трябва да разреши проблема с Дина. Всичко ще бъде направено по най-справедлив начин. Или поне по възможно най-справедливия. Във вторник се прибра вкъщи точно преди Дина да се върне, раздираше го въодушевление и ужас. Хвърли бельото и ризата си в пералнята, взе душ и се преоблече, след това взе панталона и го сложи в колата, за да го остави на химическо чистене. Нито Дина, нито Катлин заслужаваха да бъдат лъгани; повече няма да прави така. Човек трябва да проявява малко почтеност, малко уважение.

По тревата в дворовете, покрай които минаваше, блестеше роса, по колите се бяха образували капчици. От върха на всяко листенце и борова игличка висяха сребристи капки влага. Когато наближи тяхната къща, Сам забеляза колко изоставен започва да изглежда дворът. Тревата беше окосена, защото градинарят идваше всяка седмица, но той не подрязваше храстите и цветята. Дина бе запазила това задължение за себе си. Напоследък обаче не проявяваше особен интерес. Страстта ѝ към градинарството беше отминала и тя пак отделяше повече време на работата си в офиса, както някога. Сам приемаше това за показателно. Беше прекарал значителна част от времето, опитвайки се да предвиди как Дина ще реагира, когато ѝ каже, че иска да я напусне. Ще се разсърди, но няма да изпадне отново в депресия. След яростния им спор по повод на Катлин Дорн преди три

седмици тя му обръщаше гръб в леглото. Не я беше докосвал, но тя, изглежда, не страдаше от това.

Делото за Матю не беше стигнало доникъде, нямаше и да стигне, но поне осигури на Дина възможност да излее болката си. Сега Сам вече можеше да настоява да прекратят отношенията си с Франк Толин. Не знаеше какво точно ще каже на Франк, по беше обещал на Катлин да не споменава името ѝ. *Франк, изглежда, този случай стигна до задънена улица (само да се доближиш до Катлин — и ще те убия!), така че нека просто кажем, че е приключен.*

Сам мислеше и за изборите през ноември. Никак не беше разумно да изостави жена си след двайсет и две годишен брак заради бивш модел и първостепенен свидетел в нашумял съдебен процес. По-добре да изчака — но докога? Докато се разведе? Докато положи клетва като областен прокурор? Да чака би било лицемерие, но не искаше да взема прибързани решения, без добре да обмисли всичко. Един мъж на четиридесет и шест трябва да е малко по-внимателен.

Докато подтичваше със забавено темпо по алеята, за да успокои дишането си, пред къщата им спря микробус. Той махна с ръка. Майката, която седеше вътре и чието име не си спомняше, отвърна на поздрава му. Мелани изскочи през входната врата с раница на гърба, преструвайки се, че не го забелязва. Накрая все пак му отправи нацупена усмивка, докато се качваше в микробуса.

Не знаеше как да постъпи с Мелани. Явно се намираще във възрастта, когато е нормално децата да се сърдят на родителите си — беше го чул наскоро някъде. Не се разбираше много добре и с майка си и ако поискаше да живее с него, той нямаше нищо против.

Ще трябва да се уредят някои неща... Може би Мелани и Катлин няма да си допаднат от пръв поглед, но с известни отстъпки и от двете страни нещата ще улегнат. Катлин не можеше да има собствени деца, така че може би ще обикне неговото. Що се отнася до женитбата... Сам не можеше да мисли в толкова далечна перспектива, но рано или късно въпросът щеше да излезе на дневен ред. Не можеше да живее с нея без брак. Не и ако мислеше за Мелани. Или за кариерата си. Не би могло...

Боеше се, че Дина може да стане отмъстителна — тя имаше такива наклонности. Беше обмислил наемането на адвокати за развода, споразумението за собствеността, издръжката. Ще остави къщата на

Дина заедно с достатъчно пари за поддръжката. Преди смъртта на Матю тя изкарваше добри пари. Ще трябва да плаща и издръжка, но това няма да трае вечно, а само докато тя отново си стъпи на краката. Сам смяташе да намери апартамент с подходяща стая за Мелани някъде наблизо, за да не се налага да сменя училището. На всяка цена ще трябва да го назначат за областен прокурор, за да може да си позволи всичко това.

През последния ден и половина Сам се опитваше да подходи по възможност логично към цялата история — трудна задача, понеже чувствата му бяха толкова объркани. Но трябваше да има някакво решение, начин да се балансира дългът, любовта и здравият разум. Ако не е идеалното решение, то поне да е почтено.

Сам изкачи стъпалата към горния етаж, праметнал кърпа през врата. В спалнята Дина го изгледа от мястото си до скрина, където стоеше гола, само по чорапогащник. Извади сутиен от чекмеджето. На четиридесет и четири, ханшът и бюстът ѝ вече бяха леко отпуснати, а върху бледата кожа на корема ѝ личеше белег от цезарово сечение. Сам беше виждал тялото на жена си хиляди пъти, но сега се почувства някак неловко.

— Ще си взема душ — каза той и попи лицето си с кърпата. Мина покрай леглото и тогава забеляза куфара ѝ, поставен в края му.

— Заминавам за Тарпън Спрингс веднага след работа — продума тя. — Нали нямаш нищо против? Вече казах на Мелани. Ще се върна в неделя.

Три неочаквани свободни дни. Но и още три дни терзания.

— Защо трябва да заминаваш тази седмица? Надявах се, че ще можем да поговорим.

Тя го погледа още малко, после откачи бяла копринена блуза от закачалката и я облече.

— Каж ми го сега, Сам. — Закопча блузата и го изчака да заговори. Някак си беше разбрала, беше се досетила. *Знам какво ти е на сърцето*, беше му казала веднъж. Беше разбрала още преди него. — Същата ли е или този път някоя друга?

Сам тежко въздъхна:

— Дина, не очаквах, че ще стане така. Никога не съм искал...

— Дай да прескочим частта за това колко съжالياваш, че ми причиняваш мъка. — Влезе в отделението си за дрехи и се върна с

тъмнозелен костюм.

— Добре — каза той. — Най-много от всичко искам да бъдем честни един към друг. С теб не бяхме щастливи. Започна се още преди смъртта на Матю. Преди първата ми връзка. Каза ми, че той е разбрал. Може би ако бях проговорил преди три години, ако още тогава бяхме уредили нещата между нас, днес всичко би могло да е по-различно. И сега какво? И ние ли да умрем заедно с него? Или да остареем, обърнали си гръб един на друг? Имаме дъщеря, Дина, и тя трябва да разбере, че любовта означава нещо по-различно от нашия живот.

В угълчетата на устните ѝ потрепна лека усмивка.

— Само на един адвокат може да хрумне толкова изобретателно извинение за изневярата.

Сам усети как у него се надига гняв.

— И какво искаш да направя?

— Да направиш? Мисля, че решението е твое.

— Не, наше. Искаш ли да се изнеса?

— Искам да умреш от сърдечен удар. — Закопча ципа на полата си.

— Чудесно! — Той вдигна ръце и тръгна към банята. — Помисли си през уикенда. Ще говорим, като се върнеш.

— Вече мислих по въпроса — отвърна тя. Гласът ѝ трепереше. — Затова отивам в Тарпън Спрингс. Да видя дали ще мога отново да живея там. Дали има работа за мен и добро училище за Мелани. Трябва да се махнем оттук. Сам, ела с мен.

— Не мога да постъпя така.

— Нима да станеш областен прокурор за теб е по-важно от семейството ти?

— Дина, преместването на друго място няма да оправи нещата между нас.

Изглежда го, после му обърна гръб, за да постави обещите и колието си пред огледалото. Златото проблесна върху кожата ѝ.

— Прави каквото искаш. Аз мразя този град. Тук не би трябвало да живеят човешки същества, а само камънаци, извадени от блатата, с тънък слой тревица. Рано или късно ще мине нов ураган и всичко това ще изчезне. — Извърна се и ръцете ѝ се отпуснаха върху ръба на скрина. — Няма значение, да става каквото ще! Можехме да прекараме

добре живота си заедно, но искахме прекалено много. Толкова нависоко се целехме. А бяхме неподготвени.

— Съжалявам — продума той.

— Да, вярвам ти. — Дина обу обувки с високи токчета и се изправи. После взе сакото. — Честно казано, не знам какво да кажа на Мелани. — Очите ѝ срещнаха неговите с изгаряща мрачна настойчивост. — Това, което стори, е грешно. Вече никой не използва такива думи, нали? Грях, порок. Вече няма вечност, няма наказание и следователно всичко е позволено.

— Не приемам нещата по този начин. Имам задължения и няма да изоставя нито теб, нито Мелани. Вземи адвокат, ако искаш. Нямам нищо против.

— О, да! — засмя се тя. — По-добре ти си намери адвокат, защото ще те накарам да си платиш за това.

Гневът започваше да клоkochи в него, но Сам се сдържа.

— Има едно нещо, за което настоявам. Трябва да освободим Франк Толин. Дело и без това няма да има.

— Това ли е причината? Обади му се тогава. Много ми се иска да чуя какво ще му кажеш. — Дина вдигна куфара от леглото. — Какъв романтик си само! Тя се блазни от властта ти, скъпи. С тези жени винаги е така. Ами да, Сам Хейгън е шефът на отдела за тежки престъпления. И скоро ще стане областен прокурор. Но наистина ли смяташ, че ще те изберат с нея на врата? И какво ще ти остане след това? — Усмивката на Дина се стопи. — И на мен ми е мъчно, Сам. Мъчно ми е за всички нас.

Момичето с розовата карирана рокля изглежда много добре през визьора, помисли си Катлин. Светлината, която се процеждаше през боровете, придаваше гланц на гладката ѝ кожа и хвърляше красиви отблясъци в кестенявите ѝ коси. Превъртя лентата и направи още няколко снимки. Телеобективът и триножникът бяха взети под наем. Старият „Никон“ беше единственият фотоапарат, останал на Катлин, но все още го биваше за снимки на начинаещи фотомодели.

Беше на около двайсет години, висока и едра. Щеше да представя големите размери, ако я вземеха за някое ревю. Щеше да плати на

Катлин стотачка плюс разходите, за да ѝ направи няколко цветни снимки, които да показва в агенциите.

В един малък парк откъм страната на залива Катлин бе открила идеалното местенце за няколко художествени снимки. На отсрещната страна на улицата имаше порутена сграда, която, не на фокус, щеше да изглежда добре за фон. Не бяха много далеч от къщата на Паула де Марко. Катлин се чувстваше в безопасност. Досега Франк Толин не беше разбрал къде живее или пък се беше уморил да я преследва.

— Каква гледка — измърмори Али Дънкан.

— Тихо! — смъмри я Катлин и отново погледна през визьора. Али беше попитала дали може да дойде да я гледа как снима. Катлин се съгласи, но при условие че ще ѝ помага. Липсваше ѝ помощник, тъй като Томи Ченг имаше годишни изпити, а и без това не можеше да му плати.

Отстъпи и извика към момичето:

— Дженифър! Презрамката на сутиена ти се показва, мила. — Майката на Дженифър, която беше дошла с нея, за да се погрижи за грима и прическата, притича с карфици в ръка.

— Катлин — прошепна Али. Косата ѝ беше прибрана под бейзболна шапка, тя продължаваше да ходи със слънчеви очила, все още инкогнито.

— Какво?

— Мисля да замина за Франция. — Катлин я погледна озадачено. — Имам предвид, че искам да замина за Франция, но нещо ще трябва да обясня на господин Хейгън. А не знам какво да му кажа и изобщо... Как ти звучи, че баща ми в Калифорния се е разболял? Или че съм умряла? Можеш ли да говориш с него? Вие сте приятели и изобщо...

— Чакай, какво приказваш? Франция?!

— Ами нещо като... получих работа. За списание „Мари Клер“. За август, струва ми се.

— Това е чудесно! Разбира се, че трябва да отидеш. Просто остави на Сам някакъв адрес, за да те открие за процеса.

— Не, не вярвам, че ще мога да се върна поне година, понеже ще съм много заета.

Катлин се вгледа подозрително в нея.

— Кой го уреди, Али?

Момичето ритна един камък съвсем по детски. Обувките ѝ бяха от неоновозелена пластмаса.

— Тереза Руфини.

— О, не! — изстена Катлин.

— Трябва. Това е моят шанс.

— Господи! И ти им вярваш? Ще те заведат там и ще те изоставят. Използват те, не разбираш ли? — Гневът ѝ се надигаше, но не беше насочен само срещу Али.

— Мога да се оправя! Ти не си успяла, когато си била млада, но аз мога! Какво имам тук? Нищо. Никой няма да ме вземе на работа на Южния бряг, не издържам повече да живея с майка ми, нямам никакви пари... — Простена от отчаяние и продължи: — Моля те, Катлин! Можеш ли да поговориш с него? Кажу му, че трябва да замина.

— Оправих сутиена. — Майката на Дженифър махаше към тях. — Мисля, че трябва да ѝ направим няколко снимки седнала, какво ще кажете?

Катлин измърмори нещо и после извика:

— Разбира се, дайте ѝ стол.

Докато Дженифър се настаняваше на сгъваемия стол, Катлин се взираше в каменистата почва, покрита с иглички.

— Не мога да лъжа вместо теб, Али.

— И без това няма никакво значение. Онова нещо се случи на мен и би трябвало аз да имам право да реша как да постъпя, окей?

— Окей! Обясни го тогава на Сам.

— Каза, че ако променя мнението си, ще ме арестува за лъжесвидетелстване!

— И би трябвало — след това, в което ни забърка. Защо не помислиш малко, Али? Тереза Руфини не желае да ти помогне. Двама души са мъртви. Това изобщо ли не те засяга?

— Те не са убили нито Съливан, нито Джордж! Беше наистина ужасно мила с мен, Катлин. Извини се Заради Клаус и всичко останало. Каза, че е бил пиян, не е искал да направи такова нещо и че ужасно съжаляват...

— А какво друго да ти каже?

— Господи! — Али се завъртя нервно, после заговори спокойно: — Ще кажеш ли на господин Хейгън?

Майката на Дженифър отново извика:

— Мис Дорн?

Катлин уморено поклати глава:

— Не, решението е твое. — Нагласи следващия кадър през обектива, като с ръка посочваше накъде да се премести момичето. — Ще ти дам няколко съвета. Искай повече, отколкото ще приемеш, искай ги предварително, искай ги в брой и не ги профуквай. Ако бях постъпвала така, нямаше на трийсет и пет да живея от подаяния на приятели. — Очите ѝ стрелнаха Али.

Тя кимна:

— Окей.

Гледайки през обектива. Катлин въздъхна:

— И внимавай, бибчо!

Когато снимките приключиха, Али я прегърна и потегли с взетия под наем мотопед.

Майката на Дженифър извади чековата си книжка. Катлин ѝ напомни, че са се уговорили за плащане в брой, и жената ѝ даде петдесет долара капаро. Катлин каза, че снимките ще са готови утре. Ще се видят в лабораторията и ще си изберат тези, които им трябват. „И носете, моля, останалата част от таксата, плюс десет долара за всяка увеличена снимка“.

Напъха парите в джоба си и започна да прибира нещата си. Как се получи така, запита се тя, че станах толкова недоверчива? Не можа да си спомни никакъв конкретен случай. По-вероятно е този цинизъм да се беше формирал като перла в мида — малко по малко.

Сега ѝ се струваха почти смешни терзанията, през които бе преминала, за да намери кураж да застане зад Али Дънкан като свидетел на изнасилването. Да остане, за да свидетелства, въпреки че инстинктивно бе искала да забрави, че онази нощ изобщо е била в „Апокалипсис“. И в крайна сметка това нямаше никакво значение. Али щеше да замине за Париж, докато Катлин Дорн се отправяше към триетажен блок без асансьор в Гринуич Вилидж.

Али не беше споменала и Томи Ченг в плановете си. Горкият Томи — беше луд по нея. Вярвайки на думата си, Али вероятно ще му обещае, че ще я поведе, ще се обади. Че ще се върне... Томи ще потъгува известно време, после ще си намери друго момиче. Някое по-вярно от Али, ако има късмет. Но на него не му е нужен късмет, той е млад.

Може би Али Дънкан го беше замислила още от самото начало, изчаквайки на Клаус Руфини да бъде предявено обвинение в углавно престъпление, преди да даде положителен отговор за сделката. Или може би ѝ беше хрумнало в някой по-късен момент. Катлин беше разбрала, че хората живеят от един миг до друг и че дори най-искрено изречените обещания се забравят, когато възникне нещо по-належащо.

Може би хората като Али Дънкан са тези, които оцеляват. Катлин никога не успя да се научи на това докрай.

Докато крачеше през парка с торбата и триножника, тя си помисли, че киселото ѝ настроение може да е следствие от случилото се във вторник. Да се люби със Сам... Мисълта за това сега я напрягаше. Не искаше да го мисли, опитваше се да не се главозамайва.

Беше оставила малката си тойота близо до детска площадка. Като се приближи, забеляза хартийката, затисната под чистачката. Плик за писмо, ненадписан.

Напрегнато се огледа. Виждаха се само деца и майките им. Най-близкото момченце яздеше конче на пружина. Атлетичен младеж тичаше по велосипедната алея. Мина кола. По-нататък по улицата имаше светофар, а от другата страна — магазини.

Катлин седна на предната седалка, заключи вратата и прочете бележката, написана с черно мастило върху плътна бяла хартия.

Скъпа моя, моя скъпа любов, моя миличка Кати. Бих дал всичко, което притежавам, за да те държа отново в ръцете си. Моля те, дай ми още един шанс да ти докажа...

Захвърли хартията, сякаш беше отровна.

— По дяволите, остави ме на *мира*! — Юмруците ѝ се стовариха върху волана.

Грабна писмото и плика от седалката до себе си, изскочи от колата и изтича към детската площадка.

Имаше кошче за отпадъци, закачено на един бор. Катлин вдигна бележката над него, разкъса я на парченца и захвърли плика отгоре им. Огледа улицата. Не можеше да го види, но знаеше, че е някъде там.

28.

Около три следобед в петък съдебните зали и канцелариите около тях започваха постепенно да се опразват в очакване на почивните дни. Телефоните преставаха да звънят непрекъснато и вечната блъсканица ставаше поносима.

Сам Хейгън довършваше едно искане за екстрадиция, което на всяка цена трябваше да се внесе във Федералния съд още днес — до четири и половина, когато Джо Макгий се отби да поговорят за делото *Щатът срещу Руфини и Ламонт*. Джо беше ходил да разговаря с Норман Сингълтъри, адвоката на Маркус Ламонт, и беше предложил условна присъда за клиента му срещу свидетелските му показания. Но засега сделката не ставаше.

Хуан Казарес видя застаналия на вратата Макгий и влезе при тях. Седна на облегалката на изтърбушения диван, отрупан с папки. Сам го слушаше, докато в същото време диктуваше на секретарката си указания за екстрадицията.

Телефонът му иззвъня и той посегна към слушалката.

— Катлин Дорн се обажда — каза секретарката. — Знам, че сте зает, но тя твърди, че става дума за информация по делото „Руфини“.

— Добре. Свържете ме. — Сам се извърна към прозореца; искаше му се да изхвърли посетителите си и да затвори вратата.

Обаждала се само да го чуе.

— Извинявай, че послъгах малко.

— Не, няма нищо. Какво става?

— Просто си мислех за теб.

— Наистина ли? — Сам се усмихна. — Цял ден само това правя.

— Лъжец! Защо не ми се обади тогава?

— Тук беше ужасно. Слушай, в момента при мен има хора. Мога ли да ти се обадя след малко, да речем, след половин час?

— Обещаваши ли?

— Разбира се.

— Не, обещавай ми! И ми кажи какво искаш да правиш с мен.

— Ей, да знаеш, че си истинска напаст! Ще говорим по-късно, става ли?

Помоли го да изчака. Последва тишина и тя каза:

— Обичам те, Сам.

— Сигурна ли си?

Катлин се засмя тихичко:

— Така ми се струва.

— Хубаво. Ще ти се обадя след малко. Внимавай!

Затвори и си помисли, че абсолютно се беше провалил с този разговор. За момент остана загледан през прозореца, после се извърна, за да довърши диктуването на секретарката — Глория.

До вратата беше застанала Лидия Ернандес. Джо Макгий обясняваше фактите около клетъчния телефон на Джордж Фонсека.

— Бил е точно на седалката до него, а изобщо не се е обадил на 911. Доктор Корсо казва, че раните не са оказали незабавен фатален ефект, така че е разполагал с известно време. Ръцете на Фонсека бяха целите в кръв. Защо тогава по телефона изобщо нямаше кръв?

Полицията беше направила справка в телефонната компания. Нямаше обаждания от телефона на Фонсека след четири следобед. Последното беше до един видеомагазин, за да се разправя за някакъв просрочен наем. Полицията беше разпитала всички, с които Фонсека бе разговарял през онзи ден, но не бяха открили нищо.

Хуан Казарес сви рамене:

— Предполагам, че се е държал за бедрото. Може би убиецът е стоял с насочен към него пистолет, докато е чакал да му изтече кръвта.

— Ти ще стоиш ли да чакаш посред бял ден, след като си произвел три изстрела с 45-и калибър? Дори и пистолетът да е бил заглушен. С всичката кръв по предното стъкло? Фонсека е бил в безсъзнание. Или отровен.

— Отровен и застрелян? — засмя се Лидия Ернандес.

— Според Корсо по всичко изглежда, че е направил някаква токсична реакция. Казва, че убиецът му е дал наркотик с някакъв примес. Разбираш ли? После на Фонсека му е прилошало. Започнал да повръща. Имал нужда от медицинска помощ, затова се е опитал да подкара колата. Или се е опитвал да вземе телефона, за да се обади на 911. И какво прави тогава убиецът?

— Застрелва го — довърши Казарес.

Телефонът отново иззвъня. Сам се прозя уморено и се завъртя със стола си, за да се обади.

— Имам работа, Глория.

— Знам, но няма да повярвате кой се обажда — отвърна тя. — Клаус Руфини.

— Не мога да разговарям с обвиняем.

— Казах му. Това е третото обаждане за пет минути.

— Боже! — прозя се той и после добави: — Добре, аз лично ще му го кажа. — Нареди на Глория да задържи Руфини на линията. — Я внимавайте сега всички, ще ми бъдете свидетели.

Останалите трима адвокати престанаха да говорят.

Сам натисна един от бутоните на уредбата върху бюрото и вдигна слушалката.

— Сам Хейгън на телефона.

Отсреща прозвуча силен глас:

— Здравейте. Тук е Клаус. Обаждам се от колата си. Искам да говоря с вас лично колкото е възможно по-скоро.

— Няма да стане — отвърна Сам. — Къде е адвокатът ви?

— Довършва си питието в ресторанта. Нали знаете колата ми? Кадилака? Реших да не ви съдя за щети. Казал бях на Джери да подаде жалба, но сега промених мнението си.

Джо Макгий се ухили, поклащайки глава. Хуан Казарес внимателно затвори вратата.

— Искам да ме слушате внимателно — каза Сам. — Включвам на запис, така че ви съветвам да затворите. — Натисна друг бутон. — Сам Хейгън на телефона. Часът е три и седемнайсет следобед, десети юни. Господин Руфини, обаждането ви се записва. Ако желаете да се свържете с прокурора по делото, кажете на адвокатата си...

— Не! Трябва ми паспортът за едно кратко пътуване по работа. Тереза замина за Париж, а Маями не е добро място за прекарване на лятото. Не мога да повярвам, че ще го направите такъв голям въпрос и знам защо. Смятате, че съм убил Джордж Фонсека и онзи другия тип, модела, защото Джордж искаше пари. Обади ли ви се? Каза, че ви се бил обадил. А на мен ми заяви: „Или ми плати, или ще свидетелствам срещу теб“. Чисто изнудване. Мислите, че съм наел някого, за да го убие, нали?

— Всяка ваша дума може да бъде използвана срещу вас в съда — каза Сам.

— Нищо не съм направил! — изкрещя Руфини. — Двама души са мъртви, а сега дори в банята трябва да ходя с бодигард. Аз ли съм следващият? Преди да дойда в Маями, хората ми казваха, че е опасно място — също като Дивия запад в епохата на каубоите, но аз викам *не, оставете тая работа*, ама било вярно. За какво ме карате да стоя в Маями? За да ме убият?

— Господин Руфини, сега затварям телефона. — Сам посегна към апарата.

— Чакайте! Това е грешка. Не трябваше да постъпвате така! Говорете с Едуард Мора. Той знае ли какви ги вършите зад гърба му? — Сам се вцепени. — Чух по телевизията, че заминава за Вашингтон, а вие искате да заемете мястото му. Моят адвокат ми каза.

— Касетофонът работи, господин Руфини — проговори Сам.

— Не ми пука! Запишете всичко, което казвам, хич не ми пука! Всички сте лъжци, всички! Искам си паспорта. Искам да се махна оттук. Това е отвратителен град — без всякаква култура, най-скапаният от всички. Вие нищо не цените. Може би ще променя намеренията си, ще ви дам под съд заради колата, а когато съдебните заседатели разберат, че съм невинен, ще ви дам под съд и за неправомерен арест...

После Сам чу друг глас, който питаше Руфини с кого разговаря. Клаус му отвърна, че няма значение и да върви да изпие още едно. Тогава мъжът закрещя: *Франко, с кого, по дяволите, говори той?... За бога! Затвори шибания телефон!*

Връзката прекъсна.

Взирайки се в телефона, Хуан Казарес тихо простена:

— Мили боже!

— Копае си сам гроба с тия приказки — каза Лидия.

— Ей, чух нещо наистина гадно за Клаус Руфини — обади се Макгий. — Накарал Марти Кас да го целуне отзад. Не ви лъжа. Смъкнал си панталона и Марти Кас му целунал задника.

— И защо? — засмя се Лидия.

— Кас искал Руфини да купи някакъв имот, както разбрах.

— Не знаех, че пазарът върви толкова зле.

Сам извади лентата от касетофона.

— Къде го чу? — Вдигна поглед към Макгий.

— Един репортер от „Ню Таймс“ ми го каза. — С ръце в джобовете, Макгий се бе облегал на рамката на вратата. — Правят разследване на държавните служители в Маями Бийч — по-специално на Хал Делуча. Изскочило им името на Руфини. Искаха да ни зададат някои въпроси.

— Още не — поклати глава Сам. Отключи едно чекмедже и пусна вътре касетата.

— И аз така му отвърнах. Делуча разправял, че почти не познава Руфини.

— Така ли? Преди два месеца щете да се скърши заради него.

В бюрото на Сам бяха заключени и снимките, направени преди четири години от Катлин Дорн при откриването на бутика на Клаудия Отеро. Хал Делуча беше там и се усмихваше срещу апарата редом с Марти Кас — човекът, който знаеше или твърдеше, че знае за всичко на Южния бряг. Детектив Джин Рябин искаше да го разпита, да види какво може да измъкне от него за областния прокурор и Клаус Руфини.

И тогава Сам ще решава какво и дали въобще да каже на Еди Мора.

Тъкмо вземаше отново документите и телефонът иззвъня. Чу се гласът на Глория Потър:

— Сам? Съжалявам, че отново те прекъсвам, но в приемната имаме малък проблем. Иделфонсо Гарсия иска да те види.

— За какво, по дяволите? — Останалите го погледнаха и Сам запуши с ръка слушалката: — Братът на Адела Рамос е отвън.

— Кой е той? — запита Лидия.

Джо Макгий се зае да ѝ обяснява за делото на Луис Балмаседа, за малкото момченце, изхвърлено през прозореца.

— От рецепцията се канят да повикат охраната. — Глория изглеждаше разстроена.

— Кажи на Гарсия да се качи на четвъртия етаж и да попита за Виктория Дюран. Тя май проявява личен интерес.

— Не, Сам! Казва, че е извършил нещо ужасно и че иска да говори с теб, преди да го отведат в затвора.

Наистина го отведоха в затвора. Пристигнаха двама униформени служители от щатската полиция, за да поставят Гарсия под арест за

предумишлено убийство. Сложиха му белезници и Сам прекоси заедно с тях улицата.

Гарсия кимна почтително, когато Сам слезе в малката приемна на отдела:

— Сега можете да направите нов процес, господин Хейгън. За мен. Току-що убих Луис Балмаседа.

Щом думите стигнаха до съзнанието му, Сам се извърна и нареди някой да извика охраната. Хората се бяха скупчили и наблюдаваха.

— Елате с мен, господин Гарсия. — После покани Казарес: — Присъедини се към нас, Хуан.

Влязоха да изчакат в залата за съвещания. Сам нареди на Гарсия да вдигне ръце. Претърси го за оръжие, не откри нищо и му каза да седне на масата. Гарсия седна. Трепереше леко и непрекъснато се прокашляше.

— *Ojo por ojo, diente per diente* — продума той. — Знаете ли какво означава това?

— Око за око, зъб за зъб — преведе Казарес.

— Господин Хейгън, искам да ви кажа какво направих.

— Не, аз не съм ви адвокат — не мога да ви помогна.

— Но аз дойдох да говоря с вас, да ви обясня.

— Обясни ми какви са правата му, Сам — тихо изрече Казарес.

— Господин Гарсия, чуйте ме. Ще бъдете задържан. Не сте длъжен да говорите пред нас, не сте длъжен да говорите пред полицията и ако...

— Трябва да обясня — прекъсна го Гарсия.

Сам вдигна ръка.

— Ако кажете нещо, всяка дума може да бъде използвана като доказателство срещу вас. Ако желаете адвокат, такъв ще ви бъде осигурен. Това са правата ви. Разбрахте ли?

— Да — засмя се той. — Имам много права, това е добре.

Сам размени поглед с Хуан Казарес. Човекът, изглежда, не беше на себе си. Може би казваше истината. Но и бе възможно Балмаседа да е само ранен.

— Какво стана, господин Гарсия? — запита Казарес.

Изхвърлил Луис Балмаседа от един прозорец на осмия етаж. Два етажа по-високо, отколкото беше паднал Карлито Рамос, но Гарсия каза, че това било единственото място, което успял да открие, за да

изпълни намеренията си. Завързал ръцете на Балмаседа и го накарал да се изкачи по стълбите с опрян в него нож. Не искал да го убива предварително. Не искал да бъде в безсъзнание. Искал да разбере какво го очаква и защо.

— Не сте виновен вие, господин Хейгън, че съдът го оправда. Толкова се ядосах, че нищичко не се случи на Луис, но грешката не беше ваша. Нямаше как да чуят признанията му, разбрах го. Разбрах и че законът разрешава само един процес. Вие ми обяснихте закона, но аз си казах: „А къде е законът за Адела? Ами за Карлито?“

Иделфонсо Гарсия вдигна загрубелите си ръце. Навел Балмаседа през прозореца и точно преди да го пусне, му казал да моли бога за милост.

Като видял сгърченото долу на улицата тяло, Гарсия за момент си помислил да се хвърли и той след него, но това щяло да бъде проява на малодушие. Освен това не искал кръвта му да се смеси с тази на убиеца. Знаел, че рано или късно полицията ще стигне до него. Затова дошъл да се предаде. И да даде опрощение на Сам Хейгън, защото наистина Луис Балмаседа сам си го бил изпросил.

Минаваше шест часът, когато Сам си спомни за Катлин. Изруга тихичко, сви в алеята пред дома си и натисна бутона за гаража. Докато вратата се отваряше, набра номера ѝ от телефона в колата. Не отговаряше.

Сипа си питие и се качи горе да се преоблече. На минаване покрай вратата на Мелани чу отвътре силна музика. Почука.

Лицето ѝ се показа в процепа и той попита:

— Искаш ли да вечеряш нещо? Какво ще кажеш да си поръчаме пица?

— Вече ядох. — Не беше сресана, косата ѝ падаше в очите, а тялото ѝ се губеше в широк гащеризон и размъкната риза.

— Мога ли да вляза за малко?

След секунда-две тя кимна. Наложил се да стъпи върху купчина дрехи, за да се добере до стола. Стаята не беше малка, но изглеждаше тясна заради страхотния безпорядък. Едната от стените беше боядисана в яркочелено. Сам не беше разбрал кога е станало. Преди месец стаята ѝ беше сравнително подредена.

— Имаш ли нещо против да намалиш музиката?

Мелани завъртя копчето, после застана наред стаята с кръстосани ръце. Сам се почувства, сякаш му предстои кръстосан разпит. Премести някакви списания и остави чашата си на бюрото ѝ.

— Това беше последната ти седмица в училище. Как минаха изпитите?

— Взех ги всичките — сви рамене тя.

— Това е добре. — Подпря се с ръце на коленете и огледа стаята. — Какво планираш за лятото?

— Да се мотая. Всъщност не знам.

— Може би ти се иска да заминем някъде на почивка. Само ние двамата.

— Къде?

— Ами... можем да идем за риба. — Тя го изгледа учудено. — Какво ще кажеш за Дисниленд?

— Майтапиш се, нали?

— Не. — Отпи глътка от чашата си. — Какво искаш да правиш?

— Не знам. — Тръшна се в единия ъгъл на матрака си и тялото ѝ леко се олюля. Двамата се гледаха около минута.

— Напоследък не се виждаме често — каза накрая Сам. — Съжалявам, че така се получи. — Остави очилата си на бюрото и отново се извърна към нея. — Мелани, аз те обичам. Ако не съм ти го казвал скоро, било е пропуск от моя страна.

Тя го изгледа сериозно.

— Ще се разведете ли с мама?

Сам забави малко отговора си.

— Вероятно.

Изразът на лицето ѝ му даде да разбере, че това не я изненадва.

— Защото имаш друга връзка?

— Така ли ти каза?

— Не, чух ви да се карате.

Сам изчака малко и тогава заговори отново:

— Не знам какво точно ще стане. Двамата с майка ти ще решим. Не искам ти за нищо да се притесняваш. Няма да се наложи да сменяш училището или каквото и да е.

— Тя говореше да се местим в Тарпън Спрингс. Аз не искам.

— Не си длъжна — отвърна той. — Както желаш, така ще стане, обещавам ти.

Мелани заплака.

Сам стана и се приближи до нея, после неловко я потупа по гърба и се наведе да я целуне по бузата. Момичето се притисна в него и зариде. Той я целуна още веднъж.

— Хайде сега. Какво стана с голямата ми дъщеричка...

— Само мама ли може да плаче? — изхлипа тя.

— О, милата ми! И ти можеш. — Седна на ръба на матрака и силно я прегърна.

Мелани избърса очи с края на чаршафа и каза, че всичко е наред. От стереоуредбата продължаваше да звучи музика.

— Откога слушаш „Лед Цепелин“? — попита Сам.

— Това са „Ролинг Стоунс“ — дрезгаво отвърна тя.

— Хм, определено са „Лед Цепелин“. Учудваш ме. Някога знаех всяка нота от този албум.

Мелани стана да провери.

— Прав си. Този диск беше на Матю. Вземам ги, когато мама я няма. Не обича да пипам неговите неща.

— Искаш ли да говоря с нея?

— И на теб ще каже *не*.

— Купи си твои тогава.

— Нямам пари.

— Колко струват?

Мелани го изгледа подозрително.

— Дори не знаеш? Към петнайсет долара.

Сам леко се наведе назад, за да вземе портфейла си. Намери вътре три двайсетачки.

— Ето. Ако идеш до магазина тия дни, можеш да си купиш четири.

Мелани го прегърна през рамото.

— Тате, няма нищо.

— Добре — кимна той. — Значи не искаш пица?

— На диета съм.

— Е, може би и аз не трябва да си поръчвам.

— Може да гледаме някой филм.

Той я погледна.

— Искаш филм?

— Разбира се.

— Добре. Това можем да направим.

Сам опита да се обади на Катлин още веднъж около десет и половина, но приятелката ѝ — собственичката на галерията, каза, че била излязла. Едва се въздържа да не попита къде. Можеше да му хрумне да отиде да я търси.

Слезе в притихналата кухня и си наля второ питие. Взе два аспирина, после доля чашата с още бърбън. И да си легне сега, няма да може да заспи. Седна във всекидневната и изгледа края на една полицейска драма. Отгоре слабо се чуваше музика. Мелани прослушваше колекцията на брат си.

Беше постъпил погрешно — да дава пари на дете ей така, без повод. Сам не знаеше от какво има нужда Мелани. Ако качествата му на адвокат се измерваха с умениято му да се справя като баща, отдавна да беше загубил правата си. Но той я обичаше и тя трябваше да го знае. Току-що ѝ го бе казал и ако се налага, ще ѝ го повтаря всеки ден, стига това да я спаси. Да ѝ помогне, да не ѝ е безразлично дали ще живее, или ще умре.

Отпи от чашата си, както се беше излегнал на дивана, и се замисли, че наистина не знае какво би ѝ отговорил, ако го попита. *Какъв е смисълът? Би ли ми казал някой, моля ви, какъв, по дяволите, е смисълът?* Въпросите на Матю. Задаваше ги, сякаш току-що бе установил, че целият свят е полудял. Сам си спомняше, че му бе дал някакви уклончиви отговори. Ами когато пораснеш, тогава ще разбереш, че смисълът не е в това да препускат на мотора с приятели до четири сутринта...

Сам се чудеше какво ли би направил, ако някой убие Мелани, а после някакъв тъп прокурор действа идиотски и престъпникът си тръгне ненаказан. Би могъл сам да уреди сметките, също както бе постъпил Иделфонсо Гарсия. Ако Гарсия не свърши в щатската болница, може да получи двайсет години, но да излезе след десет до дванайсет. Може би наистина беше спасил живота на Адела. Докато го слушаше как говори, на Сам му се искаше да го потупа по гърба, а не да го изпраща в затвора. Но Гарсия трябваше да бутне Балмаседа през прозореца и после да си държи устата затворена. Още по-добре, ако беше го убил по друг начин. Да постъпи с Балмаседа така, както той бе

постъпил с Карлито, твърде много биеше на очи. Да беше застрелял кучия син с някой 45-калибров със заглушител. Това бе свършило работа при убийството на Чарли Съливан.

Всъщност смъртта на Съливан напълно съответстваше на тази на Луис Балмаседа. Един куршум в сърцето, а другият да пръсне красивото му лице. Да му отмъсти за това, което бе причинил на Матю. За това, че е посегнал към него.

Сам придържаше чашата върху корема си със стегнатите си пръсти. Отпи отново.

Удовлетворяваше го и как Джордж Фонсека беше храчил кръв и осрал гащите си, преди да умре. Вероятно той е бил човекът, научил Матю как да си приготви хероина, преди да си го инжектира. Вероятно му бе подхвърлил: „Голяма работа, само малко удоволствие, всички модели го правят“.

Засмя се лекичко и вдигна чашата:

— Наздраве, детектив! Прав беше, за бога! Всичко си идва на мястото. Джордж си е заслужил тона, което получи. Също и Чарли Съливан. В края на краищата сметките винаги се изчистват.

Сам довърши питието и изведнъж се вкопчи в дивана, защото стаята се завъртя пред очите му.

— О, господи! — Изправи се и впери невиждащ поглед пред себе си.

После простена високо и захвърли чашата на масичката. Тя се удари в ръба и се прекатури. Сам пое няколко пъти дълбоко въздух, отиде в кухнята, вдигна телефона и започна да набира номера. Сбърка една цифра. Натисна отново.

Николас Пондакос се обади след шестото позвъняване.

— Ник, Сам се обажда. Помислих си, че може още да си буден.

— Вече съм. Какво искаш?

От хладния му тон Сам разбра, че Дина вече е казала на семейството си какво се е случило.

— Предполагам, че Дина е отседнала в бащината си къща?

— Да, винаги отсяда там.

Сам затвори очи и се опря на стената.

— Ник, искам да те попитам нещо.

— Не, не искам да се бъркам между вас двамата. Ще затворя, докато не съм казал нещо по-грубо.

— Почакай, тя ти е сестра, но с теб не съм се карал, Ник. Нали така? — Представяше си Ник Пондакос с едрите му ръце и биреното коремче как стои и се колебае дали да затръшне телефона, или да наругае Сам Хейгън.

— Добре де, но карай по-бързо. Утре трябва да ставам рано.

— Последния път, когато Дина идва там... спомняш ли си? Третата седмица на май. На връщане беше хванала полета от Тампа за Маями. Кой ден беше? — За момент си помисли, че връзката е прекъснала. — Ник?

— Кой ден? Неделя.

Сам кимна и отново си пое дъх.

— Ти изпрати ли я на летището?

— Да, след църквата обядвахме на едно място, после я закарах до Тампа. Защо ми задаваш тези въпроси?

— Просто... чудех се за едно нещо.

— Проверяваш ли я? Нека ти кажа нещо, приятел. Не тя е тази, която трябва да се проверява.

— Окей. Лека нощ, Ник.

— Толкова време сте женени бе, хора. Мога да разбера по малко... нали знаеш, от време на време, но това не значи край на всичко. Много си ми симпатичен, Сам, но изоставиш ли сестра ми, ако зависи от мен, вечно ще се пържиш в ада.

В ухото му прозвуча рязко изщракване. Сам постави слушалката, после внимателно се отпусна на един стол пред кухненския плот, дишайки дълбоко, докато сърцето му възвърна нормалния си ритъм.

Почувства се, сякаш самият той бе оправдан.

29.

Излизайки в неделя сутринта да вземат вестниците си от коридора, наемателите в блока първи усетиха миризмата — леко сладникава и тежка.

Детектив Рябин бе вдигнат от сладък сън с жена си. Предната вечер си бе легнал с надежда да се събуди от аромата на препечени филийки и прясно ямайско кафе. Вместо това, пиеше кафе от автомат, донесено му в пластмасова чашка, докато полицаите от участъка в Маями Бийч обграждаха мястото с жълта лента, а криминалистите се захващаха с неприятните си задължения да съберат доказателствата и да заснемат подпухналото тяло на Марти Кас. Климатичната инсталация беше включена, което донякъде беше забавило разлагането на трупа. Партньорът на Рябин, пристигнал пръв на местопрестъплението, беше пуснал вентилатора на максимална степен.

Сега Лопес стоеше, стиснал носа си с пръсти.

— Остави килима, ами ще трябва да сменят и целия шибан под. Направо се е просмукал в дървото.

Докато полицаите претърсваха тристайния апартамент, Джин Рябин се разходи наоколо, после се загледа в тялото. Бяха извикали съдебния лекар и той скоро щеше да пристигне.

Санитарите, които още с влизането в блока бяха разбрали, че пристигат твърде късно, намерили вратата отключена. Мартин Кас лежеше облечен, проснат по гръб до кухненската маса. Тя очевидно служеше и за работно бюро, а отгоре ѝ имаше две чаши — едната пълна с някаква тъмна течност, по-светла и по-разредена в горния край. Рябин предположи, че е кока-кола, защото в хладилника имаше наполовин изпразнена бутилка. Другата чаша се беше преобърнала, беше намокрила листовите и се беше строшила в пишещата машина. Кас вероятно е пиел от нея, докато е преглеждал някакъв списък с жилищни сгради, разпечатан на компютър, който сега лежеше напреко на масата. Имаше един паднал върху килима калкулатор, столът също беше прекатурен.

Като оглеждаше всичко това, Рябин си помисли, че посетителят вероятно е бил потенциален купувач или продавач, или пък някой стар клиент на Кас. Спомни си визитната картичка, залепена на входната врата: *Мартин Кас, недвижими имоти и инвестиране*. Дватама са седнали да обсъдят вложенията и да пийнат кола, но посетителят не е докоснал своята чаша. После Марти Кас е умрял.

В другия край на стаята продължаваше тихичко да работи радиото — някакъв проповедник говореше за светския хуманизъм, който неизбежно водел до престъпления, аборти и хомосексуализъм. Рябин се приближи до евтиния апарат с дървена кутия и погледна. Тази станция по принцип не беше религиозна, подобни предавания излъчваше само в неделя от единайсет до дванайсет. Но пък и Марти Кас никога не му беше правил впечатление на религиозен човек. Натисна бутона с върха на химикалката си и радиото замлъкна.

После се върна при трупа. Потръпна леко от отвращение и си пое дълбоко дъх, преди да клекне, за да погледне по-отблизо. Дясната ръка на Кас беше срязана и окървавена. Лежеше с дланта нагоре и имаше рана на палеца и още една точно в средата, макар че беше трудно да се определи при толкова несъразмерно подпухване. Имаше малко кръв, която бе попила в бежовия килим. Дланта и цялата ръка бяха потъмнели поради започналото разлагане. Синята риза на Кас беше подгизнала, най-много откъм гърба. Вратът, челюстта и лицето му също бяха потъмнели.

Нестор Лопес застана до масата.

— Прилича ми на прободна рана.

— Ако питате мен, става дума за дупка от куршум — обади се един полицаи.

— Не, не е достатъчно кръгла. Срязано е. Рана при самозащита. Бих казал, че са го наръгали смъртоносно.

— Къде?

— Отзад, трябва да е на гърба.

— Добре, но ако става дума за нараняване при самозащита, къде са раните по лявата му ръка? Човек не се защитава само с една ръка.

— Това означава, че нападателят с бил левичар и е атакувал откъм дясната страна на Кас.

Наоколо се бяха скупчили още четирима полицаи. Рябин извади химикалка от джоба на ризата си. Тялото не биваше да се докосва до

пристигането на съдебния лекар, но Рябин опря химикалката в килима, после я подпъхна под дясната ръка на Кас. Повдигна я на сантиметър. Трупното вкочаняване беше отминало и крайникът отново бе станал мек. Както и беше предположил, раната минаваше през цялата ръка. Палецът висеше, беше почти напълно откъснат. Внимателно пусна ръката обратно.

— Нали ви казах — обади се Лопес.

— Дайте ми една хартиена салфетка — помоли Рябин. Някой изпълни молбата му и той обвини химикалката, за да я изхвърлят. Беше обикновена, евтина химикалка, никога не би пожертвал своята „Уотърман“.

Един от полицаите се зачуди дали Кас не е умрял от загуба на кръв.

— От ръката ли? — обади се друг. — Невъзможно. Не се вижда чак толкова кръв отдолу.

— Казвам ви, че е бил намушкан в гърба. Погледнете, текла е кръв под него.

— Не, бил е застрелян. Вижте килима. Опръскан е с кръв. При намушкване с нож не се получават пръски.

— Възможно е.

— И все пак твърдя, че е застрелян.

— Съседите, с които говорих, не са чули изстрели.

— Може да е бил застрелян, а после наръган.

— Няма логика. Кой ходи едновременно с пистолет и нож?

— Много хора. Вчера арестувах един тип, който имаше две сгъваеми ножчета, една кама, закрепена на крака му, и един двацет и два милиметра в джоба.

Рябин ги остави да спорят, влезе в спалнята на Кас и си сложи чифт памучни ръкавици. Възнамеряваше да прегледа личните документи на Кас, докато чака пристигането на съдебния лекар. Беше си помислил да се обади на Сам Хейгън, но вече бяха съобщили на дежурния за днес в отдел „Убийства“ към Областната прокуратура. Пък и засега, независимо от любопитната връзка между Марти Кас и Клаус Руфини, това убийство не се вплиташе в никое от делата на Сам Хейгън.

За десетина минути, докато пристигналият съдебен лекар правеше първите си снимки, Джин Рябин прегледа четирите

чекмеджета с папки и един кафяв класьор. Беше отворил прозореца и включил вентилатора на тавана, за да намали вонята, макар че спалнята си имаше собствен мирис на захабени чаршафи и непрани дрехи. Класьорът, който стоеше на едно от нощните шкафчета, съдържаше колекция от цветни еротични снимки, надписани и подредени по азбучен ред според тематиката: *Анален секс; Близане; Вериги; Гърди...* Рябин се позагледа малко в класьора, после насочи вниманието си към шкафа за папки в ъгъла. Съдържанието им, предимно фактури, затвърди предварителните му подозрения за Мартин Кас: човек, чието забогатяване се губеше в далечното бъдеще. Последните писма до кредиторите, написани старателно на машина, съдържаха едновременно молба и възмущение плюс уверенията, че ще плати. Скоро, до края на месеца. *Очаквам да получа една сума до края на месеца, с която ще покроя дълга си.*

Върна писмата в папките им и зарови по-нататък в документацията на Марти Кас. Във второто чекмедже имаше други лични документи: медицински, от зъболекаря, подадено заявление за развод с Ута Ернст. Рябин си спомни, че жената на Кас е била една от играчките на Чарли Съливан. Наистина доста странно, помисли си той, че съдържанието на папките е в такъв безпорядък, докато еротичните снимки в класьора можеха да служат за пример на добра организация. Някои от папките дори не бяха по реда си: тази с надпис „Застраховка на колата“ беше поставена след „Образование“.

Третото чекмедже имаше надпис „Гранд Кариб“ и вътре откри брошури, строителни проекти, писма и всевъзможни документи. Рябин го затвори, след като му направи бърз опис наум. Най-долното чекмедже, озаглавено „Недвижими имоти, лично“, съдържаше копия от юридически документи, свързани със собствеността, в която Кас притежаваше дялове. Направи му впечатление, че апартаментът на Кас не е взет под наем, а е част от жилищна кооперация. Имаше ипотечи на имоти, които Кас беше закупил, после продал и всички бяха описани по азбучен ред. Единствено не на мястото си, поставена между „Мортън Тауърс“ и „Оушънсайд“, се намираще една папка с име, което му се стори познато — „Ингълндър“. Рябин я издърпа. Неговата балдъза, Ривка Левитски, някога беше собственичка на тази сграда, първия имот, който бе закупила като американска гражданка. След смъртта ѝ сградата стана притежание на Ана, която не пожела да я

задържи — толкова тъжен спомен. Беше я обявила за продан при Марти Кас и накрая Франк Толин я закупи.

Заинтригуван, Рябин се запита защо тази папка е поставена към имотите, в които Кас притежава дял, след като той участваше в сделката с „Ингълндър“ само като посредник.

Все още седеше на ръба на двойното легло и четеше документите, когато Нестор Лопес отвори вратата и го повика:

— Ела да видиш, Джин. Гледката ще ти хареса.

Дейв Корсо, съдебният лекар, беше преобърнал тялото. Част от полицаите бяха наизлезли в коридора или в затревения заден двор, където имаше приятно фонтанче и ароматно ухаещи цветя.

— Какво открихте? — попита Рябин.

Корсо, който беше клекнал, вдигна глава и го погледна през очилата си без рамки.

— Бил е застрелян, детектив. Не беше лесно да се види отначало при това разлагане, но някакъв много голям куршум е пробил дупка точно между седмия и осмия му гръбначен прешлен.

— И не е излязъл отпред — отбеляза Рябин.

Нестор Лопес, който отново бе притиснал с пръсти носа си, се намеси:

— Обърнете внимание какво е полепнало по ризата му.

Като се приближи още малко, Рябин видя парченцата разкъсана материя, сега потъмнели от кръвта и трупното гниене, които обграждаха дупката между лопатките на гърба на Кас.

Протягайки се блажено и извивайки гръб, Катлин продължи да наблюдава Сам. Той беше влязъл в банята, за да се срещне. Беше повесила главата си през ръба на леглото ѝ така го виждаше отдолу нагоре. Красив мъжествен профил. Леко посивял около слепоочията. Тип банков директор, ако трябваше да го използва за реклама в някое списание. Но не и с тази спортна риза, чиито краища все още не бяха напъхани в панталона му. Наблюдаваше движението на мускулите на ръцете му и ѝ се искаше да не се беше облякъл, за да може да вижда цялото му тяло.

Сам погледна към спалнята.

— На какво се усмихваш?

— А ти как мислиш? — пресипнало отвърна Катлин.

На нощното шкафче все още горяха декоративни свещи. Над тях бавно се въртеше вентилаторът на тавана. Целуна я и устните му бяха като кадифе.

Катлин се протегна, за да задържи лицето му.

— Съжаляваш ли, че дойдохме в хотел?

— Не.

— Нали не ти се струва просташко и долнопробно, Сам? Ще ми бъде неприятно, ако се чувстваш по този начин.

— Не, Катлин. Щастлив съм, че го направи. — Седна до нея, за да обуе чорапите и обувките си. — Просто ми се щеше да разполагаме с повече време.

— Следващата седмица отново — засмя се тя. — Нашата неделна служба. И среща за молитвата в сряда. Но ще струва цяло състояние. О, скъпи, трябва да престанем да се срещаме така.

Идеята беше нейна. Беше му се обадила, за да му каже: *Не мога да издържам да не те виждам. Направих една глупост. Наех стая в „Риц“.* Хотелът се намираше на самия бряг. Беше пищен, но достатъчно голям, за да гарантира анонимност. Катлин бе прекарала сама нощта, очаквайки Сам да пристигне на сутринта. Разбираше, че не може да остави нощем дъщеря си сама.

Беше украсила стаята с цветя и свещи, беше купила шампанско и портокалов сок, за да направи коктейли. В седем сутринта се събуди и стана да вземе ароматизирана вана. След като от румсървиса си тръгнаха, Катлин облече лек халат и седна да го чака с чаша кафе в ръка, като остави леглото неоправено и запали свещите върху поставките им.

Сам приключи с връзките на обувките и се наведе да я целуне.

— Беше чудесно.

— Но не можеш да го направиш отново.

— Не веднага, но много скоро.

— Наистина ли мислиш така, Сам?

— Можеш да разчиташ. — Сведе поглед, после извади пейджъра от джоба на панталона си.

— Надявах се, че не си го взел. Някакъв проблем с Мелани ли?

— Не, това е мобифонът на детектив Рябин.

— И в неделя ли ти звъни?

— Обикновено не.

Изправена на колене върху леглото, Катлин пошушна в ухото му:

— Не му се обаждай.

Сам остави пейджъра върху нощното шкафче, обърна се, издърпа я върху леглото, така че да може да легне отгоре ѝ. Катлин усети прекрасната солидна тежест на тялото му. Разтвори крака, издърпа ризата от панталона му и плъзна ръце по гърба му. Искаше той да загуби контрол над себе си, да я обладае, да ѝ нашепва поетични думи, че никога не е обичал никоя друга. *О, скъпа моя любов. Бих умрял за теб.*

Той я целуна и се подпря на лакът.

— Катлин?

— Знам. Трябва да вървиш.

— Ще ти се обадя утре.

Жена му се връщаше тази вечер.

— По-добре наистина се обади — каза Катлин. — И този път не забравяй, както в петък. — Целуна го бързо по устните.

— Не съм забравил — отвърна той и лицето му стана сериозно. — Казах ти какво се случи.

— Толкова си бил зает да спасяваш Маями от престъпници, че не намери време за едно кратко телефонно обаждане. — Тя го освободи от прегръдката си.

Той се приближи до шкафчето; за да вземе ключовете от колата. Изглеждаше, сякаш обмисля какво да каже.

— Смятам да говоря с Франк по някое време през седмицата.

Катлин седна на леглото.

— Просто му се обади. Нали не трябва да ходиш специално до офиса му, за да се откажеш от делото?

— Предпочитам да му го кажа лично.

— Няма да споменавам за мен, нали?

— Разбира се.

Вече права, Катлин обви чаршафа около себе си.

— Това някакъв специален мъжки ритуал ли е?

— Какво? — Той се засмя: — Не, не се тревожи. Името ти няма да бъде намесено.

— Не разбирам защо изобщо трябва да разговарям с него. Изпрати му писмо. „Франк, освободен си“.

Сам я погледна.

— Защо реагираш по този начин?

Тя слезе от леглото и повлече чаршафа по килима.

— Защото, скъпи мой, в момента Франк никак не е благоразположен спрямо мен. Ако си помисли, че между нас двамата има нещо, ще започне да се държи отвратително. Ще ти наприказва всякакви лъжи. Може да ни създаде много неприятности.

— Не се тревожи за него.

— Знам, знам — въздъхна тя.

— Този път всичко ще се оправи, само имай търпение.

— Ще имам.

— Катлин! — Сам обхвана лицето ѝ. — Трябва да имаш малко вяра в мен. През всичкото това време и независимо от всичко, което ни се случи, аз никога не престанах да те обичам.

— О, Сам! Ще се разплача.

Той я целуна по челото.

— Ще видя какво иска Джин Рябин. — Седна на леглото, за да се обади.

Катлин чуваше само неговите реплики и не можа да разбере какво се е случило, но на лицето му се изписа мрачно изражение.

— Някой е застрелял Марти Кас в гърба. — Той затвори телефона.

— О, господи!

— В апартамента му. Станало е преди три или четири дни. Никой нищо не е видял. Един от съседите се обадил в полицията, когато тялото се развоняло.

Катлин притвори очи. Знаеше кой има причина да го убие. Коленете ѝ омекнаха и тя седна на леглото. Сам продължаваше да говори, като почукваше нервно по нощното шкафче:

— Марти Кас е бил убит от същия човек, който е убил Чарли Съливан и Джордж Фонсека. Засега е само предположение, но така изглежда от фактите.

Катлин го погледна недоверчиво. Не можеше да измисли абсолютно никаква причина Франк Толин да иска да затрие Съливан или Джордж. Ясно е тогава, че не е извършил и това убийство. Не, не е бил Франк. Въздъхна тежко, бе на косъм да каже на Сам за палежа и изнудването. И тогава ще трябва да обяснява защо не му го е съобщила

преди това. *Мили боже! Не ме подлагай и на това изпитание. Никога не би разбрал.*

Сам се приближи до нея и тя обвини ръце около кръста му.

— Ще ми се обадиш ли?

— Обещавам. — Той се наведе да я целуне. — Ще се видим веднага щом е възможно. Окей?

— Окей.

На вратата се обърна да я погледне отново.

— Обичам те.

— А ето ти нещо, за да не го забравяш. — Изправи се и пусна чаршафа. Напълно гола, направи няколко стъпки като манекен из стаята, после го погледна закачливо.

— Продължавай в същия дух — прошепна Сам. И все още усмихнат, затвори вратата след себе си.

Телефонът извън пет минути по-късно.

Катлин се прехвърли през леглото, за да го достигне. Стисна слушалката и се засмя:

— Много избърза този път.

Последва секунда мълчание, преди отсреща да заговорят:

— Виж ти, виж ти! Да се чукаш с бъдещия областен прокурор посред бял ден.

Тялото ѝ се вцепени, последва миг на зашеметено объркване.

Чу тихия смях на Франк Толин:

— Как мислиш, че ще постъпи той, Кати, ако разбере, че си го направила със сина му? Все още съм готов да те приема обратно, но търпението ми започва да се изчерпва.

Цялата разтреперана, Катлин затръшна слушалката.

30.

През седмицата след завръщането си от Тарпън Спрингс Дина почти не говореше със Сам. Доколкото той можеше да прецени, гневът ѝ бе заменен от хладно безразличие. Сам спеше в кабинета си на една кушетка, която дотогава държаша в гаража. Беше обмислял да си намери апартамент, но Дина му каза да не се тревожи. Самата тя щяла да напусне Маями колкото е възможно по-скоро. Вече беше предупредила счетоводната фирма, в която работеше. Бързината и категоричността на решението ѝ изненадаха Сам. Може би трябва да го обмисли още малко? Не, вече била решила окончателно.

Сам предложи да обявят къщата за продан. Дина можеше да вземе парите. Попита я колко ще ѝ бъдат нужни за издръжка. Искане ли да изплати колата ѝ? Тя го изслушваше учтиво, след това отвърщаше, че няма значение, да постъпи, както желае. Плановите ѝ за бъдещето изглеждаха неясни. Не, не беше си намерила работа в Тарпън Спрингс. Би могла да живее при баща си. А може би и с Ник, било ѝ все едно. По въпроса за Мелани просто каза: *Не мога да я принудя да замине.*

Не изглеждаше депресирана. Само имаше вид, сякаш това изобщо не я интересува — все едно че се е примирила с онова, което я очаква. За Сам такава развитие на нещата беше истинско облекчение, тъй като през същата седмица ръководеше два процеса в Областния съд и разполагаше с по-малко от обичайното време за личните си проблеми. Падаха му се средно по пет часа сън на нощ, а във вторник вечерта направо остана в службата. Отначало очакваше, че Дина ще изпадне в същото състояние на непрекъснати сълзи и летаргия, както след смъртта на Матю, но тя продължаваше да демонстрира невъзмутимо спокойствие. Разпита приятелите си за имена на адвокати по бракоразводни дела, но нямаше време да се свърже с никого от тях.

Не беше виждал и Катлин от неделя сутринта, но лицето ѝ, нейното докосване, ухане и думи навестяваха мислите му често, докато лежеше на тясната кушетка в кабинета си. Разговаряли бяха два пъти; каза, че разбира колко е зает, да не се притеснява. След две

седмици смяташе да замине за Ню Йорк с приятеля си Рафаел и да прекара там лятото. Сам обеща, че ще намери начин да прекарат поне един ден заедно, преди да е заминала.

Обедната навалица в закусвалнята на Съдебната палата обикновено започваше да оредява към два. В сряда Сам слезе по време на почивката на един процес и не срещна затруднения да открие Дейл Финли в един ъгъл, скрит зад разтворен „Ел Нуево Херълд“. Главният следовател на Областната прокуратура беше изпънал краката си под масата, на единия му глезен бе закрепен кобур.

Финли го погледна, когато Сам се настани на стола срещу него. Белите му вежди се повдигнаха, очертавайки дълбоки бръчки по челото.

— Имам един въпрос към теб — каза Сам.

— Какъв?

— Една от свидетелките ми по делото „Руфини и Ламонт“ казва, че си я търсил в апартамента ѝ миналата седмица. Става дума за Катлин Дорн. Защо?

Финли сгъна вестника.

— Просто държа всички под око. Според мен — поправи ме, ако греша — щатът би искал да знае къде се намират свидетелите му.

— Ти не участваш в този случай. Кой тогава ти нареди да ходиш да търсиш Катлин Дорн?

Финли се наведе през масата, усмихна се и белегът на брадичката му побеля.

— Ще бъда откровен с теб, адвокате. Смятам, че е твърде вероятно свидетелите, заедно с жертвата, да ни преметнат. А ние ще останем с пръст в уста. Така че споменатата мис Дорн — като главна свидетелка по случая — представлява особен интерес.

Сам се разсмя:

— Още в началото ти искаше процесът да отпадне, Финли. Опитва се да разубедиш Али Дънкан.

— Е, невинаги получаваме каквото ни се иска, както се пее в старата песничка. Основната ми грижа при тези обстоятелства остава да се убедя, че когато делото „Щатът срещу Руфини“ пропадне, нещата няма да тръгнат в неправилна посока.

— Към Еди Мора.

— Ако трябва да съм искрен — да.

Сам се облегна на стола и се загледа в двамата младоци от частна адвокатска фирма. В компанията на един от областните съдии, те бяха седнали да изпият по чаша кафе преди началото на следобедното заседание. Съдията беше започнал като служебен защитник, а един от адвокатите някога беше прокурор в отдел „Углавни престъпления“.

— Казах на Еди, че ще постъпи умно, ако помоли губернатора да те назначи за временно управляващ — продума Финли. — Трябва да вземат решение следващата седмица, в случай че се интересуващ. — Сам го изгледа втренчено. — Моето отношение към теб не е непременно враждебно.

— Защото не искаш политически неприятел да се кандидатира за поста, който Еди ще оваканти — подхвърли Сам. — Това би поставило в неудобно положение хората, желаещи да видят името на Еди върху бюлетината на сенатора Къркмън. А ти искаш да се махнеш от Маями, нали, Дейл?

— Моето кредо е прагматизмът. Предполагам, че така би го нарекъл.

— И как отвърна Еди на предложението ти?

— Уклончиво. Такъв си е Еди.

Една от работничките в закусвалнята, облечена в кафяво-оранжева униформа, дойде да разчисти съседната маса. Нареди таблите на количката и се отдалечи.

— Какво знаеш за Марти Кас? — попита Сам.

— Марти Кас се оставил да го застрелят — отвърна Финли. — Много лошо. Изглежда, някой си разчиства терена на Южния бряг.

— И кой мислиш, че е?

— Не ме питай. — Финли отпи от чашата си с *café con leche*^[1] и едва тогава продължи: — Полицията в Маями Бийч търси някакъв мотив, за да свърже убийството му с останалите две — на онзи модел и на Фонсека, — но аз не виждам никаква връзка.

— Връзката е, че всичките са застреляни с един и същи пистолет — каза Сам. Късно вчера Джин Рябин му се беше обадил с резултатите от балистичния анализ за Марти Кас.

Финли се усмихна.

— Вярно, но моделът и Фонсека бяха замесени в оня случай с изнасилването. Що се отнася до Марти Кас — е, той беше просто един досаден дребен боклук.

— Ходил е да моли кмета на Маями Бийч да убеди областния прокурор да не завежда дело за сексуално насилие. Намираш ли го за досадно, Дейл?

От устата на Финли се разнесе дрезгав смях:

— Точно така, но не съм го застрелял аз. Не, хора като Марти Кас по принцип досаждат на много хора.

— Клаус Руфини?

— До голяма степен, но Клаус не би го утрепал само заради това. Първите двама може би. Но не и Кас, освен ако не го е заплашвал по някакъв начин, ала нищо такова не ми идва наум.

— Чух, че Клаус Руфини буквално накарал Марти Кас да целуне задника му, преди да купи някакъв недвижим имот — каза Сам. — Изглежда, не знаеш за тази история.

— Всъщност Руфини не е направил сделката, а и на Марти Кас не му се е наложило наистина да се допре до задните му части. Но що се отнася до собствеността, имам информация. Марти Кас е притежавал малък дял, а твоят бивш партньор Франк Толин — по-голям. Става дума за жилищния блок „Ингълъндър“. Откъдето впрочем госпожица Дорн съвсем наскоро се е изнесла. — Сам го изгледа намръщено, Финли въздъхна и допи кафето си. — Е, все в този дух на взаимно сътрудничество... — Взе сгънатия си вестник и се изправи, като прехвърли тежестта на тялото върху здравия си крак. После заговори по-тихо: — Както вече казах, адвокате, нямам враждебни намерения — поне на този етап. Ето ти един съвет. Би трябвало да вземеш някакви мерки за Вики Дюран.

— Кое ще рече?

— В понеделник е обядвала с адвоката на Клаус Руфини — Джералд Файн. Не в някой ресторант в центъра, нали разбираш. Мисля, че става дума за по един хамбургер на предната седалка на БМВ-то на господин Файн, паркирано някъде около Ориндж Боул. Въпреки цялото ми уважение към мис Дюран като администратор, не смятам, че е подходяща за областен прокурор. Може би ще обясниш това на Еди, преди тя да го убеди в противното.

— С какво разполага срещу него?

— С почти същото като теб — отвърна Финли. — Предположения. Логически заключения. Но пък не разполага със снимки от консултацията си с господин Файн.

Сам завъртя няколко пъти солницата, после я побутна встрани.

— И какво ще искаш?

— Мина ми през ума, че Еди може и да не успее да замине за Вашингтон — отвърна Финли. — Политиката е непредсказуема. Сенатор Къркмън може да промени намеренията си. Партията може да издигне друг кандидат. Кой знае? Надявам се, че ще си спомниш за мен, ако влезеш в кабинета. Някой ден може да остана без работа. Една малка отплата в бъдеще ми се струва напълно справедлива. Ти как смяташ, адвокате?

— Няма сделка.

— Е, предложението остава в сила още известно време. — Финли го потупа по рамото с вестника. — Но не се бави много.

Докато се изкачваше с ескалатора, Сам здраво стисна гумената лента и се замисли. Нямаше нужда от снимки, нито дори от запис на разговора между Виктория Дюран, административен шеф на Областната прокуратура на окръг Дейд, и господин Джералд Д. Файн, за да разбере за какво е ставало дума. Бийки знаеше за обаждането на кмета до Еди с молбата областният прокурор да забрави случая със сексуалното насилие, за да спести неприятностите за Маями Бийч. Знаеше и че Еди по всяка вероятност е пратил Хал Делуча да си гледа работата, но в цялата тази история имаше нещо. Пред Сам, Еди се беше престорил на загрижен за имиджа им. Как щяло да се възприеме, ако Областната прокуратура не заведе дело за сексуално насилие срещу една филмова звезда? Това бяха глупости и Бийки сигурно го е знаела. Някой от обвиняемите е притиснал Еди натясно. Очевидно изборът трябва да падне на Руфини. Маркус Ламонт е бил в града за снимки; нищо друго не го свързва с Маями. Областният прокурор трябва да си е загубил напълно ума, за да иска да прави услуга на Джордж Фонсека. Във всеки случай Фонсека вече беше мъртъв. Трябва да е бил Руфини.

Явно онова, което Бийки е искала от Джери Файн, е информация. Искала е да разбере как клиентът му — Клаус Руфини, е притиснал Еди Мора, в замяна, на което тя самата да се заеме с притискането. За отплата Бийки ще прекрати делото срещу Руфини, щом получи

мястото на Еди. Губернаторът очевидно беше склонен да се съобрази с името, което Еди му посочи за заместник. А след това, с положително отразяване на работата ѝ в медиите през оставащите до изборите пет месеца, тя се надяваше, че и сама ще ги спечели.

Дамата е допуснала наивна грешка. Джери Файн може да е накарал свои хора да направят снимки; може да е записал разговора. Би бил истински глупак да не го направи. Малка застраховка за черни дни, в случай че избирателите наистина дадат поста *областен прокурор на Дейд* на Виктория Дюран.

Сам нямаше намерение да взема снимките от Дейл Финли. Цената беше прекалено висока. Но разговорът му бе дал да разбере, че трябва бързо да реши дали да предприеме собствени действия спрямо Еди Мора. Да го попита би ли му харесало местните телевизионни станции да разпространят историята за пътуването на жена му до Хавана и за опитите на самия Еди да попречи за завеждането на дело срещу човека, който е знаел за това.

По дългия, покрит с теракота коридор на петия етаж отекваха гласове. Хората се тълпяха край входа на зала 3–5, за да влязат да слушат Сам, който трябваше да довърши разпита на един от свидетелите на защитата. Той спря да поговори за минутка с криминалния репортер на „Маями Херълд“, след това се приближи да обсъди случая с двама детективи от град Хаялия. Както си стоеше в коридора, който нямаше прозорци и създаваше впечатление, сякаш и в двете посоки потъва в мрак, с разтуптяно сърце. Сам внезапно си спомни за Катлин Дорн. Как бе лежал с нея в леглото в един дъждовен следобед, наблюдавайки пердетата, които лекичко се издуваха навътре.

Франк Толин стоеше до библиотеката и си наливаше скоч. Слънцето почти се бе скрило зад сградата и багреше в розово облаците над Атлантическия океан.

Сам се беше обадил преди малко, за да му каже, че ще мине да вземе останалото от депозита по делото за Матю, ако изобщо беше останало нещо. Франк се държа доста резервирано по телефона. Каза на Сам, че би могъл да му изпрати чека. Той настоя да мине през офиса.

— Сядай, Сам. Божичко, изглеждаш, като че ли се каниш всеки момент да отлетиш. Пийни нещо — скоч, бърбън, по твой избор. — Скулите на Франк бяха силно изпъкнали. Той винаги си бе слаб, но сега изглеждаше направо измършавял. Ето как му се е отразила загубата на Катлин, помисли си Сам.

— Не мога да остана — отвърна той. — Смя ли да те попитам какво се боиш, че ще направя? Оставяш вратата отворена, а преди минутка видях един от партньорите ти, който ме гледаше, сякаш се каня да извадя пищов и да застрелям някого.

— Виждаш ли си се с Катлин — продума Франк.

— Откъде го чу?

— Тя ми каза.

Сам седна на червения кожен стол и кръстоса крака.

— С Дина се развеждаме.

— Не разбирам за какво говориш. Вие с Дина? Не ми е казвала, че имате проблеми. — Франк седна зад бюрото.

— И съм влюбен в Катлин. Не знам дали го разбираш, но така стоят нещата.

— Дявол да ме вземе! — Франк отпи от чашата си и се разсмя.

— Ще ти бъда благодарен, ако не я безпокоиш повече.

— Какво ти е казала?

— Че си ѝ изпратил няколко писма. Звънял си ѝ, докато се наложило да изключи телефона. Изгонил си я от апартамента. — Сам говореше с равен глас и все още се владееше добре.

— Виждаш ли — рече Франк след известно мълчание, — когато си бил с една жена толкова време — цели осем години, Сам — и тя те напусне, изпитваш болка. Силна болка.

— Удрял ли си я, Франк?

Той се разсмя:

— Да, ударих я. Господи, та тя връхлиташе върху мен с лампата в собствената ми всекидневна! Ти какво би направил?

Сам усети как напрежението му започва да расте. Усмихна се леко.

— Дойдох да взема чека, а след това си тръгвам. — Не беше заради чека, сега го разбираше. Катлин се оказа нрава: искаше да види очите на Франк Толин, когато му каже, че тя сега е негова.

— Разбира се — отвърна Франк. — Приготвих го, след като се обади. — Издърпа едно чекмедже. — Две хиляди долара. Платими на господин и госпожа Самюъл Дж. Хейгън. — Протегна му го през бюрото: — Заповядай.

— Не исках да ми връщаш всички пари. Трябва да си похарчил част от тях.

— За мен беше удоволствие да помогна. Между другото ще ми липсват срещите с Дина. Как приема нещата тя?

Сам сгъна чека и го прибра в джоба на ризата си.

— Каква ирония, а? — каза той. — Всеки от нас е разговарял с жената на другия. — На вратата се спря и подхвърли: — Не прекалявай, Франк.

— Почакай за секунда. Трябва да чуеш нещо. Според теб вече не сме приятели и все пак задължен съм ти за това, че ми спаси кожата, когато бяхме още деца. — Франк беше праметнал краката си, обути в луксозни каубойски ботуши, върху ръба на бюрото. — Познавам Катлин Дорн по-добре от теб и има нещо, което трябва да чуеш.

Сам се засмя:

— Тя ме предупреди, че точно така ще постъпиш.

— Може и сама да ти е казала, но се съмнявам. Тя лъже, непрекъснато лъже. Знаех, че е имала връзка с теб преди три години. Отрече го. Знам, че е вземала наркотици, че в Ню Йорк са я арестували за кражба, но тя и това отрече. Попитай я и ти, но пак ще отрече.

— Франк, затвори си тъпата уста! — Сам отвори вратата.

— Попитай я за Матю. — Сам се взря напрегнато в него. Очите на Франк бяха жестоки и безмилостни като на палач. — Попитай я дали е спала с Матю. Попитай я дали му е правила актови снимки в спалнята си. Видях ги. Попитай я дали не се е чукала със сина ти до деня, когато се разби с мотора си. Попитай я. Не се доверявай само на моите думи.

Само за секунда Сам се озова зад бюрото и измъкна Франк Толин от кожата му стол. Завлече го в средата на стаята, докато той размахваше ръце и крака и събаряше всичко на пода, и заби юмрук в корема му. Когато Франк се преви одве, той го блъсна обратно и го удари два пъти в лицето. Франк се стовари върху червения кожен стол, който се преобърна заедно с него. Сам се хвърли отгоре му.

Чу виковете на мъже, след това усети как го дърпат назад. Бяха пристигнали двама от партньорите на Франк. Сам се освободи от ръцете им, но се блъсна в една масичка пред дивана и падна на пода.

Двамата мъже се изправиха над него. Всички дишаха тежко. Франк бършеше кръвта от устните си.

Сам седна и се хвана за дясната ръка.

— Ще извикам ченгетата — каза единият мъж.

Франк опита да се изправи, олюлявайки се.

— Искаш я, така ли? Вземи я — засмя се той. Устните му бяха подути, а едното му око затворено. — Нека и ти разбереш какво е ад.

[1] Кафе с мляко. — Б.пр. ↑

31.

Докато чакаше Катлин Дорн да пристигне в управлението, детектив Рябин стоеше отвън с цигара в ръка и наблюдаваше движението по Вашингтон авеню в късния следобед. Беше получил адреса и телефона на госпожица Дорн тази сутрин от Сам Хейгън, който се бе извинил за лошото си настроение: *Все не ми стига това време.*

Рябин не се притесняваше за времето, което е нужно да се разреши едно убийство без свидетели. Често това бе въпрос на чиста случайност. Някой приятел или любовник на убиеца ще се скара с него, после ще дойде в полицията. Или самият убиец ще си признае доброволно. Хората искат да говорят, да обяснят, да се оправдаят. Хората обичат да освобождават съвестта си. В повечето случаи убиецът съжالياва за стореното. Гневът му избухнал в неподходящ момент, а оръжието се оказало подръка: пистолет или нож, ютия, тиган, бейзболна бухалка.

Много убийци просто проявяваха небрежност. Оставяха отпечатъци, забравяха портфейлите си на нощното шкафче в спалнята на убития си любовник. Оставяха съобщение на телефонния секретар, в което заявяваха намеренията си, преди да пристигнат с пистолет в ръка. Например мъжът, който беше пребил и ограбил майката на Ана. Оказа се глупак. Беше продал часовника ѝ за кокаин. Полицията не успя да го хване, защото не провери нужното жилище в изоставените апартаменти на юг от Пета улица. Ако мъжът беше по-умен, щеше да се махне отгук заедно с плячката си. Но пък, ако беше по-умен, щеше да се занимава с нещо друго, вместо да краде, за да удовлетворява нуждата си от наркотици.

От друга страна, убийствата на Съливан, Фонсека и Кас не бяха толкова прости. Убиецът беше умен и без угризения. Той — или може би тя, не трябваше да се изключва никоя възможност — ги беше планирал добре, избирайки подходящо време и оставяйки много малко следи. Никакви отпечатъци от пръсти или от обувки, никакви

свидетели. Никаква друга кръв, освен тази на жертвите. Криминалистите бяха почистили с прахосмукачка колата на Фонсека и стаята на Кас за косми — имаше много, но с различна дължина и цвят и нямаше начин да се разбере кога са попаднали там.

Рябин дръпна за последно от цигарата и я захвърли в храстите. Следобед входът на полицейското управление беше в сянка, но въпреки това все още бе много горещо — над трийсет градуса. Влезе във фойето и остана да наблюдава през високите, с рамки в зелено прозорци кога ще пристигне мис Дорн.

Като част от рутинните кръвни тестове, токсикологът от медицинската лаборатория беше определил нивото на холинестераза на Джордж Фонсека. Беше открил остатъци от органофосфатен токсин, вероятно „Паратион“ — широко разпространен инсектицид. Действието му се ускоряваше още повече, ако се смеси с „Малатион“. Отровата беше разградила ацетилхолина в кръвта на Фонсека.

Рябин го попита какво означава това. *Ами ацетилхолинът е нужен, за да функционират мускулите ни.* Докато токсикологът му обясняваше симптомите на холинергичното отравяне, Рябин си представи как е настъпила смъртта на Фонсека. Започва силно да се поти и да отделя слюнка. Мускулите му се разтреперват. Чувства гадене. Следват силни коремни болки. Зениците му се свиват като връхчета на топлийки. Кръвоносните съдове в носа му се спукват и причиняват кръвотечение. Пикочният мехур и червата му се освобождават и той получава конвулсии. Всичко това може да е станало за пет минути. Скоро след това се парализира. Спира дишането. Спира сърцето. Кървенето от огнестрелните рани е ускорило процеса.

Същата отрова беше открита в една от бирените бутилки на пода на колата. Половината ѝ съдържание се беше разляло. Веществото имаше мирис, но беше нужно толкова малко количество — малко повече от чаена лъжичка, — че едва ли би могло да се усети в силна бира. Смъртта може да настъпи за минути, а може да отнеме и часове, в зависимост от погълнатото количество. Фонсека беше умрял сравнително бързо.

Убиецът вероятно беше поставил токсичното вещество в бирата предварително, а след това бе подал на Фонсека съответната бутилка.

Може би той е отпил, отказал е да пие повече и изстрелът в бедрото е трябвало да го насърчи да допие бирата. Нямаше начин да се разбере.

Убийството на Кас вероятно е станало през деня, тъй като повечето от наемателите излизат рано сутрин и се прибират привечер. Съдебният лекар не може да им бъде от особена помощ в това отношение. Кас беше умрял някъде между четвъртък по обяд и петък в полунощ.

Следователно някъде в този промеждутък — най-вероятно през деня — Кас беше посрещнал убиеца. Говорили са за недвижимата собственост, сигурно за някой от имотите на разпечатката. За съжаление никой от агенцията за недвижими имоти не може да каже на полицията кога или за кого е направена.

Като добър домакин, Кас беше предложил безалкохолно. По някое време убиецът се е изправил с чантата, в която е било оръжието. Застанал е зад Кас, който е седял пред масата. Стрелял е веднъж. Тялото на Кас е политнало напред — съдебният лекар беше открил хоризонтална следа от удара, — а след това назад, събаряйки стола. Докато Кас е лежал на пода, убиецът е срязал дясната му ръка. Първо — втория и третия пръст близо до дланта, след това е натиснал ножа така, че почти му е откъснал палеца. С третия удар бе пробол дланта, а при последния, острието бе преминало през цялата ръка и през килима, та чак беше одраскало дъсчения под отдолу. Рана след настъпване на смъртта. Кръвта се беше стекла, а не беше изпомпана. Сърцето вече е било спряло.

Поради разлагането доктор Корсо не можеше да определи широчината и дебелината на ножа. Все пак бил е много остър или убиецът е бил много силен. Защо беше извършил този допълнителен акт на насилие? Изглеждаше напълно безсмислен, също както изстрелът в главата на Чарли Съливан, вече повален на морския бряг.

Рябин не беше споделил нищо от тези свои разсъждения с репортерите на „Маями Херълд“ и телевизионните станции. Бяха идвали да търсят подробности за последните три убийства в сезон, който обикновено не им предлагаше никакви сензации. Но Рябин само сви рамене и каза, че случаите още се разследват и засега няма доказателства, че имат връзка помежду си.

След смъртта на Марти Кас, Рябин беше разговарял с двайсетина човека; партньорът му — Нестор Лопес, с още толкова. Много от тях

бяха същите, с които разговаряха във връзка със смъртта на Чарли Съливан и Джордж Фонсека.

Лопес няколко пъти беше ходил в жилищния блок по различно време на деня. В него имаше дванадесет апартамента — шест на горния и шест на долния етаж. Разговаря с всички съседни, които по това време са били в града. Тъй като убийството беше извършено няколко дни преди да открият трупа, спомените им бяха неясни. Направени бяха противоречиви изявления, а един мъж дори бе заявил, че е видял Кас в събота. Една жена каза, че е чула някаква караница в петък сутринта, но съпругът ѝ я поправи, че това било в някой от другите апартаменти. Много от хората в сградата изобщо не знаеха кой е Марти Кас. Най-полезната информация им даде възрастна жена от другата страна на улицата, която излизала да вземе вестника си. Беше видяла мъж с черна коса да влиза в блока на Кас около осем сутринта в събота. Не много млад, но не и стар. Направил ѝ впечатление, защото бил е каубойски ботуши, а това било ужасно глупаво по туй време на годината.

Вчера сутринта Рябин отиде до центъра на града и се срещна с Франк Толин.

Просторният му офис беше украсен с вкус със старинни предмети. Рябин за момент ги погледна с възхищение, после се настани на червен кожен стол с висока облегалка. Вметна, че двамата се бяха виждали в Пиър Парк, на мястото, където бе убит Чарли Съливан.

— Познавахте ли го? — запита Рябин.

— Не, само придружавах Катлин — отвърна Франк. — Тя тръгна след приятеля си Рафаел, който беше гадже на Съливан. Или по-скоро, бивше гадже. — Толин говореше бавно, може би заради цепнатата му долна устна. Лявата страна на лицето му изглеждаше по-тъмна поради голямото пурпурночервено петно, а над окото му беше залепен тампон.

— Съливан е спал и с жената на Марти Кас, Ута Ернст — отбеляза Рябин.

— Да, Съливан си падаше бисексуален. — Мустаците над разбитите му устни леко потрепнаха, което би могло да мине за усмивка. — Трудно е човек да свикне в тези среди. Всички се чукат помежду си, детектив. Извинявайте за израза.

— Простете за въпроса ми, но включвате ли в това число и мис Дорн?

— Не знам какво е правила мис Дорн, по дяволите! Нито какво прави. Вече не сме заедно.

Рябин го знаеше, защото Сам Хейгън му беше казал.

— Наистина ли? — попита той.

— В десет часа очаквам няколко клиенти — заяви Франк Толин. — Казахте, че искате да ме попитате за Марти Кас, нали?

В отговор на въпросите на Рябин, Толин обясни, че се е запознал с Марти Кае чрез общи приятели, че са сключили няколко сделки заедно, но им бил останал само един имот — жилищен блок „Ингълндър“. Имало купувач за мястото — някакви араби от Близкия изток, — но сега продажбата можела да се отложи, понеже делът на Кас, десет процента, трябвало да се легализира според завещанието. Наистина жалко за Марти, но моментът бил много неподходящ да де остави да го убият.

Докато говореше, Толин си играеше с ножче от неръждаема стомана за отваряне на писма — потропваше с острието му по бюрото и издаваше подобен на камбанка звук. Призна, че е ходил да види Кас в събота сутринта. Почукал, никой не отговорил и той не влязъл вътре.

— За какво искахте да говорите с него? — запита Рябин.

— За имота. От няколко дни не бях чувал нищо и исках да видя как върви сделката. — Толин остави ножчето на бюрото.

— В добри отношения ли бяхте?

— Разбира се. Имахме доста добри делови отношения. Не общувахме много, но работехме заедно.

— Защо Кас притежава десет процента от „Ингълндър“?

— Ами имаше десет процента, защото наистина аз вложих мои пари, но пък той управляваше сградата. Не исках да му плащам заплата всеки месец, затова казах: „Ето, вземи десет процента, главоболията остават за теб, а не за мен“. — Толин посочи с жест офиса си. — Аз трябва да се занимавам с юридическите си дела.

— Знаете ли, че моята съпруга ви продаде сградата? — попита Рябин.

— Сериозно? Мисля, че беше собственост на някаква жена на име Ривка. Не, почакайте. Тя почина. И какво? Жена ви го е купила от нея?

— Не. Ривка ми беше балдъза.

— Моите съболезнования, детектив.

Рябин се приведе напред и сбърчи вежди.

— Извинете, но какво е станало с лицето ви?

Франк Толин машинално се предпази с ръка.

— Леко недоразумение с един клиент. В днешно време е опасно да си адвокат.

— Познавахте ли Чарли Съливан, модела? — Рябин зачака отговор.

Толин поклати глава и леко се намръщи на рязката смяна на темата.

— Не лично. Защо?

— А Джордж Фонсека? Някой спомена, че сте го познавали.

Беше чиста измислица, но Рябин искаше да види какво ще отговори Толин.

— Някой? Най-добрият приятел на полицая. Това са абсолютни глупости, детектив. Никога не съм се срещал с Джордж Фонсека. Нито пък мога да ви помогна да разберете защо е бил застрелян Чарли Съливан. И ако възнамерявате да ме питате дали притежавам пистолет, отговорът ми е да. Револвер трийсет и осми калибър. Не е това, което търсите. Съжалявам. — Черните му вежди се повдигнаха.

— Къде живеете, господин Толин? Не е в Маями Бийч.

— Не. В Коконат Гроув. Притежавам собствен апартамент.

Рябин кимна.

— Познавате ли някой, който би искал да отмъсти на Марти Кас?

— Всъщност не. Сигурни ли сте, че не е било грабеж?

— Не смятаме така. Можете ли да ми обясните защо личните папки на Марти Кас бяха разбъркани? Сякаш някой ги е преглеждал набързо.

— Не, не мога — отвърна Толин.

— Казахте, че сте ходили в апартамента му в събота сутринта.

— И казах, че не съм влизал.

— Но ние имаме показания на свидетел от другата страна на улицата, който твърди, че сте.

— Добър опит, детектив — измъчено се усмихна Франк. Рябин си припомни, че Толин е бил съдебен адвокат и владее тактиката за разпит на свидетели.

— В осем сутринта в събота — продума Рябин. — На Южния бряг всички още спят по това време. Но вие сте изминали целия път от Коконат Гроув, за да го посетите. Щом не сте били толкова близки с Марти Кас, защо сметнахте, че ще е буден в този ранен час?

— Реших да опитам.

— Не се ли обадохте предварително?

— Не, предполагам, че ще е там. И е бил, нали? Само дето не е бил в състояние да отвори вратата. — Толин се изправи. — Съжалявам, че трябва да прекъсна разговора ни, но очаквам хора. Може би ще успеем да се видим отново някой път следващата седмица.

Без да става от стола, Рябин попита:

— Каква беше програмата ви за миналия четвъртък и петък?

— Чакайте да помисля. — Като се подсмиваше, Толин заобиколи бюрото си. — Бях в съда.

Близо до телефона се намираше черен настолен бележник. Рябин се присегна и го взе.

— Какво правите, по дяволите?

Прелисти една седмица назад. Четвъртък следобед — клиенти от два до четири. Петък сутринта — на дело от девет часа. Петък следобед...

Толин издърпа бележника и го хвърли обратно на бюрото.

— Защо не си тръгнете, преди да съм подал оплакване пред шефа ви Мейзик, с когото случайно се познавам лично! — Толин прекоси стаята. Ходеше, леко приведен наляво, сякаш имаше счупено ребро. На вратата на кабинета си каза: — Желая ви късмет, детектив. Надявам се да откриете този тип. Приемете това като изповед: Не съм аз.

Все още във фойето на полицейското управление, Джин Рябин погледна големия часовник над асансьорите — 18:20. Госпожица Дорн закъсняваше почти половин час.

Вчера следобед — за пети пореден път — беше ходил до къщата на Клаус Руфини откъм страната на залива и за пети път Руфини не го пусна да влезе. Тази сутрин адвокатът му — Джералд Файн, се беше оплакал пред шефа Мейзик, че безпокои клиента му.

Днес по обяд Нестор Лопес беше засякъл бодигарда му — Франко, докато зареждал червения спортен кадилак на Руфини на една

бензиностанция на Пета улица. Беше препречил пътя му с необозначената си кола и го беше заплашил със задържане за възпрепятстване на правосъдието, ако откаже да сътрудничи в разследването на убийство. Къде е бил Франко в петък в десет сутринта, точния час на смъртта на Марти Кас? Закусвал с Клаус и няколко негови приятели, сред които един продуцент от „Мирамакс Филмс“. Обадете му се и го попитайте. Ами по-късно същия ден? Или предния следобед? Франко нямаше отговор.

Сега Рябин искаше да зададе някои въпроси на Катлин Дорн. Често приятелките знаеха разни неща. Но тя вече не беше приятелка. Рябин разбираше, че появата на Сам Хейгън е сложила край на връзката ѝ. А ето че сега Сам и жена му се разделят. Каква драма се получаваше.

Дина, загубила сина и съпруга си, щеше да потърси утеха в родната си къща. А Сам и Катлин... Рябин се притесняваше за тях. Такива любовни връзки често се превръщаха в трагедии. Но вече никой не може да им помогне. Рябин само би могъл да наблюдава с безстрастния поглед на мъж в есента на живота, преминал в безопасната зона отвъд безразсъдните страсти. Ръката му докосна джоба на ризата и разсеяно поглади пакета цигари. Оставаха още пет. Реши да изпуши една след разговора с госпожица Дорн.

Продължи да крачи известно време из фойето, после отново погледна часовника — 18:33. Катлин Дорн явно нямаше да се появи.

32.

Щом Сам я пропусна да влезе, Катлин плъзна ръце под сакото му и ги склучи около врата му. После се надигна на пръсти, за да прошепне в ухото му:

— Нямах представа колко силно те желая точно в този миг. Само четири дни, а ми се струват цял месец. — Знаеше, че той ще усети парфюма, който си бе сложила в асансьора. Ефирната ѝ рокля беше бледозелена, с дълбоко деколте и плетен колан.

Сам я целуна съвсем леко, но я притисна здраво към себе си. Усецаше силата на ръцете му, които я обгръщаха, сякаш наистина бе изминал месец, откакто не се бяха виждали. Или сякаш ги очакваше година раздяла, преди да се срещнат отново. Над рамото му Катлин огледа стаята. Ужасно безлична е, помисли си тя. Но той ѝ бе казал да дойде в хотел „Холидей Ин“ в центъра на града, така че не бе и очаквала да намери мраморна баня.

Когато я пусна, Катлин се приближи до шкафчето, за да остави чантата си. Извади кутийка солени бисквити, малко сирене, бутилка червено вино.

— Помислих, че е добре да взема нещо. Вече е почти обяд. И виж — нови свещи. — Държеше ги за шестте разноцветни стъклени поставки. Сам застана в края на двойното легло, все още напълно оправено, а и той самият беше с тъмния си костюм. Катлин постави свещите на шкафчето. — Какво има?

— Налага се да поговорим, Катлин. Съжалявам, че трябва да бъде точно тук. — Тонът му бе толкова безстрастен, че тя не можа да разчете скритите под него чувства. — Само една стая, нали? Не можах да измисля нищо по-добро. Сега никой от двамата ни няма свой дом.

— Не, няма нищо. — Изведнъж Катлин забеляза дясната му ръка. Носеше ластична лента на китката и превръзка на пръстите. — Сам! Какво си направил с ръката си? — Приближи се да види по-добре.

Той извърна дланта си нагоре и се вгледа в подпухналите пръсти.

— Подредих се така в офиса на Франк Толин. Ужасно ме боли — засмя се кратко той. — Прекалено съм стар вече, за да се бия.

— Защо го удари? — Тя докосна ранената му ръка. — Какво ти каза Франк? Нещо отвратително, не се и съмнявам. Предупредих те, че така ще направи.

Сам толкова забави отговора си, че тя разбра какво ще й каже още преди думите да прозвучат от устата му. Внезапен хлад я прониза чак до мозъка на костите. Процеждащата се през пердетата светлина сякаш угасна.

— Наистина ме предупреди, че ще излъже. Казах си, че е точно така. Само една лъжа — бомба, която запрати по мен, за да отмъсти, — така че защо просто не се престоря, че не съм го чул? — Сам въздъхна. — Опитах се, Катлин.

До малката масичка край прозореца имаше два стола. Сам седна на единия и й посочи с ръка да го последва, но тя остана права. Той скръсти небрежно крака.

— Франк каза, че си спала с Матю. — Понеже Катлин не отговори, Сам продължи: — Работя като съдебен адвокат почти от двайсет години. Мислех, че по-добре умея да схващам нещата. Ти ми каза, че не бил гей. А откъде беше толкова сигурна? Спомена, че си му правила актови снимки, но това просто мина покрай ушите ми. На онези портрети, които ми показа, той не носеше нищо, освен едни дънки. Тогава не отдадох особено значение на този факт. Но начинът, по който гледаше към обектива — към теб...

Катлин сграбчи декоративните свещи от шкафчето и ги напъха обратно в чантата си, при което се чу звук от строшено стъкло. Няколко парченца се разпиляха по шкафа.

— Не съм обвиняема на някой от тъпите ти процеси. Не се намирам на подсъдимата скамейка. Как можа да го направиш? Да ме повикаш да дойда тук и да не ми кажеш, че е заради *това*!

Вече посягаше към дръжката на вратата, когато Сам я улови и я извърна към себе си. Тя простена и вдигна ръка към лицето си.

— Катлин, престани! Няма да те ударя. — Стисна още по-здраво лакътя й. — Ще ми кажеш какво се е случило.

— О, божичко, Сам! Има ли някакво значение?

Той я заведе да седне на края на двойното легло и се изправи над нея.

— Иска ми се да бях послушал съвета ти. Да стоя далече от Франк. Да си живея в блажено неведение. Но не го направих. Опитвам се да бъда справедлив, да разбера.

— Не. Франк ни зарази с отровата си — прошепна тя. — Той много добре те познава и знае от какво най-много ще те заболи.

— А ти за какво си мислеше, Катлин, когато спеше със сина ми? Разбра ли, че той знае за нас? Защото е знаел. Майка му ми каза. Говорихте ли двамата с Матю за това?

Тя поклати глава:

— Не ми каза, че знае за нас.

— Тогава как стана? — Сам се подпря на шкафчето. — Той беше хубав, млад. Но и ти все още си млада, нали? И си красива. Когато бях момче, и аз имах връзка с една жена, която живееше по-надолу по улицата. Грижех се за портокаловите дръвчета в градината ѝ. Започна да излиза навън по бански и да се пече на слънцето, а един ден ме попита дали не искам да вляза да пийна нещо студено. — Сам се изсмя: — Но тя не беше спала с баща ми.

— За бога! — Катлин се извърна.

— Когато беше с Матю, мен ли желаше всъщност? Или още ми беше толкова сърдита, че сложих край на връзката ни, та искаше да ми отмъстиш?

— Колко е просто. Да, може и тъй да е било.

— Каж ми как се получи така, Катлин. — Върху шкафчето лежеше парченце синьо стъкло, отчупено от едната свещ. Сам го взе в ръка. — Инициативата на Матю ли беше? На неговата възраст вече имах пети разряд в армията. Още от дванайсетгодишен работех в овощната градина на баща ми. Трябваше да заработя всеки долар, който харчех. Матю имаше всичко, което поиска, и пет пари не даваше за нищо. Фактът, че ние с теб сме били заедно, надали изобщо е имал някакво значение за него. — Сам хвърли парченцето в платнената ѝ чанта. — Но не. Може би е имало значение. Какъв по-добър начин за изява от това да се чука с жената, с която аз съм спал.

— Престани! — Катлин се изправи от леглото. — Какво ми разправяше, Сам? „Обичам те, Катлин. Имай търпение. Този път всичко ще се оправи, Катлин. *Обещавам*“.

— Тогава не знаех! Ти преднамерено премълча истината.

Тя се изсмя:

— И ти щеше да се отнесеш с пълно разбиране, нали?

— Синът ми — започна разгневено Сам, — единственият син, който някога ще имам, е мъртъв. Пиеше. Вземаше наркотици. Метна се на мотора си, след като е погълнал шест или осем питиета в някакъв бар. Със същия успех можеше просто да си пръсне мозъка. Затова, когато те питам — теб, Катлин, която си спала с него и се предполага, че си знаела какво е било състоянието му, — когато те питам какво, по дяволите, се опитваше да направи той, очаквам да получа отговор.

В стаята се възцари тишина, чуваше се само лекото бръмчене на климатичната инсталация под прозореца.

— Мислиш, че е искал да умре — продума Катлин.

— Не знам какво е искал.

— Беше нещастен случай.

— Това повтарях непрекъснато и аз на майка му. Няма никаква особена причина, Дина. Просто го приеми и се съвземи, скъпа. Нищо не си могла да сториш. Вината не е твоя.

Катлин седна на стола, все още леко разтреперана.

— Знаеш ли какво? И ти не си това, за което те смятах. Е, предполагам, че всички виждаме онова, което ни се иска да видим.

— Навярно е така.

Сам седна на ъгъла на леглото и отпусна ръце на коленете си. Сакото се изпъваше на раменете му. Обувките му бяха с тъпи върхове и износени подметки. Катлин се усмихна леко и извърна поглед. От бързане да дойде, беше зашила презрамката на сутиена си с неподходящ конец. Спокойно можеха през цялото време да останат напълно голи и без да пускат пердетата. По-красиво бе на свещи.

Отново погледна към Сам.

— Запознах се с Матю преди около година и половина. Не си спомням кога точно се видяхме за първи път, защото вероятно не ми е направил впечатление да е по-различен от останалите млади момчета, които работят като модели. Беше красив, но толкова много от тях са хубави. Наричаше се Ставрос. Просто така — Ставрос. Не знаех кой е. След това ме помоли да му направя цветни снимки. Довери ми, че бил чувал за работата ми и че истинското му име е Матю Хейгън. Каза, че бил от Маями и че баща му е голяма клечка в канцеларията на областния прокурор. Беше дяволски арогантен. Готова бях да му отвърна, че съм прекалено ангажирана, да намери друг да му направи

снимките, но имах нужда от парите и затова ги направих. Пък и предполагам, че съм изпитвала известно любопитство към него — сина на Сам Хейгън. Виждахме се по работа; участваше в някои снимки, които правех. Или го срещах случайно на улицата. Поопознахме се. Не го възприемах сексуално. Виждала съм толкова много красиви млади мъже, че след известно време всички започват да ми изглеждат еднакви. Така или иначе, беше твърде млад. А и беше твой син. Това го поставяше отвъд чертата.

Катлин си пое дъх.

— Онова, което ме изненада тогава — но сега вече го разбирам, — беше интересът му към мен. Нищо сериозно, просто флиртуваше. Пускаше закачки и толкова. Говорехме, за каквото ни падне. Бях в модния бизнес от доста време и му давах някои напътствия. Давах му и пари назаем, обикновено ги връщаше. Разбрах, че взема кокаин, но никога не бих му позволила да носи такова нещо при мен. По-късно узнах колко зле стоят нещата и че се инжектира. Каза, че не го правел толкова често. Можел да се контролира. Това, което винаги усещах у Матю, беше гневът му. Понякога имах чувството, че е насочен срещу мен. Сега разбирам, че вероятно е било точно така. Една нощ дойде в апартамента ми пиан и толкова ядосан, че целият се тресеше. Не каза почти нищо. След това ме целуна. Отблъснах го. Беше много силен, притисна ме върху дивана и се държа доста грубо, но не исках да викам и да накарам всички да дотичат. После изведнъж си помислих за теб и всичко ми се стори толкова ужасно. Казах: „Матю, моля те! Моля те, недей!“ Той спря. Просто ей така. Изправи се и си тръгна. След два дни дойде отново, за да ми се извини. Сега разбирам, сигурно през цялото време е знаел за теб и мен. Мразел ме е. Мразел ме е и ме е желал. Така е, истинска лудост! Всичко е било свързано с теб, с майка му и мен и с това, което според него аз бях причинила на всички вас. Но въпреки това, ние станаме приятели. Не ставаше въпрос за секс. Или може би да, в известен смисъл. И може би и двамата го знаехме, но имаше една граница, която никога не преминахме.

Катлин замълча, после продължи:

— Матю преживя тежки дни, докато работеше като модел. Беше недисциплиниран и нетърпелив. Направих му нови снимки — безплатно — и на тях изглеждаше страхотно. Получи някаква работа, но беше толкова трудно да намери пътя си в един бизнес, където

наистина никой не търси нищо под повърхността. Ту се отказваше, ту отново започваше с наркотиците, пиеше. Получи и няколко добри предложения. Тогава си купи мотора. Започна да става известен. Хората взеха да търсят Ставрос. След това доста време не го видях. Някой ми каза, че се хванал със Съливан. Бях изненадана, но не много. Вероятно ти се иска да обвиниш Съливан за това, което се случи с Матю, но не би могъл, не изцяло. Всички сме съучастници в това, което става с нас. О, да. Съливан имаше отвратителни черти, но той обичаше Матю, поне доколкото Съливан можеше да обича някого. Не знам как е станало, никога не го попитах. Както ти казах, продължи съвсем кратко. Чух от някой друг, че са се скарали. Матю дойде в апартамента ми да вземе няколко копия на снимките, които му бях правила. Отново имаше проблеми, не му бяха останали никакви пари. Направих му сандвич, защото цял ден не беше ял. Пийнахме малко вино и си говорихме. Каза, че искал да се откаже. Не знаеше какво да прави. Съливан му беше казал, че никога няма да успее. „Ти си един жалък малък лигльо, Ставрос, едно безотговорно дете“. Така му беше казал. Матю не можеше да го преглътне, защото в тези думи имаше достатъчно истина, че да го наранят дълбоко. Толкова се срамуваше... Разплака се. Боже мой, сякаш всичко в него беше строшено и никога повече нямаше да се поправи!

Катлин вдигна очи към Сам.

— Да, спях с него. Направих го, защото той имаше нужда от мен и беше твой син; обичах го, защото беше част от теб, а и заради самия него. Матю... Казах му да остане известно време при мен. Остана почти две седмици. Тогава направих онези снимки. Точно преди да умре. Никога не съм срещала друг мъж, който да е толкова мил, толкова невинен, въпреки всичко, което му се беше случило. Каза, че ще се ожени за мен, когато порасне. Не е ли смешно? Смяхме се и двамата. После рече, че по-скоро може би ще остане мой верен приятел завинаги. Говорихме за теб. Толкова много искаше да си доволен от него. Да спечели уважението ти и ти да разбереш колко много те обича. Но никога не спомена за теб и мен, Сам. Би било жестоко, а той не беше такъв. Искаш да ти кажа, че е бил нехранимайко, че се е провалил и че е щял да умре каквото и да беше станало. Че не си загубил кой знае какво. Това ли искаш? Ти ми довери, че е бил изгубен още преди години. Не, беше си тук през

цялото време. Ти си този, който е бил изгубен. Той не избра смъртта. Не умря заради мен или Съливан, или теб, или майка си, или защото е разочаровал теб или себе си. Умря, защото е карал прекалено бързо мотора си. Беше щастлив, Сам. Щеше да се оправи. Това видя и ти на портретите. Това исках да знаеш и затова ти ги показах. Беше щастлив.

Катлин поседя известно време, като подръпваше връзките на декоративния възел в края на колана си. Вслушваше се в шума на колите по улицата.

Докато тя говореше, Сам бе станал и се бе опрял до стената с кръстосани ръце.

Накрая я погледна. Очите му изглеждаха празни, сякаш бе потънал в тях и после напълно изчезнал.

— След около седмица заминавам — отново продума Катлин. — Рафаел ще ми помага при шофирането.

— Какво ще правиш?

— Все нещо ще излезе. — Тя прекоси стаята, за да вземе чантата си. — Знаеш ли, чудна работа. Не ми е останало нищо друго, освен един фотоапарат и кола на сто и петдесет хиляди километра, но за първи път от години знам, че ще се оправя.

— Това е добре — кимна той.

— Ами ти. Сам?

Не се помръдна от мястото си, облегнал се на стената.

— Аз? — усмихна се. — И аз ще се оправя.

33.

Еди Мора вече не гледаше снимките. Взираше се някъде в другия край на кабинета си и потупваше с пръсти брадичката си. Ръцете му трепереха. Върху бюрото му имаше петнайсет снимки, на които ясно се виждаше как шефката на администрацията на областния прокурор паркира колата си пред Ориндж Боул посред бял ден, придружена от адвоката по криминални дела, който сега представляваше един от обвиняемите в добилия широка публичност процес за сексуално насилие. В долния десен ъгъл на всяка снимка имаше дата и час на заснемането.

Сам беше обяснил как стоят нещата.

След дълго мълчание Еди проговори:

— Е, така значи. — За момент сведе поглед. — Копия ли са?

— Задръж ги — отвърна Сам. — Има един комплект и за мен. — Дейл Финли му беше дал снимките, но негативите бе задържал за себе си. Еди го попита откъде, по дяволите, е взел тези снимки, но Сам отклони въпроса му. Знаеше, че един ден ще му се наложи да плати за това. Един ден, когато ще седи зад бюрото от гладко орехово дърво на областния прокурор, ще вдигне телефона и отсреща ще бъде Дейл Финли.

Еди събра снимките на купчинка, отвори едно чекмедже и ги пусна вътре.

— Мразя да ме използват, Еди. Така че наречи го уреждане на сметките, ако така ще се почувстваш по-добре — каза Сам.

На слепоочието на Еди отчетливо пулсираше една артерия.

— Никой не очакваше, че момичето ще издържи. Този случай трябваше да отпадне от само себе си.

— Но не стана. Изпратил си Дейл Финли да я стресне.

Еди се изсмя:

— Не, идеята беше негова.

— На следовател, който сам поема инициатива, може да се разчита. Ще го вземеш ли във Вашингтон? При положение че стигнеш

дотам.

— Не, вече е изцяло твой. Сега си казваш, че няма да се ползваш от услугите му, но ще го направиш. Финли може да се окаже много полезен, добре е човек да го има край себе си. Само никога не му обръщай гръб.

— Ами Вики Дюран?

Еди протегна ръце с подчертана драматичност.

— Да, какво ще правим с Вики? Ти решавай, Сам. Скоро след като говоря с губернатора, работата ще бъде твоя и Вики ще бъде твой проблем.

— Сама си подписа молбата за напускане, като се забърка с Джери Файн.

— Ще ти дам един съвет. Опитай се да ѝ намериш някаква работа. Нещо в областната управа, да речем. — Неочаквано Еди грабна чашката за кафе, която беше най-близо до него, и я запрати през стаята. Дръжката се отчупи от ръба на библиотеката, а чашката тупна на килима и се претърколи.

Сам погледна Еди, който наместваше копчетата на ръкавелите си. Усмивката му приличаше по-скоро на нервен спазъм.

— Знаеш ли, аз нямах нищо против, че дойдохме да живеем тук, но Амалия така и не обикна Маями. Горещото време, липсата на културен живот, нездравата политическа среда... Може и да не ми повярваш, но всичко, което постигнах, направих заради нея. Тя ме молеше да си намеря работа на друго място.

— Не, Еди. Не ти вярвам, но думите ти са израз на благородство — каза Сам и добави: — Любопитен съм за едно нещо. Руфини така и не изнесе пред пресата информацията за пътуването на Амалия до Куба дори и след като ти разреши да се образува дело срещу него. Защо?

Еди за момент прецени дали да отговори, след това каза:

— Защото беше твърде късно. Не аз образувах делото, а ти. Не можех чисто и просто да го отменя. Така че какво щеше да спечели, ако се разприказва за жена ми? Тук е само със скапаната си туристическа виза. Разбрал е, че веднъж отида ли във Вашингтон, мога да получа задника му на тепсия. Затова съдебното дирене трябваше да продължи, освен ако не успееше да помогне на Виктория Дюран да стане областен прокурор. Тя щеше да му се отплати, като по някакъв

начин преустанови процеса. Той и адвокатът му са разчитали точно на това.

— Ако полицията свърже Руфини с някое от тези убийства, ще трябва да намеся името ти. Изобщо не си помисляй да настояваш да те държа настрана.

— Руфини едва ли ги е убил — отвърна Еди раздражено. — Разбира се, смъртта на Съливан и Фонсека му дойде добре, но много по-лесно за него е да се оправи с госпожица Дънкан. И нямам предвид да я застреля. Просто да я купи. Да ѝ даде каквото иска. Клаус Руфини би предпочел да ѝ плати, отколкото да се изправи на процес. — Еди се усмихна лукаво. — Страхува се от теб, Сам. Хич не му се ще да се изправи лице в лице с теб в съда.

Внезапно обзет от нетърпение да си тръгне оттук, Сам стана от мястото си.

— Колко време смяташе, че ще можеш да издържиш, преди медиите да научат онова, което Клаус Руфини знае?

— Достатъчно, за да прецени сенаторът Къркмън дали то е от значение — отвърна Еди. — Обсъдихме го миналата седмица, когато с Амалия летяхме до Мичиган, за да се срещнем с него. Съветниците му казаха да не се тревожи. Средният гласоподавател не се интересува от Куба. На него не му пука, че балдъзата на кандидата за вицепрезидент инвестира в Куба. Клаудия е испански поданик — може да прави каквото си иска. Всъщност такова поведение е похвално от политическа гледна точка: да се изправи срещу емигрантската общност в Маями. Ембаргото трябваше да се вдигне преди години. Фидел Кастро щеше да си замине още след откриването на първия „Макдоналдс“ в Хавана.

— Извинявай, че го казвам. Еди, но Амалия е нарушила американските закони, като е отишла там.

— Докажи, че е ходила, тогава ще говорим.

На вратата Сам се извърна и леко се засмя:

— Господи! Такава дреболия! Нали това искаш да ми кажеш? Такава дреболия. Почти не си струва труда човек да го крие.

— И ти ще се убедиш, Сам, колко неща трябва да прикриваш, когато влезеш в този кабинет. Хората подхождат абсолютно нелогично към нещата, които смятат за важни или незначителни.

— Това притеснява ли те?

— Всъщност не. Човек привиква.

Сам още веднъж огледа кабинета.

— Ще ти бъда благодарен, ако се обадиш на губернатора колкото е възможно по-скоро. Още този следобед. Има някои промени, с които искам да започна.

Кръглото лице на Еди изглеждаше, сякаш ще се пръсне от ярост.

— Разкарай се оттук!

Беше изминала почти година, откакто Сам Хейгън за последен път бе ходил в клуб „Дюс“ с Джин Рябин, но вътре бе все така сумрачно, с мръсни вентилатори по тавана и неоновии реклами на бира. На пода си бе все същият напукан линолеум и сигурно все същите картонени подложки под счупения крак на билиардната маса. Все така нямаше ключалки на вратите в тоалетната. Персоналът искаше всеки да знае, че винаги може да погледне и да види кой какво прави.

Джин Рябин влезе около шест и половина и Сам му махна с ръка. В понеделник нямаше голяма навалица.

Рябин понесе бирата си към прикрепения на стената плот от полиран шперплат до предните прозорци. Усмиваше се, разкривайки процепа между предните си зъби.

— За теб нося един сувенир, приятелю. Какво е званието? Пфу, хората уважават повече някакъв видим знак за властта ти. — И той извади от джоба на сакото си миниатюрна гилотина, която постави на плота.

Сам се усмихна.

Рябин напъха една цигара в отвора под острието, след това ловко срязва филтъра и той се търкулна на пода.

— А сега ми подай пръста си.

— Каква ще е ползата от областен прокурор без един пръст?

— Имай ми доверие! — Рябин сложи ръка на сърцето си. — Това е вълшебна гилотина. Няма да се пролее и капка кръв, ако наистина си достоен.

— Точно от това се боя — засмя се Сам и протегна лявата си ръка, докато Рябин закрепяше малкото острие в подложките. — Ако не ми беше вече третата бира, никога нямаше да ти се оставя, Джин. —

Острието се спусна, изщрака и създаде впечатление, че разсича показалеца на Сам. — Не е зле.

Рябин беше доволен. Показа на Сам как острието се завърта в рамката.

— Ще ми се да го демонстрирам в мъжката тоалетна в управлението. — Остави играчката на другия край на плота и вдигна бирата за тост: — *Наздоровье!*^[1]

— Може би ще я изпробвам с Бийки Дюран — каза Сам.

Рябин опипа вътрешния джоб на самото си.

— Нося също и първоначалните токсикологични резултати на Джордж Фонсека, както и писмен рапорт за последните сведения от разследването ни. — Той подаде сгънатите страници на Сам.

Резултатите от токсикологичната лаборатория бяха все още непълни, за тях щяха да са нужни още няколко седмици. Но вече бяха установили наличието на холинестеразен инхибитор в кръвта на Фонсека. Търговско название — „Паратион“. Остатъци от него бяха намерени в една от бирените бутилки на пода на мустанга. Гаден начин да умреш, помисли си Сам и си припомни мръсотията от повръщано и екскременти по тялото на Фонсека.

— *Наздоровье!* — вдигна и той бутилката си с бира „Хайнекен“.

Рябин се ухили и погледна дясната ръка на Сам.

— Забелязвам доста странно съвпадение. В сряда ходих да разпитвам Франк Толин в офиса му и го заварих с разцепени устни и насинено лице.

— Много лошо — продума Сам.

— За какво ставаше дума? — попита Рябин.

— За Катлин Дорн. — Сам отпи още една глътка бира. — Отидох да анулирам делото за съзнателно причинена смърт, а после си поговорихме за Катлин.

Понеже Сам не продължи, Рябин кимна към листовете върху плота:

— Вътре са и записките ми от разговора. Толин твърди, че е бил в приятелски отношения с Марти Кас, но аз не мисля така. Когато работеше с Толин, какви бяха впечатленията ти?

— Не съм разбрал за някакъв проблем, но това беше преди четири години — отвърна Сам. После се зае да чете полицейския рапорт, докато Рябин отиде да си вземе втора бира и се загледа в

масата за билиард, където една беловласа жена мереше сили с облечен в кожени дрехи хлапак и с лекота го побеждаваше.

Върна се, издърпа стола и отново седна. Беше нисък и трябваше да стъпи на долната напречна пръчка, за да заеме удобна поза.

— Какво ли би могла да ми каже мис Дорн за Франк Толин и Марти Кас, ако я бях попитал?

— Нямам представа.

— Миналата седмица трябваше да дойде в управлението, но не се появи. Оставих ѝ съобщение, но не ми се обади.

От билиардната маса се чуваше как топките се търкалят и се удрят. Следващият съперник на белокосата жена беше турист от Шотландия, който не спираше да се смее. Вероятно е взел наркотик, помисли си Сам.

Погледна отново Рябин.

— Не съм виждал Катлин от миналия четвъртък.

— И на твоите обаждания ли не отговаря?

— Не съм се обаждал.

Рябин си играеше с една цигара, но не я палеше.

— Означава ли това, че не мога да помоля ти да я попиташ какви са били отношенията между Франк Толин и Марти Кас?

— Ще го оставя на теб. — Сам допи бирата си. — Когато говориш с нея, попитай я и къде е Али Дънкан. Мисля, че може би ще ни създаде проблеми. Майка ѝ твърди, че не знае къде е Али, но аз имам някои подозрения. Не съм много сигурен дали е мъртва, дали се крие, или Клаус ѝ е направил предложение с печелившите числа.

— Каза ли на Еди Мора?

— Не и преди съобщението за назначаването му да излезе утре във вестниците. Може да успее да я върна, а може и да не успее. Еди беше прав, Джин. Делото е загубено. Прав беше, кучият му син!

[1] Наздраве (рус.). — Б.пр. ↑

34.

— Съжалявам, че не се свързах с вас. — Катлин Дорн влезе, придружена от Рябин, във входното фоайе. — Бях толкова заета с пригответленията по заминаването.

Той последва ритъма на широките ѝ крачки и полюшващата се памучна пола по един тесен, застлан с плочки коридор, през всекидневна, наподобяваща стая от провинциална италианска вила, докато излязоха във вътрешен двор с изглед към крайбрежието. Зад тясната водна ивица се виждаше редицата от луксозни хотели в северния край на Маями Бийч.

Обясни му, че къщата принадлежи на една приятелка — Паула де Марко, собственичка на галерия на Линкълн роуд. Госпожа Де Марко вече си заминала за Ню Йорк, но нейни роднини отсядали тук през цялата година, макар че в момента никой от тях не бил в къщата.

Под сянката имаше кът за разговори. Малък фонтан бълбукаше и пръскаше вода в украсен с папрати плувен басейн, а мраморни торсове охраняваха достъпа към кея, където имаше завързана, покрита с водорасли лодка. Докато Катлин наливаше по чаша леден чай, Рябин се огледа къде може да закачи сакото си и накрая го сгъна върху облегалката на стола, украсен с подобие на детска рисунка. Беше забелязал, докато преминаваха през къщата, че е претъпкана с подобни чудновати предмети. До стъпалата, облицовани с парчета от счупени чинии, един черен доберман се озъби насреща му и нададе ниско гърлено ръмжене. Катлин викна на кучето да кротува.

— Кога заминавате за Ню Йорк? — попита Рябин и ѝ се усмихна.

— Надявам се, в края на тази седмица. — Тя седна на стол като неговия и кръстоса дългите си стройни крака. — Имам още малко работа.

— Пак да правите снимки на красиви млади хора. Ама че работа!

— Не, тази вечер ще снимам на някакъв рожден ден. — Катлин се засмя: — Двайсетгодишно момче. Това не е любимото ми

занимание, но майка му и баща му имат пари. Казаха ми, че са наели и рокгрупа.

— Аз пък за рождения ден на сина ми пратих само една картичка. — Рябин забеляза, че между столовете има червен метален пепелник, който приличаше на отворена уста. Посегна към пакета си цигари, после отпусна ръка. Беше обещал да пуши само по десет на ден, а от следващия месец да мине на осем. Вече съжаляваше за обещанието си, но никога не беше нарушавал дума, дадена пред Ана. — Мис Дорн, знаете ли къде е Али Дънкан? Сам Хейгън каза, че не може да я открие.

— Божичко! — Катлин Дорн леко отвори уста. — И аз не съм я чувала. Значи така, заминала е. Преди около седмица ми каза, че Тереза Руфини ѝ предложила работа като модел за едно френско списание. Мисля, че сигурно е приела.

Рябин остави чашата с чая на плоската жълта облегалка на стола си.

— От това, което ми казвате, се досещам, че Али Дънкан няма да се върне да свидетелства срещу съпруга на Тереза.

— О, Али! — Катлин Дорн се разсмя: — Накараха ги е да ѝ платят. Чудя се колко ли? Не, няма да се върне. Поне докато разполага с пари, а ако е умна, това може да продължи доста дълго. Горкият Сам! Толкова усилия за нищо. — Пресегна се към чашата си, отпи и продължи: — Чух снощи в новините, че е бил назначен за временно управляващ областен прокурор. Така че, предполагам, в крайна сметка едва ли е „горкият Сам“. Следващия път, като го видите, предайте му моите поздравления. — За момент зарея отсъстващ поглед към двора, после отново погледна Рябин. — Казахте, че имате някакви въпроси за Марти Кас.

Попита я какво знае за него и тя в общи линии повтори същите факти, които самият той вече бе открил преди седмица по време на разследването, си. После я запита дали познава Клаус Руфини.

— Не много добре. Виждали сме се един-два пъти.

— Разправят, че той и Марти Кас напоследък имали леки недоразумения, поразвалили си отношенията.

— Заради селището „Гранд Кариб“. Марти искаше да получи повече права, докато Клаус го считаше за некомпетентен, което всъщност си беше вярно. След арестуването на Клаус проектът имаше

финансови затруднения. Кметството не им издаде строително разрешение. Марти заплашваше, че ще отиде при съдружниците и ще ги убеди да се оттеглят напълно, ако Клаус не му плати. Всички смятат, че „Гранд Кариб“ е проект на Руфини, но всъщност не е така. Той само използва името си, а и има много богати приятели. Успя да ги обедини, в това е неговият талант. Всъщност парите на фамилията идват от жена му — Тереза. Тя има решаващата дума.

— Откъде знаете всичко това?

— Ами много неща научавам просто от разговорите в тези среди.

— Прокара пръсти през косите си и ги отметна над лицето. *Красива жена, с толкова лъскава руса коса!*, помисли си Рябин.

След което извади цигара от джобчето си.

— Мис Дорн... Мога ли да ви наричам Катлин?

— Разбира се.

— Простете за един толкова личен въпрос, но... имали ли сте някога сексуална връзка с Чарли Съливан?

— Сериозно ли говорите? — засмя се тя.

— Спал е и с жени. Никога ли не ви е предлагал?

— Да, наистина, предлагал ми е. Но му отказах.

— Приятелят ви по онова време — Франк Толин, нали така се наричаше? — не се ли засегна?

— Да, но го преживя. — Катлин поклати глава и се усмихна, сякаш мъжът до нея можеше да се шокира от тези неща. — Вижте какво, детектив. Аз бях модел. Свикнала съм мъжете да ми правят предложения. Това обаче нищо не означава. Защо, за бога, ме попитахте за Съливан? — Рябин издаде някакъв неопределен звук и завъртя цигарата между пръстите си. — Ще я пушите ли?

— Обещах на жена си да ги откажа.

— Ще ви помогна. — Взе цигарата и го остави той да я запали.

— И аз съм ги отказвала. — Тя дръпна дълбоко.

Рябин извади друга и я запали за себе си.

— Сега няма да мога да изпуша една след обяда.

— О, ще можете! Изпушете онази, която сте си определили за след вечеря. Аз така правех. Но после идваше ред на онази за след закуската на другия ден. Мисля, че имам аванс от около хиляда цигари пред себе си.

— Катлин, вие вече не живеете с Франк Толин. Нали така? — Изразът на лицето ѝ показваше, че е наясно, че той вече знае отговора. — Той взема ли кокаин? — продължи Рябин. — Имаше ли такъв проблем между вас?

— Ужасен интерес проявявате към личните ми връзки. — Тя изпусна дима.

— Интересът ми е професионален — усмихна се Рябин. Бяха му казвали, че жените намират пролуката между зъбите му за много чаровна. — Чух, не си спомням вече от кого, че Джордж Фонсека му продавал дрога.

— Понякога — бавно изрече тя, вероятно разколебана дали този детектив от полицията няма да я обвини в злоупотреба с наркотици. След това късо се изсмя: — Дори и по-често.

— Може би ще сте в състояние да ми помогнете. Миналата седмица разговарях с Франк Толин. Помолих го да ми разкаже за Марти Кас. Какъв човек е бил и така нататък. Толин каза, че на Кас не можело да се има доверие. Двамата имали проблеми. Попитах го какво по-точно намеква, но тогава изведнъж загуби желание да говори повече по този въпрос. — Погледът ѝ му подсказа, че е напилал вярна следа. — Спомена за някакъв общ имот, който притежавали.

— Нали не мислите, че Франк е застрелял Марти Кас?

— Защо не? — Тя го гледаше недоверчиво и Рябин реши да поукраси малко истината. — Ами ако ви кажа, че Франк няма алиби за времето, когато, е настъпила смъртта на Марти Кас? — Замълча, после добави: — И че имаме свидетел, който е видял мъж с каубойски ботуши да влиза в апартамента. — Рябин наблюдаваше реакцията ѝ. — Какво ще кажете?

За миг тя изглеждаше като вцепенена. След това отново си пое дъх.

— Марти се опитваше да измъкне пари от Франк. Имате право, ставаше въпрос за жилищния блок, в който живеех — „Ингълдър“. Преди четири години Франк искал да го купи. Собственичката не била съгласна да продаде на предложената цена, затова Марти организирал предизвикването на пожар. Трябвало да бъде малък, но нещо се объркало и жената умряла. Разбрах, че е била сестра на съпругата ви.

— Ривка Левитски.

— Да. Не знаех, преди Франк да ми каже. Съжалявам.

— А участието на Франк?

— Нищо, освен че се е хванал с Марти. Казал му какво е станало чак след като минала продажбата. И преди три седмици Марти дойде в апартамента на Франк и поиска пари. Заплаши, че ще разкаже на всички, че Франк е организиран пожар, освен ако не му даде сто хиляди долара.

— И плати ли му Франк?

— Съмнявам се, но не мога да кажа със сигурност. Само един-единствен път говорихме за това.

Рябин се загледа в пластмасовия пингвин, който се въртеше в басейна, задвижван от въздушна струя.

— Франк ли ви разказа всичко това?

— Да, след като Марти си замина. — За момент остана смълчана. — Но не чух разговора им. Така че Франк може и да ме е излъгал. Когато бях с него, винаги вярвах в онова, което ми се искаше да бъде. Прекарах осем години в опити да го извинявам. Както и себе си — за това, че не намирам смелост да го напусна.

— Как мислите, Катлин? Вие го познавате по-добре от всеки друг. Способен ли е да натисне спусъка? Да застреля някого в гръб?

Катлин дълго обмисляше отговора си.

— Смятам, че в същината си е страхливец. Понякога ме удряше. Е, и аз му връщах удара. Имали сме някои доста тежки моменти. Когато го напуснах, стана агресивен. Отвратителни писма, телефонни обаждания. Отправи ми заплахи. Страхувах се, че ще продължи да ме преследва, но не съм го чувала повече от седмица. Някои мъже прекаляват с любовта си. Обсебват ги такава ревност и гняв, че убиват онези, които уж обичат. Но Франк? Не, той е прекалено влюбен в парите си, за да иде в затвора — нито заради мен, нито заради Марти Кас. — Тя вдигна рамене: — Във всеки случай на мен така ми се струва.

Седнал в яркия червено-жълт стол във вътрешния двор на тази луксозна къща, Джин Рябин за момент с печал си припомни Адела Рамос и нейния син Карлито — момчето, убито, защото един мъж бе обичал твърде силно.

Накрая Сам поръча на секретарката да не му прехвърля повече телефонни обаждания. В понеделник имаше толкова много позвънявания, за да го поздравят, че днес Сам реши да се качи на третия етаж, за да поговори с Хуан Казарес, ръководителя на отдел „Углавни престъпления“. Двамата обсъдиха нужните промени, след като Сам официално влезе в длъжност през следващата седмица. Вече забелязваше, че хората започват да разговарят с него по друг начин — по-почтително. Реши, че би могъл да свикне с това.

Джо Макгий почука на вратата, а после надникна през процепа.

— Сам? Горещи новини. Али Дънкан е на път за Париж на разноски на „Мода Руфини“.

— Какво? — ядосано извика Сам.

— Обади се детектив Рябин. Помислих си, че ще искаш да го знаеш.

— Джо, разбери какво става. Ако се наложи, догони Али Дънкан и вземи показания. Кажи й, че няма да й бъде предявено обвинение, когато се върне в окръг Дейд. Искам той кучи син Руфини да бъде обвинен в подкупване на свидетел. После ще го предадем на емиграционните и ще им кажем да депортират задника му.

— Добре го измисли.

Сам погледна към Казарес, който изглеждаше развеселен.

— Да, Хуан, знам, че емиграционните си имат по-важни дела.

— Да не би Руфини да се опитва да ти помогне за изборите през ноември?

— Ако отново налетя на него, ще трябва да му благодаря — отвърна Сам.

Дина Хейгън седеше на дълбокото кожено канапе в офиса на Франк Толин с кафе в скута си. Чашката беше от френски порцелан с тясна основа и златен кант около ръба. Дръжката идеално подходеше за палеца и първите два пръста на женската ръка. Самата чашка бе украсена с жълти рози, същите образуваха гирлянд върху захарницата, по която не липсваха и златистите орнаменти. Беше доста необичайно един адвокат да използва такъв сервиз за почерпка на клиентите си, но сега, след като беше опознала по-добре Франк Толин, Дина разбираше до каква степен това разкрива природата му.

Самият Франк седеше на другия край на канапето и тихичко плачеше. Беше се подпрял с лакът на облегалката и закрил лицето си с ръка.

Когато за първи път се разплака пред нея, тя се почувства неловко, но Франк каза, че има нужда да излее душата си. И сега вече той изразяваше чувствата си свободно и многократно ѝ беше повтарял, че ако не била тя, щял да се самоубие. Искал да умре, както бил умрял Матю. *О, прости ми, Дина, но бих си купил мотор, за да го засия извън платното и да се удавя. Да не се мъча дълго, а всичко да приключи бързо.*

Дина отпи глътка кафе. Не бързаше, вече нямаше къде да ходи на работа. Управляващият партньор в „Джейкъбс, Рос и Рендъл“ я беше повикал преди седмица в кабинета си и я беше попитал дали се нуждае от още отпуск. Тя му отвърна, че скоро ще напусне и го помоли да ѝ изпратят последния чек. Но продължаваше да става рано, както обикновено, да се облича и да идва с колата в Маями. Разхождаше се, седеше в библиотеката. Обърна се към една фирма да ѝ подготвят характеристика, която изпрати до различни счетоводни фирми в Тарпън Спрингс. Всеки следобед ходеше в катедралата „Света София“. И всеки ден идваше в офиса на Франк.

От другия край на канапето се чу дълбока въздишка. Франк се покашля.

— Дина? Би ли ми подала още една кърпа? Съжалявам за вида си.

— Е, сигурно е било ужасно за теб. — По скулите му още личаха раните и тя леко ги докосна.

— Моля те, Дина! Не се дръж така покровителствено с мен. И без това се чувствам достатъчно зле. Никога преди не съм бил изоставян от жена — не и от жена, която толкова да обичам. — Франк се отпусна назад и затвори очи. — Все едно че ме с намушкала с нож в слабините. Извинявам се, че съм толкова образен и добре знам, че изобщо трябва да забравя тази история, но не мога. Струваше ми се, че всички звезди са слезли в очите на тази жена. Толкова е красива.

— Интригантка. — Дина отпи от кафето си. — Не си виновен ти.

— Не, не съм. Но се тревожа какво още може да направи. — Франк се премести по-наблизо. — Мога да ти кажа... — Думите му секнаха.

Тя остави чашката върху чинийката.

— Какво, Франк?

— За Томи Ченг. Виждаш съм ги заедно. Знаеш ли за кого говоря?

— Франк пое ръката ѝ в своята. — Един младеж, почти на възрастта на Матю.

— Да, знам кого имаш предвид — отвърна Дина.

— Целуваше го. Видях ги, Дина. Заведе го у дома си.

— Пак ли ще се разстройваш?

— Не. — Очите му останаха вперени в нейните за един дълъг-дълъг миг. Тъмнокафяви очи, почти като тези на Матю. — Прекланям се пред теб. Дина!

— О, Франк! Не ставай драматичен.

— Ти си ангел! Богиня! — Смъкна се върху килима до краката ѝ.

— Престани! — засмя се Дина.

Франк опря чело о коленете ѝ. След минутка тя погали главата му. Имаше толкова гъста тъмна коса.

35.

Сам завари Мелани да гледа MTV във всекидневната. Беше се излегнала на пода, подложила под главата си една от възглавничките от дивана. Той се наведе и разроши косата ѝ.

— Ей, сладурче, къде е майка ти?

— Отиде до магазина. — Държеше найлонова кесийка с моркови и му подаде един. Сам отклони предложението. — Видях те по телевизията. Ще бъдеш страхотен областен прокурор, тате.

Той ѝ се усмихна и седна на дивана. Трябваше да се подготви за сутрешното събрание на колектива, но нямаше повече сили. Знаеше, че или трябва да работи, или да празнува, но не можеше да се заеме с нищо.

— Добре ли си, тате?

— Чувствам се стар и побелял.

— Не си нито стар, нито побелял. — Тя изви глава, за да го погледне. — Мисля, че изглеждаше наистина много красив по телевизията.

— Благодаря, но от теб се очаква да мислиш така.

През изминалата седмица имаше няколко момента, в които се бе замислял как изобщо ще успее да се справи с това — да отглежда сам дъщеря си. Да живеят двамата! Та Мелани е още дете. Съществуваха безброй възможности да стигне до пълен провал с нея.

На екрана някакъв разгърден млад мъж свиреше на китара наред пустинята без помощта на електричество, а младо момиче се увиваше около краката му като змия.

— Добре ли се чувстваш, Мелани?

Тя отново го погледна. Изглежда, беше доловила нещо в гласа му.

— Разбира се, татко. — Усмихна се, претърколи се по корем и притисна малката възглавничка към гърдите си. — Искаш ли да чуеш нещо странно? Мислех си, че един ден ще стана по-стара от Матю.

— И как така, скъпа?

— Днес е рожденият му ден, но той си остава на деветнайсет, а аз остарявам. Сега съм почти на петнайсет. И един ден ще стана на повече години, отколкото беше той, когато умря.

Сам се замисли.

— Днес е рожденият му ден ли?

— Да, двайсет и първи юни.

— Божичко! — тихо продума той, после отново я погледна. — Той беше добро момче, Мелани. Никога не го забравяй. И много те обичаше.

— Знам, татко — усмихна му се тя.

Сам отиде в кухнята, направи си кафе и го изпи, загледан към задния двор, който се беше превърнал в джунгла. Някой беше забравил да плати на градинаря, така че той беше забравил да дойде и да окоси тревата.

Трябва да продадат тази къща. Веднага щом Дина се върне, ще трябва да поговорят за това. Беше изминала почти седмица, откакто с нея за последен път бяха водили някакъв разговор за бъдещето. Време беше. Въпросите висяха над тях като отровен облак.

— Божичко! — повтори Сам. — Двайсетгодишен. — Караше го да се чувства някак особено. Сега нямаше да бъде вече баща на тийнейджър. Още от миналата седмица, след разговора с Катлин, изпитваше странно усещане. Дезориентация. Тя му бе подхвърлила думата: чувстваше се като изгубен.

Сърцето му се сви от тъпа болка. Почти му се искаше Катлин да го бе излъгала и да го направи така умело, че всяка дума да приляга към следващата, както страниците на Библията върху съдийската маса. Но тя не го излъга. Би могла, но не го направи.

Допи кафето в кабинета си. Остави чашката на бюрото и вдигна телефона. Погледна номера ѝ, който беше записал на едно картонче в портфейла си, и натисна бутоните. Обади се някаква жена, той ѝ се представи и поиска да говори с Катлин Дорн. Седна на ръба на дивана, за да изчака. Одејалата и чаршафите бяха в пълен безпорядък. Метна възглавницата на мястото ѝ в края на леглото.

Отсреща се бавеха. После се чуха гласове и стъпки.

— Сам? Сега не мога да говоря, тъкмо излизам. — След това попита: — Какво има?

— Огромно извинение. Бих искал с това да започна.

Отсреща се възцари тишина. После чу въздишка:

— Няма нужда да го правиш.

— Кога мога да те видя?

— След два дни заминавам и просто съм затрупана с работа, която трябва да довърша.

— Утре. Кажеш час. — Опря лакът на коляното си. — Имам да ти казвам толкова неща, Катлин. Не знам дали точно в този момент ще прозвучи смислено, но толкова много мислих за всичко, което ми каза...

— Моля те, Сам! Наистина страшно се радвам за теб, че ставаш областен прокурор и съм сигурна, че ще бъдеш най-добрият...

— Вече няма значение, Катлин. Онова, което се е случило между теб и Матю...

— Повече няма да говоря за това.

— Това се опитвам да кажа и аз. — Сам се изправи. — Всичко е приключено. Да започнем наново.

Катлин тихо се разсмя:

— Не, такива неща никога не приключват. То винаги ще те измъчва. Винаги! Познавам те, Сам.

— Не, не ме познаваш, но бих искал. — Остана заслушан с притиснатата към ухото си слушалка и долови лекото ѝ дишане. — Върви в Ню Йорк, Катлин. Знаем, че е важно. Върви, където трябва. Но, моля те, изслушай какво ще ти кажа. Обичам те! Знаем го по-ясно от всичко друго в живота си. Може би съм разрушил онова, което изпитваше към мен. Надявам се, че не е така, но това не променя чувството ми към теб. Ще го запомниш ли?

— Ще го запомня — отвърна тя след малко.

— Окей. Това е всичко, което исках. Върви, не искам да те бавя.

Не чу нищо, освен прищракване. Постави обратно слушалката.

През прозореца на кабинета, който гледаше към задния двор. Сам виждаше сенките, падащи върху поляната. Между наредените на ребена кост тухлички по пътеката беше набола трева. Живият плет към беседката беше обсипан с червени цветове. По дървената решетка се виеха лози, а шушулките на тамаринда се бяха разпукали. Всичко в двора бе избуяло.

Сам леко се засмя и пусна обратно пердето. Катлин няма да замине винаги. Вчера на обяд в канцеларията му се отби Джин

Рябин. Ако теорията му беше вярна, Сам можеше и да реши да повдигне обвинение срещу Франк Толин за убийството на Марти Кас. И ще трябва да призове Катлин Дорн за свидетел. Да я призове в Маями, независимо къде се намира. Да я върне.

Тя ще даде показания за мотивите. Възрастната жена от отсрещната къща ще потвърди, че Франк е влязъл в блока на Кас около ден след смъртта му. Криминалистите вече бяха открили негови отпечатъци по папките в спалнята. Явно беше ровил в тях за някакви бележки или каквото и да е, което доказва участието му в палежа. Полицията все още не разполагаше с достатъчно основания да го арестува. Не бяха открили връзка с другите убийства засега, но с това съвсем очевидно бе свързан.

Сам раздвижи пръстите на дясната си ръка. Все още го боляха, но си заслужаваше всяко разбито кокалче и спукана кост. Странно, че Франк не беше подал оплакване в полицията. А още по-странно е защо е нарязал така ръката на Марти Кас.

Възможно е Франк да е изгубил разсъдъка си, напълно да е откачил. След като е застрелял Марти Кас в гръб, той изпънал дясната му ръка на пода, завъртял я с дланта нагоре и жестоко я наръгал четири пъти. Сякаш за да вложи някакъв символичен смисъл.

Иделфонсо Гарсия също бе вложил символичен смисъл, изхвърляйки Луис Балмаседа през прозореца, както Балмаседа беше изхвърлил момченцето на сестра му, малкия Карлито Рамос. *Така му се полага*. Кас се беше опитал да посегне и да вземе парите на Франк Толин. Сто хиляди долара. Заслужил си е ръката му да бъде посечена.

Ако, както подозираше Рябин, Франк Толин е ревнувал Катлин от Чарли Съливан, каква по-добра символика от това да го застреля в сърцето и след това да обезобрази красивото му лице? Всичко съвпада. Съвпада и за Джордж Фонсека, който е снабдявал Франк с наркотици. Но защо ще трови доставчика си с „Паратион“? Дали Фонсека не го е заплашвал да го издаде?

За момент, който се проточи още и още, сякаш сънуваше, но и едновременно с това *съзнаваше*, че сънува. Сам видя себе си, застанал до прозореца — мъж, който държи счупената си дясна ръка. Висок, широкоплещест мъж по панталон от костюма, риза и разхлабена вратовръзка, завърнал се вкъщи след работа. Сега отново погледна навън, към потъмнелите сенки и към бараката в единия ъгъл.

Отключи вратата към задния двор, прекоси пътеката, после — през гъстата трева. Слънцето бе залязло, смрачаваше се. Няколко птички вдигаха врява на дървото на съседите. Женски глас зад оградата викаше децата за вечеря.

Бараката бе малка — около два на три метра, направена от дебела ламарина. Вратата се отвори леко и отвътре го лъхна силната натрапчива миризма на тор. Сам наведе глава, за да се провере под една саксия, закачена на леко наклонения покрив. Така и не бяха прекарали ток, но през вратата и прозорчето проникваше достатъчно светлина, за да може да вижда добре. Дина поддържаше добър ред. От едната страна бяха струпани стара електрическа косачка и няколко градински стола. Под работния тезгях бяха наредени саксии според големината им, а над него имаше спретната редичка градинарски инструменти, закачени на метални куки. Дясната стена беше заета от рафтове.

Вътре все още бе горещо и задушно и по врата на Сам започна да се стича пот. Разгледа кутиите, флаконите, торбичките и шишенцата по лавиците. „Миракъл Гро“, „Райд“, „Блек Флег“. Изруга тихичко, че очилата не са у него. „Токсадаст“. Хапчета срещу листни въшки. Кафяви стъклени шишенца с толкова дребни надписи, че не можеше да ги разчете. Взе три и ги занесе до вратата. Флакон с „Малатион“. „Паратион“.

Едно от шишенцата се разби на циментирания под и Сам бавно остави другите върху работния тезгях, после го подуши. Киселата, тежка миризма на отровата изпълни ноздрите му. Повтаряше си наум да не прибързва, да не прибързва. Да не прибързва!

Всичките бяха убити от един и същи човек. Това е добре. Защото Дина дори не познаваше Джордж Фонсека. А когато умря Чарли Съливан, тя не беше в града. Ами Марти Кас? И него не познаваше. Във всяка барачка в задния двор на Маями — във всяка една — има инсектициди. А и Сам нямаше намерение да провежда още един налудничав телефонен разговор с Тарпън Спрингс.

В спретната сребриста редичка над работната маса висяха градинарските ѝ инструменти. Зелени дървени дръжки, износени от употреба. Малко гребло с извити като нокти зъбци. Тясна заострена лопатка за разсаждане. Малка лопата с добре наточен връх. И градинарската ножица, с която Дина веднъж случайно си беше срязала

ръката. Кръвта ѝ бе покапала по червените тухли на пътеката. Сам прокара палец по остриетата.

Внимателно затвори вратата на бараката и прекоси двора. Докато минаваше през кухнята, Мелани попита каква е тази ужасна миризма. Отвърна ѝ, че трябва да се обади на няколко човека и да не го чака за вечеря.

Горе в спалнята, след като затвори вратата, Сам набра номера.

— Ник? Аз съм, Сам. Слушай... Не, дявол да те вземе, слушай, става дума за Дина... Не, не е добре... Ник, моля те! Трябва да ми кажеш. Кога си тръгна тя от Тарпън Спрингс онзи уикенд през май? В събота или в неделя?... Знам, че вече ми каза. Кажи ми още веднъж... Не съм... заклевам се, че не съм откачил... Възможно е да е в опасност. Ако обичаш сестра си, за бога...

— Мислеше, че я мамиш, Сам. Замина си един ден по-рано, за да разбере.

— О, господи!

— Накара ни всички да се закълнем, че ако се обадиш...

— Добре. — Сам си пое дъх.

— Какво става, по дяволите?

— Няма нищо, Ник. Мога ли да ти се обадя утре? Аз ще се погрижа. Не се тревожи. — И затвори.

Когато се върне от магазина, двамата ще си поговорят. Той ще разбере. Ще я попита.

Разтреперан, Сам влезе в банята и наплиска лицето си с лявата ръка. Трябва да подходи спокойно. Да я заведе да седне на креслото в спалнята им. Дина, кажи ми! Всичко ще се оправи, обещавам! Ще се погрижа за теб.

Ще наеме най-добрия адвокат. Ще подадат молба. За оневиняване. Оневиняване поради невменяемост.

Сам сведе глава към ръката си, облежната на мивката.

Нищо няма да ѝ се случи, той няма да позволи. Ще намери някое подходящо място. С най-добрите лекари. Винаги се е грижил за нея.

Бавно се изправи. От огледалото насреща му се вираше някакъв луд. Може би наистина откача. И всичко това са само неговите собствени халюцинации — резултат на гнева и страстта му. Мразеше мъжете, провалили Матю, мразеше ги достатъчно, за да пожелае смъртта им. *Сам щях да застрелям копелето заради това, което е*

сторил на Матю. Страстта му към Катлин Дорн го бе докарала дотам, че да подозира собствената си жена в убийство. Искаше да се освободи от нея. Искаше да прехвърли върху Дина бремето на собствената си вина. Да, Ник, наистина ѝ изневерявах с една руса манекенка, единайсет години по-млада от мен, така че сестра ти е имала пълното право да разбере какво става зад гърба ѝ.

Подсуши лицето си с една от кърпите за ръце. Но Дина не познаваше Фонсека. Не е знаела, че Джордж Фонсека е давал хероин на Матю. Руфини имаше по-важни причини да го убие. Фонсека се беше опитал да го изнудва. А и Руфини мразеше Чарли Съливан поради дългогодишното съперничество с Клаудия Отеро. Освен това, Руфини е познавал Марти Кас. Сам се засмя. Мамка му, може би Еди Мора е изпратил Дейл Финли да му тегли куршума. Или Бийки Дюран. Ето това е вече хипотеза и половина.

Погледна панталона си. Беше изцапан с инсектицид. Бързо се преоблече със стар анцуг, тениска и маратонки и слезе долу. Напъха съсипания панталон в найлонова торбичка.

Мелани изваждаше вечерята си от микровълновата фурна — едно от нискокалоричните ѝ ястия.

— Каза ли майка ти кога ще се прибере?

— Не, просто трябваше да отиде за нещо до магазина.

— Добре. Когато се върне, кажи ѝ, че съм в кабинета си. — Сам изхвърли найлоновата торбичка на боклука.

Катлин Дорн чакаше на паркинга зад Центъра за театрално изкуство от около десетина минути. Жената, с която бе разговаряла за тържеството тази вечер, живееше на едно от частните островчета. Беше ѝ казала, че е просто невъзможно да стигне сама до дома им вечер, така че да я чака тук.

Тържеството щяло да е навън, затова трябвало да си облече нещо по-леко. „Но моля ви — настоя жената, — опитайте се да изглеждате като една от гостенките, а не като фотограф“. Така че Катлин носеше тънката зелена рокля — онази, с която бе отишла на срещата със Сам Хейгън в хотела. И която среща се беше оказала пълна катастрофа.

Докато чакаше, мислеше за обаждането му. Опитваше се да реши какво точно изпитва. Чувстваше се потисната. След два дни

заминаваше за Ню Йорк заедно с Рафаел Сото. Не желаше да взема нищо със себе си, дори и благословията на Сам да замине, щом това е толкова важно за нея. Той си имаше собствени проблеми. Точно сега ѝ се искаше да я оставят на спокойствие. Да се съвземе, да се постарее в живота ѝ да настъпи промяна.

Погледна часовника си. Хубаво ще бъде, ако госпожа Костас се появи. Във всеки случай вече ще бъде по-трудно да се открият, тъй като паркингът започваше да се изпълва с коли. Тази вечер имаше някакъв концерт. Ако не беше взела предварително огромния аванс от 500 долара, Катлин щеше да си тръгне. И тогава забеляза фаровете. Колата паркира до нейната — „Волво“ отпреди няколко години, което малко я изненада. Очакваше нещо по-скъпо.

Отвътре излезе жена в черен панталон и червена плетена блузка. Красива жена с тъмна къдрава коса на около четиридесет и пет години.

— Здравейте, аз съм Севасти. — Имаше силно ръкостискане и приятна усмивка. — Толкова съжалявам, че закъснях, но от фирмата за доставка на храна бяха объркали половината поръчка, а роксъставът изпотъпка всичките ми цветя — засмя се тя. — Е, едва ли ви се иска да чуете цялата история.

Катлин почти беше сигурна, че я е виждала някъде и ѝ го каза.

Госпожа Костас се усмихна.

— Вероятно, от години живея в Маями Бийч. — Приблужи се до колата си и остави ключовете под седалката. — Знаете ли, дъщеря ми е цигуларка в оркестъра тази вечер и обещах да ѝ оставя колата. Ще се кача при вас, става ли? — Преметна чантата си през рамо, заобиколи тойотата и се усмихна през прозореца, докато Катлин освобождаваше ключалката на вратата от другата страна.

36.

Сам си наля едно питие, седна в кухнята, докато успее отново да си поеме дъх, и след това надникна през вратата към всекидневната.

— Мел? — Все така излегната на пода, дъщеря му беше насочила дистанционното към телевизора. Големият екран примигваше при смяната на каналите. — Мелани!

— О, извинявай! — Тя намали звука, после завъртя глава върху малката възглавничка от дивана.

— В кабинета съм. Имам да довърша някои работи.

— И когато мама се върне, да ѝ кажа да дойде при теб.

— Не, остави. Вече става късно. — Вграденият часовник показваше 20:10. — По кое време се върна от работа?

— Днес не е ходила. — Мелани въздъхна: — Не биваше да ти казвам. Взела си е почивен ден.

— Няма значение. Ей, това не е ли една от скъпоценните възглавнички на майка ти от дивана?

— Не мога да открия онази, която ползвах преди. — Мелани седна и приглади гънките. — Мисля, че я е изхвърлила. Каза, че била мръсна.

Сам вече бе затворил вратата на кабинета си и отключваше куфарчето, когато думите ѝ стигнаха до съзнанието му. Няма я. Малката зелена възглавничка, която Мелани обичаше, я няма.

Отиде във всекидневната.

— Мел? Кога за последен път видя възглавничката?

— Преди две-три седмици, предполагам — сви рамене тя. — Защо?

— Нищо особено.

Върна се в кабинета си. Веднага щом погледът му се избистри, той се протегна към горната лавица на библиотеката и откри ключа от шкафа с оръжието. Отключи вратичката. Неговият колт и един зареден пълнител липсваха.

Сам се взря внимателно в празната кутия.

Пистолета му го нямаше. Отчаяно се опита да намери обяснение. Някой е проникнал в дома им. Дина не би могла да извърши убийство. Не и Дина, тя не познаваше жертвите. Не знаеше, че са били свързани с Матю. Сам се зачуди дали не е изрекъл имената им в съня си.

След това се сети за Франк Толин. Франк познаваше Марти Кас. Познавал е Съливан и Фонсека чрез Катлин. Или от дочути разговори, от клюките. И после поради невнимание е изпуснал тази информация пред Дина? Невероятно е.

Но фактите сами изскачаха в съзнанието му и като идеално одялани каменни блокове се подреждаха един до друг в неопровержима логическа конструкция. Пистолета го нямаше. Както и възглавничката. Дина е взела възглавничката. Използвала я е да заглуши звука, когато е застреляла Чарли Съливан в гърдите. Един изстрел в гърдите, после още един в тила. Парченца от зелената материя и от пълнежа бяха проникнали в кожата му. Носела е оръжието в чанта. Съвсем естествено за една жена да носи чанта. Защо е тръгнал с нея? Какво му е казала?

За Джордж Фонсека трябва да е измислила някаква друга причина. Да организира тържество? Да купи дрога? После отровата в бирата му. Напълно уместно. Той, изглежда, е почувствал действието ѝ и се е наложило да го простреля, за да ускори смъртта. И Марти Кас. Но защо? Защо Марти Кас?

Сам си спомни Дина, седнала на масата в трапезарията, как сверява сметките. Как търси парите — двайсетте хиляди долара, които Матю беше похарчил. Откраднатите пари, както се беше изразила. И Марти Кас ги е взел?

Главата му се завъртя и смехът му прозвуча като стон. Матю ги беше профукал до последния цент, всичко беше пропилял, но Дина не можеше да го повярва. Дина смяташе, че Марти Кас ги е отмъкнал, запращайки сина ѝ по-близо до мрака на скалистия залив. Затова тя го беше застреляла и след това се беше опитала да отсече крадливата му ръка. Може би е използвала градинарската ножица. Или лопатката за разсаждане. Или каквото там е блестяло най-ярко, когато е отворила вратата на неосветената барака.

Дина ги беше убила всичките — всеки от тях за нея бе виновен за унищожението на сина ѝ. След това се е върнала вкъщи и е почистила пистолета. Сам ѝ беше показвал на полигона как се

почиства оръжие, как се стреля. Той още веднъж погледна в празната кутия, сякаш пистолетът можеше да се появи отнякъде.

Оръжието му беше у нея. Сега тя бе някъде из Маями Бийч със зареден колт 45-и калибър.

Сам се изправи отмалял: *Катлин!*

Госпожа Костас й каза да продължи по Алтън роуд.

— Мислех, че живеете на един от островите.

— Първо ще вземем сина ми и приятелката му. Нали ви казах. Не, предполагам, че не съм. Съжалявам. Днес ми беше толкова напрегнат ден. — Гласът й беше мелодичен и овладян. — Свийте на следващата вляво.

Катлин подкара в тих жилищен квартал на север от Четиридесет и първа. Улицата минаваше покрай няколко двуетажни къщи, после излезе на тесен път със знак „Без изход“. През дърветата виждаше очертанията на Маями на около километър и половина в западна посока и на този фон се мяркаха силуетите на малките необитаеми острови в залива. Малко по на юг върху тъмните води се отразяваха светлините на панорамния път.

— Паркирайте тук — посочи към завоя в края на улицата госпожа Костас.

Фаровете осветиха дървета, гъсто преплетени храсталаци и проблясване на строшени стъкла. В огледалото за обратно виждане най-близката къща се забелязваше чак на другия край на пресечката. Катлин натисна спирачката.

— Почакайте малко, тук не живее никой.

Без да изпуска волана и без да угаси двигателя, тя се обърна и погледна към госпожа Костас. Бледо лице, обградено от гъсти кичури коса. Пълни устни, хлътнали страни. И ръката й, стиснала дръжката на пистолета, чието дуло сочеше право в Катлин.

Устните на жената се раздвижиха. Каза нещо. Ръцете на Катлин не искаха да се отделят от волана. Не откъсваше поглед от дулото на пистолета. Беше голям пистолет със сребрист мерник, който се издигаше точно над черното кръгче, насочено в лицето й. Повдигнатото дуло се смъкваше все по-надолу, оръжието меко проблясваше на светлината от таблото.

— Катлин! Казах да извадиш ключовете и да ми ги дадеш. — Понеже Катлин не помръдна, ръката на госпожа Костас се протегна, завъртя ключа и издърпа връзката с леко подрънкване в напълно притихналата кола. После ги пусна в чантата си. Катлин започна да трепери. — Сега ще изляза от колата. Ти мини оттук — през седалката. Ще се поразходим малко, не много далече. Ще си поговорим, след това ще можеш да си отидеш у дома.

Гумите на хондата на Сам изсвистяха на завоя на Палмето Експресуей и някаква кола зад него наду клаксона. Изкачи бързо платното за включване в магистралата, заобикаляйки един камион.

Ще прекоси града на изток, след това по панорамния път към Маями Бийч. А после... после накъде?

Попадна на един по-свободен участък от пътя и трескаво грабна телефона с ранената си ръка, като едва не го изтърва. Притисна го между коленете си и набра номера на Джин Рябин. Сигурно е вкъщи и вечеря с жена си.

Не отговаря. Сам натисна цифрите за повторно набиране.

После избра номера в къщата на Де Марко, където беше отседнала Катлин. Беше ѝ се обадил преди по-малко от час и още си го спомняше.

Чу гласа на някакво момиче.

Сам положи усилие да говори бавно. Къде е Катлин Дорн? Спешно е.

На рожден ден, да прави снимки. Да, за някаква жена. Не, не знам името. Не, не, не каза къде отива.

Момичето беше на ръба на истерията, когато Сам затвори.

Въпреки рева на четирицилиндровия двигател на хондата, Сам чуваше собствените си викове, нежелаещ да приеме фактите — дори и сега. Дина сигурно е отишла на стрелбището. Или е захвърлила пистолета някъде, страхувайки се да го държи в къщата.

Невъзможно е да е живял с нея и да не разбере. Кой би повярвал? Когато я изправят пред съда — ако се произнесат, че подлежи на съдебен процес, — той също ще бъде съден. С кариерата му е свършено. Ще трябва да се оттегли. Ще трябва да пожертват всичко,

което притежават, за да я отърват от електрическия стол. По-добре да я обявят за невменяема. Да спасят живота ѝ.

Сам удари с юмрук по таблото, жадуващ за болката, но почти не я усети. Къде е отишла?

Ако ги открие навреме — *моля те, Господи, нека я открия!* — може да спаси Катлин. Виждаше се как протяга ръце: Дина, дай ми пистолета! Ще я умолява, ще ѝ каже да помисли за Мелани. Всичко ще се оправи. Катлин ще заминела Ню Йорк, ще забрави за случилото се. После той ще се погрижи за Дина. Ще се преместят заедно в Тарпън Спринтс. Никой няма да разбере.

Разсмя се на глас. Никога няма да стане така. Не знаеше къде е отишла. Трябва да е на някое пусто място. Дина вероятно ще заведе Катлин там, ще бръкне в чантата си, все едно да извади цигара, ще хване пистолета и ще натисне спусъка. После ще се върне у дома. Ще попита Мелани: *Къде е баща ти?*, и скоро след това Сам също ще се прибере. А после? Каквото и решение да вземе, животът им е свършен. Но Катлин трябва да оцелее. Отново и отново започна да нашепва молитви: *Моля те, не позволявай да умре!*

Тъкмо когато пред него се показа пунктът за пътна такса на Долфин Експресуей, телефонът иззвъня. Малките будки препречваха магистралата като редичка от зелени и червени светлини. Сам насочи колата към едно от безлюдните платна по средата и вдигна дървената бариера, докато преминаваше. Насреща му се втурнаха осеяните със светлини сгради на Маями.

Едва тогава вдигна телефона. Беше Джин Рябин.

Брегът на западния край на Маями Бийч, за разлика от полегатата пясъчлива ивица по източното крайбрежие, представляваше скалист участък с плитчини, в които водата бе гореща като в баня по това време на годината. Миришеше на сол, миди и водорасли. С изключение на някои единични участъци, тук почти нямаше плажна ивица, а само тъмни, надупчени коралови скали и мидени черупки. Точно по тях пристъпваше сега Катлин с платнените си сандали — на няколко метра от брега, до колене във водата. Полите на зелената ѝ рокля се влачеха зад нея. Госпожа Костас вървеше по самия бряг. Беше преметнала чантата си на рамо, а пистолета все така държеше в ръка.

— Продължавай да вървиш — посочи с него на юг.

На около стотина метра пред тях брегът правеше остър завой надясно. Крайбрежна дига поддържахте тревистия склон, засаден с дървета — царски палми сред разцъфнали олеандри с дълги заострени листа. Между клоните примигваха светлинки.

Без да изпуска пистолета от очи. Катлин политна, когато някакъв камък се разклати под крака ѝ. Подпря се на ръце и усети мириса на сол.

— Какво искате?

— Слушай ме внимателно. Преди да стигнем до пътя, искам да разбереш защо си тук.

— Никога досега не съм ви виждала. Защо го правите?

Жената сведе очи и за миг се загледа в парче прогнило дърво, обрасло с миди.

— Май наистина не знаеш коя съм, а? — В гласа ѝ се долавяше весела нотка.

Чертите на лицето ѝ бяха неясни в сянката на дърветата, но въпреки това прозрението изведнъж озари съзнанието на Катлин. За момент остана неподвижна.

— Вие сте жената на Сам.

— Да, Дина Хейгън. Срецали сме се един-два пъти. Спомняте ли си къде?

Устата на Катлин пресъхна и гласът ѝ потрепери:

— Видях ви... в офиса на Франк. Беше отдавна.

Дулото на пистолета я подкани да продължи.

— Запомнила си. Чудя се... Когато се здрависвахме тогава, беше ли пипнала вече в ръчичките си мъжа ми?

Лявата ѝ обувка, която се беше развързала, окончателно се изхлузи. Скалите одраха ходилото ѝ.

— Нямаме връзка! Кълна се! Напускам Маями. — Краката ѝ с мъка пореха водата. — Това, че се развеждате, не е по моя вина.

— Той ли ти каза, че се развеждаме?

— Заклевам се в името на Господ, че изобщо не съм го виждала повече!

— Спокойно, Катлин.

— Вижте, ако ми направите нещо, ще отидете в затвора. Сам вероятно ще загуби работата си. Това ли искате? Ами дъщеря ви?

Дина Хейгън вдигна пистолета и го насочи насреща ѝ. Катлин простена и се отдръпна.

— Млъквай! Готова съм да дръпна спусъка. Прави каквото ти казвам. Продължавай да вървиш. Ще си поговорим, после можеш да стопираш някоя кола. Прави каквото искаш. Но сега ме слушай. — Дулото на пистолета с втренченото му око замахна към пътя.

Катлин тръгна, куцукайки.

Дина Хейгън се провря под един клон и отново я погледна.

— Не сме тук заради Сам. Става дума за друг човек. Я да видим колко си умна! Можеш ли да се досетиш кой може да е?

— Не! Кой? Франк?

— Далече си от истината. Някой много по-млад.

Краката ѝ се подкосиха и Катлин се свлече на колене, одирайки кожата си върху натрошените мидени черупки и камъните.

— Знаеш кого имам предвид, нали? Ставай!

— Не, не мога. — Седна във водата, подпря се на ръце и се разплака.

— Казах ти, ще идем до магистралата. После можеш да си вървиш. Съжалявам за пистолета, но иначе нямаше да дойдеш с мен. Хайде, изправи се сега! А когато стигнем там — преди да те пусна, — искам да се извиниш за онова, което си му сторила. Така че помисли с какви думи ще го кажеш. Искам да чуя как ще ми кажеш — на мен, майката на онзи младеж, на онова момче, което си съсипала — колко много съжаляваш.

Рябин помоли Сам да намали скоростта; чуваше рева на двигателя в телефонната слушалка. Да не би да иска да се убие? Сам натисна спирачките, след като излезе от моста на магистралата „Макартър“, продължавайки да се движи начело на колоната.

— Можеш ли да пуснеш съобщение за колата ѝ, Джин? Синя тойота. По дяволите, не знам модела! Тогава тази на Дина. Бяло волво комби, модел 1992-а. С четири врати.

Бързо приближаваше Южния бряг. Редицата от ярки улични лампи най-напред преминаваше покрай частните островчета отляво, след това през станцията на бреговата охрана и яхтклуба. Шосето се вливаше в Оушън Драйв. Ще трябва да свие преди това, за да избегне

натовареното движение пред ресторантите и клубовете. Дина би могла да е навсякъде: от парка при Саут Пойнт до големите хотели осем километра по на север.

Гласът на Рябин беше тих и овладян:

— Сигурен ли си, че всичко това е вярно? Толкова бях уверен за Франк Толин.

— Не, не съм сигурен. Може и да откачам. — Притиснал телефона към ухото си. Сам продължи: — Какво ти каза Катлин тази сутрин? Какво смяташе да прави?

— Чакай, нека си припомня. — Последва мълчание, след това няколко думи, промърморени на руски. — Някакъв рожден ден, както вече знаеш. Рокгрупа на живо. Двадесетият рожден ден на някакво момче. Съжалявам, но това е всичко, което ми каза.

Отляво приближаваше тесният извит надлез на Алтън роуд. Сам натисна спирачките и както се движеше в крайната дясна лента, изви през платното. Две коли се отклониха, за да го избегнат и едва не се сблъскаха.

Докато се спускаше по отбивката и се насочваше обратно на север, той изрече в слушалката:

— Джин, мисля, че знам къде са.

Сега Дина Хейгън вървеше точно зад Катлин, като и двете газеха във водата. Дина носеше черни маратонки с дебели подметки. Катлин накуцваше. Надеждата ѝ, че някой може да ги забележи, постепенно угасваше, докато приближаваха към магистралата. Вляво от нея имаше дървета; отпред чуваше шума от движението, но не можеше да види нищо през гъсто засадените олеандри. От дясната ѝ страна беше раздвижената повърхност на залива с проблясващи светлинки.

— Спри тук. Не мърдай!

Катлин спря. Зад себе си долови някакво шумолене, след това пръстите на Дина се вкопчиха в косата ѝ и силно я издърпаха. Нещо твърдо опря в гърба ѝ.

— Моля те! Недей! Не прави това! — Мускулите на врата ѝ се напрегнаха.

— Тук умря синът ми. Той пожела да умре. Пил е, докато едва е можел да се държи на краката си. След това се е качил на мотора си и

се е убил. Може би е по-добре, че умря. След като ти и останалите сте приключили с него, не му е останало нищо, дори и достойнство.

— Моля те! Нищо не съм направила. Опитах се да помогна... — Катлин проплака от болка, когато ръката издърпа косата ѝ още по-назад, а твърдото нещо, което Дина притискаше към гърба ѝ, се заби по-дълбоко.

— Матю е карал с почти сто километра в час по този път, опитвайки се да изпревари някакъв камион. Изгубил е контрол и е паднал във водата. Мястото е плитко и лесно успели да го измъкнат. Още бил жив, но съвсем за кратко. Бил толкова тежко ранен... Попитал за мен. След това умрял. Точно тук.

Катлин не спираше да повтаря едни и същи безсмислени слова:

— Не. Не, моля те, недей! Не съм виновна, заклевам се! Дина, моля те!

Усети горещия дъх на Дина върху лицето си.

— Чувала ли си за фуриите? — Катлин хлипаше. — Това е древноримски мит. Фуриите са богини на отмъщението. Те въздават възмездие. Действат с чисто сърце, свободно и без никаква милост. Предполагам, че ти звучи прекалено драматично, но аз мисля, че напълно подхожда. — Дина се подхлъзна и Катлин опита да се освободи от пръстите, вплетени в косите ѝ, но ръката я стисна още по-здраво. — А сега, на колене! Ще свърша много бързо.

Катлин заби лакът в гърдите на Дина, извъртя се назад и чу как пистолетът изгърмя с оглушителен трясък. Дясната ръка на Дина беше скрита в черната чанта през рамото ѝ. От една дупка в нея за момент проблеснаха пламъчета, после изсвистяха и замряха в полюшващата се водна повърхност. Дина издърпа ръката си и дулото на пистолета изскочи над чантата. Прицели се в лицето на Катлин.

След това дулото трепна. Дина за момент отклони поглед към брега, объркана, със склучени вежди.

Катлин вложи цялата си сила в едно-единствено движение и се хвърли настрани. Пръстите отново се вкопчиха в косата ѝ, но не достатъчно бързо. Имаше чувството, че я изтръгват от корените ѝ. После ужасна експлозия, ослепителен блясък и някаква невероятна сила, която я разтърси. Тя падна, изпълзя на четири крака и затича, накуцвайки, през плитката вода към брега. От слабините ѝ бликаше топлина и Катлин разбра, че това е собствената ѝ кръв.

Олюля се към сенките под едно кичесто дърво и се сблъска с нещо в тъмнината. Някой я улови. Почти губеше съзнание, но Франк Толин я задържа.

— Франк! О, господи! Ти си тук! — Катлин се вкопчи в него. — Това е жената на Сам. Опита се да ме убие.

Пръстите му се впиха в рамото ѝ, а слабата светлина откъм магистралата подчертаваше дълбоките сенки по изпитото му лице.

— Не съм го искал, Кати, повярвай ми. — Той я разтърси. — Обичах те!

— Франк, помогни ми, моля те!

Той я извъртя обратно и я повлече към водата. Същевременно извика:

— Дина! Хванах я.

Лицето на Дина Хейгън бе пребледняло, очите ѝ изглеждаха огромни. До колене във водата, тя стоеше неподвижна, с отпуснат край тялото пистолет.

— Франк?

Той дърпаше Катлин, като почти я влачеше по земята.

— Тръгнах след теб. Дина. Трябваше да се уверя, че няма да ти стори нищо. Виж какво направи с мен. Още по-голямо зло стори на Матю. Самата тя ми каза, Дина. Призна си, че е спала с момчето ти. Правила е мръсни неща с него. Смееше се, докато разказваше.

— Дина, не! — Катлин опита да се издърпа от Франк, но простена от болка заради раната. — Той лъже! Никога не съм спала с Матю. Искан да ме убие, защото ме мрази! Не искам да се връщам при него! Излъгал е! Дина, той те е излъгал! Матю беше още момче. Никога не бих го докоснала! — Франк я удари и тя политна. — Моля те, Дина! Матю никога не е споменавал Марти Кас, нали? Двамата изобщо не се познаваха. Франк те е излъгал. Искаше Марти да е мъртъв, защото го изнудваше. Използвал те е, както използва всички останали! Накарал те е да повярваш...

Юмрукът му се заби в лицето ѝ. Катлин падна и главата ѝ потъна под водата. Когато се измъкна със задавено кашляне, Дина втрещено се вираше във Франк.

— Ти ми каза. Каза, че Марти Кас е откраднал всичките пари на Матю. Така ми каза!

Рябин виждаше всичко, което ставаше, докато се провираше между олеандрите. Чуваше ги. Как Катлин и Толин крещят. И Дина, която се приближава към тях с пистолет в ръка.

След това чу протяжния ѝ писък с вдигнато към небето лице.

Сам се провря покрай Рябин, прескочи дигата, а тениската му се мярна като светло петно в тъмнината. Рябин посегна към кобура за пистолета си и се плъзна по влажната трева, засадена по наклона край магистралата.

Видя как тежкият колт се свлече край Дина. След секунда Катлин се отскубна от Толин. Сам викаше нещо и бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Толин го видя и се хвърли към пистолета на Дина, но Катлин стигна първа.

Сам ѝ извика да го хвърли, да не стреля.

Тя вдигна оръжието с две ръце и го обърна към Толин. Дулото припламна на сантиметри от лицето му. Главата му отскочи назад и няколко парчета се откъснаха. Тялото му се свлече, вдигайки пръски вода.

Достигайки ги, Рябин видя как Сам поема пистолета от ръцете на Катлин. На роклята ѝ се бе очертало тъмно петно. Почти веднага тя се свлече до краката на Толин.

Едва поемайки си дъх, притиснал пистолета към гърдите си, Рябин най-после спря до тях.

За момент всички останаха като замръзнали по местата си. С изключение на Дина, която се поклащаше напред-назад и жално стенеше. Очите ѝ бяха затворени.

Рябин прибра обратно пистолета си. Лека вълна раздвижи тялото на Франк Толин. Върховете на каубойските му ботуши сочеха нагоре. Куршумът беше влязъл точно под дясното око и беше отнесъл задната част на главата му. Катлин кървеше, но беше в съзнание — стенеше и се подпираше с ръка. Сам се взираше в жена си.

Рябин нагази до глезени във водата, приближи се и огледа пистолета в скута на Сам.

— Твой ли е?

Сякаш пробуден от сън, Сам кимна и се огледа, премигвайки.

— На твое име ли е разрешителното?

— Какво?

— Разрешително! Имаш ли разрешително за този пистолет?

— Не. Донесох го от Виетнам.

Рябин за момент се замисли, после каза:

— Мисля, че Толин го е донесъл. — Избърса пистолета с носната си кърпа и се приближи до тялото, което водата поклащаше и люлееше. Хвана дясната ръка, притисна я около дръжката и после я пусна заедно с пистолета.

— Какво правиш? — Сам неуверено се изправи на крака.

— Мисля, че Франк Толин току-що използва този пистолет, за да извърши самоубийство — отвърна Рябин. Все още дишаше тежко, но вече не толкова от физическо изтощение. Сега умът му работеше, трескаво препускаше, за да обмисли стотици детайли, преди да е станало прекалено късно. Здравно стисна в юмрук тениската на Сам и каза: — Толин стреля по Катлин, след това в себе си. Тя е щяла да разкрие, че е убил Съливан, Фонсека и Марти Кас. Трябвало е да я убие. Но не улучва. Мислейки, че е мъртва, стреля и в себе си.

Сам го зяпна изумено.

— Полудя ли?

— А да не би да предпочиташ да арестуват жена ти за три убийства?

— Ще кажа, че аз съм ги извършил.

— Не ставай глупак! Няма да ти повярват. Но ако си отидете точно сега. Сам... Никой не я подозира. Няма да се сетят и за вас.

— Не можем да избягаме, Джин. За бога...

— Кой е по-виновен? Дина е убила Чарли Съливан и Джордж Фонсека поради лудостта и мъката си. Толин го е разбрал. Ходила е при него заради делото и вероятно му е казала какво е направила, а може и той сам да се е досетил. Обработвал я е психически. Убедил я е, че Кас е измамил сина ви и е взел парите му. Ами Катлин? Напусна го и Франк накарал Дина да повярва — прости ми тези думи, Сам, — че Катлин е спала със сина ви. Чух ги как се караха, докато приближавах. Франк Толин е насочил Дина като пистолет — най-напред срещу Марти Кас, а след това и срещу Катлин Дорн. Дина е дръпнала спусъка, но неговата ръка я е насочвала. Можеш ли да го докажеш? Никога. Според закона Франк Толин е невинен. — Рябин постави ръка на гърдите на Сам и го побутна. — Вземи Дина и я отведи отук! Остави ги да приемат версията за убиеца, вманиачен

заради Катлин Дорн. Довел я е на това място. Стрелял е в нея. След това насочил оръжието срещу себе си. Същият мъж, който вече е убил трима души.

— Следващата седмица трябва да положи клетва като областен прокурор! — Сам се извърна към Катлин Дорн. Приклекна и я обгърна. Докосна слабините ѝ и видя кръв по пръстите си. — Господи! О, господи!

— Съжалявам — продума Рябин. — Разбира се, решението си е твое. — Той приклекна до него. — Чуй ме, приятелю. Каквото и да решиш, аз ще застана зад теб. Но трябва да решаващ бързо. Някой сигурно е чул изстрелите.

— Няма да стане. Джин — поклати глава Сам. — Ще отидем в затвора до края на живота си.

— Така ли смяташ? — усмихна се Рябин. — Кой ще повярва, че жената на новия ни областен прокурор трябва да бъде арестувана за убийство? Имай ми доверие.

Сам се изправи бавно, като леко се олюляваше.

— Добре. Моля се на Бог да успееш да скалъпиш правдоподобна история. Подай ми чантата на Дина. — Той протегна ръка. Рябин му я подхвърли. — Ще се обадя на 911 от колата. Ще кажа, че съм минавал оттук преди десетина минути. Видял съм мъж, който водел някаква жена към водата. Тя се съпротивлявала.

— Не си казвай името — посъветва го Рябин.

Сам се наведе към Катлин.

— О, господи! Виж само!

— Върви — издърпа го Рябин. — Аз ще се погрижа за нея. Махай се оттук с Дина. Ще повикам линейка по радиотелефона си.

За момент очите на Сам продължиха да се взират в Рябин, неспособен да повярва, дори и сега. След това се върна при Дина. Приличаше на статуя със застинал поглед. Повдигна я на ръце и бързо я понесе през водата, после нагоре по склона към шосето.

Рябин се наведе да погледне раната на Катлин. Още сантиметър-два по-навътре и куршумът е щял да я разкъса на парчета.

— Разбирате ли какво става? — Той постави ръка на рамото ѝ.

— Не! — Тя хлипаше и полагаше усилия да не припадне във водата.

— Елате с мен. Ще ви обясня. Можете да легнете на тревата и да ме изслушате. — Прегърна я и ѝ помогна да се изправи. Катлин простена. — Чувате ли ме? Внимавайте за това, което ще ви кажа. Ако не следвате точно указанията ми, могат да ви арестуват за убийство.

Говореше бързо, докато пресичаха каменистия бряг. Когато стигнаха до тревата, Рябин сгъна сакото си и го постави като възглавница под главата ѝ, после запали цигара — последната, която му се полагаше за днес. След като нервите му малко се поуспокоиха, той се обади от колата си.

Като разумна жена, тя ще направи каквото ѝ бе казано. Трябва да помисли за собственото си спасение, разбира се, но Рябин беше сигурен, че тя ще спаси и Сам Хейгън. Седеше до нея и пушеше цигарата си. Ръцете му леко трепереха, но постепенно ставаха по-уверени. Обмисляше какво ще каже на помощника си.

Франк Толин се опитал да я убие. След това се застрелял. За щастие днес сутринта тя разговаря с мен и ми каза, че се бои от него. Може да ти покаже писмата му. Каза, че тази вечер има някаква работа, затова тръгнах да проверя дали всичко е наред. По някакво чудо на съдбата видях колата му и тя беше вътре с него. Последвах ги. Пристигнах тъкмо навреме.

Толин държеше пистолета, насочен към главата ѝ. Аз го бях взел на мушка с моя. Призна си всичко. Как любовта му към тази жена го е съсипала. Бил луд от ревност. Разбрал, че е спала с Чарли Съливан, онзи модел — тя ще го потвърди. Така че Толин застрелял Съливан в пристъп на ярост.

Убил също и Джордж Фонсека, който го снабдявал с наркотици. Фонсека искал да отърве затвора за сексуално насилие над Али Дънкан, затова се обадил на Сам Хейгън, прокурора — разбира се, Хейгън има запис от разговора. Фонсека предложил в замяна показания за Франк Толин — известен адвокат, превърнал се в един от най-добрите му клиенти. Ами Марти Кас? Кас го изнудвал. Попитайте Катлин Дорн. Била в апартамента на Толин и чула разговора им. Вече разполагаме с отпечатъци от пръстите му по папките на Кас и именно Франк Толин е бил мъжът, когото възрастната жена е видяла да се връща в апартамента ден след убийството. Как е влязъл? Ами очевидно е оставил отключена вратата в бързината да избяга след убийството. Сигурно едва по-

късно се е сетил за папките. Но защо е срязал дясната ръка на Мартин Кас? Е... Пропуснах да попитам. Каза ми всичко това в присъствието на Катлин Дорн, която ще го потвърди. Стреля в нея, а после в себе си. За щастие нейната рана не е фатална.

Виж снимките на трупа на Франк Толин. Могат да се забележат следите от барут и петната по лицето му. Водата е измила барута от ръката му, но по пистолета имаше негови отпечатъци.

Рябин знаеше, че ще му повярват. Това обяснение звучеше по-правдоподобно от истината. Знаеше също, че Сам Хейгън ще издържи, каквото и да се случи. А ако се огъне, той ще му припомни, че има дълг не само към собствената си съвест, но и към поста на областния прокурор. Дълг и към своята съпруга, дъщеря си и дори към сина си. Както и към Катлин Дорн, която беше казала... докато лежеше, кървейки, на земята...

Спря, за да запали цигара. Пое дълбоко дима, после го изпусна нагоре към звездите и се замисли какво ще му бъде приятно на Сам Хейгън да чуе, че е казала. Значи Катлин прошепнала: *Ако умра, моля ви, кажете на Сам, че го обичах. Кажете му никога да не ме забравя!* Да, идеално.

Чу се вой на приближаващи сирени.

Рябин се изправи и забеляза светлините. Дръпна от цигарата си, после я извади и я погледна. Беше я изпушил почти до средата. Единадесетата. Ана ще го попита, когато се прибере у дома. Как би могъл да ѝ обясни?

Запрати цигарата към водата и тя описа къса оранжева дъга, после изчезна.

37.

Тарпън Спрингс

17 август

Скъпи Сам,

Как вървят нещата в Тампа? Ние тук всички сме добре. Получих, както винаги, чека ти, макар че е много повече, отколкото се нуждаем в момента, затова внасям остатъка на спестовен влог.

Вчера татко излезе от болницата след бъбречната криза и се чувства по-добре, но не вярваме, че още дълго ще бъде сред нас. Не сме казали на Дина, но тя го усеща. Следобед двамата с Костас седят на задната веранда. Той се люлее на стола си, а тя наблюдава реката. За него е истинска утеха, че тя отново си е у дома.

Новото при нея е, че всяка събота чисти олтара в катедралата. Тежко ми е да гледам как сестра ми търка пода, като знам какво беше, но тя казва, че колкото повече стои така на колене, толкова по-близо се чувства до Бога. Леля Бети казва, че ако това ѝ се иска, да я оставим да го върши. Дина все още не си е възвърнала паметта за някои неща и това е същинска благословия. Не бих казал, че е щастлива, но не е нещастна.

Надявам се, че новата работа ти харесва. Предполагам, че е голяма промяна, но знаем, че ще се справиш, както винаги досега. (Хайде сега, приятел, остава да те направим и фен на „Тампа Бей Бакъниърс“. Ха!)

Момичетата изпращат много поздравии на Мелани и питат дали е получила снимките. Току-що Доти ми заръча да те поздравя и да ти предам да се грижиш за себе си. Може би ще успеем да се съберем всички за Деня на труда през септември.

Сърдечни поздравии:

822 Западна 11-а улица
Ню Йорк
22 септември

Скъпи Сам,

Благодаря ти много за прекрасното писмо, което току-що прочетох. След седмицата в Канада беше хубаво да бъда посрещната у дома от познатия почерк. В отговор на въпроса ти: Да, разбира се! Много ще се радвам да те видя за Коледа. (Само ти, Сам, би могъл да планираш нещата толкова отдалеч.) Ще ти изпратя схема на метрото и разписание на автобусите, както и списък на туристическите забележителности, които трябва да посетиш, или, (моето скромно предложение) можеш просто да забравиш всичко това и да ми позволиш аз да те разведа. Страхотен екскурзовод съм.

Естествено, че ще искаш да се видиш за по-дълго с братовчедите си в Бруклин (Как ги откри след трийсет и пет години?!), но защо не оставиш Мелани да прекара ден-два с мен? И аз не бях много по-голяма от нея, когато за първи път видях Гринуич Вилидж. Новото ми жилище е като кутия за обувки, но има достатъчно място за две момичета. Сега се сещам: Али Дънкан мина през града след снимките в Лондон и остана при мен почти цяла седмица. (Ето и някои клюки: „Мода Руфини“ в САЩ е обявила официално фалит, а магазинът в Маями е затворен. Нещо повече. Тереза Руфини изхвърлила Клаус от вилата им в Милано, когато го сварила с най-новата ѝ манекенка. Али не можеше да сдържи смеха си, дока то ми разправяше.)

Ще бъда в Маями в края на месеца. Само за уикенда, за да направя снимки на новия търговски център. Знам, че

Тампа не е през една улица, но ако успееш да се измъкнеш от клиентите си само за един ден...

Спомних си, Сам — скъпи мой Сам, — докато четях писмото ти, че следващата седмица се навършва една година от смъртта на Матю. Надявам се, нямаш нищо против, че го споменавам, но напоследък често мисля за него, и то без тъга. Просто изведнъж се явява в мислите ми; после си отива, сякаш ми е идвал на гости. Хубаво е да мога да мисля за него, без да се сещам непременно за всички останали неща. Ако има рай, сигурна съм, че той е там. Това е. Просто исках да го знаеш.

След последния ни разговор обмислих някои неща, както ме помоли. Наистина не мога да кажа какво искам да правя в дългосрочен план. Прекалено рано е да се каже. Знаем, че не искаш да ми оказваш никакъв натиск, и аз изпитвам същото. И все пак... хубаво е да знаеш, че след целия ад, през който преминахме, двама души могат все още да държат един на друг. Имам предвид — истински, а не само да изричат нужните думи. Но думите ти са верни. Не някакви красиви фрази, а само факти. Ох, наистина! Напоследък се опитвам да не мисля за нищо. Просто гледам през обектива и натискам бутона.

Пиши ми скоро.

С обич:

Катлин

Харолд Пърлстейн затвори тежките врати и звуците на Южния бряг заглъхнаха заедно с ярката светлина на късното лято. Сам се огледа, за да привикнат очите му. Мястото принадлежеше на друга страна. На друг век. Тъмното дърво, завесите, свещите, пейките. После забеляза тъмносиния килим. Все пак не толкова далеч от Маями Бийч.

Сложи си шапчицата, която Пърлстейн му подаде, и я закрепил върху главата си.

— Ще трябва да ми простите, че не си спомням много добре. Не съм влизал в синагога от дете. Пък и съм тук само за днес.

— Знам. Вече ми казахте. Не сте религиозен, но няма нищо. — Пърлстейн го преведе през страничната врата. — Елате, ще ви разведа. — Мина по къс коридор, застлан с напукани квадратни парчета зелен и бежов линолеум, после през друга врата. — Ето тук работя.

Стаята беше ярко осветена, боядисана в бяло, с проникваща откъм едната страна слънчева светлина. От климатичната инсталация капеше вода в поставена отдолу кофа. Бюрото на Пърлстейн беше от масивен дъб, протрито от употреба.

Пърлстейн носеше синя трикотажна риза с хоризонтална бяла лента и бледожълт панталон.

— Как умря синът ви? Не ми казахте. — Нахлузи си престилката и я завърза на гърба.

— Катастрофична с мотор.

— Много лошо. Деца. Толкова бързо карат с тези чудесии. — Подаде на Сам някаква брошура. — Взех го за вас от равина. Погледнете. Ето тази част. *Yiz-kor Elohim nish-mas b'nee haw-ahoov...*

— Какво означава?

— О, небесни татко, спомни си... душата на обичния ми син, за когото си спомням с много любов в този... тържествен час. Паметта му е в сърцето ми. Нека душата му... живее вечен живот... Нещо такова. Амин. Хубаво е, нали?

— Много хубаво — отвърна Сам.

— Да. — Пърлстейн го потупа по рамото. — Добре, седнете тук.

Включи една метална лампа. На дървената лавица над бюрото му имаше ваза от кипарисово дърво с няколко големи пера в нея. Пърлстейн извади едно от тях — кафеникавосиво с бели петънца.

— Това е перодръжка от гъше перо. Аз сам си ги майсторя. Пергаментът е от телешка кожа, но не знам как го правят. Мاستилото също е специално. Благословено е от равина.

Повдигна парче кафява амбалажна хартия от масата вдясно от себе си и измъкна отдолу лист пергамент. Беше снежнобял и по него вече имаше няколко участъка с черни правоъгълни букви.

— Когато завърша тази Тора, тя ще трае стотици години, повече и от вас, и от мен. Когато ние ще сме прах, тя още ще е тук. Как ви се струва?

Сам кимна и си сложи очилата. Харолд Пърлстейн се настани с перото и мастилницата. Ръката му беше едра, с възлести пръсти, но се движеше бързо и оставяше след себе си редица от дребни, прецизно изписани букви. Мастилото се беше просмукало под ноктите му.

— Има си молитва за всяка буква — каза Пърлстейн и потопи перото в мастилото, като изцеди една капка. — Мисля, че това е, за да пишем по-бавно и да не допускаме грешки. Но аз съм доста бърз. — Написа още няколко букви, като напредваше отдясно наляво, леко повдигаше ръка, за да не зацапва мастилото, и от време на време подухваше отгоре му. Докато той работеше, Сам дочуваше тихи минорни тонове и виждаше как устните му помръдват. Понякога старецът поглеждаше нагоре — към закачения на корковата дъска текст, но повечето време лицето му оставаше сведено над пергамента.

Най-после Пърлстейн се изправи и се облегна назад.

— Окей. Видяхте как става. Спрях така, че следващата буква да бъде *тет*. Също като М. За сина ви, Матю. Сложете сега ръката си върху моята. Не толкова силно. По-лекичко. Да, точно така. Ще го поставим ето тук, на този ред.

Кожата на Пърлстейн беше като пергамента, хлътнала между сухожилията. Той изпя псалма за М; после ръката му се раздвижи, а заедно с нея и ръката на Сам — и черното мастило остави диря по листа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.